กาลครั้งนั้น ที่เธอหล่นหาย

เปลวจันทร์

กาลครั้งนั้นที่เธอหล่นหาย

ผู้เขียน เปลวจันทร์

กาลครั้งนั้นที่เธอหล่นหาย

เรื่องและภาพ : อนัญลักษณ์ ไกรทอง

วรรณกรรมเยาวชน แนวสมจริง สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ต้นฉบับ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เธออาจหายไป
อันตรธานเหมือนหมอกควัน
เพื่อจัดการสามัญสำนึกให้เข้าที่
และกลับมาเป็นที่รักของเขาดังเดิม

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสาหรับเยาวชนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เลือนราง

ฉันข้ามเวลามา

ประตูเลื่อนเปิดออก แสงจ้าข้างนอกทำให้เผลอหรี่ตา ลำคอฉันแห้งผากเมื่อพยายามหายใจทางปาก อาการเหมือนหอบทั้งที่ไม่ได้วิ่ง คล้ายว่าของเหลวที่ควรมีอยู่ในร่างกายเหือดแห้งไปหมดอย่างไม่รู้สาเหตุ เมื่อส่งฉันเดินผ่านธรณีประตูแล้ว ผู้ช่วยจิตแพทย์ก็ถอยไปยืนด้านหลัง แม่เดินเข้ามากุมมือฉันไว้แน่น สายตาแม่มองมาด้วยความกังวล ฉันพยายามผ่อนคลายกล้ามเนื้อไหล่ที่แข็งเกร็ง แต่หัวใจกำลังเต้นโครมครามเหมือนจะหลุดออกจากอก เสียงสนทนารอบข้างดังอื้ออึงเหมือนเสียงที่ได้ยินใต้น้ำ

“อิง” เสียงแม่เรียก ฉันเงยหน้าสบตาแม่ แม่กำลังกอดฉันไว้

“เป็นยังไงบ้างครับ” ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างแม่ส่งเสียงข้ามฉันไป

“เธอกลับมารับรู้ได้อย่างปกติแล้วค่ะ เดี๋ยวคุณหมอจะอธิบายรายละเอียดให้ฟังเองนะคะ” เสียงจากด้านหลังฉันตอบกลับ เป็นเสียงของผู้ช่วยจิตแพทย์

ฉันมองหน้าแม่ ขณะที่สมองกำลังพยายามปะติดปะต่อสิ่งที่เพิ่งได้รับรู้

เมื่อสองชั่วโมงก่อนฉันเพิ่งตื่นขึ้นมา และรับรู้ได้ว่าเตียงที่นอนอยู่ไม่ใช่เตียงของฉัน เพดานห้องสีครีมที่ไม่คุ้นเคย ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ

และกลิ่นลาเวนเดอร์จาง ๆ ที่ควรจะทำให้ผ่อนคลายกลับทำให้ฉันตื่นตระหนก ฉันจำได้ชัดเจนว่าเมื่อวานฉันเพิ่งกลับถึงบ้านหลังการสอบวันสุดท้ายก่อนปิดภาคเรียน ความเหนื่อยล้าสะสมจากการสอบมาราธอนทำให้เผลอหลับไปทั้งชุดนักเรียนและยังไม่ได้กินมื้อเย็น ฉะนั้นฉันควรจะลืมตาขึ้นมาในห้องของตัวเอง แต่ที่นี่ไม่ใช่

เธอเป็นคนเดียวที่อยู่ในห้อง เธอบอกฉันว่าเธอเป็นจิตแพทย์ และฉันเป็นคนไข้

แกล้งกันเล่นแน่ ๆ ฉันคิดอย่างนั้น แต่ก็คิดได้ว่าคงไม่มีใครลงทุนกับเรื่องล้อเล่นด้วยการอุ้มฉันที่หลับอยู่เข้ามาในห้องพักหรูหราซึ่งมีใบปริญญาหลายใบใส่กรอบวางอยู่บนชั้นแบบนี้ และฉันก็ไม่แน่ใจว่ารู้จักกับผู้หญิงคนนี้

พอฉันตั้งสติได้ เธอก็เริ่มเล่าเรื่องของฉันให้ฉันฟัง

ฉันเข้ารับการบำบัดครั้งแรกเมื่อเดือนก่อน เพราะภาวะทางจิตบางอย่างที่ทำให้ฉันกลายเป็นคนเหม่อลอย ดูเหมือนไร้ชีวิต หรือเหมือนกลายเป็นตุ๊กตาที่ไม่มีจิตใจ ฉันเข้ารับการบำบัดหลายครั้งและครั้งนี้ฉันก็เพิ่งตื่นขึ้นมา และพูดคุยได้อย่างมนุษย์ แต่ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้ฉันเป็นอะไร มนุษย์หรือตุ๊กตา ฉันฟังสิ่งที่เธอเล่าราวกับว่ามันไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

เธอคุยกับฉัน เราคุยกัน แต่ฉันรู้สึกเหมือนโดยสัมภาษณ์ และถูกยัดบางอย่างใส่สมอง

ปฏิทินและบรรดาข่าวสารทั้งหลายที่เธอหยิบยกขึ้นมาเป็นหลักฐานบ่งบอกว่าระหว่างที่ฉันเป็นตุ๊กตา นาฬิกาชีวิตของฉันก็หยุดเดิน

*เมื่อวาน*ที่ฉันเข้าใจ มันคือวันสอบปลายภาคเรียนในเดือนมีนาคมเมื่อ *ห้าปีก่อน* วันนี้ของฉัน จึงไม่ใช่วันนี้ในความเป็นจริง มันเป็นอดีตที่ไม่เคยมาถึง

เธอสรุปว่า ภาวะตุ๊กตาของฉันจบลงและกลับมารับรู้โลกความจริงแล้ว นาฬิกาของฉันกลับมาเดินต่ออีกครั้ง ห้าปีที่นาฬิกาชีวิตหยุดเดิน ความทรงจำห้าปีนั้นสูญหายไป ฉันยังต้องเข้ารับการรักษาเป็นระยะเพื่อให้แน่ใจว่าฉันจะไม่กลับเป็นตุ๊กตาอีก หลังจากเธอแน่ใจแล้วว่าฉันสามารถประคองสติตัวเองได้เหมือนคนปกติทั่วไปแล้วจึงอนุญาตให้ฉันออกจากห้องบำบัดโดยมีผู้ช่วยจิตแพทย์พาออกไป

“ผู้ที่สูญเสียความทรงจำ” นั่นคือคำนิยามตัวฉันในตอนนี้ ความทรงจำส่วนหนึ่งหายไป กลายเป็นช่องว่างขนาดใหญ่ ฉันไม่ได้รู้สึกถึงการเติบโตของตัวเอง ฉันไม่เคยอายุสิบหก ไม่เคยอายุสิบเจ็ด สิบแปด สิบเก้า เหมือนฉันตายตอนอายุสิบห้า แล้วตื่นขึ้นมากลายเป็นใครก็ไม่รู้ที่อายุยี่สิบ

ถ้าชีวิตเป็นหนังสือ หนังสือของฉันมีบางหน้าที่ถูกฉีกออกไป

มันสูญหาย

เหมือนการข้ามเวลา

เธอบอกให้ฉันคิดว่านี่อาจเป็นการข้ามเวลา เหมือนในนิยายที่ฉันเคยอ่าน พอคิดให้เป็นเรื่องแฟนตาซีแล้วมันก็เหมือนจะเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น แต่เรื่องน่าตื่นเต้นนี้จะสนุกหรือเปล่าละ ฉันเป็นตัวเอกในนิยาย ข้ามเวลามาอยู่ในร่างผู้ใหญ่ อยู่ในโลกอนาคต โลกที่ฉันไม่รู้จักแม้กระทั่งตัวเอง ในใจฉันหนักอึ้งทั้งที่ข้างในว่างเปล่า ความเจ็บปวดที่ไม่รู้ว่าเป็นของใครกำลังบีบรัดจนแทบ

หายใจไม่ออก ฉันไม่รู้จักความรู้สึกนี้ และไม่รู้จักร่างกายนี้ การข้ามเวลาให้ความรู้สึกแบบนี้หรือเปล่า

แต่อย่างน้อย แนวคิดการข้ามเวลาก็เป็นคำอธิบายที่รับได้ ช่วยให้มีที่ยึดเหนี่ยว และดีกว่าการไม่รู้อะไรเลย

ผู้ช่วยจิตแพทย์เชิญให้แม่เข้าไปในห้อง สายตาแม่ยังดูกังวล เหมือนแม่มีอะไรอยากจะพูด แต่ก็กลืนคำถามลงไปแล้วหลบตาด้วยการกอดฉันแทน

“เดี๋ยวแม่คุยกับหมอแป๊บนึงนะอิง” แม่ค่อย ๆ ผละออกและยิ้มให้ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องที่ฉันเพิ่งออกมา ประตูเลื่อนปิด ฉันยังยืนอยู่หน้าห้อง

บริเวณนี้คือทางเดินในอาคาร มีแสงไฟสว่างตลอดทางเดิน โซฟาสองตัวคั่นกลางด้วยโต๊ะเล็กซึ่งประดับแจกันดอกไม้ตั้งชิดผนังด้านหนึ่ง ผนังอีกด้านเป็นประตูห้อง เสียงพูดคุยดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ มองจนสุดทางเดินนับจำนวนได้สองประตู ตรงมุมซ้ายสุดทางเดินมีตู้กดน้ำดื่ม ฉันกำลังอยากได้น้ำดื่มอยู่พอดี

“อิง รู้สึกยังไงบ้าง” เสียงทุ้มของใครบางคนดังขึ้นใกล้ ๆ ฉันหันมองตามเสียง และเพิ่งสังเกตว่าผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างแม่เมื่อครู่ขยับเข้ามาใกล้ฉันเกินพอดีและทำท่าจะเข้ามาจับแขนฉัน ฉันก้าวถอยหลัง มือของเขาที่ยื่นมาจึงไม่ได้สัมผัสโดนตัวฉันแม้แต่นิด

“อิง” น้ำเสียงเขาดูสับสน และฉันก็เริ่มสับสนเช่นกัน

“ขอโทษค่ะ” ฉันไม่รู้ว่าขอโทษทำไม เพียงแค่รู้สึกเหมือนทำอะไรผิดไป เขาไม่พยายามจะแตะต้องตัวฉันอีก

เขาเป็นผู้ชายตัวสูง น่าจะอายุมากกว่าฉันเยอะ ไม่สิ ฉันอายุยี่สิบใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นก็คงไม่ห่างกันมาก สายตาของเขาที่มองมาสื่อความหมาย

บางอย่างที่ฉันอ่านไม่ออก ฉันรู้สึกถึงบางสิ่งในสายตานั้น แต่อธิบายไม่ได้ว่ามันคือความรู้สึกแบบไหน เหมือนมีใครเอาเข็มปักหัวใจ แล้วความรู้สึกกระอักกระอ่วนก็พุ่งแทรกขึ้นมาแทน สิ่งที่ฉันแน่ใจคือฉันไม่เคยรู้จักผู้ชายคนนี้

“เอ่อ...ใครเหรอคะ” ฉันไม่กล้าสบตาเขาอีก จึงเอ่ยถามโดยลดสายตาลงมาที่ไหปลาร้าของเขา สร้อยคอสีเงินของเขากระทบกับแสงจากหลอดไฟมันดูคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด เขาเม้มริมฝีปากจนเป็นเส้นตรง

ฉันไม่อยากมองเห็นเขาอีก

ฉันก้มมองพื้น ความเงียบครอบงำ หนึ่งวินาทียาวนานเหมือนชั่วกาล เขาไม่ตอบอะไร แต่ไม่ได้ขยับไปไหน ฉันไม่รู้ว่าตอนนี้เขาทำสีหน้าแบบไหนอยู่ ฉันรู้สึกเหมือนกำลังจมน้ำ ความเงียบกดทับจนอึดอัด

เขาดูเหมือนรู้จักฉัน เขาอาจเป็นใครสักคนที่ถูกลบออกไปจากความทรงจำ ตัวตนของเขาที่ฉันควรรู้จักอาจถูกลบไปพร้อมกับห้าปีที่หล่นหาย เขาคงเป็นใครสักคน ใครสักคนที่ตอนนี้ฉันไม่รู้จักอีกแล้ว ฉันควรจะรู้สึกผิดไหมที่ทำเขาหล่นหาย แต่ไม่เลย ฉันไม่ได้รู้สึกผิด มีแต่ความกระอักกระอ่วนที่เกิดขึ้นเพราะความเงียบ ฉันไม่อยากจะเงยหน้ามองเขาด้วยซ้ำ จึงเอาแต่จ้องกระเบื้องสีขาวกับปลายเท้าตัวเองอยู่อย่างนั้น

เขาไม่ตอบก็ไม่เป็นไร ฉันตัดสินใจหันหลังให้เขาแล้วก้าวเดินตรงไปที่ตู้กดน้ำ เสียงประตูเลื่อนเปิด ฉันชะงักเท้า หันกลับไปมอง

“พี่ผู้ชายเชิญเข้ามาข้างในหน่อยค่ะ เดี๋ยวหนูจะอยู่เป็นเพื่อนพี่เขาเอง” ผู้ช่วยจิตแพทย์เปิดประตูออกมาและพูดกับผู้ชายคนนั้น ส่วนประโยคท้ายเธอพูดพลางบุ้ยใบ้มาทางฉัน ผู้ชายคนนั้นเหลือบมองฉันเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้า

ไปในห้อง แล้วผู้ช่วยจิตแพทย์ก็ยิ้มให้ฉัน ฉันยิ้มตอบ ฉันคิดว่าคงยิ้มตอบไป แต่ไม่รู้ว่ามุมปากยกขึ้นตามที่ต้องการหรือเปล่า

ฉันกดน้ำเย็นให้ตัวเอง ดื่มจนหมดแล้วโยนแก้วกระดาษลงถังขยะที่ตั้งอยู่ข้างกัน ก่อนจะเดินกลับมาที่หน้าห้องและเลือกนั่งโซฟาคนละตัวกับผู้ช่วยจิตแพทย์ บริเวณนี้มีแค่ฉันกับเธอ เราไม่ได้พูดอะไรกัน แต่เธอมีท่าทางที่ผ่อนคลายและดูเป็นมิตร เธอน่าจะอายุมากกว่า แต่ฉันควรต้องจำให้ได้แล้วจริง ๆ ว่าตัวเองอายุยี่สิบ ดังนั้นเธออาจจะอายุไล่เลี่ยกันหรือเด็กกว่า ป้ายที่ห้อยคอเธออยู่เขียนชื่อนามสกุล และประโยคถัดลงมาเขียนว่าฝึกงาน เธอฝึกงานที่นี่ ฝึกงานคืออะไร ฉันที่อายุยี่สิบแล้วสมควรจะรู้หรือเปล่า

ฉันเริ่มหงุดหงิดกับความคิดตัวเอง มันเพ้อเจ้อ ไม่ปะติดปะต่อ ยิ่งคิดก็ยิ่งมีคำถามมากขึ้น ควานหาเท่าไหร่ก็ไม่เจอคำตอบ ฉันเป็นใคร เป็นอะไรหรือจะอายุเท่าไหร่ ช่างมันไปก่อนแล้วกัน เอาแต่นั่งคิดอยู่ตอนนี้ก็ไม่เห็นจะได้คำตอบอะไรที่สมเหตุสมผลเลยสักนิด ฉันไม่รู้จริง ๆ ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร แต่มันก็คงจะเป็นไปเองนั่นแหละ ฉันจะเลิกคิดแล้ว

หลายนาทีหลังจากนั้นฉันนั่งมองมือตัวเอง ขยับนิ้วไปมา ฉันผอมกว่าที่เคยจำได้ เมื่อวานฉันยังอายุสิบห้าและเป็นเด็กอ้วน ไม่ใช่สิ เรียกว่ามีน้ำมีนวลกว่านี้หน่อย แต่วันนี้ฉันผอมลงชัดเจน เริ่มอยากเห็นหน้าตัวเองขึ้นมานิดหน่อย ใบหน้าของฉันตอนอายุยี่สิบจะดูสวยขึ้นสักนิดไหมนะ

เสียงประตูเลื่อนเปิดขัดจังหวะความคิดที่เริ่มฟุ้งซ่านของฉัน แม่เดินเข้ามาหาแล้วก็กอดฉันแน่น ผู้ชายคนนั้นเดินตามออกมาจากห้อง เขายิ้มให้ฉัน ฉันหลบตา กอดแม่กลับ เขาเดินเข้ามาใกล้แต่ไม่ได้ใกล้เกินไป แม่ผละออกและหันไปมองเขา

“น้องอิงครับ พี่ชื่อไต้ฝุ่นนะ” เขาแนะนำตัวด้วยน้ำเสียงที่แตกต่างไปจากก่อนหน้านี้ มันสงบ หนักแน่น ไม่มีความสั่นไหวในแววตา

“จริง ๆ แล้วพี่สนิทกับอิงมากเลย แต่ไม่เป็นไรนะครับ อิงจำพี่ไม่ได้ก็ไม่เป็นไรเลย เรามาค่อย ๆ พยายามกันนะ” ฉันไม่ได้ตอบอะไร เขายิ้ม

“ตอนนี้อิงยังไม่มีโทรศัพท์ เดี๋ยวเราไปหาซื้อโทรศัพท์ให้อิงก่อนดีกว่านะครับ” ประโยคนี้เขาพูดกับแม่

“โอเคจ้ะ ไปกันเถอะอิง” แม่ดันหลังฉันเบา ๆ เพื่อให้ออกเดิน

เขาหันหลังให้เราสองแม่ลูกแล้วเดินนำทางไปยังลานจอดรถ

ภาพของตึกสูงกับบ้านเรือนเรียงรายซ้อนสลับกันเลื่อนผ่านสายตาไป รถแล่นไปบนทางด่วนด้วยความเร็วสม่ำเสมอ เวลานี้ในเมืองใหญ่มีรถบนถนนมากที่เดียว ฉันรู้ว่าเราอยู่ห่างจากบ้าน ไกลจากความคุ้นเคย ภาพของเมืองหลวงไม่เคยปรากฏในความทรงจำ แต่ก็รู้สึกเหมือนเคยเห็นภาพแบบนี้มาก่อน แม่กับ…พี่ไต้ฝุ่น ฉันไม่แน่ใจว่าควรเรียกเขาว่าอะไร เขาแทนตัวเองว่าพี่ งั้นฉันก็ควรเรียกเขาว่าพี่สินะ ทั้งสองคนกำลังคุยกันเรื่องโรงแรมที่เราต้องพักในคืนนี้ ได้ยินว่าเขาต้องไปเก็บของจากที่ไหนสักที่ก่อน ฉันอยากปล่อยให้บทสนทนาลอยผ่านไปโดยไม่คิดอะไร แต่ฉันสังเกตบางอย่างได้

ทั้งคู่คุยกัน แต่แม่ไม่ได้พูดอะไรมากไปกว่าการตอบรับว่าเห็นด้วยกับสิ่งที่เขาจะทำ ไม่ว่าเขาบอกอะไร แม่ก็จะตอบรับตามนั้น แม่ไม่แสดงความคิดเห็นแม้ว่ากำลังพูดเรื่องของฉันอยู่ จนฉันรู้สึกตะหงิดใจ เพราะเดิมทีพื้นเพนิสัยของแม่ไม่ใช่การเป็นผู้ตาม แม่ที่ฉันรู้จักเป็นคนค่อนข้างเข้มงวด พี่ไต้ฝุ่นอาจสนิทกับฉันและสามารถช่วยเหลือเราสองแม่ลูกได้ แต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ

ทุกครั้งที่แม่เอ่ยปากเห็นด้วยกับเขา คนที่จะจัดการเรื่องต่าง ๆ นานาของฉันควรเป็นแม่ไม่ใช่หรือ แต่เมื่อได้ตัดสินใจไปแล้วว่าจะไม่พูดอะไร ฉันไม่ได้อยู่ในจุดที่จะแย้งอะไรได้อีก

โรงแรมที่เราจะพักกันในคืนนี้ไม่ได้อยู่ห่างจากโรงพยาบาลมากนัก แต่พี่ไต้ฝุ่นต้องไปเอาของบวกกับการจราจรที่ค่อนข้างติดขัดทำให้กว่าเราจะถึงโรงแรมฟ้าก็เริ่มมืดแล้ว ท้องฟ้าเมืองใหญ่เปลี่ยนเป็นสีแดงชั่วครู่เดียวเท่านั้น แล้วความมืดก็ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าปกคลุม คืนนี้ท้องฟ้าโปร่งเห็นพระจันทร์ลอยเด่นแต่ไม่เห็นดาวสักดวง แสงวูบไหวของเมืองหลวงสว่างจ้าเกินกว่าที่ดาวจะส่องแสงมาให้เห็น

พี่ไต้ฝุ่นจองโรงแรมไว้ก่อนเราจะมาถึง เขาจองไว้สองห้อง หนึ่งห้องคือของฉันกับแม่ ส่วนอีกห้องเป็นของเขา ฉันแทบไม่ต้องยุ่งกับสัมภาระต่าง ๆ เพราะพี่ไต้ฝุ่นยืนยันว่าจะถือให้ พอถึงโรงแรมแม่ก็เตรียมเสื้อผ้าที่ฉันต้องใช้ไว้ให้เสร็จสรรพและบอกให้ฉันอาบน้ำก่อน ห้องน้ำโรงแรมมีสบู่กับแชมพูเตรียมไว้ให้เรียบร้อย ฉันใช้เวลาอาบน้ำไม่นานนักเพราะกระเพาะเริ่มส่งเสียงประท้วง แม่บอกไว้ว่าหลังฉันอาบน้ำเสร็จเราจะไปกินมื้อเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรม แต่พอฉันออกมาจากห้องน้ำก็ไม่เห็นแม่อยู่ในห้อง แม่ไม่ได้บอกว่าไปไหน แต่เดี๋ยวก็คงกลับมา

ฉันหยิบน้ำผลไม้ในตู้เย็นมานั่งดื่มที่ระเบียง ห้องนี้อยู่บนชั้นห้าของโรงแรม ไม่สูงมากแต่ก็พอให้ได้เห็นวิวของกรุงเทพมหานครยามค่ำคืน เสาสัญญาณทำหน้าที่กะพริบแสงแทนดาว เสียงเครื่องบินลอยผ่านหัวไป แสงไฟวูบไหวอยู่บนถนน ร้านค้าเรียงราย ผู้คนเดินกันขวักไขว่ในตลาด สุนัขจรจัด

นอนหมอบอยู่หน้าร้านสะดวกซื้อ คอยผงกหัวทักทายคนที่เดินเข้าออก ลูกแมวสีขาวสองตัวเดินไต่ไปตามแนวกำแพง แล้วฉันก็นึกถึงต้นข้าวขึ้นมา

ต้นข้าวเป็นแมววิเชียรมาศที่ฉันเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่มันยังเป็นลูกแมว ฉันเจอมันที่ท่ารถ ยังจำความรู้สึกตอนแอบเก็บมันเข้ากระเป๋าแล้วนั่งรถกลับบ้านได้อยู่เลย ฉันต้องทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ตอนที่มีเสียงแมวร้องดังขึ้นมา โชคดีที่หลาย ๆ คนบนรถไม่ได้สนใจอะไร ตอนแม่เห็นฉันอุ้มมันเข้าบ้าน แม่คัดค้านหัวชนฝาไม่ยอมให้ฉันเลี้ยง แต่หลังจากนั้นแม่ก็ทำเหมือนมันเป็นลูกอีกคน มันจึงเป็นสมาชิกครอบครัวตัวแรกที่มีสี่ขา

ต้นข้าวเป็นแมวขี้อ้อน ตั้งแต่เด็กจนโตมันจะชอบมานอนอยู่ใกล้ ๆ เกาะแข้งเกาะขาบ้าง เดินขัดขาจนฉันเกือบสะดุดล้มบ้าง แต่แน่นอนว่าถ้าฉันพยายามจะกอดมันก็จะหนี ตามประสาแมวที่หวงเนื้อหวงตัว มีแค่ไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่มันยอมให้กอด คือตอนที่ฉันร้องไห้ มันจะปล่อยให้ขนตัวเองเปรอะน้ำตาของฉันโดยที่ไม่ส่งเสียงประท้วงเลยสักแอะ ฉันคิดว่ามันคงเข้าใจความรู้สึกของฉัน และเราก็สนิทกันมาก ทุกวันพอฉันกลับจากโรงเรียน จะเห็นมันนั่งรออยู่หน้าบ้านเสมอ ฉันคิดว่ามันชอบอยู่กับฉัน คิดว่านะ เพราะมันจะมาส่งเสียงเรียกหน้าประตูทุกคืนเพื่อขอเข้ามานอนด้วย เมื่อคืนมันก็เข้ามานอนกับฉัน

เมื่อคืน...หมายถึงห้าปีก่อน

ประตูระเบียงเลื่อนเปิด แม่โผล่หน้าออกมา

“อิง เข้ามาข้างในได้แล้ว” แม่บอก ฉันไม่อิดออด แม่กำลังหยิบเสื้อผ้าออกจากกระเป๋าตอนที่ฉันเอ่ยถาม

“แม่ไปไหนมา”

“แม่ไปคุยกับพี่ไต้ฝุ่นเรื่องที่พักมา” แม่ตอบโดยไม่หันมามอง กำลังเลือกว่าจะใส่เสื้อตัวไหนระหว่างสีชมพูอ่อนกับสีส้ม

“มีอะไรเหรอ”

“เราต้องหาที่พักอยู่ที่กรุงเทพกัน เพราะลูกต้องพบคุณหมอบ่อย จะให้เดินทางไปกลับจากบ้านมันก็ไม่ไหว” ประโยคนี้แม่หันมามองฉัน โยนเสื้อสีส้มกลับเข้ากระเป๋าแล้วรูดซิบปิด

พวกเราอยู่ห้องอาหารที่ชั้นหนึ่งของโรงแรมที่จัดอาหารไว้แบบบุฟเฟต์ พี่ไต้ฝุ่นกำลังตักอาหารส่วนของเขา แม่กำลังตักข้าวผัดไส้กรอกใส่ปาก ส่วนฉันกำลังทำตัวงี่เง่าเป็นเด็ก การนั่งนิ่งไม่ยอมกินอาหารที่แม่ตักมาให้เป็นการประท้วงอย่างชัดเจนที่สุดที่ฉันคิดออกตอนนี้

แม่ไม่ยอมกลับบ้านและยืนยันว่าเราต้องหาห้องเช่าและอยู่ในกรุงเทพฯ ไปสักระยะ ฉันพยายามหาเหตุผลมาพูดเพื่อให้แม่เปลี่ยนใจ เช่นถ้าต้องอยู่ที่นี่แล้วร้านของแม่จะเป็นอย่างไร แต่แม่ก็บอกว่าปิดร้านนานหน่อยก็ไม่เห็นเป็นไร แม่เพิ่งขายที่ดินแปลงใหญ่ได้จึงมีเงินเพียงพอให้ทำตัวเอ้อระเหยได้สักระยะหนึ่ง หรือลองทำท่าทีเป็นโกรธแม่เรื่องการขายที่ดินไปโดยไม่มีเหตุจำเป็น แต่มันก็ไร้ผล แม่รู้ว่าฉันไม่ได้โกรธจริง ๆ และแม้ว่าฉันจะพยายามพูดถึงความลำบากที่ต้องหาที่พักอยู่และความเสี่ยงว่าที่พักอาจจะไม่ดี หรือเจ้าของที่พักอาจเป็นพวกขี้โกง แต่แม่กลับบอกว่าการขับรถไปกลับจากบ้านถึงกรุงเทพฯ ทุกอาทิตย์มันลำบากกว่าเรื่องเล็กน้อยที่ฉันพูด ซึ่งฉันไม่เข้าใจแม่เลยสักนิด

ฉันจนปัญญาแล้วจึงไม่ยอมตักอาหารใส่ปากแม้แต่คำเดียว ถึงไก่ทอดที่วางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าจะส่งกลิ่นชวนน้ำลายไหลแถมกระเพาะยังส่งเสียงเรียกร้องให้กลืนมันลงท้องอีกต่างหาก

แต่ฉันต้องแสดงออกให้แม่รู้ว่าฉันไม่พอใจ

มันไม่จำเป็นเลยที่เราจะต้องออกจากบ้านมาอยู่ที่อื่นเพียงเพราะฉันต้องไปหาหมอครั้งละสองชั่วโมงต่ออาทิตย์ แค่เดินทางไปกลับก็ได้แล้ว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องค่าใช้จ่ายเลย การหาห้องเช่าต้องใช้เงินเยอะกว่าการเดินทางทุกอาทิตย์แน่นอน ฉันไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแม่ต้องตัดสินใจแบบนี้ แม่ติดบ้านยิ่งกว่าฉันเสียอีก เวลาไปเที่ยวที่ไหนไกลหน่อยแม่ก็จะรีบกลับบ้านเสมอ ยอมขับรถกลางคืนเพื่อกลับไปนอนบ้านแทนที่จะนอนโรงแรม นิสัยของแม่ที่ฉันจำได้เป็นแบบนี้

ให้ตายเถอะ แม่พูดเหมือนว่าการย้ายบ้านเป็นเรื่องปกติทั่วไปที่จะไม่ทำให้ชีวิตวุ่นวาย

“แล้วต้นข้าวล่ะ” ฉันโพล่งขึ้นทันทีที่ภาพของแมวตัวสีขาวน้ำตาลแวบเข้ามาในหัว มันเป็นเหตุผลที่เราจากบ้านไปนาน ๆ ไม่ได้ ฉันเชื่อว่าแม่เองก็เป็นห่วงมันไม่น้อยกว่าฉันแน่ แม่ชะงักมือที่กำลังตักไส้กรอกแล้วเงยหน้ามองฉัน

“ต้นข้าวจะอยู่ยังไงถ้าเรามาอยู่นี่กัน” ฉันพูดต่อ พี่ไต้ฝุ่นวางจานเนื้อย่างลงบนโต๊ะ แม่เหลือบมองหน้าเขาเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“อิง ต้นข้าวตายแล้ว”

เสียงแม่ไม่สั่นไหวเลยสักนิด

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

จดจำ

แม่บอกว่าต้นข้าวออกไปเล่นซนกับแมวจรละแวกบ้านแล้วติดโรคมา ซึ่งเป็นโรคที่รักษาไม่หาย หลังจากนั้นไม่กี่เดือนมันก็ตาย

ต้นข้าวจากเราไปแล้ว พอไม่มีมัน บ้านหลังเก่า ๆ หลังนั้นก็คงว่างเปล่า ถ้าไม่นับพวกสัตว์ที่ไม่ได้รับเชิญ ก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ที่นั่น มันก็เหมือนบ้านร้าง ฉันไม่รู้จะยึดติดกับบ้านร้าง ๆ ไปทำไม ในเมื่อสิ่งสำคัญได้หายไปแล้ว และแม่ก็บอกว่าการย้ายบ้านไม่เป็นปัญหา ฉะนั้นมันก็คงไม่เป็นปัญหาสำหรับฉันเหมือนกัน

มีเพียงคำบอกเล่าเท่านั้นที่ฉันได้รับรู้ ไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่ในความทรงจำ เมื่อพยายามนึกถึงตอนที่มันป่วยหรือตอนที่เราฝังมันในสวนหลังบ้าน ฉันนึกไม่ออก ในสมองขาวโพลน ฉันจำไม่ได้ จึงทำได้แค่ยอมรับความจริง

บ้านใหม่ที่เช่าอยู่เป็นบ้านหลังเล็ก ๆ แต่มีพื้นที่หน้าบ้านกับสวนขนาดย่อมให้นั่งเล่นได้ และมีเฟอร์นิเจอร์ครบครัน ขาดแค่ของใช้ส่วนตัวที่ต้องซื้อเพิ่มซึ่งไม่เป็นปัญหาสำหรับแม่ แม่สั่งของออนไลน์เป็นเพราะพี่ไต้ฝุ่นสอน ดังนั้นฉันจึงไม่ถูกใช้ให้ออกไปซื้อของที่ไหน

เราอยู่บ้านใหม่มาสามวันแล้ว เป็นสามวันที่ฉันทำตัวเหลวไหล ฉันไม่อยากกินข้าว ฝืนตักเข้าปากได้ไม่กี่คำก็กินต่อไม่ลง แต่พอจะนอนก็ข่มตานอนไม่หลับ ฉันยังทำใจเรื่องต้นข้าวไม่ได้ ตอนนี้เพื่อนบ้านใหม่คงคิดแล้วว่าตาที่บวมจากการร้องไห้คือใบหน้าปกติของฉัน

มีครอบครัวหนึ่งอยู่บ้านหลังตรงข้าม พวกเขามีลูกสาวอายุประมาณสามสี่ขวบ กับหมาตัวเล็กอีกตัว เพื่อนบ้านใหม่ของเราเป็นคนใจดี พวกเขามักจะออกมานั่งเล่นหน้าบ้านช่วงเย็น ซึ่งเป็นช่วงที่พัสดุจะมาส่งพอดี ฉันเป็นคนออกไปรับพัสดุและพวกเขาก็มักจะชวนให้กินขนมด้วยบ่อย ๆ แน่นอนว่าฉันปฏิเสธทุกครั้งโดยอ้างว่าเกรงใจ ไม่ใช่ว่าฉันกลัวอะไรพวกเขาหรอก แต่ฉันยังไม่อยากสู้หน้าใครตอนนี้ ฉันเหนื่อยกับการต้องปั้นหน้ายิ้มเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่น

แต่มีคนอื่นอยู่ในบ้านฉัน

พี่ไต้ฝุ่นก็เป็นเพื่อนบ้านใหม่ของเราเช่นกัน เขาเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่บ้านหลังข้าง ๆ พร้อมเรานี่เอง ระหว่างบ้านเรากับบ้านเขาไม่มีรั้วกั้น บ้านเขาหน้าตาเหมือนโรงเก็บของมากกว่าบ้าน และไม่มีห้องครัว แม่ชวนให้เขาเข้ามาใช้ครัวบ้านเราแทน กับข้าวแทบทุกมื้อที่เรากินจึงเป็นฝีมือเขา ถึงฉันจะกินไปแค่ไม่กี่คำเพราะกินไม่ลงแต่ก็พอจะรู้ว่าเขาทำอาหารเก่งมาก แล้วเขาก็จะเดินป้วนเปี้ยนอยู่ในบ้านเราทุกวัน หลายครั้งที่เขามักมานั่งอยู่ใกล้ ๆ และพยายามพูดคุยด้วย หลายครั้งที่เขาดูเป็นห่วงฉันเกินเหตุ แค่ฉันทำของตกเสียงดังนิดหน่อย เขาก็วิ่งพรวดพราดหน้าตาตื่นมาหา เป็นการกระทำที่ทำให้รู้สึกอุ่นใจอย่างน่าประหลาดและเขาก็มักจะทำหน้าเศร้าตอนที่ฉันเมินเขาและไม่ยอมกินข้าว

ด้วยเหตุผลอะไรไม่รู้ ฉันไม่ชอบสีหน้าเศร้าสร้อยของเขา ก็เลยตั้งใจไว้ว่าถึงจะไม่ได้พูดคุยอะไรกัน แต่ฉันก็จะไม่ทำให้เขามีสีหน้าแบบนั้นอีก

วันนี้เจ้าของบ้านที่เราเช่าอยู่มาหาเรา เขาเป็นชาวต่างชาติที่พูดไทยชัดแจ๋ว เขาหิ้วผลไม้และของสดหลายอย่างมาให้เราด้วย จนแม่ต้องขอบคุณเสียยกใหญ่

“ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกผมนะ บอกผ่านไอฝุ่นมันมาก็ได้” เขาพูดกับแม่ ส่วนไอฝุ่นที่ว่า หมายถึงพี่ไต้ฝุ่น จากบทสนทนาที่เขาคุยกับพี่ไต้ฝุ่น ฉันรู้ว่าเขาทั้งคู่รู้จักกันมาก่อน และเหตุผลที่บ้านของพี่ไต้ฝุ่นดูเหมือนโรงเก็บของ เพราะมันเป็นแค่บ้านคนงาน พี่ไต้ฝุ่นไม่ได้บอกเจ้าของบ้านว่าเขานอนที่นั่น และอาศัยใช้ห้องน้ำด้านนอกที่ติดอยู่กับบ้านฉันเพื่อทำธุระส่วนตัว ฉันเพิ่งรู้ตอนนี้นี่เองว่าคนที่ติดต่อหาบ้านเช่าให้เราอยู่ไม่ใช่แม่ แต่เป็นพี่ไต้ฝุ่น

เป็นคน ๆ นี้อีกแล้วที่ช่วยเรา ช่วยเราในเรื่องที่ใหญ่เกินไป การเช่าบ้านให้เราอยู่แต่ตัวเองต้องไปนอนในบ้านคนงานแคบ ๆ คือการเสียสละมากจนเกินตัว

เขาจะคอยช่วยในเรื่องที่ฉันไม่ได้คิดจะขอความช่วยเหลือ อย่างการเปิดสวิตช์ไฟห้องน้ำก่อนที่ฉันจะเดินเข้าไป เอามือบังขอบโต๊ะตอนที่ฉันก้มหยิบส้อมที่ร่วงลงพื้น ทุกครั้งที่ได้รับความช่วยเหลือ ฉันจะตั้งคำถาม

พี่ไต้ฝุ่นช่วยเราเพราะอะไร หรือเขาหวังอะไรจากการทำแบบนั้น

เขาอาจจะแค่สงสารที่ฉันความจำเสื่อม อาจจะอยากทำตัวเป็นคนดี แต่มันก็ไม่สมเหตุสมผล คนเราคงจะไม่เสียสละขนาดนี้เพราะแค่ความสงสาร

ไม่ว่าเขาจะช่วยเราด้วยเหตุผลอะไร มันก็ทำให้ฉันอึดอัด เราเป็นหนี้บุญคุณทั้งที่ไม่ได้ขอ ฉันไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้เลย เหมือนมีบางอย่างกดทับทุกครั้งที่เขาหันมาสบตา มันทำให้ฉันไม่สบอารมณ์

ฉันไม่ได้อยากรู้ว่าเขาเป็นใคร ไม่คิดจะขุดคุ้ยเรื่องราวของเขา ไม่เคยถามไถ่ ฉันเพียงแค่สังเกต สังเกตการกระทำ คำพูดคำจา หรือสังเกตว่าเขาพยายามจะทำอะไร คาดหวังอะไรจากฉัน

แม้ฉันจะไม่ไว้ใจ และระแวงระวังทุกครั้งที่เขาเข้าใกล้ แต่ฉันก็ไม่อาจปฏิเสธว่าเขาไม่ใช่คนเลวร้าย เขาไม่เคยล้ำเส้นที่ฉันขีดไว้ เขาไม่พยายามจะพังกำแพงที่ฉันสร้างขึ้น ไม่พูดจาน่าอึดอัด ไม่ทำเหมือนเป็นห่วงจนน่าสะอิดสะเอียน มีหลายครั้งที่ฉันสัมผัสได้ว่าเขาพยายามใช้คำพูดที่ฉันจะไม่รู้สึกแย่ เขาไม่ได้ทำตัวน่ากลัว ไม่มีท่าทีที่ผิดสังเกต

อย่างน้อย ตอนนี้ฉันก็ไม่รู้สึกว่าเขาจะแย่อะไรนัก

บางครั้งฉันก็รู้สึกอึดอัดกับความเอาใจใส่ของเขา บางทีเขาก็แสดงออกเหมือนรู้จักฉันดีเกินไป ราวกับเขาเดินนำหน้าอยู่หนึ่งก้าวเสมอ ฉันคิดอะไร ฉันรู้สึกอย่างไร อย่างครั้งหนึ่งที่แม่พูดอะไรสักอย่างและฉันไม่อยากจะฟัง เขาก็พูดปรามแม่ให้ มันน่าหงุดหงิดนิดหน่อยที่เขาทำตัวรู้ดีไปเสียหมด แต่ฉันก็ไม่ได้ปฏิเสธความช่วยเหลือของเขา เพราะฉันคิดอย่างถี่ถ้วนแล้วว่าการช่วยเหลือของเขาไม่ได้มีผลเสียต่อฉัน

ต่อให้ฉันตั้งกำแพงกั้นไม่ให้เขารุกล้ำเข้ามา เขาก็จะไม่ปริปากพูดอะไรหรือทำอะไรเพื่อทำลายกำแพง เขาแค่อยู่ตรงนั้น คอยช่วยเหลือฉันในพื้นที่ที่ฉันอนุญาต

ถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่การมีเขาอยู่ก็ไม่ได้เลวร้ายอย่างที่ฉันเคยกลัว

หลังจากเจ้าของบ้านกลับไปก็ใกล้ถึงเวลามื้อเย็น พี่ไต้ฝุ่นเข้าครัวไปเตรียมอาหาร ส่วนแม่ก็ตัดสินใจจะทำความสะอาดบริเวณรอบบ้านเสียหน่อย ถึงแม้เจ้าของบ้านเสนอว่าเขาจะจัดหาคนสวนมาดูแลให้ทุกเดือน แต่แม่ก็ยืนยันจะทำเอง ส่วนฉันที่อยู่เฉย ๆ ไม่ทำอะไรเลยมาหลายวันก็เพิ่งคิดได้ว่าควรจะทำอะไรช่วยแม่บ้าง

หลังเล็มหญ้าเสร็จแม่ก็ลากสายยางออกมารดน้ำต้นไม้ที่ขึ้นตามริมรั้ว ฉันได้รับหน้าที่ให้กวาดลานหน้าบ้าน ไม้กวาดทางมะพร้าวลากไปมาบนพื้นเกิดเสียงแกรก ๆ ซึ่งเป็นเสียงที่สามารถเรียกให้แมวสักตัวหันมาสนใจได้ ต้นข้าวชอบไม้กวาดที่ส่ายไปมาแบบนี้ และจะเข้ามาตะครุบไม้กวาด แล้วพอฉันกวาดไม่เสร็จสักที ก้จะโดนแม่ดุทั้งคนทั้งแมว

ตอนนี้ไม่มีมันคอยขัดจังหวะ ฉันควรจะกวาดได้อย่างราบรื่น

ฉันกัดฟัน ไม่อยากให้น้ำตาไหลออกมาอีกจึงพยายามสลัดภาพของมันออกไป ได้แต่หวังว่าสักวันจะนึกถึงต้นข้าวได้โดยไม่รู้สึกเศร้าอีก

“กวาดแบบนั้น จะกวาดเสร็จเมื่อไหร่ละนั่น” แม่ดึงเอาไม้กวาดไปจากมือฉันแล้วลงมือกวาดเอง ไม่นานใบไม้ทั้งหมดก็ไปกองรวมกันที่มุมรั้ว

“รีบไปอาบน้ำอาบท่าเถอะครับ จะได้มากินข้าวกัน” พี่ไต้ฝุ่นโผล่หน้าออกมาเรียก แม่ส่งยิ้มหวานกลับไป รอยยิ้มของแม่ทำให้ฉันนึกถึงใครบางคนที่ทำให้แม่ยิ้มได้แบบนั้น ฉันรอจังหวะตอนที่พี่ไต้ฝุ่นเดินหายเข้าไปในบ้านแล้วจึงเอ่ยถาม

“แม่ แล้วลุงคนนั้นละ ไม่เห็นแม่พูดถึงเลย” ฉันเห็นสีหน้าไม่พอใจของแม่แวบหนึ่ง แล้วก็สงสัยว่าคงคิดไปเอง

“แม่เลิกแล้ว ไม่อยากยุ่งกับคนแบบนั้นอีก”

“ทำไมล่ะ เขาไม่ดีเหรอ”

“ไม่ดี แล้วอิงก็ไม่ต้องพูดถึงเขาอีกนะ” แม่พูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่งจนฉันอ่านไม่ออกว่าแม่กำลังรู้สึกแบบไหนอยู่

“ถ้าแม่เลิกกับคนนั้น งั้นพี่ไต้ฝุ่นคือคนใหม่เหรอ” ฉันถาม แม่หันขวับมามองหน้าฉัน

“คิดแบบนั้นไปได้ยังไง! นี่แม่นะ!” แม่กระแทกเสียง ฉันสะดุ้ง ไม่คิดว่าแม่จะโกรธขนาดนี้

“ก็มันแปลก เขาช่วยเราทุกอย่างทั้งที่ไม่จำเป็นเลย ทุ่มเทเกินเหตุด้วย” ฉันได้แต่พูดพึมพำแล้วเบือนหน้าหนี เพราะสายตาที่น่ากลัวของแม่แทบจะเผาหน้าฉันจนไหม้

“ที่เขาช่วยก็เพราะ…เขาสนิทกับอิงไง” จังหวะที่แม่ชะงัก ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าแม่กลืนคำพูดลงคอแล้วกลับลำกะทันหัน แต่ฉันไม่ทันได้ท้วงอะไรแม่ก็เดินหนีเข้าบ้านไปแล้ว

พ่อหายตัวไปตอนฉันเก้าขวบ พ่อหอบเสื้อผ้าหนีตามผู้หญิงไปแล้วไม่โผล่หน้ากลับมาที่บ้านอีก แม่จึงกลายเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว แม่คงรู้ว่าพ่ออยู่ไหน แต่แม่ไม่คิดจะไปหา สิ่งเดียวที่เชื่อมโยงกันคือเงินในบัญชีที่เพิ่มขึ้นทุกเดือน และจดหมายสั้น ๆ จากพ่อซึ่งมีเนื้อความแค่จำนวนเงินที่ส่งมาเป็นค่าเลี้ยงดูของฉัน แม่จะเจียดเงินในบัญชีนั้นให้ฉันโดยที่ไม่เคยเอาเงินไปใช้เพื่อตัวเองเลยสักบาทเดียว จำนวนเงินในบัญชีที่พอกพูนมากขึ้นทุกเดือนเป็นสัญญาณให้รู้ว่าพ่อยังมีชีวิต

แม่เคยทำงานเป็นลูกจ้างในร้านอาหาร พอเก็บเงินได้ประมาณหนึ่งก็ลาออกและเปิดร้านเสริมสวยเล็ก ๆ ของตัวเอง แม้จะเป็นร้านเล็ก ๆ แต่ก็เป็นที่นิยม มีลูกค้าวนเวียนมาไม่ขาดสาย แม่เป็นคนทำงานเก่งและเป็นมิตรกับลูกค้า แค่แม่คนเดียวก็หาเงินมาให้ฉันได้กินอาหารมื้อใหญ่ทุกเดือนและได้ไปเที่ยวทะเลทุกปีในช่วงวันหยุดฤดูร้อน

แม่ไม่เคยปล่อยให้ฉันขาดตกบกพร่อง แม้ฉันไม่ได้เอ่ยปากขอแต่แม่จะถามเองว่าสิ่งที่ฉันอยากได้คืออะไร แล้วแม่ก็จะหามาให้ ครั้งหนึ่งฉันอยากเรียนดนตรีเพราะเห็นพี่ชายแถวบ้านเล่นกีตาร์แล้วมันดูน่าสนุก แม่ก็จูงมือฉันเข้าโรงเรียนสอนพิเศษด้านดนตรี แต่ไม่นานฉันก็เบื่อและเลิกเรียนไปเอง

สิ่งเดียวที่ฉันไม่เคยเบื่อเลยตั้งแต่จำความได้ คือการอ่านหนังสือ ฉันเริ่มจากนิทานภาพ ไปสู่นิยายวัยรุ่น นิยายแปล และสุดท้ายก็คือนิยายทุกประเภทที่ฉันพอจะหาได้ บางเล่มแม่บอกว่าดูไร้สาระ หรือ อ่านแล้วจะเข้าใจเหรอ แต่แม่ก็ยังควักเงินซื้อให้เสมอ แม่ไม่เคยขัด ไม่เคยห้าม ไม่เคยย่นคิ้วใส่เวลาฉันหอบนิยายปกหนา ๆ กลับบ้าน แม้มันจะแพงหรือดูไม่มีประโยชน์ในสายตาผู้ใหญ่ทั่วไปก็ตาม

แม่เคยพูดว่า “ยังไงก็ยังดีกว่านั่งเล่นเกมหรือไปทำตัวเกเรข้างถนน” ฉันไม่เคยลืมประโยคนั้นเลย มันเหมือนใบอนุญาตให้ฉันหลงใหลในโลกของตัวหนังสือได้เต็มที่ ตอนฉันบอกแม่ว่าอยากเป็นนักเขียน แม่ก็พยักหน้าอย่างจริงจัง แล้วถามกลับว่า “งั้นอยากเริ่มจากตรงไหน” มันอาจเป็นคำถามธรรมดา แต่ฉันจำได้ว่ามันทำให้หัวใจฉันเต้นแรง เพราะแม้จะมีหลายคนหัวเราะใส่ความฝันแบบนั้น แต่แม่ไม่เคยเลย แม่เชื่อในสิ่งที่ฉันรัก แม้มันจะเป็นแค่ความฝันเล็ก ๆ ของเด็กคนหนึ่งก็ตาม

แม่เป็นคนหัวสมัยใหม่และหน้าตาสะสวย ดูแลผิวพรรณตัวเองดี ด้วยงานบริการที่แม่ทำ การพูดจาฉะฉานของแม่จึงนับเป็นเสน่ห์ แม่ไม่ได้ประกาศว่าเป็นโสดแบบโจ่งแจ้งแต่ก็เป็นที่รู้กันในละแวกบ้าน ทำให้มีผู้ชายมากหน้าหลายตาเข้ามาตามจีบ ซึ่งเป็นผลดีกับฉันด้วย ผู้ชายเหล่านั้นที่จ้องแม่ตาเป็นมันต่างพยายามเอาใจฉันด้วยของเล่นหรือขนม แต่มีคนเดียวที่ถูกตาต้องใจแม่

ลุงคนนั้นที่ฉันพูดถึง ตอนนี้ฉันจำหน้าเขาไม่ได้แล้ว ไม่รู้ทำไมถึงลืมหน้าเขาได้ ฉันจำได้แค่ว่าเขาเป็นคนเดียวที่แม่ยอมไปไหนมาไหนด้วย และแม่จะยิ้มรับทุกครั้งเวลาเขาแวะเอาของมาให้ที่บ้าน ฉันจำสีหน้าแม่ตอนนั้นได้ชัดเจน ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มที่มีไว้เพื่อคนที่แม่รัก เป็นรอยยิ้มเดียวกับเมื่อกี้ เหมือนที่ยิ้มให้พี่ไต้ฝุ่น

ฉันเลยคิดปะติดปะต่อไปเองว่าถ้าแม่เลิกกับคนนั้นแล้ว คนเดียวที่วนเวียนอยู่ตอนนี้คือพี่ไต้ฝุ่น แน่นอนว่าเขาอายุยังน้อย น้อยกว่าแม่มาก แต่เรื่องอายุคงไม่ได้เป็นปัญหาถ้าทั้งคู่ถูกตาต้องใจกัน ฉันจึงถามแม่ให้แน่ใจ แต่ในเมื่อแม่แสดงความโกรธขนาดนั้น มันก็คงเป็นเรื่องที่ฉันคิดไปเอง

ฉันแค่พยายามหาเหตุผลที่เป็นไปได้มากที่สุดว่าทำไมพี่ไต้ฝุ่นถึงทำดีกับเรา แม้จะไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน แต่ฉันก็โล่งใจอย่างบอกไม่ถูกเมื่อรู้ว่าแม่กับพี่ไต้ฝุ่นไม่ได้มีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน เพราะเดิมทีฉันไม่ได้ต้องการใครที่จะมาเป็นพ่อ ต่อให้เป็นลุงคนนั้นฉันก็ไม่คิดจะเรียกเขาว่าพ่ออย่างเด็ดขาด นับประสาอะไรกับคนที่อายุห่างจากฉันแค่ไม่กี่ปี

งั้นแม่ก็คงยิ้มแบบนั้นเป็นปกติ

พอล้างเนื้อล้างตัวเอาฝุ่นดินและเศษหญ้าออกเรียบร้อย ฉันก็พบว่าพี่ไต้ฝุ่นจัดวางอาหารไว้บนโต๊ะแล้ว ครั้งนี้แม่ชวนให้เขานั่งกินข้าวด้วยกัน ที่ผ่านมาเขาจะตักอาหารส่วนของตัวเองแล้วนำกลับไปกินที่บ้านเล็ก ๆของเขา ฉันเหลือบเห็นว่าเขามองมาที่ฉันก่อนจะตอบตกลงกับแม่

เขามักจะทำท่าทีอย่างนี้เสมอ เหลือบมองฉันบ่อย ๆ เหมือนรอความเห็นจากฉัน แต่สำหรับฉันการตัดสินใจของแม่ถือเป็นที่สิ้นสุด ถ้ามันไม่ใช่เรื่องใหญ่อย่างการย้ายบ้าน ฉันก็จะไม่เอ่ยปากขัดใจแม่

วันนี้ฉันตัดสินใจจะกินข้าว แม้จะไม่ค่อยอยากกินก็ตาม โชคดีที่พี่ไต้ฝุ่นทำกับข้าวได้น่ากินเสมอ วันนี้บนโต๊ะมีแกงมัสมั่นไก่ กะหล่ำปลีผัดไข่ และน้ำพริกปลาทู ครั้งนี้ฉันแปลกใจที่พี่ไต้ฝุ่นไม่เอ่ยปากพูดอะไรทั้งที่ฉันนั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา

พอคิดดูดี ๆ ฉันก็ไม่เข้าใจตัวเอง ว่าทำไมถึงรู้สึกอึดอัดใจกับพี่ไต้ฝุ่น เขาไม่ได้ทำตัวไม่ดี ถึงจะดูพยายามทำดีเกินเหตุจนบางทีน่ารำคาญ แต่ก็คงไม่ได้ทำไปด้วยเจตนาแย่ ๆ และเท่าที่ฉันเห็น แม่เองก็ไว้ใจเขา อีกอย่าง ทั้งที่เขาดีกับเรา แต่ฉันก็ไม่เคยทำตัวดี ๆ กับเขาเลย

ที่แน่ ๆ คือเขาคงไม่ทำกับข้าวแล้วใส่ยาพิษลงไป ไม่น่าเป็นคนแบบนั้น

หรือเปล่านะ

ฉันรอจนเขาตักข้าวใส่ปากจึงตักข้าวใส่ปากบ้าง แกงมัสมั่นอร่อยมาก ฉันเผลอหลุดปากหัวเราะกับความคิดตัวเองที่คิดว่าในกับข้าวจะมียาพิษ ฉันคิดบ้าอะไรไม่รู้ ดูหนังสืบสวนสอบสวนมากไปกระมัง

“นี่ฝุ่นใส่อะไรแปลก ๆ ในแกงหรือเปล่า ทำไมลูกฉันกินแล้วอยู่ ๆ ก็หัวเราะ” แม่มองหน้าพี่ไต้ฝุ่นแล้วชี้มาที่ฉัน

“เปล่านะครับ” สีหน้าเขาดูกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แม่หัวเราะก๊าก

“ดูทำหน้าเข้า แม่หยอกเล่น”

“ระวังสำลักนะครับ” เขายิ้มมุมปากพูดด้วยคำสุภาพแต่แฝงน้ำเสียงเหน็บแนม แถมยังมีสายตาเชิงห้ามปรามว่าให้หยุดแกล้งเขาได้แล้ว แต่พอแม่ตักข้าวเข้าปากก็ไม่วายหันมาล้ออีก

“อุ้ย อร่อยจริง ๆ นะเนี่ย นี่แม่ต้องหัวเราะเหมือนยัยอิงด้วยมั้ย ฝุ่นถึงจะดีใจ”

“ไม่ครับ” เขาตอบทันควัน แม่ระเบิดหัวเราะอีกจนฉันเริ่มอาย

แม่เป็นคนชอบพูดหยอกล้ออยู่แล้ว แม่มักจะใช้การหยอกล้อเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศที่อึดอัดให้ผ่อนคลายขึ้น และมันก็ได้ผลทุกครั้ง รวมถึงครั้งนี้ด้วย เสียงหัวเราะของแม่ช่วยให้ฉันรู้สึกอยากอาหาร

พี่ไต้ฝุ่นส่ายหัวอ่อนใจแล้วเอื้อมมือตักแกงมัสมั่นใส่จานฉัน ฉันแกล้งเขี่ยชิ้นไก่ที่เขาตักให้ไปไว้ข้างจานและตักผัดกะหล่ำปลีใส่ปากหน้าตาเฉย เขาอ้าปากหวอ ท่าทางของเขาทำฉันหลุดขำ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันหัวเราะหลังจากได้เจอเขา

ฉันคิดว่าฉันคงติดนิสัยขี้แกล้งของแม่มาบ้าง และเขาเป็นคนที่น่าโดนแกล้งจริง ๆ

หลังมื้อเย็น ฉันออกมานั่งเล่นที่เฉลียงหน้าบ้าน อากาศตอนกลางคืนในเดือนกันยายนค่อนข้างเย็นสบาย ลมพัดเอาใบไม้ปลิวร่วงลงมา ทำให้ลานหน้าบ้านที่เพิ่งกวาดไปเมื่อเย็นกลับมาอยู่สภาพเดิม เสียงจิ้งหรีดดังแว่วสลับกับเสียงต้นไม้ที่โดนลมพัด ฉันเห็นแสงดวงเล็กสองสามดวงผลุบโผล่ในโพรงหญ้าข้างบ้าน เดาว่าคงเป็นหิ่งห้อย

ฉันคิดว่าคืนที่บรรยากาศดีอย่างนี้ แม่มักคิดเองเออเองว่าเหมาะสำหรับการดื่มอะไรเย็น ๆ

แล้วก็ไม่ผิดจากที่คิด แม่ลากพี่ไต้ฝุ่นออกมาหน้าบ้านพร้อมกับเบียร์สองกระป๋อง ถึงแม้เขาจะบอกว่าขอล้างจานก่อน แต่แม่แค่โบกมือเป็นเชิงว่าเดี๋ยวค่อยล้างแล้วก็จัดแจงยกโต๊ะพับตัวเตี้ยออกมากาง คว่ำกระถางต้นไม้เก่ามาใช้เป็นเก้าอี้ เสียงเปิดกระป๋องดังแซะ แล้วกระป๋องที่ฟองเบียร์ไหลออกมาจนเกือบหกก็ยื่นมาตรงหน้าพี่ไต้ฝุ่น เป็นการชวนแกมบังคับ เขาหมดสิทธิ์ปฏิเสธจึงรับกระป๋องมาด้วยท่าทีอ่อนใจ

พอเบียร์เข้าปากแม่ก็เริ่มสาธยายชีวิตวัยรุ่นแบบแทบจะเขียนหนังสือได้ทั้งเล่ม เคยไปเที่ยวที่นั่นที่นี่บ้างละ เคยซุ่มซ่ามเจ็บตัวอย่างนั้นอย่างนี้บ้างละ ฉันฟังเรื่องเล่าของแม่บ่อยจนเดาได้ว่าต่อไปแม่จะพูดว่าอะไร ส่วนพี่ไต้ฝุ่นก็กึ่งฟังกึ่งหูทวนลม คอยตอบรับว่าครับ ๆ อยู่บ้างประปราย แล้วก็ยกเบียร์กระดกเข้าปากเหมือนอยากให้มันหมดเร็ว ๆ

เล่าไปเล่ามาเริ่มสนุก แม่ก็นึกอยากให้ฉันเข้าร่วมวงด้วย แล้วก็กวักมือหย็อย ๆ เรียกฉันที่ยังนั่งอยู่บนเฉลียงให้ไปหา ฉันจำใจต้องลุก แล้วไปลากเอากระถางต้นไม้มานั่งข้างแม่ พอฉันนั่งลงแม่ก็หันมาชวนให้ฉันลองดื่มเบียร์ดูบ้าง ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองอายุถึงเกณฑ์ที่สามารถดื่มเบียร์ได้แล้ว ก็เลยนึกสนใจรสชาติที่แม่กับเพื่อนของแม่พูดกันว่าสดชื่นหนักหนา แม่ส่งกระป๋องของตัวเองให้ฉันลองชิม ฉันรับมา คิดแค่ว่าจะลองดื่มสักอึกเล็ก ๆ พอให้รู้รสชาติ แต่เมื่อยกกระป๋องแตะปากยังไม่ทันได้ดื่ม รสชาติที่ค้างอยู่บนขอบกระป๋องก็ไหลเข้าปากอย่างไม่ทันตั้งตัว ความขมกระจายลงบนลิ้น ฉันส่งกระป๋องคืนให้แม่ทันควัน แค่หยดเดียวก็ขมเสียจนฉันอยากจะบ้วนทิ้ง แต่พี่

ไต้ฝุ่นกำลังมองอยู่ ฉันจึงทำใจกลืนมันลงคอไปทั้งอย่างนั้นเพราะไม่อยากทำตัวน่ารังเกียจต่อหน้าเขา แต่ความขมก็ยังอยู่ในปาก แม้ว่าฉันจะกลืนน้ำลายลงคออยู่หลายรอบก็ไม่หายขม

แม่หัวเราะแล้วพูดเชิงหยอกว่านี่แหละรสชาติของพวกผู้ใหญ่ ฉันเป็นเด็กอย่างนี้ก็ดีแล้ว ก็จริงอยู่ที่ฉันไม่เข้าใจว่าไอเครื่องดื่มขม ๆ นี่มันอร่อยยังไง แต่ไม่ได้แปลว่าฉันไม่โตเสียหน่อย

พี่ไต้ฝุ่นวางกระป๋องเบียร์ของตัวเองไว้บนโต๊ะแล้วลุกขึ้นยืน แม่ส่งเสียงอ้าว พอคว้ากระป๋องของเขามาแกว่งดู ก็พบว่ามันยังมีเบียร์เหลืออยู่

“ฝุ่นไม่กินให้หมดละ จานไว้ค่อยล้างก็ได้ มานั่งก่อนสิ” แม่พูด พี่ไต้ฝุ่นที่กำลังถอดรองเท้าเดินเข้าบ้านส่งเสียงตอบครับ ๆ กลับมา แต่ก็เปิดประตูค้างไว้แล้วเดินหายเข้าไปในบ้าน แต่อึดใจเดียวก็กลับออกมาพร้อมกับขนมและน้ำผลไม้หนึ่งขวด

ขนมคือกับแกล้ม ส่วนน้ำผลไม้เขาเปิดฝาและวางมันไว้บนโต๊ะ แล้วก็ส่งสายตาบอกว่ามันเป็นของฉัน ฉันพูดขอบคุณในลำคอแบบที่ฉันน่าจะได้ยินคนเดียวแล้วก็รับมาดื่ม น้ำเสาวรสหวานอร่อยล้างความขมในปากออกจนหมด ฉันจึงรู้สดชื่นขึ้นมาบ้าง

แม่ดื่มเบียร์หมดจนหยดสุดท้ายแต่ก็ยังไม่หายอยาก ก็เลยตัดสินใจจะออกไปซื้อเพิ่ม

”เดี๋ยวผมไปซื้อให้ครับ” ไต้ฝุ่นเสนอตัวแล้วลุกขึ้นยืน แต่แม่โบกมือปฏิเสธ

“ไม่ต้อง ๆ ร้านอยู่แค่นี้เอง แม่จะดูของอย่างอื่นด้วย” ว่าแล้วก็เดินตัวปลิวออกจากบ้านไปเฉย ๆ ฉันกับพี่ไต้ฝุ่นได้แต่ชะเง้อมองแม่เดินลับหายเข้าไปในร้านขายของชำซึ่งอยู่เยื้องกันกับบ้านเรา

“ปกติแม่เป็นแบบนี้เหรอ” พี่ไต้ฝุ่นถาม ชี้นิ้วไปทางร้านขายของชำ

“แบบนี้คือแบบไหนคะ” ฉันถามกลับเพราะคำถามของเขากำกวม

“ก็แบบว่า ทำอะไรปุบปับ คิดเร็วทำเร็ว”

“อ้อ ใช่ค่ะ เป็นแบบนี้แหละ“

แม่เป็นแบบนี้ตลอด ตัดสินใจอะไรแล้วก็ทำแบบปุบปับไม่ทันให้ใครได้ตั้งตัว มีวันหนึ่งที่ไม่ค่อยมีลูกค้าเข้าร้าน แล้วจู่ ๆ แม่ก็เดินมาบอกฉันว่าอยากไปตั้งแคมป์ พอฉันตอบว่าก็ไปสิ แม่ก็ปิดร้าน แล้วเราก็ไปกันในเย็นวันนั้นเลย

“ถึงว่าละ อิงก็เป็นแบบนี้เลย” เขาพูดพลางแกว่งกระป๋องเบียร์ที่หมดแล้ว ฉันชะงัก

ฉันไม่เคยเป็นแบบแม่ ตรงข้ามเลย ฉันเป็นคนอืดอาด ใช้เวลาตัดสินใจนาน แค่จะซื้อปากกาแท่งใหม่ยังยืนเลือกอยู่ในร้านเครื่องเขียนเกือบครึ่งชั่วโมง ฉันไม่เหมือนแม่เลย และคิดอิจฉาอยู่บ่อย ๆ ที่แม่ดูตัดสินใจอะไรได้ง่ายและเร็วอย่างนั้น

“อิงเป็นแบบแม่ตอนไหนเหรอ” พอได้ฟังคำถามของฉัน เขานิ่งไปคล้ายว่ากำลังทวนคำถามในหัว แล้วคิดอย่างหนักเพื่อหาคำตอบที่ดีที่สุดมาตอบ ฉันไม่คิดว่ามันจะเป็นคำถามที่ยากขนาดนั้น แต่สีหน้าของเขาชวนให้นึกถึงตอนที่ต้องทำข้อสอบอัตนัยในนาทีสุดท้ายก่อนส่ง

“อิงถามยากเกินไปเหรอคะ” เขาเงียบนานเกินไป ฉันเลยทำลายความเงียบซะเอง

“เปล่าครับ แค่กำลังเลือกว่าจะเล่าเรื่องไหนดี” พอเขาพูดจบสีหน้าเคร่งเครียดก็เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มทะเล้นในทันใด ฉันทำหน้าเหลอหลา คนเราเปลี่ยนสีได้เหมือนกิ้งก่าอย่างนี้เลยหรือ

“มีหลายเรื่องเหรอคะ” ถ้าเขานั่งขมวดคิ้วขนาดนั้นเพราะกำลังเลือกเรื่องมาเล่าแสดงว่ามันต้องมีตัวเลือกให้เลือก แต่ถ้าให้ฉันนึก ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่ามีครั้งไหนบ้างที่ฉันตัดสินใจโดยไม่เสียเวลาคิดเหมือนที่แม่เป็น

“ก็...มีครั้งที่จู่ ๆ อิงก็พูดขึ้นมาว่าอยากไปทะเล แล้วเย็นวันนั้นก็โทรมาบอกว่าอยู่ทะเลแล้ว ประมาณนั้น” เขาพูดไปยิ้มไป ฉันเบ้ปาก บ้านฉันไม่ได้อยู่ใกล้ทะเลพอที่จะเดินทางไปถึงได้ในวันเดียวหรอกนะ

“พี่แต่งเรื่องเก่งดีนะคะ” ฉันว่าแล้วแสร้งยกน้ำเสาวรสขึ้นมาจิบ

“นี่อิงจะบอกว่าพี่โกหกเหรอ” เขาพูดกลั้วหัวเราะ เป็นครั้งแรกที่ฉันได้ยินเขาหัวเราะ แต่ดันเป็นเสียงหัวเราะที่คล้ายกับการพูดเลขห้าติดกันด้วยสำเนียงคอมพิวเตอร์ ดูตลกชอบกล

“นี่ไง พี่กำลังหัวเราะกลบเกลื่อน” ฉันยกนิ้วชี้ขึ้นมาแล้วทำท่าทีคล้ายอาจารย์กำลังพูดสอนหน้าห้องเรียน คราวนี้เขามองฉันแล้วก็หลุดขำจริง ๆ

ฉันไม่เคยคิดมาก่อนว่าผู้ชายหน้าคมเข้มอย่างเขาที่ปกติมักทำหน้าตายจะมีรอยยิ้มที่อ่อนโยนมาก ไม่สิ เขาไม่ได้หน้าตาย แต่เป็นฉันเองที่ก่อนหน้านี้ไม่เคยคิดจะมองตอนเขายิ้ม ฉันเอาแต่หลบตาเขามาตลอด แต่ตอนนี้ไฝเม็ดเล็กตรงหางตาข้างขวาที่ไม่เคยสังเกตเห็นกลายเป็นจุดที่สะดุดตาเสริมเสน่ห์ชวนมอง และพอตั้งใจมองจริง ๆ พี่ไต้ฝุ่นก็ไม่ได้หน้าตาขี้ริ้วขี้เหร่อะไร

หลายวันมานี้เขาก็เดินวนเวียนอยู่ในบ้านมาตลอด แต่ฉันไม่เคยลืมตาดูหน้าเขาบ้างเลยหรือ ทำไมเพิ่งมาสะดุดตาเอาตอนนี้ และเมื่อตระหนักได้ว่า

มีคนหน้าตาดีนั่งอยู่ตรงหน้าตั้งหนึ่งคน โรคหมั่นไส้คนหน้าตาดีของฉันก็กำเริบขึ้นมา

“ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ” พี่ไต้ฝุ่นถามพร้อมกะพริบตาปริบ ๆ ดูสิผู้ชายบ้าอะไรขนตายาวเป็นแพสวยขนาดนั้นกัน

“อิงครับ พี่ทำอะไรผิดเหรอ” เขาพูดเสียงอ่อน แต่ฟังแล้วจั๊กจี้หู

“ใช่ค่ะ พี่ผิด” ฉันตอบ พยายามกลั้นยิ้มอย่างสุดความสามารถ

“ผิดอะไรครับ” เขาโน้มตัวเข้ามาใกล้ เอียงคอเล็กน้อย เป็นท่าทางปกติธรรมดาที่คนหน้าตาดีทำแล้วเหมือนพวกดาราในกองถ่ายละคร

“ก็พี่โกหกไง อิงจะไปทะเลยังไงถ้าไม่ใช่แม่พาไป” เขาร้องอ้อแล้วเงียบไป ไม่มีคำแก้ตัว

ฉันไม่แปลกใจ เพราะฉันคิดไว้แล้วว่ามีโอกาสที่เขาจะรู้สึกอึดอัดถ้าฉันทำอย่างนี้ แต่ในเมื่อฉันเป็นคนที่ข้ามเวลามา ฉันไม่รู้เรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นและไม่เคยรู้จักเขามาก่อน ฉะนั้น ฉันก็ทำได้แค่ใช้ชีวิตตามเข็มนาฬิกาที่ต้องเดินหน้าไปเรื่อย ฉันไม่อยากคิดถึงความจริงที่ตัวตนเสี้ยวหนึ่งสูญหายไป เพราะการคิดแบบนั้นมันทรมาน แค่สองสามวันที่จมจ่อมอยู่กับความตายของต้นข้าวและพยายามรื้อฟื้นความทรงจำของตัวเองก็รู้สึกเหมือนถูกกรีดเนื้อเถือหนังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ช่องว่างขนาดใหญ่ในหัวใจนี้จึงถูกลงกลอนไว้ ฉันจะปล่อยให้มันปิดตาย และลืมมันไปเสีย ฉันจะใช้ชีวิตต่อโดยทำเป็นไม่รู้ว่าสูญเสียอะไรไป และพอทำเป็นไม่รู้ ทุกอย่างที่หนักหนาก็เบาลง ฉันจะใช้ชีวิตต่อไปได้

“อิงอยากให้พี่ทำเหมือนว่าเราไม่รู้จักกันมาก่อนเหรอครับ” เขาถามหลังจากเราทั้งคู่เงียบอยู่นาน ราวกับว่าอ่านความคิดฉันออก คำถามนี้ปักเข้ากลางใจฉันอย่างจัง ฉันหลบตา ได้แต่พยักหน้าตอบกลับไป

“งั้นเรามาแนะนำตัวกันใหม่ดีไหมเอ่ย สวัสดีครับ ชื่ออะไรเหรอ” เสียงสดใสแฝงไปด้วยน้ำเสียงหยอกล้อของเขาทำให้ฉันแปลกใจจนต้องเงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็พบกับรอยยิ้มกว้างของผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่ง ฉันมึนงง คิดว่าเขาจะรู้สึกแย่เสียอีกที่ฉันอยากให้เราทำเหมือนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่เขากลับทำได้อย่างง่าย ๆ และรอยยิ้มของเขาก็ทำให้ฉันพลอยยิ้มตามไปด้วย ฉันกระแอมนิดหน่อยก่อนยืดหลังตรงและพูดแนะนำตัวเหมือนตอบคำถามหน้าชั้นเรียน

“สวัสดีค่ะ ชื่ออิงเอย แต่เรียกแค่อิงก็พอค่ะ”

“ครับอิง พี่ชื่อไต้ฝุ่นครับ แต่จะเรียกอะไรก็ได้แล้วแต่อิงอยากเรียกเลย”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจเลย ถ้าฉันเป็นเขา ถ้าฉันเจอกับคนที่เคยสนิทกันมากแต่กลับจำกันไม่ได้ ทั้งยังสร้างกำแพงตั้งขวางไม่ยอมให้เข้าใกล้ ไม่แม้แต่จะรับฟังเรื่องราวที่ผ่านมา

ถ้าฉันเป็นเขา ฉันจะรู้สึกเจ็บปวดไหม

แต่เขาทำแบบนี้ ยิ้ม หัวเราะ ทำเหมือนไม่ระคาย เหมือนไม่เป็นอะไรเลย ราวกับว่าการกระทำของฉันมันไม่เห็นแก่ตัว เขาไม่ถือโทษโกรธเลยสักนิด ฉันไม่รู้สึกกดดันอีกแล้วที่มีเขานั่งอยู่ตรงหน้า กลับกัน เขาทำให้ฉันรู้สึกว่าทุกอย่างจะไม่เป็นไร น้ำหนักที่กดทับในอกเบาลงจนเผลอยิ้มออกมา

“นี่ลูกสาวฉันโง่เหรอเนี่ย” เสียงแม่ดังขึ้น พวกเราหันไปมองตามเสียง แม่เดินเอาข้าวของที่ซื้อมาไปวางกองไว้หน้าประตูบ้าน หยิบกระป๋องเบียร์ออกมาจากถุงพลาสติกแล้วพูดต่อ

“อยู่กับมาตั้งหลายวันเพิ่งรู้ชื่อพี่ไต้ฝุ่นเหรอ โธ่ ลูกสาวฉัน” พอจบประโยคแม่ก็ส่ายหน้าไปมา และส่งสายตาสงสารมาที่ฉัน ฉันหน้าหงิก พี่ไต้ฝุ่นหัวเราะร่วน เสียงหัวเราะของเขาฟังดูสดใส...และน่าหมั่นไส้

“แค่เล่นกันเฉย ๆ เอง แม่อย่าล้อได้ไหม”

“เหรอ ๆ ไหนเล่นอะไรกัน แม่เล่นด้วย” แม่ยิ้มยิงฟัน ทิ้งตัวนั่งลงบนกระถางต้นไม้แล้วก็พูดต่อ

“ดิฉันชื่อนางจันทร์ มีลูกโง่หนึ่งคน” ดูพูดแบบใส่ทำนองเข้าสิ แล้วพี่ไต้ฝุ่นหัวเราะคิกคักไม่หยุดเลย ฉันรู้สึกอยากตีเขาสักทีแต่ทำได้แค่จ้องเขาเขม็งและพยายามห้ามตัวเองไม่ให้หลุดขำ

“แม่หยุดเถอะ” ฉันยิ้มแห้ง แม่หัวเราะฮึ ๆ แล้วก็วางกระป๋องเบียร์ไว้ตรงหน้าพี่ไต้ฝุ่น ขณะที่ในมือแม่มีอีกกระป๋อง เป็นอันรู้กันว่ากระป๋องนั้นให้เขา และเป็นกระป๋องที่เปิดแล้วเสียด้วย พี่ไต้ฝุ่นหยุดหัวเราะทันทีแล้วหันขวับมองหน้าแม่ แม่ชูนิ้วโป้งให้ เขาตบหน้าผากตัวเอง

ถึงทีฉันหัวเราะบ้างล่ะ

หลังจากแม่ดื่มจนพอใจ ก็ถึงคิวพี่ไต้ฝุ่นต้องไปล้างจานสักที เขาดูเหนื่อยมากฉันจึงอาสาจะช่วย แม่เห็นดีเห็นงามแล้วก็หนีเข้าห้องนอนอย่างไว ทิ้งฉันไว้กับผู้ชายตัวสูงที่กำลังพับแขนเสื้อขึ้น

“ให้พี่ล้างคนเดียวก็ได้ครับ จานนิดเดียว”

“นั่นคือนิดเหรอ” ฉันเลิกคิ้ว ชี้ไปที่อ่างล้างจาน จานไม่เยอะก็จริง แต่พวกอุปกรณ์ทำอาหารต่างหากที่กองพะเนิน

“เอาหน่า พี่ทำได้” พี่ไต้ฝุ่นยิ้มเจื่อน ฉันแย่งฟองน้ำล้างจานมาจากมือเขา

“เอาหน่า พี่ทำได้ เหอะ!” ฉันล้อเลียนเสียงเขา แล้วพ่นลมออกจมูก พี่ไต้ฝุ่นขำพรืด

เราแบ่งหน้าที่กันง่าย ๆ ฉันรับหน้าที่ถูน้ำยา ส่วนเขาก็ล้างน้ำเปล่าและเก็บเข้าชั้นวาง เขาคล่องแคล่วและละเอียดลออกว่าที่ฉันคิด ติดแค่ว่าพรวดพราดไปหน่อย

“พี่ อย่าเล่นน้ำได้ไหม น้ำกระเด็นหมด” ฉันบ่นอุบอิบ

“ก็บอกแล้วว่าพี่ทำคนเดียวได้”

“เดี๋ยวนะ คือพี่ตั้งใจให้กระเด็นเหรอ” ฉันขมวดคิ้วพูดเสียงเข้ม เขาโคลงหัวเหมือนกำลังสนุก แต่ก็ยื่นมือไปเบาแรงน้ำให้

แล้วเราต่างคนก็ต่างเงียบ ในครัวมีแค่เสียงจานกระทบกันกับเสียงน้ำจากก๊อก อาจเพราะบรรยากาศมันเงียบเกินไป ฉันถึงรู้สึกคันยุบยิบในใจ

ฉันอยากพูดอะไรสักอย่างเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศแปลก ๆ นี้ แต่ก็ไม่รู้จะพูดอะไร

“เล่นต่อมั้ย” เขาพูดโพล่งขึ้นมา ฉันสะดุ้ง มือที่เปื้อนน้ำยาทำให้จานลื่นหลุดจากมือ แต่โชคดีที่คว้าไว้ทัน

“ตกใจเหรอ โทษ ๆ” เสียงเขาพูดกลั้วหัวเราะ ฉันชายตามองด้วยความระอา แล้วก็เห็นรอยยิ้มกว้างของคนที่ไม่ยอมละสายตาจากสิ่งที่ทำอยู่แต่ก็ไม่วายทำหน้าทะเล้นใส่ฉัน

“หมายถึงเล่นอะไรคะ” ฉันถามกลับ พลางหยิบจานใบสุดท้ายบนอ่างมาถูน้ำยา

“เกมแนะนำตัวไง” พอได้ยินแล้วฉันก็โอดครวญ โดนแม่ล้อไม่พอ ยังต้องมาโดนเขาล้ออีกหรือ

“ไม่เล่นแล้ว” ฉันล้างมือและผละออกจากอ่าง ก่อนจะคว้าผ้าเช็ดมือที่แขวนอยู่บนผนังมาเช็ดมือจนแห้งกริบ เขาล้างจานใบสุดท้ายเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ยื่นมือมาขอผ้าเช็ดมือจากฉัน

“โอเค…ผมชื่อไต้ฝุ่นอายุ 23 ครับ” พอจบประโยคที่เขาพูด ฉันดึงมือกลับก่อนที่เขาจะทันได้คว้าผ้าไป ให้ตายเถอะ ไอคุณพี่คนนี้นี่น่าหมั่นไส้จริง ๆ เลยเชียว

“อิงครับ ขอผ้าให้พี่ก่อน” เขายังยื่นมือเปียก ๆ ค้างไว้ หยดน้ำจากมือหนาไหลหยดลงบนพื้นเป็นดวง ฉันพ่นลมหายใจยาว

“จะเลิกล้อหรือยังละ” ฉันรู้ตัวว่าเผลอพูดห้วน ๆ ใส่แถมยังจ้องหน้าเขาเขม็ง ถ้าแยกเขี้ยวได้เหมือนแมวฉันก็คงทำไปแล้ว พี่ไต้ฝุ่นไม่โกรธ แต่เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ มุมปากที่ยกขึ้นทำเอาฉันใจกระตุกวูบ ฉันรู้สึกได้ว่าอุณหภูมิร่างกายสูงขึ้น ไม่รู้ว่าเพราะโกรธ หรือเพราะอะไรกันแน่

“ก็ไม่ได้ล้อนะ แค่แนะนำตัว” ฉันหลบตาแล้วฟาดผ้าเช็ดมือลงบนมือเขา ก่อนจะเดินหนีออกจากครัว

“เดี๋ยว อิง” เสียงเขาเดินตามหลังมา แต่ฉันไม่หยุดหันหลังกลับไปมอง ฉันเดินเข้าห้องตัวเองแล้วปิดประตู ดัง…กึก ฉันไม่อยากปิดประตูเสียงดังใส่เขาหรอกนะ

“โกรธหรือเปล่าเนี่ย” เสียงแผ่ว ๆ ดังแว่วมาจากอีกฝั่งของประตู เขาคงกังวลจริง ๆ ว่าฉันจะโกรธ แม้ฉันไม่อยากยิ้มแต่ก็ห้ามมุมปากตัวเองไม่ได้ จะกลั้นอย่างไรมันก็คอยแต่จะยกขึ้นอยู่เรื่อย พอคิดอยากจะซุกตัวใต้ผ้าห่มก็นึกได้ว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน เพราะเสื้อที่ใส่อยู่มีรอยน้ำกระเด็นใส่เป็นดวง ๆ

กว่าฉันจะรู้ตัวว่าก้มมองรอยน้ำบนเสื้อนานเกินไป แสงไฟที่ลอดใต้ประตูเข้ามาก็ดับลง พี่ไต้ฝุ่นคงออกจากบ้านไปแล้ว

ฉันรีบถอดเสื้อโยนลงตะกร้าผ้า และไม่เสียเวลาเลือกเสื้อตัวใหม่ หยิบตัวไหนได้ก็ใส่ตัวนั้น ก่อนจะปิดไฟเพดานแล้วเปิดไฟหัวเตียงแทน แสงสีอุ่นทำให้บรรยากาศห้องสงบลงนิดหน่อย ฉันถอนหายใจ ไม่รู้ว่าอะไรทำให้หัวใจเต้นเร็วขนาดนี้ ฉันไม่ได้รู้สึกดีเลย แต่กลับรู้สึกระวนกระวายอยากให้หัวใจเต้นช้าลงกว่านี้อีกสักนิด

ฉันทิ้งตัวลงบนเตียง นอนคว่ำหน้าลงบนหมอนนุ่ม ๆ หวังว่ามันจะช่วยให้ใจสงบลงได้บ้าง

‘ผมชื่อไต้ฝุ่น…’ อ้าก! ฉันสะบัดหัวไล่เสียงที่จู่ ๆ ก็ดังขึ้นมาในหัว มันรบกวนใจพอ ๆ กับเสียงยุงในห้องตอนตีสองเลย ให้ตายเถอะ

เฮ้อ คืนนี้จะนอนหลับไหมก็ไม่รู้

หลับ

ฉันหลับเป็นตาย ตื่นมาตะวันก็ลอยอยู่กลางหัวแล้ว พอผุดลุกขึ้นจากเตียงและเปิดประตูออกมาเจอหน้าแม่เป็นคนแรก ก็โดนแม่แซวว่าทำไมเพิ่งตื่นเอาป่านนี้ เมื่อคืนล้างจานจนดึกเหรอ ฉันย่นจมูกแล้วรีบคว้าผ้าเช็ดตัววิ่ง

หนีเข้าห้องน้ำ เสียงแม่หัวเราะคิกคักไล่หลังมาแล้วตะโกนบอกมาว่าให้รีบอาบน้ำจะได้มากินข้าวพร้อมกัน

ฉันแต่งตัวเสร็จแต่ยังไม่ทันได้เป่าผม แม่ก็เคาะประตูเร่งให้ไปกินข้าว ฉันจึงเช็ดผมแค่หมาด ๆ และเดินไปตักข้าวทั้งที่ผมยังไม่แห้งสนิท

วันนี้พี่ไต้ฝุ่นแต่งตัวแปลกตา ปกติเขาจะใส่เสื้อยืดตัวโคร่งกับกางเกงผ้าสบาย ๆ แต่วันนี้เขาใส่เสื้อเชิ้ตสีขาวพอดีตัวจนเห็นแนวไหล่กับแผ่นหลังได้ชัด กระดุมเม็ดบนที่ไม่ได้ติดไว้เผยให้เห็นลำคอกับไหปลาร้าเด่นจนสะดุดตา กางเกงสแล็คพร้อมเข็มขัดหนังดูเรียบร้อย แต่ที่ไม่เข้ากันคือผมยุ่ง ๆ ที่ยังเปียกอยู่...เหมือนฉัน

ฉันคงเผลอมองเขาอยู่นานก็เลยไม่ทันได้หลบตาตอนที่เขามองกลับมา

“ผมอิงยังเปียกอยู่เลย” พี่ไต้ฝุ่นพูดขณะที่กำลังวางจานข้าวลงบนโต๊ะในจังหวะที่โน้มตัวลง ผมของเขาหล่นลงปรกหน้าเล็กน้อย

“พี่ก็ด้วยแหละ” ฉันทิ้งตัวนั่งลงที่เก้าอี้ของตัวเอง

“เดี๋ยวอิงจะไม่สบาย ไปเป่าผมก่อนไหมครับ”

“ผมพี่ก็เปียก พี่ก็ไปเป่าสิ อิงหิวแล้ว” ฉันตอบก่อนจะตักข้าวเปล่าเข้าปาก เขาอมยิ้ม

“เลิกเถียงกัน มากินได้แล้ว” แม่พูดพลางตักชิ้นปลาทอดใส่จานฉันและไม่มีใครพูดอะไรอีก ฉันจึงนั่งกินเงียบ ๆ

ก็ถูกของเขานั่นแหละ ฉันเป็นคนป่วยง่าย โดนฝนแค่ไม่กี่หยดก็ป่วยแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการปล่อยให้ผมเปียกนาน ๆ เลย มีโอกาสจะป่วยได้

แน่นอน แต่วันนี้อากาศค่อนข้างอุ่น เรียกว่าร้อนเลยก็ได้ ฉะนั้นมันก็เย็นสบายดีถ้าฉันจะปล่อยให้ผมแห้งไปเอง

หลังกินเสร็จเราก็ช่วยกันเก็บจาน พี่ไต้ฝุ่นบอกกับแม่ว่าเดี๋ยวเขาจะกลับมาล้างจานให้เอง แล้วก็จะหาซื้อของสำหรับทำมื้อเย็นกลับมาด้วย แม่พยักหน้า

แต่แม่ก็ยืนจ้องเขาอยู่นานเหมือนมีอะไรจะพูด แต่ไม่พูดสักที จนเขายืนเก้ ๆ กัง ๆ ยังไม่กล้าเดินออกจากบ้าน แล้วในที่สุดแม่ก็พูดขึ้น

“ฝุ่นเซ็ตผมหน่อยดีไหม เดี๋ยวแม่เซ็ตให้ ทำผมเสยสักหน่อยจะได้หล่อ ๆ” แม่มองทรงผมกระเซอะกระเซิงของเขาแล้วคงทนไม่ได้ตามประสาช่างทำผม

“ไม่เป็นไรครับ แค่เซ็ดก็น่าจะโอเคแล้ว” เขาโบกมือปฏิเสธ

“จะไปดูงานที่อื่นทั้งที จะไปสภาพนี้ได้ไง เซ็ตสักหน่อยเถอะ เอ้า มานั่งเดี๋ยวแม่จัดการให้” แม่พูดจบไม่ทันได้ฟังคำตอบก็เดินลับหายเข้าไปในห้อง แล้วก็ได้ยินเสียงกุกกัก ดูท่าว่าจะไปเตรียมอุปกรณ์

พี่ไต้ฝุ่นทำหน้าหงอย ลูบผมตัวเองแล้วเอ่ยปากถามฉัน

“ผมพี่ดูแย่เลยเหรอ”

“ก็…ไม่แย่หรอกค่ะ แต่ถ้าจะไปดูงานก็ควรให้มันเรียบร้อยหน่อยแหละ” ฉันตอบตามตรง เขาเม้มปาก แล้วจึงยอมให้แม่จัดการเรื่องผมให้

มิน่าละ ที่แต่งตัวดูดีเพราะจะไปดูงานนี่เอง ฉันไม่เคยรู้ว่าเขาทำงานอะไร เขาไม่เคยพูดเรื่องงานขึ้นมาให้ได้ยินเลยสักครั้ง ถึงฉันจะสงสัยว่าเขากำลังจะไปที่ไหน หรือมันเป็นงานอะไร แต่ฉันก็ไม่คิดจะถาม

ฉันเป็นอย่างนี้มาตลอด แม้จะอยากรู้อะไรเกี่ยวกับเขา แต่ก็ไม่เคยถามออกไปตรง ๆ เพียงแค่คอยเก็บเล็กผสมน้อยจากการฟังบทสนทนาระหว่างเขากับแม่หรือสังเกตนิสัยและการกระทำต่าง ๆ ของเขาเพื่อไขข้อสงสัยของตัวเอง หรือไม่ก็ถามแม่ ฉันก็ไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงไม่กล้าถามเขาโดยตรง

สิ่งที่ฉันรู้เกี่ยวกับเขาจึงเป็นแค่เศษเสี้ยวจากบทสนทนาหรือคำบอกเล่าจากแม่ ซึ่งฉันก็ไม่ได้รู้อะไรมากนัก

พอแม่เซ็ตผมให้เรียบร้อย พี่ใต้ฝุ่นกลับมองกระจกแล้วเบ้ปาก

“มันแปลกจัง” เขาไหล่ตก ดูไม่มั่นใจเอาซะเลย ซึ่งฉันก็แอบเห็นด้วย ใช่ ฉันเห็นด้วยว่ามันแปลก แต่ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงดูไม่มั่นใจ ทั้งที่พอเซ็ตผมเสยขึ้นให้เห็นหน้าผาก และดวงตาที่สดใสขึ้นเมื่อไม่มีผมปรกหน้า ฉันว่าเขาดูภูมิฐานขึ้นเยอะ

”มั่นใจหน่อย ดูดีจะตาย” แม่ตบไหล่ให้กำลังใจเขา แต่เขาก็มองมาที่ฉันซึ่งกำลังกินผลไม้กระป๋องอยู่ที่โซฟา ฉันภาวนาไม่ให้เขาถามอะไร แต่ไม่เป็นผล

“อิง ดูโอเคไหม” สายตาที่มองมาดูคาดหวังคำตอบมาก ๆ ฉันถอนหายใจ

“ดูดีค่า” ฉันลากเสียงยาว รู้สึกว่าโรคหมั่นไส้คนหน้าตาดีของตัวเองกำเริบบ่อยเหลือเกิน พระเจ้าอุตส่าห์สร้างใบหน้าให้แบบนี้ยังไม่มั่นใจอีกหรือถ้าหน้าบวมเหมือนปลาทองอย่างฉันก็ว่าไปอย่าง

“เห็นมั้ย ลูกสาวฉันยังบอกว่าดูดีเลย ไป ๆ ไปได้แล้ว เดี๋ยวก็ไปสายหรอก” แม่ดันหลังพี่ไต้ฝุ่นให้ออกจากบ้าน เขาจึงยอมออกจากบ้านทั้งที่ยังทำหน้าเหมือนลูกหมาอยู่เลย

“ถ้าอยากซื้ออะไรก็บอกผมนะ เดี๋ยวผมจะแวะซื้อให้ตอนขากลับ” เขาส่งเสียงกลับมาตอนที่แม่กำลังจะเดินกลับเข้าบ้าน

“จ้า ๆ ไปได้แล้ว ขับรถดี ๆ ละ” แม่โบกมือให้ ก่อนที่เสียงรถยนต์จะค่อย ๆ ดังไกลออกไป ทุกอย่างเงียบลงอย่างน่าใจหาย

แม่เดินมาแย่งส้อมจากฉันแล้วจิ้มชิ้นสับปะรดเข้าปากเคี้ยวหยับ

“ไม่อยากรู้เหรอ” แม่ถาม ฉันเลิกคิ้ว

“ไม่อยากรู้เหรอว่าพี่ไต้ฝุ่นไปทำงานที่ไหน” แม่ขยายความพลางยิ้มกริ่ม ฉันแทบจะอ่านสายตาล้อเลียนนั้นออก แม่คงจะคิดว่าฉันอยากรู้ละสิ

ก็ใช่ ฉันอยากรู้ แต่พอเห็นแม่รู้ทันอย่างนี้ก็ไม่อยากจะยอมรับ ฉันเลยไม่พูดอะไรกลับไป สุดท้ายแม่ก็ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาข้าง ๆ แล้วก็พูดสิ่งที่ฉันอยากรู้ออกมาเอง

“พี่เขาทำงานที่ร้านอาหาร ร้านของเจ้าของบ้านนี่แหละ จำได้ใช่ไหม เจ้าของบ้านที่เป็นฝรั่งน่ะ” ฉันร้องอ้อแล้วก็ทำเฉไฉเหมือนไม่ได้อยากรู้แต่ในใจก็รอให้แม่พูดต่อ แม่จิ้มสับปะรดชิ้นสุดท้ายเข้าปากแล้วทำท่าเหมือนจะลุกขึ้น

“แล้วพี่เขาทำงานอะไรละแม่” ฉันหลุดปากถามออกไปจนได้ แม่หยิบโทรศัพท์ซึ่งวางอยู่ที่ข้างโซฟาขึ้นมาดูและตอบคำถามของฉันโดยไม่หันมามอง

“พ่อครัวละมั้ง พี่เขาทำอาหารเก่งคงไม่ไปนั่งล้างจานหรอก” นั่นไงละ ฉันโดนจิกกัดเข้าจนได้ เพราะถ้าตั้งใจคิดสักหน่อยก็คงรู้ ฉันรู้สึกเสียหน้านิดหน่อยเลยที่หลุดปากถามไปอย่างนั้น

“อ้อ แล้วถ้าอยากได้อะไรก็โทรบอกพี่เขานะ เขาจะได้ซื้อมาให้” แม่ว่าอย่างนั้นแล้วเดินหนีเข้าครัว ฉันได้ยินเสียงเปิดน้ำ คาดว่าแม่ตั้งใจจะล้างจาน ฉันจึงลุกออกจากโซฟา จะปล่อยให้แม่ล้างจานแล้วฉันเอาแต่นั่งแกว่งขาสบายใจมันก็ไม่ควร

ระหว่างที่กำลังล้างจานฉันก็นึกขึ้นได้ ฉันไม่มีเบอร์พี่ไต้ฝุ่น ไม่มีแม้แต่ช่องทางที่สามารถส่งข้อความไปให้เขาได้ แต่ก็คงไม่จำเป็น เพราะถ้าต้องการอะไรก็บอกแม่แทนก็ได้ ฉันอยากซื้อคุกกี้กับน้ำผลไม้ไว้เป็นของว่างตอนอ่านหนังสือ ซึ่งยี่ห้อที่ฉันอยากได้ไม่มีขายที่ร้านชำใกล้บ้าน

“โทรไปเอง” แม่ว่า พอบันทึกเบอร์พี่ไต้ฝุ่นลงในโทรศัพท์ให้ฉันเสร็จสรรพแม่ก็เดินหนี ทิ้งให้ฉันนั่งงก ๆ เงิ่น ๆ อยู่คนเดียว ฉันคิดมากว่าถ้าโทรตอนนี้จะไปรบกวนการสัมภาษณ์ไหม แล้วสุดท้ายก็ไม่ได้โทร

ในเวลาบ่ายแก่ ๆ ฉันมองออกไปนอกหน้าต่างห้องนอน เห็นรถยนต์ที่คุ้นเคยขับเลี้ยวเข้ามาจอดหน้าบ้าน เขากลับมาแล้ว

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ยังไม่ทันได้ตอบกลับ แม่ก็เปิดประตูโผล่หน้ามาเห็นฉันนั่งเอกเขนกอยู่บนเตียง

“พี่ไต้ฝุ่นมาแล้ว” แม่พูด ฉันพยักหน้าแล้วก้มดูโทรศัพท์ต่ออย่างไม่ใส่ใจ

“อิงไม่ได้บอกพี่เขาเหรอว่าไม่ต้องซื้อมาเยอะ เห็นเขาซื้อมาให้เป็นโหลเชียว” แม่ว่าแล้วก็ปิดประตูลง ฉันขมวดคิ้ว จำได้ว่ายังไม่ได้โทรไปหาเขาด้วยซ้ำ จึงตั้งสินใจลุกออกจากเตียง

พี่ไต้ฝุ่นยังอยู่ในเสื้อเชิ้ตสีขาวแต่ปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกง แขนเสื้อถูกพับขึ้นมาถึงศอก ข้อมือหนา ๆ ขยับมีดสับกระเทียมอย่างคล่องแคล่ว เขาหันหลังให้ ฉันจึงเดินโฉบผ่านประตูครัวไปที่ตู้เย็นแบบไม่พูดไม่จา พอเปิดตู้เย็นก็พบของจำพวกวัตถุดิบทำอาหารอัดแน่นเต็มตู้เย็น แต่สิ่งที่ทำให้ตู้เย็นที่เต็มอยู่แล้วยิ่งแน่นกว่าเดิมคือคุกกี้กับน้ำผลไม้ยี่ห้อที่ฉันชอบซึ่งวางเรียงอย่างเป็นระเบียบ ลองนับดูคร่าว ๆ แล้วแค่น้ำผลไม้ก็มีจำนวนเกือบโหล ฉันขมวดคิ้วใส่ตู้เย็นอยู่สักพักก่อนจะปิดประตูโดยไม่หยิบอะไรออกมาเลย เสี้ยววินาทีที่ตู้เย็นปิดลงสายตาก็เหลือบไปเห็นว่าพี่ไต้ฝุ่นเอี้ยวตัวหันมามอง

“มื้อเย็นอยากกินอะไรเป็นพิเศษไหม” เขาพูดยิ้ม ๆ ฉันยักไหล่แล้วเดินหนีออกจากห้องครัวโดยไม่พูดไม่จา

ระหว่างกินมื้อเย็นแม่ก็ซักถามพี่ไต้ฝุ่นยกใหญ่ว่าไปดูงานมาเป็นอย่างไรบ้าง ฉันสรุปใจความได้ว่า พี่ไต้ฝุ่นทำงานเป็นพ่อครัวที่ร้านอาหารอิตาเลียนแห่งหนึ่งในย่านกลางเมือง เวลาเข้างานคือสิบโมงจนถึงหนึ่งทุ่มครึ่ง ตอนที่ฉันออกจากโรงพยาบาล เขาขอลาหยุดไปนาน…อาจจะเพราะต้องการเฝ้าดูฉัน เขาจึงต้องทำงานล่วงเวลาเพื่อชดเชยวันลา ส่วนวันนี้ที่ไปดูงานคือไปเรียนรู้เทคนิคเพิ่มเติมที่ร้านอาหารอีกร้านซึ่งเป็นหนึ่งในการชดเชยที่เจ้าของร้านขอร้องกึ่งออกคำสั่ง แล้วเขาก็บอกเราไว้ว่าหลังจากนี้จะนั่งรถไฟฟ้าไปทำงานแทนการขับรถไป และบอกให้แม่กับฉันใช้รถได้ตามสบาย

หลังมื้อเย็น พี่ไต้ฝุ่นทำความสะอาดครัวเสร็จเรียบร้อยก่อนจะขอตัวกลับไปนอนพัก ส่วนฉันก็กลับเข้าห้องนอนและนั่งขดอยู่บนเตียงดูโทรศัพท์ไปเรื่อยเปื่อย

พอเห็นว่าพี่ไต้ฝุ่นหางานทำได้แล้วฉันก็คิดอยากจะหางานทำบ้าง เพราะความจริงฉันก็ควรจะมีส่วนช่วยแบ่งเบาภาระของแม่บ้าง ถึงแม้แม่จะบอกว่าเรามีเงินเหลือเฟือ แต่อะไร ๆ ก็ไม่แน่นอน การมีงานทำก็คงดีสำหรับพวกเรามากกว่า และพี่ไต้ฝุ่นก็คงไม่สามารถช่วยเหลือเราได้ตลอด ฉันเองก็ไม่ค่อยสบายใจที่เราจะยืมรถของเขามาใช้ทั้งที่เรางอมืองอเท้ากันอยู่อย่างนี้ ฉันเข้าเว็บไซต์หางานและไล่ดูไปเรื่อย ๆ แต่ก็ยังไม่เจองานที่เหมาะกับตัวเอง งานส่วนใหญ่ต้องใช้วุฒิการศึกษาปริญญาตรี แต่แม่บอกว่าฉันเรียนจบแค่ชั้นมัธยมหก งานที่ทำได้จึงมีแค่งานจิปาถะที่ต่อให้ทำได้ก็ได้เงินไม่คุ้มกับค่าเดินทาง จังหวะที่ฉันอยากจะออกจากห้องและเอาเรื่องงานไปปรึกษาแม่ แม่ก็เปิดประตูเข้ามาหาพอดี

“เอ้านี่ แล็ปท็อป แม่ลืมเอาให้” แม่วางกระเป๋าใบหนึ่งลงบนเตียง ฉันเบิกตากว้าง

“แล็ปท็อปเหรอ แม่ซื้อให้ตั้งแต่เหมือนไหร่” ฉันถามแล้วกุลีกุจอเปิดกระเป๋าออกดู แม่อึกอักเล็กน้อย

“อิงซื้อไว้เองตั้งงานแล้ว ลองดูแล้วกัน” แม่ตอบแค่นั้นแล้วก็เดินออกจากห้องไป

เอาละ ถึงจะบอกว่าไม่อยากรับรู้เรื่องราวที่ไม่ปรากฏในความทรงจำ แต่เรื่องการซื้อแล็ปท็อปราคาสูงลิ่วด้วยตัวเองเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นจริง ๆ ฉันข่มใจไม่ไหวและหยิบแล็ปท็อปออกจากกระเป๋า มันเรียบหรูแต่ก็มีร่องรอยการ

ใช้งาน ฉันกดเปิดเครื่องโดยไม่ลืมที่จะเสียบสายชาร์จราวกับว่ามันเป็นปฏิกิริยาอัตโนมัติของร่างกาย แต่พอเปิดเครื่องขึ้นมา หน้าจอก็แสดงหน้าต่างให้ใส่รหัสผ่านเพื่อใช้งานเครื่อง เอาแล้วไง แม่จะรู้รหัสไหมนะ ฉันเปิดประตูห้องออกไป ได้ยินเสียงเพลงดังมาจากห้องน้ำ จึงเคาะประตูเรียกถาม

"แม่ แม่รู้รหัสเข้าเครื่องไหม" แม่เงียบอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบกลับมา

"แม่ไม่รู้เลยอิง ลองเดาดูไหม" ได้ยินอย่างนั้นฉันก็กลับเข้าห้อง และก็ลองกดรหัสผ่านที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุด วันเกิดฉัน วันเกิดต้นข้าว วันเกิดแม่ แต่ก็ยังเปิดไม่ได้จนเครื่องล็อคเพราะใส่รหัสผ่านผิดบ่อยเกินไปและต้องรอให้เครื่องรีเซ็ตใหม่จึงจะใส่รหัสผ่านได้อีกครั้ง ฉันต้องนั่งรอเฉย ๆ จึงลองรื้อกระเป๋าแล็ปท็อปดู แล้วก็ต้องตบหน้าผากให้กับความโง่เง่าของตัวเอง ในกระเป๋ามีสมุดเล่มเล็กที่เขียนรหัสผ่านต่าง ๆ เอาไว้ แต่ก็มีเรื่องให้เอะใจว่าทำไมฉันถึงเขียนรหัสผ่านรวมไว้ที่เดียวกันแถมยังเขียนบอกไว้เรียบร้อยว่าแต่ละรหัสใช้ปลดล็อกอะไรได้บ้าง ถ้าใครมาเจอสมุดเล่มนี้เข้าก็คงจะสามารถใช้งานเครื่องมือส่วนตัวของฉันได้ทั้งหมดเลยสิ

ฉันรอจนเครื่องรีเซ็ตให้สามารถใส่รหัสผ่านได้ ฉันกรอกตัวอักษรซึ่งเจอในสมุดลงไป เสียงติ๊งดังขึ้นเบา ๆ หน้าจอแสดงพื้นที่หน้าแรกที่ค่อนข้างโล่งสะอาดตา หัวใจฉันเต้นแรงขึ้น รู้สึกตื่นเต้นอย่างกับได้รับของขวัญวันเกิด ในหน้าแรกโปรแกรมต่าง ๆ และเอกสารถูกแยกประเภทอย่างเรียบร้อย และสายตาก็ไปสะดุดที่โฟลเดอร์หนึ่งซึ่งเขียนชื่อกำกับไว้ว่า *งาน*

ฉันตาลุกวาว มีความเป็นไปได้ว่าฉันเคยมีงานทำ และมันถูกรวบรวมอยู่ในโฟลเดอร์นี้ แต่ยังไม่ถึงเวลาที่จะดีใจ ฉันต้องรู้ก่อนว่างานที่ว่าคืองานอะไร

ฉันกดคลิกที่โฟลเดอร์ หน้าต่างแสดงไฟล์เอกสารหลายฉบับให้เลือกดู แต่ละไฟล์มีชื่อเฉพาะเขียนกำกับเป็นชื่อแปลก ๆ *แสงจันทร์ยามกลางวัน พฤหัสบดีที่สี่ร้อยสิบสอง* และอีกหลายไฟล์ ชื่อของเอกสารเหล่านี้ดูไม่เข้ากันกับโฟลเดอร์งานเลยสักนิด ฉันลองสุ่มเลือกมาหนึ่งไฟล์ และคลิกเข้าไปดู คำแรกที่เขียนบนหัวเอกสารทำให้ฉันชะงัก

“ตอนที่ 1” ฉันพึมพำ หัวใจเต้นเร็วขึ้น ฉันเลื่อนอ่านตัวอักษรที่เรียงยาวเป็นพืด

แล้วก็ได้คำตอบ...มันคือเรื่องราว ร้อยเรียงด้วยตัวหนังสือ บอกเล่าผ่านหน้ากระดาษ คือสิ่งที่ฉันใฝ่ฝันมาตลอดว่าจะเขียน มันคือนิยาย

มันคืองานเขียนของฉันจริงหรือ ฉันเลื่อนอ่านประโยคถัดไปขณะที่หัวใจเต้นไม่เป็นส่ำ เสียงในหัวกำลังกู่ก้องบอกว่ามันเป็นงานของฉัน ฉันอยากเชื่อ แต่ก็กลัวว่าจะคิดผิด กระทั่งฉันเห็นตัวอักษรตัวเล็ก ๆ เขียนกำกับไว้มุมขวาล่างของหน้ากระดาษ มันคือชื่อของนักเขียน ไม่ผิดแน่ ชื่อนั้นคือ เปลว จันทร์

นามปากกาของฉัน มันคือนามปากกาที่ฉันคิดไว้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มเขียน และตอนนี้นามปากกานี้สลักอยู่บนหน้ากระดาษ

ฉันยิ้มกว้างออกมาอย่างอดไม่ได้ รู้ตัวอีกทีก็กระโดดโลดเต้นไปรอบห้อง แล้วก็ต้องยกมือปิดปากเพื่อเตือนตัวเองไม่ให้กรี๊ดออกมา

ฉันเป็นนักเขียน!

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

โปรดเถิดเธอ

หรือความจริงก็คือฉัน *เคย* เป็นนักเขียน

ฉันนั่งอ่านนิยายในโฟลเดอร์นั้นด้วยความตื่นเต้น เรื่องราวร้อยเรียงได้อย่างลื่นไหล การเลือกคำที่ละเอียดลออ เนื้อเรื่องที่น่าสนใจ หลายประโยคที่ฉันอ่านแล้วชอบจนต้องอ่านวนซ้ำ ๆ หลายรอบ

ฉันไม่อยากจะเชื่อว่านี่คืองานเขียนของฉันเอง ราวกับกำลังอ่านงานเขียนของนักเขียนชื่อดังอย่างไรอย่างนั้น บางฉากทำให้ตาเบิกโพลง ไม่คิดเลยว่าคนอย่างฉันจะเขียนอะไรแบบนี้ได้

นักเขียนที่เขียนเรื่องราวเหล่านี้คือฉัน แต่ฉันไม่รู้สึกผูกพันกับสิ่งที่เธอเขียนแม้แต่นิด ราวกับกำลังอ่านงานของอีกตัวตนหนึ่งซึ่งต่างจากตัวฉันในตอนนี้อย่างสิ้นเชิง ทั้งจังหวะการเล่า และตัวละครที่ราวกับมีชีวิตอยู่บนโลก เธอเขียนได้ยอดเยี่ยม สมบูรณ์แบบเกินไป

ฉันทั้งรู้สึกตื่นเต้นและกดดันในคราวเดียวกัน ตื่นเต้นที่ได้ค้นพบสิ่งที่หล่นหาย แต่มันก็เหมือนก้อนหินก้อนใหญ่ซึ่งกดทับอยู่กลางอกเมื่อได้รู้ว่าฉันไม่ได้เก่งเท่าเธอ

เธอคนนั้นซึ่งเคยเป็นฉัน หรือก็คือฉันที่เคยเป็นเธอมาก่อนแต่ไม่ได้เป็นอีกแล้ว ฉันไม่มั่นใจเลยสักนิดว่าจะสามารถเขียนได้เช่นเธอ ยิ่งอ่านก็ยิ่งรู้สึกห่างเหินกับตัวหนังสือที่เรียงยาวเป็นพืดบนหน้าจอ ฉันทำเธอหล่นหาย

แต่ฉันก็ยิ้ม ยิ้มทั้งที่ยังสับสน

ก่อนหน้านี้ฉันไม่คิดจะตามหาตัวตนที่หล่นหายของตัวเองเลยด้วยซ้ำ แต่สิ่งที่ได้ค้นพบตอนนี้มันช่างเหมือนแสงสว่างแห่งความหวังและความฝัน ฉันเคยฝันมาตลอดว่าจะได้เป็นนักเขียน และไฟล์พวกนี้คือหลักฐานที่บอกว่าฉันเคยไปถึงฝันมาแล้วจริง ๆ

ฉันนั่งอ่านอย่างหยุดไม่ได้อยู่ทั้งคืน รู้ตัวอีกทีแสงยามเช้าก็ส่องลอดผ้าม่านเข้ามา ฉันหาวหวอดใหญ่ และเพิ่งรู้สึกว่าตาพร่าจากการนั่งจ้องหน้าจอตลอดทั้งคืน ฉันขยี้ตาและลุกขึ้นบิดขี้เกียจ คิดว่าจะไปหยิบน้ำผลไม้มากินแทนมื้อเช้าแล้วค่อยนอนกลางวันชดเชยแทน

พอออกจากห้องก็ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวจากห้องครัว ฉันชะโงกหน้ามองผ่านช่องบานประตูที่แง้มเปิดอยู่ เห็นผู้ชายตัวสูงกำลังยืนอยู่หน้าเตา

เสียงฉ่าดังขึ้น พี่ไต้ฝุ่นตอกไข่ลงในกระทะ กลิ่นหอมจากเนยและสมุนไพรบางอย่างลอยมาเตะจมูก ฉันยืนจ้องอยู่นานอย่างลังเลว่าจะเดินเข้าไปหยิบน้ำผลไม้จากตู้เย็นเลยดีไหม แต่จู่ ๆ เขาก็หันมาทางฉันราวกับรู้สึกตัวว่ามีคนมองอยู่

ตอนนี้ยังเช้าตรู่ มีแค่แสงอาทิตย์ส่องเข้ามาสลัว ๆ จากมุมมองของเขาที่ยืนอยู่ในห้องครัวซึ่งเปิดไฟสว่าง เขาน่าจะเห็นฉันเป็นแค่เงาตะคุ่มรูปร่าง

เหมือนคนยืนจ้องเขาอยู่ ทันทีที่เห็นฉันเขาจึงสะดุ้งเฮือก และพอเห็นชัด ๆ ว่าเป็นฉันจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก

“อิง พี่ตกใจหมด” พี่ไต้ฝุ่นพูดก่อนจะหันกลับไปสนใจไข่บนกระทะ

“วันนี้ตื่นเช้าจัง หรือว่านอนไม่หลับ” เขาถาม ฉันส่งเสียงอือในลำคอ ฉันไม่คิดจะอธิบายว่าฉันนั่งอ่านนิยายและไม่ได้นอนทั้งคืน เพราะเดี๋ยวเขาจะเป็นห่วงไม่เข้าท่า ฉันเดินผ่านหลังเขาไปเปิดตู้เย็น หยิบกล่องน้ำผลไม้ออกมาหนึ่งกล่องและเจาะหลอดดื่ม

แม้จะอยากกลับเข้าห้องตอนนี้เลย แต่กลิ่นหอมของเนยกำลังรบกวนกระเพาะฉันอย่างหนัก มันเริ่มร้องโครกคราก ฉันเม้มปาก หวังว่าพี่ไต้ฝุ่นจะไม่ได้ยินเสียงกระเพาะน่าเกลียดของฉัน แต่เขาได้ยิน

“หิวไหม เดี๋ยวพี่ผัดข้าวให้เลย” เขาถามพลางตักไข่ดาวใส่จาน ก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ ฉันทำตัวลีบเล็กเมื่อเขายื่นมือมา แต่เขาก็แค่เปิดตู้เย็น หยิบกล่องข้าวออกมาและหมุนตัวกลับไปยืนหน้าเตา และก็เริ่มโยนอะไรหลายอย่างใส่กระทะโดยไม่รอคำตอบจากฉัน

ฉันยืนอยู่ที่เดิมเผ้ามองแผ่นหลังของเขาตอนทำอาหาร แล้วก็นึกบางอย่างขึ้นได้จึงเอ่ยถาม

“แล้วทำไมพี่ตื่นเช้าจัง ยังไม่ถึงเวลากินเลย” อย่าบอกนะว่าเขารู้ว่าฉันจะหิวเวลานี้ ถึงเขาจะทำตัวรู้ดีมาตลอดแต่เรื่องนี้ก็ไม่ควรที่รู้ดีขนาดนั้น

“วันนี้พี่มีนัดแต่เช้าครับ ที่ร้านนัดไปทดลองงาน ก็เลยตื่นมาทำกับข้าวให้ก่อนค่อยออกไป” ฉันร้องอ้อ แล้วก็สังเกตว่าวันนี้เขาไม่ได้แต่งตัวเป็นทางการเหมือนวันที่ไปสัมภาษณ์ แต่ใส่แค่เสื้อยืดกับกางเกงยีน

“แล้วไม่ต้องแต่งตัวแบบ…เรียบร้อยเหรอ” ฉันไม่อยากพูดคำว่าดูดี

“ไม่ครับ แบบนี้จะเคลื่อนไหวสะดวกกว่า” เขายกไหล่ ฉันพยักหน้าให้อากาศเพราะเขาไม่ได้หันมามอง พี่ไต้ฝุ่นเขย่ากระทะอีกครั้งและตักข้าวผัดลงจาน ข้าวสีเหลืองสวยตัดกับสีแครอทกับต้นหอมพร้อมกับกลิ่นที่เย้ายวนทำให้ฉันต้องกลืนน้ำลาย แต่เขาวางจานไว้ข้างเตาไม่ยอมส่งให้ฉัน

“ยังไม่เสร็จเหรอ” ฉันถาม ท้องร้องโครกครากขึ้นมาอีกรอบ เขาหัวเราะในลำคอ

“อิงอยากได้ไข่ข้นด้วยมั้ย” เขาถามแต่ไม่รอคำตอบอีกแล้ว เขาตอกไข่ใส่ชามตีจนไข่เนียนเข้ากัน พอกระทะร้อนดีก็เทไข่ลงไป ใช้เวลาไม่นานไข่ข้นก็วางโปะอยู่บนข้าว เป็นจานอาหารที่สมบูรณ์แบบ

พี่ไต้ฝุ่นถือจานเดินไปวางที่โต๊ะกินข้าวแล้วพยักหน้าเรียก ฉันเดินตามเขาเหมือนลูกแมวขออาหาร ความหิวทำให้ฉันไม่ค่อยระวังท่าที เพราะมัวแต่สนใจของอร่อยตรงหน้า แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาทำไข่ดาวเอาไว้ด้วย

“แล้วไข่ดาวฟองนั้นของใครคะ” ฉันถาม เขาชี้นิ้วเข้าตัวเอง ฉันร้องอ้อแล้วก้มหน้าก้มตากิน ส่วนเขาเดินเข้าครัวอีกรอบและผัดข้าวเพิ่มอีกสองจาน จานที่น่าจะเป็นของแม่ เขาไม่ได้ตักออกจากกระทะแต่ปิดฝากระทะเอาไว้ ส่วนอีกจานเขายกมานั่งกินตรงข้ามกับฉัน

ฉันมองจานข้าวผัดของเขาที่มีไข่ดาววางอยู่บนข้าวสลับกับจานของตัวเองที่ไข่ข้นพร่องไปแล้วกว่าครึ่ง เขาทำไข่ดาวให้ตัวเองและทำไข่ข้นให้ฉันอย่างกับรู้ว่าฉันจะอยากกินแบบนี้มากกว่า

พี่ไต้ฝุ่นทำตัวรู้ดีอีกแล้ว

พอเขามานั่งกินด้วยเงียบ ๆ ฉันก็เริ่มรู้สึกประหม่า จึงก้มหน้าก้มตากินให้เงียบที่สุด แต่ยิ่งเงียบบรรยากาศก็ยิ่งแปลก เสียงช้อนกระทบจานดัง

ประสานกับเสียงหัวใจของฉันที่เต้นจังหวะแปลก ๆ ฉันไม่ค่อยชอบความเงียบที่เงียบจนได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเอาซะเลย

“อร่อยไหม” เขาถามขึ้น ฉันเงยหน้ามองและพบว่าระหว่างที่ฉันเขี่ยข้าวไปมา อยู่เมื่อครู่ เขาก็กินจนเกือบหมดแล้ว

“อร่อยค่ะ” ฉันตอบ

“ตอบรักษาน้ำใจไหมเนี่ย” พี่ไต้ฝุ่นหรี่ตามองฉันที่กำลังเขี่ยข้าวไปมา ฉันคงทำท่าทางเหมือนมันไม่อร่อยละมั้ง ความจริงคือมันอร่อยมากแต่ฉันเริ่มอิ่ม แล้วพอหนังท้องตึงหนังตาก็เริ่มหย่อน

“งั้นไม่อร่อย” ฉันวางช้อน พี่ไต้ฝุ่นอ้าปากหวอ สีหน้าเขาทำฉันหลุดขำ แล้วเขาก็ถอนหายใจยิ้ม ๆ

“แกล้งกันอีกแล้ว” เขาว่า ก่อนจะตักข้าวคำสุดท้ายเข้าปาก แต่ขณะที่เขาลุกขึ้นจะเอาจานของตัวเองไปเก็บฉันก็รั้งเขาไว้

“พี่ อิงอิ่มแล้ว เก็บไว้กินทีหลังได้ไหม” ฉันไม่แน่ใจว่าความง่วงทำให้ฉันมองเขาด้วยสายตาแบบไหน แต่เขายืนนิ่งมองหน้าฉันอยู่สักพักก่อนพยักหน้าช้า ๆ

“เดี๋ยวพี่เก็บไว้ให้ในตู้เย็นนะ ถ้าจะกินค่อยเอาออกมาอุ่น” เขาบอกและยกจานของฉันไป ฉันอยากจะคว้าข้อมือเขาไว้แต่ไม่ทัน ฉันเพียงแค่ถามไม่ได้ตั้งใจจะบอกให้พี่ไต้ฝุ่นเก็บจานให้แต่เขาคงเข้าใจไปอย่างนั้น ฉันไม่ต้องการให้เขาปฏิบัติราวกับฉันเป็นเจ้านายและเขาเป็นคนรับใช้ มันจะเหมือนว่าฉันเอาแต่นั่งงอมืองอเท้าไม่ยอมทำอะไรด้วยตัวเอง แต่พี่ไต้ฝุ่นก็จัดการเก็บข้าวที่เหลือของฉันใส่กล่องเอาเข้าตู้เย็นเรียบร้อยขณะที่ฉันทำได้แค่ยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ข้างประตูครัว

“ขอบคุณ” ฉันพึมพำ พี่ไต้ฝุ่นปิดตู้เย็นและหันมามองอย่างสงสัย

“ขอบคุณค่ะ” ฉันพูดอีกครั้งให้ดังขึ้น เขายิ้มกว้าง ฉันเบือนสายตาหนีจากรอยยิ้มสดใสของเขา หันหลังและเดินกลับเข้าห้องเงียบ ๆ

แค่คำขอบคุณก็ทำให้เขาดีใจขนาดนั้นเชียว รอยยิ้มเขาสดใสราวกับได้รับของขวัญล้ำค่าที่เฝ้ารอมาแสนนานอย่างไรอย่างนั้น ทำเอาฉันรู้สึกผิดนิดหน่อยที่ไม่เคยเอ่ยคำขอบคุณกับเขาเลยสักครั้ง

ฉันเดินเข้าห้อง ปิดประตูลง แต่ยังกำลูกบิดไว้และจมอยู่กับความคิด

บรรยากาศรอบตัวของพี่ไต้ฝุ่นมีแต่ความอบอุ่น เขาใจดีเสมอ ไม่เคยเลยสักครั้งที่เขาจะทำอะไรให้ฉันรู้สึกแย่ เป็นฉันเองที่มัวแต่ระแวงไม่เข้าท่าและทำตัวไม่ดีกับเขา ฉันทั้งเมิน ทั้งทำหน้าบึ้งตึงเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ทั้งที่เขาไม่ได้ทำอะไรผิดเลยสักนิด มีเพียงไม่กี่ครั้งที่ฉันยิ้มให้เขาซึ่งเป็นยิ้มที่ไม่ได้ตั้งใจ

พอได้ลองคุยกัน คำพูดของเขาก็ไม่ทำให้ฉันรู้สึกอึดอัด กลายเป็นว่าฉันกลับรู้สึกสบายใจเมื่อได้คุยกับเขาเสียด้วยซ้ำ ท่าทีสบาย ๆ และเป็นธรรมชาติของพี่ไต้ฝุ่นทำให้ฉันรู้สึกว่าตัวเองสามารถยิ้มและมีความสุขได้เมื่ออยู่ใกล้เขา ไม่รู้ทำไมฉันถึงเอาแต่จมอยู่กับความระแวง ขังตัวเองไว้หลังกำแพงที่สร้างขึ้นเองและไม่ยอมให้ใครก้าวเข้ามา

แต่ตอนนี้...กำแพงของฉันมีประตู และฉันอาจจะสามารถอนุญาตให้พี่ไต้ฝุ่นเปิดประตูเข้ามาได้...แต่ไม่ใช่ตอนนี้ ฉันต้องรู้จักพี่ไต้ฝุ่นให้มากขึ้นกว่านี้ก่อน ประตูหัวใจฉันจะปิดล็อกไว้จนกว่าฉันจะแน่ใจว่าถ้าอนุญาตให้ใครเข้ามาแล้วคนคนนั้นจะไม่ทำร้ายให้ใจฉันแหลกสลาย

แต่ทำไมฉันถึงกลัวขนาดนี้ กลัวว่าใจจะแหลกสลาย กลัวว่าตัวตนจะสูญหายถ้าเปิดใจให้ใครสักคน กลัวว่าจะเผลอไผลไว้ใจใครแล้วจะต้องเสียใจ ฉันไม่รู้เหตุผล ความกลัวนี้เป็นของฉันแน่หรือ หรือเป็นความกลัวของ *เธอ* กันแน่

ฉันเปิดแล็ปท็อป หน้าจอสว่างขึ้นพร้อมปรากฏเอกสารที่ฉันอ่างค้างไว้ ฉันเหม่อมองชื่อของนักเขียนซึ่งเขียนเรื่องราวทั้งหมดนี้

เปลวจันทร์

เธอไม่ใช่ฉัน แต่เป็นใครสักคนที่แยกขาดจากฉัน ห้าปีที่เธอใช้ชีวิตมานั้นเป็นอย่างไร ฉันไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเธอเลย แต่ฉันรู้สึกถึงเธอได้ รู้สึกได้มาตลอด ทุกความอึดอัด ความระแวง และความรู้สึกบางอย่างที่ฉันไม่เข้าใจล้วนเป็นความรู้สึกของเธอที่ฝังแน่นอยู่ในร่างกาย

ฉันยังไม่พร้อมเปิดรับความรู้สึกของเธอที่อัดแน่นอยู่ในอกนี้ ฉันจะกดมันลงไป ฉันไม่พร้อมจะยอมรับความรู้สึกและตัวตนของเธอ แต่ฉันตั้งมั่นว่าจะอ่านงานของเธอและหวังว่ามันจะนำพาให้ฉันได้รู้จักเธอโดยที่ไม่รู้สึกอึดอัดจนอยากจะร้องไห้อย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้

ฉันทิ้งตัวลงบนเตียงดึงผ้าห่มมาคลุมตัวจนมิด ข่มตาหลับ และบังคับให้ตัวเองหยุดคิด

ฉันกำลังเดินอยู่กลางถนนแคบ ๆ รอบข้างเป็นป่ามืดทึบ และมีหมอกหนาปกคลุมทั่วบริเวณ ลมพัดแรงเสียดจนตัวแทบปลิว หญ้าและใบไม้โบกพัดตามลมเกิดเป็นเสียงหวีดหวิวราวกับเสียงกระซิบของอะไรบางอย่างที่ซ่อนตัวอยู่ในเงามืด ฉันเดินไปข้างหน้าช้า ๆ ตามถนน โดยไม่รู้ว่ากำลังจะไปที่ไหน

ทางข้างหน้าทอดยาวไปในความมืด มือและเท้าฉันเย็นเฉียบ ฉันได้ยินเสียงหอบหายใจ

มันกำลังมา

ฉันพยายามก้าวเท้าให้เร็วขึ้น แต่ร่างกายหนักอึ้ง ฉันถูกดึงเอาไว้ด้วยเชือกที่มองไม่เห็น หันมองรอบข้างก็เห็นแค่เงาของใบไม้ไหว รูปร่างของมันเหมือนมือที่กำลังพยายามเอื้อมคว้าตัวฉันเอาไว้ ความกลัวเข้ากลืนกิน หัวใจฉันเต้นรัวเร็วราวกับจะทะลุออกมาจากอก คอฉันแห้งผาก อากาศเย็นลงอย่างฉับพลัน ฉันแทบจะหายใจไม่ออกแต่ก็ต้องแบกร่างพาตัวเองให้เดินไปข้างหน้า

มันกำลังมา

เสียงฝีเท้าของฉันดังสะท้อนเหมือนถูกขยายให้ดังกว่าความเป็นจริง แต่มีเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งดังแทรกเข้ามา ฝีเท้าที่ช้า หนัก และเย็นเยียบ ฉันหันหลังกลับไม่มอง ไม่มีใคร มีแต่ความมืด ฉันรู้สึกถึงลมหายใจของบางสิ่งที่เป่ารดต้นคอ ขนทั้งร่างลุกซู่ มันอยู่ใกล้มากแต่ฉันมองไม่เห็น

ฉันออกวิ่ง ฝ่าเข้าไปในความมืดข้างหน้า ไม่มีที่ไหนให้หลบซ่อน ไม่มีทางไหนที่ปลอดภัย ความเย็นยะเยือกค่อย ๆ กัดเซาะจากข้างใน ฉันขวัญผวา

ฉันรู้สึกเหมือนมีอะไรสักอย่างพยายามคว้าตัวฉันเอาไว้ นิ้วมือเย็นเยียบของมันคว้าเข้าที่ต้นคอ ฉันสะบัดหลุด วิ่ง แล้วก็วิ่ง หัวใจเต้นแรงจนเจ็บหน้าอก ลมหายใจฉันขาดห้วง ขาข้างหนึ่งอ่อนแรงและฉันก็เซล้มลง เสียงร่างกระแทกเข้ากันพื้นสะท้อนก้องราวกับกำลังหัวเราะเยาะ

ในความมืด เสียงแหบต่ำกระซิบข้างหู

มึงจะไปไหน

เสียงเคาะประตูดังก้อง ฉันสะดุ้งตื่น ร่างกระตุก เหงื่อไหลท่วมตัว เหมือนเพิ่งไปวิ่งมาจริง ๆ หัวใจยังเต้นแรงจนน่ากลัว ฉันกอดตัวเองไว้แน่น พยายามหายใจให้ช้าลงเพื่อตั้งสติ

“ฝันนี่เอง แค่ฝัน” ฉันพึมพำ แล้วเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอีกรอบพร้อมกับเสียงเรียกของคนหน้าประตู

“อิง ตื่นได้แล้ว ลูกสาวฉันจะนอนกินบ้านกินเมืองไปถึงไหน” แม่เรียกชื่อฉันแล้วก็ทำเป็นบ่น แม่ไม่ได้บ่นหรอก แค่ทำเหมือนบ่นไปอย่างนั้น ฉันส่งเสียงขานรับแล้วพยุงตัวเองลุกขึ้นจากเตียง ฉันสูดหายใจเข้าลึกและถอนหายใจยาว นั่งนิ่งสักครู่ให้หัวใจกลับมาเต้นในจังหวะปกติ แล้วลุกขึ้นไปส่องกระจก จัดผมเผ้าให้ไม่กระเซิงแล้วเดินออกจากห้อง

แม่กำลังกินแตงโมและนั่งดูทีวีอยู่ที่โซฟา มีเสียงความเคลื่อนไหวดังมาจากในครัว พร้อมกับกลิ่นอาหารโชยมาเตะจมูก ไม่ต้องเข้าไปดูในครัวก็รู้ได้ว่าพี่ไต้ฝุ่นอยู่ที่นั่น

ครัวกลายเป็นพื้นที่ของเขาไปแล้ว ถ้าจะมองหาพี่ไต้ฝุ่นก็แค่เดินเข้าครัว ฉันคิดแล้วอดยิ้มไม่ได้ เขาเหมือนภูตที่อยู่ประจำครัวของบ้าน สาละวนอยู่กับการทำอาหารอร่อย ๆ ให้คนในบ้านได้อิ่มหนำ

แม่นั่งจ้องทีวีตาไม่กะพริบ ฉันเดินผ่านโซฟาที่แม่นั่งอยู่ไปยังห้องครัว และหยุดยืนอยู่หน้าประตู ภูตประจำครัวกำลังยืนอยู่หน้าเตา ใบหน้าด้านข้างของเขาดูจริงจัง เหงื่อผุดขึ้นเป็นหยดเหนือขมับ เขายกแขนเสื้อปาดเหงื่อแต่ไม่ละสายตาจากกระทะ

ฉันพ่นลมออกทางปาก ท่องในใจซ้ำ ๆ ว่าให้ทำตัวดี ๆ กับพี่ไต้ฝุ่น ฉันจะต้องทักทายเขาให้มากขึ้น พูดคุยมากขึ้น และรู้จักเขาให้มากขึ้น เริ่มจากการเอ่ยปากทักเขาก่อนบ้าง

ฉันสูดลมหายใจเข้า เตรียมจะเรียกชื่อเขา

“พี่...ไก่ย่าง!” ฉันยังไม่ทันได้เรียกชื่อเขาดี ๆ ก็เหลือบไปเห็นน่องไก่ที่เขาคีบออกจากกระทะมาวางบนจานจึงเผลออุทานออกมาด้วยความดีใจ ไก่ย่างสมุนไพรของโปรด! กลิ่นหอมชวนหิวอบอวลไปทั่ว ฉันกลืนน้ำลาย

“เปลี่ยนชื่อให้พี่ซะแล้วเหรอ” พี่ไต้ฝุ่นหันมามองฉันแล้วหัวเราะคิกคัก ฉันยิ้มเจื่อนกลับไป แต่ระหว่างที่ฉันคิดว่าจะพูดอะไรสักอย่าง เขากลับพูดขึ้นก่อน

“สวัสดีครับผมชื่อไก่ย่าง อิงเอยตั้งให้ครับ” พี่ไต้ฝุ่นพูดพร้อมโยกหัวไปมา ฉันนิ่ง ไม่คาดคิดว่าเขาจะทำอะไรแบบนี้ พอพี่ไต้ฝุ่นหันมามองฉันที่ยืนนิ่งเหมือนวิญญาณหลุด เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมา เสียงหัวเราะของเขาทำให้ฉันหลุดหัวเราะตามไปด้วย

“หิวไหม” พอจัดจานเสร็จเขาก็เอ่ยถาม ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กน้อยที่วัน ๆ เอาแต่กินกับนอน เพราะก่อนฉันจะไปนอนเขาก็ทำข้าวผัดให้กิน ตื่นมาก็เจอของกินน่าอร่อยอีก ฉันย่นจมูก

“ยังไม่หิวเลย แต่ไก่ย่างน่ากิน” ฉันตอบพลางมองจานไก่ย่าง

“งั้นก็กินเลยค่ะ” พี่ไต้ฝุ่นพูด ฉันเลิกคิ้ว เขาพูดคะขาแบบนี้กลับฟังดูไม่แปร่งหู มันเป็นธรรมชาติมาก แต่ฉันเคยได้ยินมาว่าผู้ชายพูดคะขาคือผู้ชายเจ้าชู้ ฉันพยายามกลั้นยิ้มและห้ามตัวเองไม่ให้เอ่ยปากแซว

พี่ไต้ฝุ่นจัดจานเสร็จเรียบร้อยและมื้อเย็นก็พร้อมเสิร์ฟ แต่ฉันยังลังเลว่าจะกินเลยดีไหม ฉันเพิ่งตื่น และก่อนจะนอนก็เพิ่งกินไป จึงรู้สึกว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะกิน แต่ไก่ย่างของโปรดจะอร่อยที่สุดตอนเพิ่งทำเสร็จใหม่ ๆ

“อ้วนแน่เลย” ฉันพึมพำแล้วลูบพุงตัวเอง รู้สึกว่ามันย้วย ๆ พี่ไต้ฝุ่นยิ้มและมองมาด้วยสายตาเอ็นดู

“ถึงอ้วนก็…” เขาชะงัก หยุดพูดไปเสียดื้อ ๆ ฉันเอียงคอด้วยความสงสัย

“ก็…ไม่น่าเป็นอะไรนะ” เขาพูดต่อแต่หันหน้าหนีไม่ยอมสบตา ฉันหรี่ตาลง

“เมื่อกี้พี่จะพูดอะไร” ฉันกอดอกยืดไหล่ถามเสียงเข้มเป็นเชิงข่ม แต่ข่มได้ไม่เต็มที่เพราะพี่ไต้ฝุ่นตัวสูงก็เลยต้องเงยหน้ามอง

“เปล่าครับ” เขาตอบทันควัน แหม ๆ พูดสุภาพซะด้วย ต้องมีอะไรแน่ ๆ เลย

“พี่พูดมาเลยค่ะ ถ้าอิงอ้วนแล้วมันจะทำไม” ฉันยังทำเสียงเข้มไม่เลิก ความจริงแล้วฉันไม่ได้ตั้งใจจะเค้นเอาคำตอบอะไรนักหรอก แค่ท่าทางของเขาซึ่งกำลังทำตัวไม่ถูกมันดูน่าแกล้งมาก ๆ เท่านั้นเอง

“ก็อ้วนน่ะสิ” เสียงแม่ขึ้นข้างหลัง ฉันสะดุ้ง แม่เดินมาอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“ฝุ่นทำเสร็จหรือยัง หิวแล้วเนี่ย” แม่หันไปพูดกับพี่ไต้ฝุ่น เขาพยักหน้าแม่ยกนิ้วโป้งให้

“วันนี้นั่งกินหน้าทีวีกันเถอะ” แม่ว่าแล้วไม่รอให้ใครออกความเห็น แต่เดินนำไปทิ้งตัวนั่งที่พื้นหน้าทีวี เอนหลังพิงโซฟาสบายใจ ฉันมองหน้าพี่ไต้ฝุ่น เขายักไหล่แล้วยื่นจานไก่ย่างให้ฉัน

“ช่วยพี่ถือไปหน่อยนะ” ฉันพยักหน้า รับจานไก่ย่างมาแล้วยกไปวางที่โต๊ะตัวเตี้ยหน้าทีวีที่แม่นั่งอยู่ พี่ไต้ฝุ่นเดินตามมา ถือโถข้าวสวยกับจานข้าวผัดมาด้วย แล้วเราทั้งหมดก็นั่งล้อมโต๊ะกัน ทีวีกำลังฉายละครเรื่องหนึ่ง คาดว่าเป็นเรื่องที่แม่ชอบถึงขนาดที่ไม่อยากละสายตาจากหน้าจอ ใครว่าคนแก่ไม่ติดจอ ให้ดูแม่เป็นตัวอย่าง

จานข้าวผัดซึ่งมีควันลอยกรุ่นถูกเลื่อนมาวางตรงหน้าฉัน ฉันจำได้ว่ามันคือข้าวที่ฉันกินเหลือจากเมื่อเช้า ซึ่งพี่ไต้ฝุ่นนำไปอุ่นมาให้เรียบร้อย

ไก่ย่างจานใหญ่ที่วางอยู่กลางโต๊ะดูปริมาณแล้วคงเป็นไก่ทั้งตัว แต่ในจานข้าวผัดของฉันมีไก่ย่างที่ถูกหั่นเป็นชิ้นพอดีคำให้กินง่าย ฉันรู้สึกเหมือนได้สิทธิ์พิเศษจากภูตประจำครัวจึงพูดขอบคุณได้อย่างเต็มปาก แล้วใช้ส้อมจิ้มไก่หนึ่งชิ้นใส่ปาก เนื้อไก่นุ่ม ๆ และหนังไก่กรอบเกรียมมาพร้อมกับกลิ่นสมุนไพรหอม ๆ ทำให้ฉันเผลอยิ้มกว้าง

“พี่ย่างยังไงเหรอ อร่อยจัง” ฉันชมเปาะ ไม่รู้มาก่อนเลยว่าอุปกรณ์ทำอาหารในบ้านจะสามารถย่างไก่ได้อร่อยขนาดนี้ เขาอาจมีวิธีพิเศษและสูตรเฉพาะในการทำก็ได้

“ซื้อมาครับ” เขาตอบ ฉันร้องอ้าวพร้อมกะพริบตาปริบ ๆ พี่ไต้ฝุ่นหัวเราะเบา ๆ

“พี่ฝุ่นทำงานมาทั้งวัน แม่ก็เลยบอกให้ซื้อกับข้าวมากินแทน จะได้ไม่ต้องทำกับข้าวให้เหนื่อย” แม่พูดแล้วจิ้มไก่ใส่ปากเคี้ยวหยับ ฉันรู้สึกเหมือนหน้าแตก โธ่ อุตส่าห์ว่าจะชม

“แต่ให้ทำก็ทำได้นะ อยากกินไก่ย่างฝีมือพี่ไหม” เขาพูดยิ้ม ๆ ฉันเบ้ปากด้วยความหมั่นไส้

“ไม่เชื่อเหรอ เดี๋ยวพรุ่งนี้ทำให้กินเลย” เขาตักข้าวสวยใส่จานตัวเองแล้วตักไก่ย่างไปกินบ้าง พอไก่เข้าปากแล้วก็พยักหน้าหงึกหงักอยู่คนเดียว

“กินหมดนี่ก็จะกลายเป็นไก่อยู่แล้ว พรุ่งนี้กินอย่างอื่นเถอะค่ะ” ฉันว่าจากที่ทำท่ายืดอกภูมิใจอยู่ พอได้ฟังที่ฉันพูดพี่ไต้ฝุ่นก็ไหล่ตก แม่หัวเราะฮึ ๆ แล้วยกนิ้วโป้งให้ฉัน

“โธ่ เลิกแกล้งกันได้แล้วครับ” พี่ไต้ฝุ่นเขี่ยข้าวในจาน ท่าทางเหมือนเด็กโดนดุ

“เฮ้อ นางคนนี้หน้าตาสวยกว่านางเอกซะอีก เสียดายที่นิสัยเสีย” แม่หันไปวิพากษ์วิจารณ์ละครในทีวีและเมินพี่ไต้ฝุ่นไปเลย เขาพองแก้มแล้วตักข้าวใส่ปากคำโต

เราต่างคนต่างกินโดยมีเสียงแม่ดังแทรกเสียงทีวีมาเป็นระยะ

“โอ๊ย ทำไมโง่อย่างนี้นะ” แม่ตบตักตัวเองดังป้าบ ถ้าทำได้แม่คงจะมุดเข้าไปในทีวีแล้วเขกกะโหลกพระเอกสักที

“อินสุด ๆ” ฉันกระซิบบอกพี่ไต้ฝุ่น เขาพยักหน้ารับกระซิบตอบกลับมา

“ถ้าเขียนบทเองได้คงทำไปแล้ว” เขาว่า แล้วเราก็หัวเราะคิกคักกันสองคน ส่วนแม่มัวแต่จ้องทีวีจนไม่ได้ฟังที่คำนินทาระยะเผาขน

“แล้วทำไมทรงผมนางเอกเป็นอย่างนั้นละเนี่ย” แม่จิ๊ปาก บ่นไม่หยุด แต่ก็ดูต่อไม่เลิก

ฉันกินจนอิ่มแปล้ ก็เลยอยากหาที่เงียบ ๆ นั่งผ่อนคลายสักหน่อย จึงเดินเข้าห้องไปหยิบโทรศัพท์กับหูฟังแล้วก็ออกมานั่งที่เฉลียงหน้าบ้าน

แม้จะเลื่อนปิดประตูแล้ว แต่เสียงทีวีกับเสียงแม่ที่กำลังบ่นละครอย่างออกรสก็ยังลอดออกมาให้ได้ยินอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เป็นปัญหาอะไร

ฉันนั่งลงบนเฉลียงใต้ร่มไม้ หันหลังในประตูหน้าบ้าน แดดรำไรส่องลอดผ่านยอดใบไม้ลงมาเป็นเงาบาง ๆ ทาบบนพื้น ฉันสวมหูฟัง แล้วเลือกหาเพลงใหม่ ๆ ที่ยังไม่เคยฟังมาก่อน

เสียงดนตรีจังหวะช้า ๆ ดังคลอไปกับเสียงลมที่พัดผ่าน บรรยากาศรอบตัวชวนให้รู้สึกผ่อนคลาย บ่ายวันนี้ฟ้าใส แต่อากาศไม่ร้อน ลมเย็นที่โชยมาเป็นระยะช่วยให้รู้สึกสบาย

ฉันสูดหายใจเข้าสุดปอด กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากต้นมะเฟืองริมรั้วลอยมาแตะจมูก

ไม่รู้ว่าคิดไปเองหรือเปล่า แต่ฉันรู้สึกว่าการได้นั่งเล่นแบบนี้หลังกินข้าวอิ่มช่วยให้อาหารย่อยง่ายขึ้น

ฉันเพียงแค่นั่งเงียบ ๆ ท่ามกลางบรรยากาศยามบ่าย ใจฉันรู้สึกสงบคล้ายการทำสมาธิแบบหนึ่ง ฉันได้หายใจ ได้ฟังเพลง ได้ยิ้ม ได้รู้สึกเหมือนเป็น “คนธรรมดา” คนหนึ่งอีกครั้ง

ครอบครัวบ้านฝั่งตรงข้ามก็ออกมานั่งเล่นหน้าบ้านเหมือนเคย เด็กหญิงตัวเล็กเล่นวิ่งไล่จับกับสุนัขของเธอ เสียงหัวเราะสดใสลอยตามลม

มาถึงตรงที่ฉันนั่ง ฉันเผลอยิ้มกับภาพตรงหน้า แล้วก็เข้าใจขึ้นมาทันทีว่าทำไมพวกเขาถึงชอบออกมาเล่นหน้าบ้านกันทุกเย็น เพราะอากาศตอนนี้มันดีจริง ๆ นั่นแหละ

นั่งไปสักพักก็ได้ยินเสียงประตูเลื่อนเปิดพร้อมกับเสียงฝีเท้า ฉันหันหลังไปมอง

“ไม่ร้อนเหรอ” พี่ไต้ฝุ่นเอ่ยถามแล้วนั่งลงข้าง ๆ โดยเว้นระยะห่างไว้พอดี ไม่ใกล้เกินไปจนต้องเขยิบหนี

“ไม่ค่ะ แดดกำลังดีเลย” ฉันตอบแต่ไม่สบตาเขา เพียงแค่เบี่ยงสายตาไปมองมดดำตัวเล็กที่ไต่อยู่บนยอดหญ้า

“นั่นสิเนอะ” เขาว่า จากนั้นก็เอนหลังลงนอนกับพื้น โดยใช้สองมือประสานรองท้ายทอยแทนหมอน เปลือกตาปิดลง ราวกับจะนอนกลางวันมันเสียตรงนี้ ลมบ่ายพัดโชยแผ่วผ่านพาให้เส้นผมปลิวพลิ้วพาดลงมาบนแก้มอย่างแผ่วเบา แสงแดดที่ลอดผ่านใบไม้ทาบลงเป็นเงาบาง ๆ บนใบหน้า ลมหายใจของเขาสม่ำเสมอ ดูสงบเหมือนคนฝันดี

ฉันเหม่อมองเขาอยู่นาน กว่าจะรู้ตัวก็ตอนที่ได้ยินเสียงสวบสาบดังมาจากโพรงหญ้าหน้าบ้านพี่ไต้ฝุ่น ขนสีส้มผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ตรงพุ่มไม้ ฉันลุกขึ้นยืน ถอดหูฟัง และค่อย ๆ เดินผ่านพี่ไต้ฝุ่นไปยังชานบ้าน

ฉันพยายามเดินให้เบาที่สุดเพื่อเข้าไปใกล้แมวตัวนั้น ขนมันเป็นสีส้มสลับขาว และหางยาวฟูดูน่ารัก ตาโต ๆ ของมันกำลังเพ่งเล็งนกกระจอกตัวเล็กซึ่งเกาะอยู่บนกิ่งไม้ใกล้ ๆ จากนั้นมันก็พุ่งตัวกระโดดขึ้นเกาะกิ่งไม้แต่นกกระจอกก็บินหนีกรงเล็บพิฆาตไปได้ทัน เจ้าแมวน้อยจึงโดดพลิกตัวกลับลงมายืนบนพื้นและในจังหวะนั้นมันก็เห็นฉัน

แมวน้อยย่อตัวด้วยท่าทีระแวดระวัง ส่วนฉันพยายามขยับตัวให้ช้าที่สุดเพื่อบอกให้มันรู้ว่าฉันไม่ได้มาคุกคามมัน แต่แล้วมันก็วิ่งหนีสุดฝีเท้ากระโดดผ่านหน้าต่างหายลับเข้าไปในบ้านของพี่ไต้ฝุ่น ฉันถอนหายใจเบา ๆ และยืนมองหน้าต่างตาละห้อย

“มีอะไรเหรอ” เสียงทุ้มดังขึ้นข้างหลัง พี่ไต้ฝุ่นเดินเข้ามาหา เขาอาจคิดก็ได้ว่าฉันกำลังทำอะไรแปลก ๆ ที่หน้าบ้านเขา ฉันจึงรีบบอก

“มีแมวเข้าไปข้างในค่ะ” ฉันชี้ไปทางหน้าต่าง เขาร้องอ้อ และพยักหน้า

“รอแป๊บนะ” เขาพูดแล้วเดินลิ่วเข้าบ้านไป ฉันได้ยินเสียงกุกกักอยู่ครู่หนึ่งแล้วพี่ไต้ฝุ่นก็เปิดประตูเดินออกมาพร้อมกับก้อนขนสีส้มในอ้อมแขน

“พี่เคยให้อาหารมันนิดหน่อย มันก็เลยมาวนเวียนอยู่แถวนี้ สงสัยจะวางแผนยึดบ้านพี่อยู่” เขาพูดยิ้ม ๆ ฉันหัวเราะ แล้วในที่สุดก็ได้สบตาตรง ๆ กับลูกแมวตัวเล็ก มันขดตัวในอ้อมแขนพี่ไต้ฝุ่นราวกับคุ้นเคยกันมานาน นัยน์ตาสีเหลืองจ้องมองกลับมาแล้วมันก็ส่งเสียงเบา ๆ ฉันเดาว่ามันเป็นคำทักทาย แต่เหมือนฉันจะเดาผิด เพราะพอฉันยื่นมือไปหามัน มันก็ส่งเสียงขู่ฟ่อจนพี่ไต้ฝุ่นต้องเอามือปิดหน้ามันไว้ และโยกตัวหลบเพราะกลัวว่ามันจะตะปบฉันเข้า

“ตอนแรกมันก็ขู่พี่อย่างนี้ แต่พอเจอกันบ่อย ๆ เดี๋ยวมันก็คุ้นเอง” เขาพูดเสียงอ่อนปลอบใจฉัน และย่อตัววางมันลงที่พื้น ทันทีที่ขาถึงพื้นมันก็วิ่งปรู๊ดกลับเข้าไปในบ้านอีกรอบ ฉันมองภาพนั้นและได้แต่ถอนหายใจยิ้ม ๆ

“ยึดบ้านแล้วจริง ๆ ด้วย” ฉันพูดกลั้วหัวเราะ พี่ไต้ฝุ่นยกไหล่เป็นเชิงว่าช่วยไม่ได้

“พี่ตั้งชื่อให้มันหรือยังคะ” ฉันถามขณะเดินกลับไปที่บ้าน พี่ไต้ฝุ่นเดินตามมา

“ยังเลย” เขาตอบ

“อ้าว แล้วเวลาเรียกมันพี่เรียกว่าอะไร” ฉันเงยหน้ามองเขา พี่ไต้ฝุ่นเม้มปากเหมือนไม่อยากพูด

“ก็…เรียกแมว ไม่ก็…ส้ม” ได้ยินอย่างนี้แล้วฉันถึงกับต้องปิดปากกลั้นขำ

“พี่ไม่มีเซนส์การตั้งชื่อเลยนะเนี่ย” พอเดินมาถึงเฉลียงบ้านฉันก็ทิ้งตัวลงนั่ง

“โห อย่าล้อนะ พี่แค่ขี้เกียจคิดชื่อ” พี่ไต้ฝุ่นนั่งลงข้าง ๆ

“งั้นอิงจะตั้งชื่อมันว่าอะไร” เขาถาม ฉันเอียงคออย่างใช้ความคิด

แมวสีส้มสลับขาวท่าทางขี้ตกใจ แต่จากที่ฉันเห็นมันซุกแขนพี่ไต้ฝุ่นอย่างนั้น ดูท่าจะขี้อ้อนไม่เบา งั้นชื่อที่เหมาะก็น่าจะ…

ระหว่างที่กำลังคิดเพลิน ๆ จู่ ๆ พี่ไต้ฝุ่นก็ขยับเข้ามาใกล้และโน้มตัวลงมาหา ฉันตัวแข็งทื่อโดยอัตโนมัติ พี่ไต้ฝุ่นอยู่ใกล้จนฉันได้กลิ่นสบู่อ่อน ๆ สัญญาณเตือนในหัวดังระงมเหมือนไซเรนรถตำรวจ แต่เขาเพียงแค่เอื้อมมือดึงเศษหญ้าซึ่งติดอยู่ที่ขากางเกงของฉันออกเบา ๆ จากนั้นก็ขยับตัวถอยห่างออกไปในระยะเดิมราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สัมผัสจากปลายนิ้วที่เฉียดโดนข้อเท้าผ่านเนื้อผ้าบาง ๆ เมื่อครู่นั้นแผ่วเบาแต่ก็ชัดเจนจนน่าตกใจ ใจฉันหวิว พยายามข่มหัวใจไม่ให้เต้นผิดจังหวะ ลืมสิ่งที่กำลังคิดอยู่จนสิ้น

“งั้นชื่อมะเฟืองดีไหม” เสียงพี่ไต้ฝุ่นนุ่มละมุน สายตาเขามองไปที่ต้นมะเฟืองซึ่งออกผลเต็มต้น

“ค่ะ” ฉันตอบทันควันโดยไม่คิด เพราะกำลังพยายามเบนความสนใจตัวเองด้วยการมองมดที่เดินเรียงเป็นแถวที่โคนต้นไม้ เพื่อให้หัวใจสงบลง

“จะว่าไป มะเฟืองออกลูกดกดีนะเนี่ย ไปเด็ดมาสักลูกสองลูกดีไหม” เขาว่าและลุกขึ้นยืนด้วยท่าทางกระตือรือร้น สมองฉันกลับมาทำงานทันที

“เดี๋ยวสิ มันไม่ใช่ของเราไม่ใช่เหรอคะ เด็ดไม่ได้นะ” ฉันรีบพูดห้าม เขาเบ้ปาก หันกลับไปมองต้นมะเฟืองตาละห้อย มันอยู่ติดรั้วบ้านเราก็จริง แต่ต้นมันอยู่ในรั้วของบ้านข้าง ๆ ซึ่งเราไม่ควรไปเด็ดมาเป็นอันขาด

“ไม่ได้เหรอ นิดเดียวเอง” เขาว่า

“ไม่ได้ค่ะ” ฉันสายหน้ารัว ๆ อยากจะยกมือขึ้นกุมขมับเสียจริง โตขนาดนี้แล้วยังอยากขโมยเด็ดผลไม้เหมือนเด็ก ๆ อยู่อีก

“ก็อิงน่าจะอยากกินอะไรหวาน ๆ” เขาทิ้งตัวนั่งลงที่เดิม

“ทำไมคะ” ฉันเลิกคิ้วอย่างงุนงง ทำไมเขาถึงคิดว่าฉันอยากกินของหวาน ฉันดูเหมือนกำลังหงุดหงิดเหรอ

“ไม่รู้สิ อยู่ ๆ ก็นั่งเหม่อ เลยคิดว่าต้องเติมน้ำตาลสักหน่อย หน้าจะได้หายบูด” ประโยคท้ายเขาพูดเสียงเบาเหมือนพึมพำ แต่ด้วยระยะห่างเพียงเท่านี้ ฉันจึงได้ยินชัดเจน ฉันขมวดคิ้วใส่ แต่เขายิ้มกว้างราวกับภูมิใจที่แหย่ฉันได้สำเร็จ

“ก็แค่นอนน้อยเอง” ฉันบ่น

“อ้อ งั้นเมื่อเช้าไม่ได้ตื่นเช้า แต่ไม่ได้นอนใช่ไหม ก็เลยมานอนกลางวันแทนนี่เอง” เขาพูดยาวเป็นชุด สรุปเองเป็นเรื่องเป็นราว แต่พูดถูกทุกอย่าง ฉันควรจะชินได้หรือยังที่เขารู้จักฉันดีขนาดนี้

“ใช่ค่า” ฉันลากเสียงยาวกึ่งประชดประชัน

“แล้วทำไมไม่ได้นอนละ นอนไม่หลับเหรอ” เขาถาม

“ถามเยอะจัง” ฉันสวนกลับ เขาหน้าจ๋อยลงทันที

“ขอโทษครับ” เขานั่งห่อไหล่ ดูหงอยไปเลยจริง ๆ ฉันจึงต้องรีบแก้ตัว

“หยอก ๆ ค่ะ อย่าเพิ่งหงอยสิ”

“ไม่หยอกพี่แบบนี้ได้ไหม พี่กลัวนะ” เขาพูดเสียงอ่อน

“กลัวอะไรคะ” พอฉันถามเขาก็ทำปากคว่ำ

“กลัวอิงรำคาญ”

โธ่ ผู้ชายตัวโตหูตกซะแล้ว

“โอเค ๆ ไม่หยอกค่ะ ยิ้มก่อนเร็ว” ฉันใช้น้ำเสียงเหมือนคุยกับเด็กอนุบาล เพราะตอนนี้เขาเหมือนเด็กจริง ๆ ไม่คิดเลยว่าคนอย่างพี่ไต้ฝุ่นจะมีมุมแบบนี้ด้วย

พี่ไต้ฝุ่นยิ้มยิงฟันแบบฝืน ๆ เหมือนเด็กที่โดนแม่บังคับให้ยิ้มตอนถ่ายรูปรวมญาติ ฉันมองแล้วถึงกับหลุดหัวเราะ

“อิงก็แค่อ่านนิยายจนไม่ได้นอนเฉย ๆ ค่ะ” ถ้าฉันกล้าพอ ฉันคงจะตบบ่าเขาแล้ว แต่ก็ยั้งมือเอาไว้ก่อน ฉันยังรู้จักเขาไม่มากพอที่จะแตะเนื้อต้องตัวอย่างสนิทใจ

“อ้อ อ่านในเว็บไซต์น่ะเหรอ” เขาพยักหน้าหงึกหงัก แม้ฉันสงสัยว่าเขาหมายถึงเว็บไซต์อะไร แต่ก็ไม่กล้าถาม เพราะไม่อยากบอกเขาว่าฉันอ่านนิยายที่ตัวเอง…ตัวฉันอีกคน เป็นคนแต่ง

“ค่ะ ประมาณนั้นแหละ” ฉันตอบแบบตัดบท

แท้จริงแล้วเมื่อคืนฉันยังอ่านนิยายเรื่องนั้นไม่จบด้วยซ้ำ และยังมีหลายเรื่องที่ต้องอ่านอีก พอคิดอย่างนี้ฉันจึงอยากกลับไปอ่านต่อแล้ว แถมฉันก็อยากรู้เรื่องเว็บไซต์ที่พี่ไต้ฝุ่นพูดถึงด้วย

ฉันยืดแขนบิดขี้เกียจแล้วลุกขึ้นยืน

“อ้าว จะไปแล้วเหรอ” พี่ไต้ฝุ่นถาม ฉันส่งเสียงในลำคอแทนคำตอบ

ฉันเดินกลับเข้าบ้าน แต่พอจะเลื่อนประตูปิด พี่ไต้ฝุ่นก็เอ่ยขึ้น

“เปิดประตูไว้ก็ได้ครับ จะได้ระบายอากาศสักหน่อย” เขาพูด จากนั้นก็หันกลับไปเหม่อมองบรรยากาศหน้าบ้าน ฉันพยักหน้าเงียบ ๆ เปิดประตูทิ้งไว้ตามที่เขาบอกและหันหลังเดินเข้าบ้าน ฉันค้อมตัวตอนที่เดินผ่านแม่ซึ่งนั่งอยู่ที่โซฟาและยังดูละครตาไม่กะพริบ

ฉันเหลือบมองเฉลียงหน้าบ้าน

พี่ไต้ฝุ่นนั่งอยู่ที่เดิม ท่ามกลางแสงแดดอ่อน ๆ ที่ส่องผ่านยอดไม้เกิดเป็นเงาไหวกระเพื่อมราวกับมีชีวิต ฉันเห็นเสี้ยวใบหน้าของเขาซึ่งเผยรอยยิ้มน้อย ๆ มือทั้งสองวางข้างตัวในท่าที่สบาย เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนตัวหลวมขยับปลิวเล็กน้อยตามแรงลม เส้นผมยุ่ง ๆ ที่สะท้อนแสงแดดยามบ่ายและเงาของเขาที่ทอดยาวบนพื้น เกิดเป็นภาพที่ดูกลมกลืนกับธรรมชาติรอบตัว ชวนให้รู้สึกสงบ

คิดดูแล้ว...นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่ประหม่าทั้งที่นั่งอยู่ข้าง ๆ พี่ไต้ฝุ่น อาจเพราะแสงแดดจาง ๆ กับลมที่พัดโชยผ่าน ทำให้บรรยากาศผ่อนคลาย หรืออาจเพราะเจ้ามะเฟือง แมวส้มตัวนั้นที่ยึดบ้านเขาเป็นแหล่งกบดานใหม่ ท่าทางของมันดูน่ารักเสียจนแค่นึกภาพก็อดยิ้มไม่ได้

หรืออาจเป็นเพราะฉันเอง

ฉันอยากรู้จักเขาให้มากขึ้น จึงไม่รู้สึกอึดอัดกับผู้ชายที่ทำตัวรู้ดีไปเสียทุกเรื่องอีกต่อไป ฉันไม่เดินหนี ไม่เมิน ไม่หลบตา แต่เราพูดคุยกันได้โดยไม่รู้สึกระแวงเลยสักนิด หลังจากนี้ฉันคงสบายใจที่ได้อยู่ใกล้เขามากขึ้น หรือเราอาจจะสนิทกันมากกว่านี้ก็ได้

แต่จะว่าไปแล้ว ถ้าแม่ละสายตาจากจอทีวีแล้วเหลือบมองหน้าบ้านสักหน่อย ก็จะพบผู้ชายที่หน้าตาพอจะเป็นพระเอกได้นั่งอยู่หน้าบ้าน แถมแสงและลมยังเป็นใจถึงขนาดที่ว่าถ้ายกกล้องขึ้นมาถ่ายคงได้ละครฉากหนึ่ง ฉันคิดแล้วเผลอตัวเบ้ปาก โรคหมั่นไส้คนหน้าตาดีกำเริบขึ้นมาอีกแล้วสิ

ฉันเปิดประตูเดินเข้าห้องนอน เปิดม่านและเปิดหน้าต่าง ลมข้างนอกพัดพากลิ่นมะเฟืองโชยมาจาง ๆ ฉันบิดขี้เกียจอีกรอบแล้วเปิดหน้าจอแล็ปท็อป

ได้เวลาอ่านนิยายแบบมาราธอนแล้ว

การบรรยายที่ละเมียดละไม บทสนทนาเรียบง่ายแต่แฝงความนัยไว้อย่างแนบเนียน และตัวละครที่โลดแล่นอยู่ในเรื่องราวชวนฝันเหมือนมีชีวิตอยู่จริงจนทำให้รู้สึกผูกพัน ฉากบรรยากาศต่าง ๆ ก็ทำให้รู้สึกราวกับได้เข้าไปอยู่ในโลกนั้นจริง ๆ

ทุกตัวอักษร ทุกคำที่ร้อยเรียงเหมือนผ่านการเลือกสรรด้วยหัวใจ เธอรู้ว่าต้องเว้นจังหวะตอนไหน ควรเติมอารมณ์ของตัวละคร หรือฉากเงียบที่ไร้บทสนทนามีเพียงการสื่อสารด้วยการกระทำเพื่อให้ความบีบคั้นของอารมณ์นั้นตรึงแน่นอยู่ในใจผู้อ่าน

ต่อไปนี้ฉันจะเรียกนักเขียนคนนี้ว่า เปลวจันทร์ เพราะฉันไม่อาจรู้ได้เลยว่าฉันในตอนนี้จะสามารถเขียนได้อย่างเธอ เธอเหมือนคนอื่นที่มีพรสวรรค์ซึ่งฉันไม่อาจเอื้อม

ฉันไม่กล้าคิดเลย ว่าฉันเคยเป็นเธอมาก่อน

ฉันปิดแล็ปท็อปลง และปล่อยใจให้ได้ซึมซับเรื่องราวสวยงามที่เพิ่งอ่านไป จากนั้นก็รู้สึกเคว้งคว้างว่างเปล่าเมื่อคิดได้ว่าเรื่องราวทั้งหมดจบลงแล้ว เสน่ห์ของนิยายเป็นอย่างนี้ มันคือเรื่องราวของใครก็ไม่รู้ แต่กลับทำให้รู้สึกราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง พอมันจบลงก็ทำให้รู้สึกโล่งใจ แต่ก็ใจหายเป็นความรู้สึกซับซ้อนที่อธิบายไม่ถูก

พอลุกจากโต๊ะและบิดขี้เกียจจนหายเมื่อย ฉันก็หันไปมองนอกหน้าต่าง ฟ้าข้างนอกมืดลงเข้าสู่เวลาพลบค่ำ เสียงนกกับเสียงจิ้งหรีดดังระงม ฉันเพิ่งรู้ตัวว่านั่งอ่านนิยายจนลืมเวลาและเปิดหน้าต่างทิ้งไว้ในตอนที่ยุงทั้งฝูงพร้อมจะบินว่อนเข้ามาในห้องและสูบเลือดฉันจนอิ่มหนำ ฉันรีบปิดหน้าต่าง ฉันเป็นอย่างนี้อีกแล้ว พอได้อ่านนิยายก็จะลืมเวลา จมอยู่กับโลกในหนังสือและไม่สังเกตรอบข้างเลย ฉันถอนหายใจ

“อ้าว คุณนายโผล่มาแล้ว” เสียงแม่เอ่ยแซวทันทีที่เห็นฉันเดินออกจากห้อง

ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าพยายามเงี่ยหูฟังเสียงที่ควรจะดังมาจากในครัว แต่คราวนี้ไม่ได้ยิน พอชะโงกหน้ามองก็เห็นว่าในครัวปิดไฟมืดตื้อ ไม่ได้เจอภูตประจำครัวอย่างเคย

“พี่ไต้ฝุ่นไม่รู้ไปไหน เงียบหายไปตั้งแต่บ่ายแล้ว อิงหิวไหมล่ะ เดี๋ยวมื้อนี้แม่ทำให้กินเอง” แม่บอกเหมือนรู้ว่าฉันกำลังคิดอะไร คนรอบตัวฉันนี่ช่างสังเกตเสียเหลือเกิน รู้หมดเลยว่าฉันคิดอะไรอยู่ บางครั้งก็แอบสงสัยว่าตอนฉันคิดจะมีตัวอักษรลอยเหนือหัวเหมือนในภาพยนตร์ไซไฟหรือเปล่า

“อิงทำเองก็ได้ แต่แม่กินแล้วเหรอ” ฉันถาม

“แม่ท้องอืด ไม่ค่อยอยากกินมื้อเย็น แต่กินแตงโมไปแล้วแหละ” แม่ว่า ฉันพยักหน้าเข้าใจ

ฉันเดินเข้าครัวและเปิดสวิตช์ไฟ ห้องครัวสว่างขึ้น พอไม่เห็นผู้ชายตัวโตที่มักจะยืนอยู่หน้าเตาแล้วห้องครัวก็ดูกว้างกว่าที่เคยจำได้ ฉันลองมองหาว่ามีอะไรที่พอจะทำกินเองได้บ้าง ในหม้อหุงข้าวมีข้าวสวยเหลืออยู่ และในตู้เย็นก็มีไข่ไก่ งั้นทำข้าวไข่เจียวง่าย ๆ แล้วกัน

ฉันตอกไข่สองฟองใส่ชามและตีไข่ขาวกับไข่แดงให้เข้ากัน เหยาะซอสปรุงรสนิดหน่อย แล้วหันไปตั้งกระทะ เทน้ำมันลงไปเล็กน้อย ฉันชอบไข่เจียวนุ่ม ๆ มากกว่าไข่เจียวฟูกรอบ

พอน้ำมันร้อนได้ที่ก็เทไข่ลงไป จังหวะนี้แหละที่ยากสำหรับฉัน การพลิกไข่ยังไงให้เป็นแพกลมสวยโดยไม่ขาดออกจากกัน แน่นอนว่า...มันไม่เคยสำเร็จ ไข่เจียวขาดออกเป็นสองซีกตอนที่ฉันพยายามใช้ตะหลิวพลิกมัน

ฉันตักไข่เจียววางลงบนข้าว หน้าตามันดูไม่ได้ แม้จะมั่นใจว่าปรุงได้อร่อยแล้ว แต่ฉันก็นึกถึงข้าวผัดไข่ขันที่พี่ไต้ฝุ่นเคยทำให้กิน ข้าวผัดหอม ๆ กับไข่ข้นนุ่ม ๆ และไม่ต้องพูดถึงหน้าตาเลย จานอาหารของพี่ไต้ฝุ่นดูน่ากินเสมอ

ฉันหยิบช้อนส้อมแล้วยกจานข้าวไข่เจียวของตัวเองไปวางบนโต๊ะ แต่ในจังหวะที่กำลังจะนั่งลง ฉันก็ได้ยินเสียงอุทานเบา ๆ ของแม่พร้อมกับเสียงเลื่อนเปิดประตูหน้าบ้าน

ฉันชะโงกหน้าออกไปมอง เห็นพี่ไต้ฝุ่นกำลังเดินรุกมาที่ครัว

“อิงหิวไหม เดี๋ยวพี่...” พอเห็นฉันเขาก็พูดอย่างรีบร้อน แต่พอหันไปเห็นจานข้าวไข่เจียวหน้าตาแย่ ๆ จานหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเขาก็ชะงัก

“...ทำแล้วเหรอ” เขาพูดพลางยกมือเกาท้ายทอยตัวเอง

“ขอโทษครับ พี่เผลอหลับ ก็เลยไม่ได้ทำมื้อเย็นให้เลย” พี่ไต้ฝุ่นยิ้มแหยเหลือบตามองไปทางครัวซึ่งมีกระทะวางอยู่บนเตา ผมของเขายุ่งฟู ทำให้เดาได้เลยว่าเขาคงจะลุกจากที่นอนแล้ววิ่งมาที่นี่โดยไม่ทันได้จัดการผมเผ้าให้เรียบร้อย

“ไม่ได้ทำให้ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยค่ะ อิงกับแม่ดูแลตัวเองได้นะ” ฉันยิ้มให้รู้สึกเอ็นดูนิด ๆ ที่เขารู้สึกผิดกับเรื่องแค่นี้

“แล้วพี่ก็...หัวฟูมาเชียว” ฉันทำท่าเอามือลูบผมเป็นสัญญาณบอกให้เขารู้ พี่ไต้ฝุ่นลูบผมตัวเองเร็ว ๆ พลางหัวเราะเขิน ๆ

“อิงทำเองเหรอ” เขาชี้จานข้าวไข่เจียว ฉันรู้สึกอายนิดหน่อยแต่ก็พยักหน้า

“เก่งจัง” เขาพูด มองจานไข่เจียวของฉันแล้วยิ้มกว้าง ฉันคาดไม่ถึงว่าการทำข้าวไข่เจียวกินเองจะได้รับคำชมด้วย แถมยังเป็นข้าวไข่เจียวที่หน้าตาแย่มากอีกต่างหาก

ฉันไม่เคยคาดเดาผู้ชายคนนี้ได้อยู่แล้วนี่นะ

พี่ไต้ฝุ่นอาสาเป็นคนล้างจานให้ ฉันจึงบอกขอบคุณแล้ววิ่งปรี่กลับเข้าห้อง โดยไม่ลืมหยิบน้ำผลไม้กล่องมาด้วย พอเข้าห้องฉันก็เปิดแล็ปท็อปขึ้นอีกครั้ง รอบนี้ไม่ใช่เพื่ออ่านนิยายอย่างที่เคยทำ แต่ตั้งใจจะไขข้อสงสัยเรื่องเว็บไซต์ที่พี่ไต้ฝุ่นพูดถึงเมื่อบ่าย

ฉันพิมพ์คำว่า อ่านนิยาย ลงไปในช่องค้นหา แต่จู่ ๆ ก็รู้สึกลังเล ฉันคิดไปเองหรือเปล่าว่าควรหยิบสมุดเล่มเล็กที่บันทึกรหัสต่าง ๆ ออกมาดู

ฉันเบิกตากว้างเมื่อเจอรหัสผ่านบัญชีเปลวจันทร์จดอยู่ในสมุด ในนี้มีเขียนไว้ครบถ้วน ทั้งชื่อเว็บไซต์ ชื่อบัญชีและรหัสผ่าน

ฉันค้นหาเว็บไซต์ที่เขียนบอกอยู่ในสมุด กรอกชื่อบัญชีและรหัสผ่านลงไปในหน้าเข้าสู่ระบบ ใจฉันเต้นระรัวลุ้นว่ารหัสผ่านจะถูกต้องหรือไม่

การเข้าสู่ระบบสำเร็จ!

ชื่อเปลวจันทร์ปรากฏเด่นชัดอยู่มุมบนของหน้า พร้อมตัวเลขยอดผู้ติดตามเกินหมื่นคน ยังไม่ทันดีใจฉันก็เหลือบไปเห็นตัวหนังสือที่เขียนไว้ว่า “รายได้” หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นอย่างคุมไม่อยู่

เมื่อกดเข้าไปดู ฉันก็เผลออุทานออกมาเมื่อเห็นตัวเลขที่แสดงรายได้ของเดือนนี้ นิยายของเปลวจันทร์ยังมีคนเข้ามาอ่านอยู่ จึงมียอดเงินเข้าสู่บัญชีของเธออย่างต่อเนื่อง

ฉันพยายามควบคุมลมหายใจเพื่อลดความตื่นเต้นลง

ฉันคลิกปุ่มย้อนกลับไปที่หน้าเพจ พอเลื่อนหน้าจอลงเรื่อย ๆ และพบรายชื่อนิยายทั้งหมดของเปลวจันทร์ ฉันไล่สายตาดูแต่ละเรื่อง หลายเรื่องมีบันทึกอยู่ในไฟล์ที่ฉันอ่าน

เมื่อคลิกเข้าไปดูนิยายเรื่องล่าสุด พอไล่สายตาดูก็พบพื้นที่แสดงความคิดเห็นจากผู้อ่าน ความคิดล่าสุดสะดุดตาฉัน มันเขียนไว้ว่า *"คิดถึงคุณเปลวจันทร์มากเลยค่ะ อยากให้กลับมาเขียนต่อ รออ่านอยู่นะคะ"* ฉันชะงักเมื่อเห็นวันที่ที่นิยายเรื่องนี้อัปเดตล่าสุด

นิยายเรื่องนี้อัปเดตตอนล่าสุดเมื่อเดือนพฤษภาคม ตอนนี้คือปลายเดือนกันยายน ซึ่งหมายความว่าเปลวจันทร์ไม่ได้อัปเดตนิยายมากว่าสี่เดือนแล้ว

ฉันไล่สายตาอ่านความคิดเห็นอื่น ๆ อย่างตั้งใจ หลายข้อความบอกว่าเสียดายที่นักเขียนหายไปไม่มาเขียนต่อ บางคนบอกว่ายังรออ่านอยู่ บางคนก็แสดงความเป็นห่วงเป็นใยว่าเกิดอะไรขึ้นกับนักเขียน พออ่านความคิดเห็นทั้งหมดฉันก็สรุปได้ว่าผู้อ่านส่วนใหญ่อยากให้นักเขียนกลับมาเขียนต่อเรื่องที่ค้างไว้ให้จบ

เปลวจันทร์เขียนนิยายเรื่องนี้ไม่จบและหายตัวไป

ฉันควรทำอะไรไหมนะ ฉันรู้สึกเหมือนอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่สมองมันตื้อไปหมด ฉันคิดไม่ออกว่าควรทำอะไร เอาแต่จ้องมองความคิดเห็นของผู้อ่าน อ่านข้อความเดิมซ้ำไปซ้ำมา แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้คิดอะไรออก กลับยิ่งทำให้รู้สึกว่างเปล่ามากกว่าเดิม

ฉันไม่สามารถอธิบายความรู้สึกตอนนี้ได้เลย เหมือนมวลบางอย่างไหลทะลักท่วมอก ฉันไม่รู้ว่าควรจะนิยามความรู้สึกนี้ยังไง ใจหนึ่งก็รู้สึกดีใจที่มีคนชอบงานเขียนของเปลวจันทร์ ดีใจที่เรื่องราวที่เธอเขียนมีความหมายกับใครบางคน ดีใจที่มันยังมีคุณค่า

แต่ในขณะเดียวกัน ก็มีเสียงหนึ่งตะโกนก้องอยู่ในใจว่าฉันไม่ควรดีใจ

ฉันในตอนนี้ไม่ใช่เธอ ฉันทำเธอหล่นหายไปแล้ว ทุกตัวอักษรของเปลวจันทร์ไม่ใช่ของฉัน ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอเขียนด้วยความรู้สึกแบบไหน

ฉันจึงทำได้แค่นั่งนิ่ง ปล่อยให้ความรู้สึกตีกันยุ่งเหยิง

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉันขานรับตามสัญชาตญาณ แล้วแม่ก็เปิดประตูชะโงกหน้าเข้ามา

“พรุ่งนี้หมอนัดนะลูก เดี๋ยวหาหมอเสร็จก็ไปเดินตลาดกันหน่อยดีไหม อยู่บ้านเฉย ๆ มาหลายวันแล้ว ได้ออกไปเปิดหูเปิดตาสักหน่อย” แม่พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ฉันพยักหน้าช้า ๆ

“งั้นแม่ไปอาบน้ำนอนแล้วนะ” แม่พูดทิ้งท้ายแล้วประตูก็ปิดลงอย่างแผ่วเบา ห้องกลับมาสู่ความเงียบอีกครั้ง

ฉันลืมไปเลย ว่าฉันยังต้องไปหาหมออยู่ เพราะมัวแต่หมกมุ่นกับเรื่องนิยาย เรื่องของเปลวจันทร์ และเรื่องความรู้สึกที่บีบคั้นอยู่ในใจ ฉันควรเล่าให้หมอฟังไหมนะ ถ้าลองถามดูอาจจะได้คำตอบว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นมันคืออะไรกันแน่

...นี่ฉันไม่รู้จักตัวเองถึงขนาดต้องถามคนอื่นเลยเชียวหรือ ฉันเผลอยิ้มไม่ใช่เพราะรู้สึกดี แต่เพราะอยากจะหัวเราะเยาะ ฉันต้องขอให้ใครสักคนช่วย

อธิบายความรู้สึกของตัวฉันเอง เหมือนฉันกลายเป็นตัวละครที่ไม่เข้าใจบทบาทที่ต้องแสดง

เหมือนหุ่นยนต์ที่รอคำสั่ง...เหมือนตุ๊กตา

ความรู้สึกแปลกแยก การไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร ความว่างโหวงในใจนี้ทำให้ฉันหายใจไม่ออก ถ้าเป็นตุ๊กตาคงไม่ต้องรู้สึกอย่างนี้ใช่ไหม

แสงสว่างจากหน้าจอดับไปเมื่อเครื่องเข้าสู่โหมดพัก ฉันนั่งหลับตานิ่งในห้องเงียบสงบ ต่างกับเสียงในใจของฉันที่อึกทึกครึกโครม ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกเพื่อกวาดเอาคลื่นอารมณ์ที่สาดซัดอยู่ในใจทั้งหมดทิ้งไปพร้อมกับลมหายใจ พยายามไม่คิด พยายามไม่รู้สึก พยายามให้หัวใจเงียบลง

ฉันลืมตา ความอึดอัดยังไม่หายไป ราวกับมีเศษตะกอนอุดตันอยู่ตามร่างกาย แต่สิ่งแรกที่มองเห็นชัดเมื่อลืมตาขึ้นคือกล่องน้ำผลไม้ที่ฉันถือเข้ามาเองแต่ยังไม่ได้เจาะดื่ม ในขณะนั้นเอง เสียงพี่ไต้ฝุ่นดังขึ้นในหัว *...ต้องเติมน้ำตาลสักหน่อย หน้าจะได้หายบูด* เสียงเขาดังกังวาน กลบเสียงความวุ่นวายในใจฉันไปเกือบหมด ทันใดนั้นความรู้สึกแปลกประหลาดก็แทรกซึมเข้าสู่หัวใจ เป็นความอบอุ่นที่ไม่อาจอธิบาย

ฉันคว้ากล่องน้ำผลไม้มาเจาะหลอดและยกขึ้นดื่ม รสชาติหอมหวานไหลลงคอ ริมฝีปากขยับเป็นรอยยิ้มโดยไม่ทันรู้ตัว

ฉันตื่นสาย จนตะวันโด่งแล้วเพิ่งจะลุกจากที่นอน แต่โชคดีที่หมอนัดไว้ช่วงบ่าย ฉันจึงมีเวลาเตรียมตัว วันนี้พี่ไต้ฝุ่นออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้า แม่บอกว่าเขาจะกลับมารับและเราต้องพร้อมที่จะขึ้นรถทันทีที่เขามาถึงเพื่อไปพบหมอได้ทันเวลา

ฉันรีบอาบน้ำ แต่ในระหว่างที่แปรงฟันและมองกระจกและเห็นภาพตัวเองสะท้อนกลับมา ความวุ่นวายใจก็ก่อตัวขึ้นอีกครั้ง ฉันคิดวนเวียนอยู่ค่อนคืนว่าควรจะพูดอะไรตอนได้พบคุณหมอ นอนเรียบเรียงประโยคในหัวว่าจะเล่าเรื่องเปลวจันทร์ให้คุณหมอฟังอย่างไร แต่คิดไปก็ไม่ได้แปลว่าฉันจะกล้าเล่า

พอแต่งตัวเสร็จก็พบว่า พี่ไต้ฝุ่นทำมื้อเช้าไว้ให้แล้ว ซึ่งเป็นแซนด์วิชสลัดไข่กับแฮมเบิร์ก แต่กินไปไม่ถึงครึ่งก็ได้ยินเสียงรถขับเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน

แม่เดินเข้ามาหาและลูบหัวฉันเบา ๆ อย่างไม่เร่งรัด

“ค่อย ๆ กินก็ได้” แม่บอก แต่ฉันดูเวลาแล้วรู้ว่าเราต้องรีบไป เพราะการจราจรในเมืองใหญ่ไม่ค่อยเป็นใจให้ทำตัวเอื่อยเฉื่อย ฉันจึงกินแฮมเบิร์กจนหมดชิ้นและจัดแซนวิชใส่กล่องเพื่อไปกินบนรถแทน

รถแล่นไปบนทางด่วน เบียดเสียดกับรถคันอื่นที่ดูเร่งรีบไม่แพ้กัน ฉันนั่งกินแซนด์วิชอยู่เงียบ ๆ ที่เบาะหลัง ขณะที่แม่กำลังเลือกเพลงเพื่อเปิดฟังบนรถ

วันนี้พี่ไต้ฝุ่นแต่งตัวสบาย ๆ เหมือนเคย เสื้อยืดกางเกงยีนและรองเท้าผ้าใบ เขาบอกว่าเมื่อเช้าแค่เข้าไปรับสูตรอาหารที่ร้าน และจะเริ่มทำงานจริงวันพรุ่งนี้ วันนี้จึงสามารถพาฉันกับแม่ไปไหนมาไหนได้ตลอดช่วงบ่าย แม่บอกว่าอยากจะพาฉันไปเดินตลาด ซื้อเสื้อผ้าใหม่สักหน่อย ซึ่งฉันไม่ได้ออกความเห็นอะไร แม่อยากพาไปไหนฉันก็ว่าตามนั้น

หลังจากกินแซนด์วิชจนหมด ฉันก็นั่งเงียบฟังเพลงที่แม่เปิด ซึ่งเป็นเพลงใหม่ที่ฉันยังไม่เคยฟัง ฉันพยายามปล่อยใจไปตามเสียงเพลง

แต่ลึก ๆ ก็กังวล ฉันยังคิดไม่ตกเรื่องการพบหมอครั้งนี้ มันเป็นครั้งแรกที่จะได้คุยกับหมอหลังการใช้ชีวิตด้วยแนวคิดข้ามเวลา

เรามาถึงโรงพยาบาลได้ทันเวลานัดพอดี เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องให้คำปรึกษาก็พบผู้ช่วยจิตแพทย์คนเดิมยืนรออยู่แล้ว เธอยิ้มอย่างสดใสเมื่อเห็นฉัน และเชิญให้ฉันเข้าไปข้างในเพราะคุณหมอกำลังรออยู่

ฉันค่อนข้างตื่นเต้นตอนที่พบคุณหมอนั่งอยู่ที่โต๊ะให้คำปรึกษา เธอทักทายฉันด้วยเสียงสดใส แล้วก็ชวนให้ฉันไปนั่งที่โซฟาและทำตัวตามสบาย โดยที่เธอนั่งอยู่ที่โซฟาฝั่งตรงข้าม คุณหมอขอให้ฉันแนะนำตัว ฉันจึงแนะนำตัวเองอย่างตะกุกตะกัก ในใจเริ่มคิดถึงเปลวจันทร์ขึ้นมา

เราทั้งคู่ต่างอนุญาตให้อีกฝ่ายเรียกชื่อเล่นกันได้ ฉันจึงเรียกเธอว่าพี่แก้ว

พี่แก้วเริ่มจากการชวนคุยเรื่องทั่วไปอย่างวันนี้อากาศร้อน แต่มีพยากรณ์ว่าช่วงเย็นจะมีฝน และเธอก็เล่าให้ฟังว่าวันนี้ข้าวกลางวันที่โรงพยาบาลไม่อร่อยเลย และก็ถามฉันว่ากินอะไรมาหรือยัง พอได้พูดคุยแบบนี้จึงทำให้ฉันลดความประหม่าลงได้

เธอบอกว่าครั้งนี้เป็นการพูดคุยถามตอบสบาย ๆ ซึ่งก็จริงอย่างที่เธอว่า มันก็แค่การพูดคุยถามไถ่ชีวิตประจำวัน อย่างเช่นช่วงนี้ทำอะไรบ้าง มีงานอดิเรกไหม แต่มีคำถามหนึ่งที่ฉันหยุดคิดไปนาน พี่แก้วถามว่าช่วงนี้รู้สึกกับตัวเองอย่างไรบ้าง

ชื่อเปลวจันทร์ค้างอยู่ที่ปาก ฉันลังเลว่าจะพูดเรื่องนี้ดีไหม แม้จะใช้เวลาคิดทบทวนแทบทั้งคืนว่าควรจะเล่าให้เธอฟัง แต่พอได้มานั่งอยู่ในห้องนี้จริง ๆ ฉันก็รู้สึกประหม่า

แต่เธอก็ไม่เร่งรัดและปล่อยให้ฉันได้คิด ฉันจึงใช้เวลาครูหนึ่งตั้งสติให้มั่นเพื่อรวบรวมความกล้าและเล่าให้เธอฟังว่าตั้งแต่ออกจากห้องนี้ไปคราวก่อนฉันเป็นอย่างไร

ฉันเล่าเรื่องความอึดอัดที่ไม่เข้าใจว่าเกิดจากอะไร เล่าเรื่องของเปลวจันทร์ซึ่งก็คือตัวฉันเอง แต่ฉันกลับไม่รู้สึกเลยว่านั่นคือตัวฉัน และในตอนแรกแนวคิดการข้ามเวลาอาจได้ผล แต่พอฉันได้รู้จักเปลวจันทร์ มันก็ไม่ได้ช่วยอีกต่อไป

ฉันไม่แน่ใจว่าเรื่องที่เล่าให้เธอฟังนั้นเป็นเรื่องที่ควรเล่าหรือไม่ แต่พี่แก้วก็ฟังอย่างตั้งใจ ไม่พูดแทรก ไม่จดอะไรทั้งนั้น เธอเพียงแค่พยักหน้าน้อย ๆ ในบางจังหวะ ซึ่งการกระทำเหล่านั้นช่วยให้ฉันสบายใจเหมือนได้เล่าเรื่องระบายความรู้สึกของตัวเองให้เพื่อนคนหนึ่งฟัง

จากการคุยกัน ฉันรู้ว่าพี่แก้วพยายามทำความเข้าใจฉัน เธอเรียกเปลวจันทร์ว่าเปลวจันทร์อย่างที่ฉันเรียก โดยไม่พยายามบอกให้ฉันคิดว่านั่นคือตัวฉันเอง ฉันจึงเบาใจที่ได้คุยกับเธอ

“พี่แก้วคิดว่า อิงควรเขียนนิยายต่อจากเปลวจันทร์ไหมคะ” ฉันถามโดยที่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ เพราะรู้อยู่แล้วว่าเธอคงไม่ได้ตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า ควรหรือไม่ควร

“แล้วอิงอยากเขียนไหม” พี่แก้วถามกลับ เธอใช้น้ำเสียงอ่อนโยน ไม่ได้แสดงออกเหมือนคุณครูที่ถ้าตอบผิดก็จะโดนลดคะแนน เธอเหมือนเพื่อน แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรู้สึกว่าเป็นผู้ใหญ่ที่พึ่งพาได้

“ก็…อยากค่ะ แต่อิงไม่มั่นใจเลย อิงไม่ได้เขียนเก่งเท่าเธอ” ฉันตอบไปตามตรง

“งั้นตอนอ่านงานของเธอ อิงรู้สึกยังไงคะ”

“รู้สึก...สนุกค่ะ” ฉันตอบยิ้ม ๆ พลางเกาท้ายทอยอย่างเก้อเขิน พี่แก้วยิ้มตาม

พี่แก้วบอกว่าอยากให้ฉันได้ทำอะไรที่มีความสุขและไม่บีบคั้นตัวเองจนเกินไป ถ้าอ่านนิยายแล้วสนุก ก็อ่านได้เลย และเธอแนะนำว่าถ้าฉันยังรู้สึกไม่สบายใจที่จะเขียนต่อจากเปลวจันทร์ ฉันก็สามารถเริ่มเขียนนิยายเรื่องใหม่ของตัวเองได้ถ้าฉันอยากเขียน

“อ้อ แล้วอีกคำถามหนึ่ง สุดท้ายแล้วค่ะ คนที่บ้านของอิงเป็นยังไงบ้าง อยู่กับคุณแม่ใช่ไหมคะ” พี่แก้วถาม ฉันพยักหน้ารับ

“ใช่ค่ะ อิงอยู่กับแม่ แล้วก็ เอ่อ พี่ชายค่ะ” ฉันพูดตะกุกตะกัก รู้สึกแปลก ๆ กับคำว่าพี่ชาย

“อ้อ คุณพี่ชายที่มาด้วยกันใช่ไหมคะ” พี่แก้วถาม ฉันพยักหน้าช้า ๆ อย่างไม่มั่นใจ ฉันไม่รู้ว่าเขาเป็นใครสำหรับฉัน แต่คำว่าพี่ชายคงเหมาะสมที่สุดในตอนนี้

“งั้นมีกิจกรรมที่ได้ทำร่วมกันบ้างไหมคะ เวลาที่ได้ใช้ร่วมกันกับคุณแม่และพี่ชาย” พี่แก้วถามต่อ

“มีตอนกินข้าวค่ะ เรากินด้วยกันตลอด” ตอนเรานั่งกินข้าวด้วยกัน พี่ไต้ฝุ่นมักจะโดนแม่แกล้งโดยมีฉันเป็นคนผสมโรง พอนึกแล้วฉันก็เผลอยิ้มออกมาแม้จะพยายามกลั้นไว้แล้ว

“อุ้ย ยิ้มแบบนี้แสดงว่าต้องมีอะไรสนุก ๆ ตอนกินข้าวแน่เลย”

“กับข้าวอร่อยค่ะ” ฉันยักไหล่และพูดยิ้ม ๆ ไม่อยากจะบอกพี่แก้วว่าที่ยิ้มก็เพราะนึกถึงพี่ไต้ฝุ่น อ้อ ตอนนี้เป็นพี่ชายแล้วนี่นะ

“ดีจัง ๆ โอเค งั้นวันนี้เราพอแค่นี้ก่อนนะ แต่ก่อนอิงจะออกไป พี่ขอฝากอะไรไว้อีกสักนิด

ฉันเงยหน้ามองเธอด้วยสายตาสงสัย แต่ฉันไม่ได้กังวลมากเหมือนตอนแรก

“พี่รู้ว่าอิงยังไม่มั่นใจในตัวเองมากนัก แต่มันไม่เป็นไรเลยค่ะ เพราะวันนี้อิงกล้าเล่า กล้าตอบพี่ แล้วก็ยิ้มสวยด้วย พี่ว่าอิงเก่งมาก ๆ แล้วค่ะ” เธอยิ้ม ฉันรู้สึกเหมือนบางอย่างในอกค่อย ๆ คลายออก

“แล้วเรื่องเขียนนิยาย ถ้าอิงสนุกเวลาได้อ่าน นั่นแปลว่าอิงเข้าใจความรู้สึกของนักเขียนแล้วครึ่งหนึ่ง อีกครึ่งก็แค่…ลองเขียนในแบบที่อิงรู้สึกสนุกบ้าง ไม่ต้องเก่งเท่าใคร ไม่ต้องเปรียบเทียบเลยค่ะ แค่เขียนตามที่รู้สึกก็พอแล้วนะ”

ฉันยิ้มน้อย ๆ และพยักหน้า ฉันยังไม่แน่ใจว่าจะทำได้ไหม แต่เริ่มรู้สึกว่า มันอาจจะเป็นไปได้

“อิงไม่ต้องรีบหาคำตอบทั้งหมดตอนนี้ก็ได้นะคะ แค่ได้ลองใช้ชีวิตแต่ละวันให้ใจเบาขึ้นนิดหน่อยก็พอ พี่เชื่อว่าอิงจะค่อย ๆ เจอเส้นทางของตัวเองได้”

พี่แก้วพูดจบก็ยื่นนามบัตรใบเล็กให้ฉัน

“เบอร์พี่นะคะ ถ้าอิงอยากเล่าอะไร อยากระบาย หรือแค่อยากมีใครสักคนอยู่เป็นเพื่อน โทรมาได้เลยนะ ไม่ต้องเกรงใจค่ะ”

ฉันรู้สึกว่าการมาพบหมอก็ไม่ได้น่ากังวลอย่างที่คิดไว้ รู้สึกเสียดายเวลาที่มัวแต่คิดจนไม่ได้นอนเลย การพบหมอคราวหน้าฉันก็คงไม่ประหม่าอย่างวันนี้อีก

ฉันรับนามบัตรไว้แล้วบอกลา ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากห้อง และเห็นแม่กำลังนั่งคุยอย่างออกรสกับผู้ช่วยจิตแพทย์ แต่พอเห็นฉันออกมา แม่ก็หันมาถามว่าเป็นอย่างไรบ้าง ฉันพยักหน้ายิ้ม ๆ โดยไม่พูดอะไร เท่านี้แม่ก็รู้แล้วว่าทุกอย่างผ่านไปด้วยดี

ระหว่างที่แม่กับพี่ไต้ฝุ่นเข้าไปคุยกับคุณหมอในห้อง ผู้ช่วยจิตแพทย์คนนั้นก็ทักทายฉัน ฉันประหม่านิดหน่อย เพราะตอนเจอกันครั้งแรกฉันอาจจะทำตัวหยิ่งใส่เธอ แต่เธอก็ดูไม่ติดใจอะไร

“คุณแม่ยังสวยอยู่เลยนะคะ หน้ายังเด็กอยู่เลย ดูเราสิหน้าเกินอายุไปแล้วละมั้ง” เธอพูดติดตลกพลางลูบคลำหน้าตัวเอง ทำเอาฉันยิ้มตามไปด้วย

“ดูเกินอายุยังไงกันคะ เธอก็สวยจะตายไป” ฉันพูด แล้วเธอก็ทำท่าเหมือนเขินอายมาก ๆ จนฉันหลุดหัวเราะ

ฉันได้เพื่อนเพิ่มอีกแล้ว พอรู้ว่าเราสองคนเกิดปีเดียวกันเธอก็เลยพูดอย่างเป็นกันเอง ปอยเล่าให้ฟังว่าเธอเข้ามาฝึกงานเป็นผู้ช่วยจิตแพทย์ตั้งแต่เดือนก่อน เธอบอกว่างานนี้ทำให้เธอได้เรียนรู้อะไรหลายอย่าง ก่อนหน้านี้ปอยเป็นคนที่ขี้อายและไม่ค่อยทักทายคนอื่นก่อน แต่พอได้รู้จักคนหลากหลายเธอก็กล้ามากขึ้น

“โห แต่ปอยดูเป็นคนมั่นใจมากเลยนะ ดูไม่ออกเลยว่าเคยขี้อายมาก่อน” ฉันพูดแซว

“ตอนนี้มั่นใจขึ้นเยอะแล้วแหละ เพราะมีแต่คนชมว่าสวย” เธอยิ้มกรุ้มกริ่ม และสะบัดผมไปข้างหลังเหมือนดาราในโฆษณาแชมพู ส่วนฉันได้แต่นั่งหัวเราะ รู้แล้วว่าทำไมแม่ถึงคุยกับเธอได้อย่างออกรส พี่แก้วกับปอยทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นเยอะเลย

นั่งคุยกับปอยได้ไม่นานแม่กับพี่ไต้ฝุ่นก็ออกมาจากห้อง พร้อมกับพี่แก้วที่ชะโงกหน้าออกมาบอกลา

“ไว้เจอกันใหม่นะอิง” พี่แก้วโบกมือให้ฉัน ฉันโบกมือกลับไป เธอหันกลับไปบอกลาแม่ด้วย แม่บอกขอบคุณเธอแล้วเราก็ขอตัวกลับ

เราออกจากโรงพยาบาลและมุ่งหน้าไปตลาดตามที่แม่บอก เมื่อถึงที่หมายแม่ก็เดินฉิว ไม่แม้แต่จะรอให้พี่ไต้ฝุ่นลงจากรถก่อน

แสงแดดยามบ่ายคล้อยสะท้อนบนหลังคาสังกะสีของแผงลอย อากาศตอนนี้เรียกได้ว่าร้อนอบอ้าวเสียจนอยากโดดลงน้ำให้รู้แล้วรู้รอด ฉันหน้าบูดเพราะไม่ชอบอากาศแบบนี้เลย ต่างกันกับแม่ที่ดูกระตือรือร้นและร่าเริงราวกับไม่รู้สึกร้อนเลยสักนิด

กลิ่นของทอดโชยคลุ้งผสมกับกลิ่นน้ำซุปก๋วยเตี๋ยวจากร้านข้างกัน เสียงผู้คนจอแจ เดินกันขวักไขว่ แม่บอกว่าเราจะเดินลึกเข้าไปที่โซนขายเสื้อผ้ากันก่อน แล้วค่อยย้อนกลับมาซื้อของกินติดมือกลับบ้าน แต่ฉันดันรู้สึกหิวขึ้นมาตอนที่หันไปเห็นร้านขายลูกชิ้นปิ้งไม้เล็ก ๆ ย่างบนเตาถ่านส่งกลิ่นหอมฉุย แต่พอจะหยุดซื้อ แม่ก็เดินนำลิ่วไปไกลจนมองแทบไม่เห็น จะตะโกนเรียกก็ไม่กล้า ฉันเลยยืนลังเลอยู่หน้าร้าน

พี่ไต้ฝุ่นที่เดินตามมาเหมือนจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

“เดี๋ยวพี่ซื้อให้ อิงเดินไปกับแม่ก่อนก็ได้ เดี๋ยวพี่ตามไป” เขาเอ่ยปาก ฉันจึงบอกขอบคุณและเร่งฝีเท้าเดินตามแม่ไป

เดินไปเรื่อย ๆ ก็เข้าสู่โซนเสื้อผ้าซึ่งเป็นโถงขนาดใหญ่เปิดแอร์เย็นฉ่ำ พอได้สัมผัสอากาศเย็น ๆ ก็ทำให้ฉันสบายตัวขึ้นบ้าง แม่เดินนำเข้าไปในร้าน

ขายกางเกงยีน ฉันเดินตามอย่างเสียไม่ได้ ทั้งที่ใจอยากแวะดูเครื่องประดับที่ร้านฝั่งตรงข้ามมากกว่า แม่ก้มหน้าก้มตาเลือกดูกางเกงยีนโดยปล่อยให้ฉันยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ตรงมุมร้าน

“อิงดูตัวนี้ สวยนะ ชอบไหม” แม่ถือกางเกงตัวหนึ่งมาให้ดู เป็นกางเกงยีนปักลวดลายดอกไม้ ฉันสายหน้า

“แม่ อิงขอไปดูสร้อยร้านนั้นได้ไหม” ฉันถาม ขณะที่แม่กำลังพิจารณากางเกงโดยเทียบกับตัวฉันอยู่

“ไปสิ ๆ เอาเงินไป” แม่ยัดเงินใส่มือฉันแล้วหมุนตัวเดินกลับไปเลือกกางเกงต่อ

พอได้เงินฉันก็ยิ้มกริ่ม ร้านเครื่องประดับนี้เป็นร้านขนาดใหญ่ ข้างในจัดแสงไฟสวยงาม มีสร้อยข้อมือผูกเชือก สร้อยลูกปัด และต่างหูแขวนระยิบระยับเรียงรายอยู่เต็มตู้ ฉันกวาดสายตามองรอบ ๆ ก่อนจะเดินเข้าไปดูโซนที่เป็นเครื่องประดับวินเทจ กำไลและสร้อยหลายแบบวางเรียงอยู่บนโต๊ะ แม่ค้าที่เห็นฉันยืนดูอยู่นานโดยไม่หยิบขึ้นมาดู ก็เดินเข้ามาหาและช่วยแนะนำแบบที่เหมาะกับฉันให้

เป็นธรรมดาที่แม่ค้าจะบริการลูกค้าอย่างเต็มที่ ฉันเป็นลูกค้าประเภทที่ชอบเดินดูของเงียบ ๆ มากกว่า แต่ฉันก็ไม่กล้าปฏิเสธเมื่อแม่ค้ายื่นกำไลเส้นหนึ่งมาให้ดู ฉันรับมาและทำท่าพิจารณาดูครู่หนึ่งและวางกลับลงบนโต๊ะ เธอก็ยังเป็นแม่ค้าที่ดีจึงพยายามยื่นแบบอื่นมาให้ฉันดูต่อ ฉันก็ต้องรับมาดูอย่างช่วยไม่ได้ แต่เส้นนี้ที่เธอยื่นมาให้ก็ดูสวยดี

สร้อยข้อมือเส้นนี้เป็นเชือกเทียนร้อยด้วยหินโทนสีฟ้าสลับชมพูสดใส แม่ค้าบอกว่าน่าจะเหมาะกับผิวของฉัน พอลองเทียบกับข้อมือก็ดูเหมาะจริง ๆ แต่ฉันยังไม่ค่อยชอบโทนสีนี้นัก

“อันนี้สวยดีนะ” เสียงทุ้มดังขึ้นข้างหลัง ฉันหันไปดู พบพี่ไต้ฝุ่นที่เพิ่งหยิบสร้อยข้อมือเส้นหนึ่งขึ้นมาและยื่นให้ฉันดู

“สวยจัง” ฉันพึมพำ สร้อยข้อมือหินโทนสีเขียวร้อยอยู่กับเชือกสีน้ำตาล มีจี้ดอกไม้เล็ก ๆ ประดับอยู่ ดูสวยสะดุดตา

“ลองใส่ได้ไหมครับ” เขาหันไปถามแม่ค้า แม่ค้าพยักหน้าและบอกว่าตามสบายเลย

“มา พี่ใส่ให้” เขาไม่รอให้ฉันตอบ แต่จับข้อมือฉันยกขึ้นอย่างแผ่วเบา ฉันรู้สึกทะแม่ง ๆ เมื่อเห็นว่าเขาถือถุงลูกชิ้นปิ้งอยู่ ตัวเองมือไม่ว่างแท้ ๆ แต่ก็ยืนยันจะใส่ให้ เขาแก้ปัญหาด้วยการห้อยถุงลูกชิ้นไว้ที่นิ้วก้อยและใส่สร้อยข้อมือให้ฉัน

“อุ้ย สวยเลยนะเนี่ย” แม่ค้าอุทานเสียงสูง ฉันพยักหน้าเห็นด้วย

“เท่าไหร่ครับ” พี่ไต้ฝุ่นถามแม่ค้า และหยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาทำท่าจะจ่ายให้

“พี่ เดี๋ยวอิงจ่ายเอง” ฉันรีบบอกแต่พี่ไต้ฝุ่นทำหูทวนลม แม่ค้ารับเงินจากมือเขาไป

“แฟนน้องนี่น่ารักนะ หล่อแล้วยังตาถึงอีก” แม่ค้าพูดขณะส่งเงินทอนให้

“ไม่ใช่แฟนนะคะ” ฉันรีบปฏิเสธ

“ขอบคุณครับ” พี่ไต้ฝุ่นพูดหน้าตาย ฉันหันขวับมองหน้าเขา แม่ค้าร้องอุ้ยเบา ๆ แล้วยกมือปิดปาก หัวใจฉันเต้นรัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะโกรธหรือเพราะอะไรกันแน่

ฉันรีบพุ่งตัวออกจากร้าน และเห็นแม่เดินออกมาจากร้านกางเกงยีนพอดี

“ไหน ได้อะไรมา” แม่ถาม ฉันขยับแขนไพล่หลังไม่ให้แม่เห็นกำไลเส้นใหม่ซึ่งอยู่ที่ข้อมือ แล้วพี่ไต้ฝุ่นที่เดินตามมาติด ๆ ก็หยิบเอาถุงใส่กางเกงยีนไปจากมือแม่

“ขอบใจจ้ะ” แม่พูดกับเขา

ฉันไม่อยากให้แม่เอะใจว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อครู่ จึงรอให้แม่เดินนำหน้าไปก่อน พอแม่เดินไปในระยะที่ไม่น่าจะได้ยินสิ่งที่ฉันจะพูด ฉันก็เอ่ยปาก

“ทำไมพี่ไม่บอกเขา” ฉันพูดทั้งที่สายตายังจ้องแผ่นหลังแม่เพราะระแวงว่าแม่จะหันมาเห็น

“บอกอะไรใครครับ” น้ำเสียงเขาราบเรียบเสียจนน่าหมั่นไส้

“ก็แม่ค้าไง ทำไมพี่ไม่บอกไปว่าเราไม่ได้เป็น…อย่างนั้น” ฉันละคำว่าแฟนเอาไว้ แค่คิดก็รู้สึกแปลก ๆ แล้ว

“เขาไม่ได้รู้จักเราสักหน่อย จะมัวอธิบายทำไม” พี่ไต้ฝุ่นยังทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้อยู่ ฉันถอนหายใจแรง ๆ และเร่งเดินตามแม่ให้ทัน

“อ้าว อิง เป็นอะไรทำไมหน้าแดง” แม่มองหน้าฉันแล้วกะพริบตาปริบ ๆ

“ไม่ได้เป็นอะไรค่ะ อิงร้อน” ใช่ ตอนนี้ใจฉันเต้นรัวจนใบหน้าร้อนผ่าวไปหมด

“ร้อนอะไร แอร์ก็เย็นอยู่ จะไม่สบายหรือเปล่าเนี่ย” แม่ถามด้วยความเป็นห่วง แต่ฉันบอกปัด สายตากำลังมองหาสิ่งที่ช่วยเบี่ยงความสนใจ

“แค่ร้อนเฉย ๆ เดี๋ยวก็หายค่ะ…แม่เข้าไปดูร้านนั้นกันเถอะ” ฉันคล้องแขนแม่และลากแม่เดินเลี้ยวเข้าร้านขายรองเท้า เพราะฉันอยากหนีจากพี่ไต้ฝุ่น หรือไม่ก็พยายามหนีจากความรู้สึกตัวเอง

เราเดินเข้าร้านนั้นออกร้านนี้จนได้ของมาเต็มไม้เต็มมือ ซึ่งหมายถึงเต็มมือพี่ไต้ฝุ่น เพราะเขาอาสาจะถือของให้และปล่อยให้เราสองแม่ลูกเดินกันตัวปลิว แม้ฉันเองจะมีสำนึกอยู่บ้างจึงถือของบางส่วนไว้เอง แต่ด้วยนิสัยของพี่ไต้ฝุ่น เขาไม่ยอมให้ฉันถือ และตื๊อจนฉันยอมยื่นให้

ถ้าอยากถือนักก็ถือไปคนเดียวให้หมดเลย

แม่ซื้อของมาหลายอย่าง ทั้งเสื้อและกางเกง ฉันไม่ได้นับว่ากี่ตัว และแม่ก็ซื้อหมวกปีกกว้างมาใบหนึ่ง ส่วนฉันก็ซื้อเสื้อเชิ้ตสีฟ้ามาแค่ตัวเดียว…ถ้าไม่นับสร้อยข้อมือ

อันนั้นฉันไม่ได้ซื้อเอง ไม่นับรวมก็ได้

ฉันลืมเรื่องลูกชิ้นปิ้งไปเสียสนิท เราซื้อของกินหลายอย่างกลับบ้าน พี่ไต้ฝุ่นเองก็เลือกซื้อของสำหรับทำอาหารด้วย ฉันนึกได้ว่าอยากกินลูกชิ้นก็ตอนที่เราเดินกลับออกมาจากตลาดและเดินผ่านร้านลูกชิ้นปิ้งร้านนั้น เพราะพี่ไต้ฝุ่นทำให้ฉันโกรธจนลืมหิวไปเลย

ฉันไม่พูดกับพี่ไต้ฝุ่นตลอดทางกลับบ้าน และเหมือนเขาจะรู้ตัว จึงชำเลืองมองฉันผ่านกระจกมองหลังบ่อย ๆ ส่วนแม่ก็นั่งฮัมเพลงสบายใจไม่ได้รู้สึกถึงบรรยากาศแปลก ๆ ระหว่างฉันกับพี่ไต้ฝุ่นเลย

การจราจรในช่วงเย็นติดขัดจนเหมือนคนทั้งเมืองพร้อมใจกันออกมาใช้ถนนในเวลาเดียวกัน แล้วฝนก็ตกลงมา ไฟท้ายรถเรียงเป็นแถวยาวเหมือนสายธารสีแดงที่ไม่มีจุดสิ้นสุด เสียงแตรรถดังขึ้นเป็นระยะชวนให้เวียนหัว ฉันเอนหัวพิงกระจกรถ ปล่อยให้ความเหนื่อยล้ากลืนตัวเองไปทีละน้อย

กว่าจะถึงบ้านฟ้าก็มืดแล้ว ฝนยังตกปรอย ๆ พวกเราช่วยกันขนของลงจากรถจนหมด พอขนของเสร็จแม่ก็ขอตัวไปอาบน้ำก่อน ส่วนฉันก็ตั้งใจจะเข้าไปนั่งเล่นในห้องระหว่างรอแม่อาบน้ำ แต่พี่ใต้ฝุ่นก็เรียกฉันไว้

“อิง”

ฉันชะงักฝีเท้าเล็กน้อย ก่อนจะหันไปมองเขาแค่แวบเดียว ตอนแรกก็คิดจะเมินเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอเห็นสีหน้าของเขาก็เกิดใจอ่อนขึ้นมา

“โกรธพี่มากเลยเหรอ” เขาถามเสียงเบา ดวงตาหลุบลงต่ำ สีหน้าเหมือนคนกำลังจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

ฉันเงียบไปครู่หนึ่ง ความจริงคือฉันไม่ได้โกรธเขาเลย ไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นเลยสักนิด แต่ในขณะเดียวกัน ฉันก็ไม่รู้จะอธิบายสิ่งที่รู้สึกอยู่นี้ยังไงเหมือนกัน ใจฉันเริ่มเต้นแรงขึ้นมาอีกเมื่อมองหน้าเขาตรง ๆ

“ไม่ได้โกรธหรอกค่ะ ไม่ต้องคิดมาก” ฉันตอบส่ง ๆ เพราะอยากจบบทสนทนานี้และหันหลังเดินหนีเพื่อปกปิดใบหน้าที่เริ่มร้อนผ่าวขึ้นมาอีกครั้ง

“แต่อิงดูโกรธมาก พี่จะไม่แกล้งแล้ว หายโกรธได้ไหมครับ” เขาพูดต่อ

ฉันชะงักเท้า คำว่า *แกล้ง* ของเขาทำให้หัวใจที่เริ่มเต้นรัวขึ้นมาเมื่อครู่เหมือนถูกเข็มปักเข้าอย่างจัง ราวกับหัวใจฉันกระตุกและหยุดเต้นไปเสียเฉย ๆ

เขาแค่แกล้งสินะ ก็แค่แกล้งเท่านั้นเอง แต่เขาแกล้งแบบนี้เพื่อให้ฉันรู้สึกอะไรละ อายเหรอ

“อ้อ ตั้งใจแกล้งนี่เอง โดนแกล้งบ่อยแล้วอยากเอาคืนเหรอคะ” ฉันพูดเสียงเรียบ ตอนนี้ฉันรู้สึกแย่จริง ๆ แล้ว

“พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น พี่แค่...อิง พี่ขอโทษ” เขาคงรู้แล้วว่าแก้ตัวไปก็ไม่มีประโยชน์ จึงพูดคำขอโทษออกมา

ฉันมองเขานิ่ง ดวงตาซึ่งมองกลับมาด้วยความรู้สึกผิดทำให้ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนแน่น ฉันถอนหายใจแรง ๆ เพื่อระบายความอึดอัด

“โอเค ไม่เป็นไร แต่พี่รู้ใช่มั้ยว่าแกล้งกันแบบนี้มันไม่ตลก” ฉันพูดแล้วเบือนหน้าหนี

“ตอนนี้พี่รู้แล้ว พี่ขอโทษจริง ๆ”

“ค่ะ” ฉันหันหลังเปิดประตูเดินเข้าห้อง

เมื่อประตูปิดลง ฉันยืนนิ่งเงียบ ฉันไม่ได้เศร้า แค่รู้สึกเจ็บใจจนหายใจไม่ออก ฉันคงพลาดจริง ๆ ที่เผลอไผลรู้สึกไปกับการกระทำของเขา

ความรู้สึกที่คล้ายกับการเริ่มชอบใครสักคนของฉัน ก็คงไม่มีค่าขนาดนั้น

พอแม่อาบน้ำเสร็จฉันก็เข้าไปอาบต่อ ใช้น้ำราดหัวเพื่อไล่ความรู้สึกแปลก ๆ ออกไปจากใจ

หลังอาบน้ำเสร็จ เราสามคนก็นั่งกินมื้อเย็นด้วยกันเหมือนเคย โดยที่ฉันปฏิบัติต่อพี่ไต้ฝุ่นอย่างปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น สายตาพี่ไต้ฝุ่นดูสับสน

ตอนที่ฉันเป็นฝ่ายชวนเขาคุยเรื่องรสชาติผัดไทยที่แม่ซื้อมาจากตลาด จึงได้แค่ตอบกลับฉันแบบอ้อมแอ้ม

“ฝุ่นเหนื่อยเหรอ กินเสร็จแล้วไปพักก็ได้นะ พรุ่งนี้ทำงานวันแรกด้วยนี่” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง เพราะสีหน้าของพี่ไต้ฝุ่นไม่สู้ดีจริง ๆ ฉันพยักหน้าและพูดสมทบ

“ใช่ พี่ดูเหนื่อยนะ”

เขาสบตาฉัน มันไม่ใช่สายตาอบอุ่นอย่างที่เขามองฉันมาตลอด แต่ดวงตาที่สั่นไหวนั้น มีมวลอารมณ์ของความสับสนล้นออกมาจนฉันรู้สึกได้ชัดเจน เขาหลุบตาลงต่ำและพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร

พอกินเสร็จ ฉันอาสาเป็นคนเก็บจานไปล้างเอง แม่จึงปลีกตัวไปแปรงฟังและเข้านอนก่อน แต่พี่ไต้ฝุ่นยังไม่กลับ

“พี่กลับไปพักได้เลยค่ะ อิงจัดการเอง” ฉันพูดระหว่างที่กำลังเก็บเศษอาหารลงถังขยะ แต่เขาก็ช่วยหยิบจานวางซ้อนกันและเอาไปลงอ่างล้าง

พอเขาหยิบฟองน้ำและเทน้ำยาเพื่อจะล้างจานฉันก็เอ่ยปากห้าม

“พี่ เดี๋ยวอิงทำเอง” ฉันคว้าฟองน้ำมาจากมือเขา และใช้แขนดันตัวเขาเบา ๆ เป็นสัญญาณให้เขาหลบไป เมื่อเขายอมถอยห่างไปหนึ่งก้าว ฉันก็แทรกตัวไปยืนหน้าอ่างและลงมือล้างเอง จานในอ่างมีแค่สองสามใบ ใช้เวลาล้างไม่นานก็เสร็จแล้ว

“อิง” เสียงเขาสั่น ทำเอาใจฉันหล่นวูบ ฉันหันหลังกลับไปมอง พี่ไต้ฝุ่นก้มหน้าจนคางชิดอก แต่เพราะฉันตัวเล็กกว่าทำให้เห็นสีหน้าเขาชัดเจน ริมฝีปากเม้มแน่น ดวงตาเศร้าสร้อย

“พี่ อิงงี่เง่าเอง พี่อย่าคิดมากเลยนะคะ” ฉันพูดเสียงอ่อน พยายามจะปลอบใจเขา

แท้จริงแล้วเป็นฉันเองที่แสดงอารมณ์ใส่เขามากไป เป็นฉันเองที่จัดการความรู้สึกตัวเองไม่ได้จนพาลไปลงที่เขา ฉันรู้ว่าที่เขาแกล้ง เขาไม่มีเจตนาจะทำให้ฉันเสียใจ เป็นฉันเองที่ใจร้าย

“พี่ อิงไม่ได้โกรธพี่นะ ...อิงแค่สับสนแล้วไปพาลใส่พี่เอง” ฉันก้มหน้ามองปลายเท้าตัวเอง น้ำจากฟองน้ำล้างจานในมือฉันหยดลงพื้นเป็นดวง ๆ

แล้วจู่ ๆ เขาก็พุ่งตัวเข้ามากุมใบหน้าฉันให้เงยหน้าขึ้นพร้อมกับพูดด้วยเสียงเหมือนกำลังตกใจมาก

“อิงร้องไห้เหรอ”

ฉันกะพริบตาปริบ ๆ เหลือบตาลงมองหยดน้ำที่พื้น

“เปล่าค่ะ พี่นั่นแหละที่จะร้อง” ฉันพูดโดยพยายามคุมน้ำเสียงให้เรียบนิ่งที่สุด เขาถอนหายใจอย่างโล่งใจแต่ยังไม่ยอมถอยห่างไป เราอยู่ใกล้กันเกินไป ฉันถูกบังคับให้เงยหน้ามองเขาเพราะมือหนาที่กุมใบหน้าฉันไว้ ใจฉันเริ่มเต้นแรงขึ้นมาอีก

หัวใจ...ได้โปรดหยุดเต้นแรงแบบนี้ที มันไม่ใช่เวลาที่ควรจะรู้สึกหวั่นไหว ไม่ใช่ตอนนี้

ครั้นจะถอยหลังหนี หลังฉันก็อยู่ติดกับอ่างล้างจาน ไม่มีทางให้หนีเลย แต่พอเห็นว่าฉันไม่ได้ร้องไห้ เขาก็ถอยห่างไปเอง

“อิงหายโกรธพี่แล้วใช่ไหม” เขาถาม ฉันทำทีถอนหายใจแรง ๆ อยากจะยกมือทุบอกตัวเองเพราะไม่อาจควบคุมการเต้นของหัวใจได้

“อิงไม่ได้โกรธสักหน่อย” ฉันพูดเสียงเบาพลางถอนหายใจซ้ำอีก

“งั้นทำไม…” ฉันจะไม่รอฟังที่เขาพูดแล้ว ฉันไม่อยากให้สถานการณ์แบบนี้มันยืดเยื้อต่อไปอีก ฉันจึงตัดสินใจในเสี้ยววินาทีและพูดแทรกออกไปโดยไม่ทันไตร่ตรอง

“ก็อิงดันคิดไปเองว่าพี่ชอบอิง พอพี่บอกว่าพี่แค่แกล้ง อิงเลยรู้สึกแย่แค่นั้น โอเคไหม เลิกทำหน้าเศร้าแล้วกลับไปนอนพักได้แล้ว” คำพูดหลุดออกมาจากปากรวดเดียวจบเหมือนฉันกลัวว่าตัวเองจะเปลี่ยนใจ พอรู้ตัวว่าพูดอะไรไป ฉันก็เม้มปากแน่นและรีบหันหลังกลับไปล้างจานต่อ

ฉันหยิบจานใบสุดท้ายมาล้างน้ำจนสะอาดและเก็บขึ้นชั้นวาง แต่พอหันหลังกลับมาก็พบว่าพี่ไต้ฝุ่นยังยืนค้างอยู่ที่เดิม

“เอ้า ทำไมยังอยู่อีกละคะ กลับไปนอนได้แล้ว” ฉันพูด ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้เหมือนเมื่อครู่ไม่ได้พูดอะไรแปลก ๆ ออกไป

“ครับ” พี่ไต้ฝุ่นพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ดวงตาไม่มีความสับสนหรือความเศร้าอีกแล้ว ฉันเอียงคออย่างมึนงง

“ชอบครับ”

ห้องครัวเงียบลงจนได้ยินเสียงเม็ดฝนตกกระทบหลังคา

ฉันนอนไม่หลับเกือบทั้งคืน เอาแต่พลิกตัวไปมา เสียงของพี่ไต้ฝุ่นเล่นวนซ้ำอยู่ในหัวเหมือนเครื่องเสียงพัง ๆ ต่อให้เอามืออุดหูก็ยังได้ยินเสียงนุ่มทุ้มดังก้อง ฉันอยากใช้หมอนปิดหน้าให้ขาดอากาศไปซะให้รู้แล้วรู้รอด ฉันทำได้แค่นอนฟาดแขนฟาดขาอยู่บนเตียงเพราะจัดการความรู้สึกวูบวาบในอกตัวเองไม่ได้

กว่าจะหลับก็เกือบเช้าแล้ว ฉันจึงตื่นมาตอนใกล้เที่ยงในสภาพตาโหลใต้ตาฉันคล้ำยิ่งกว่าหมีแพนด้า ขนาดที่แม่เห็นแล้วต้องอุทาน

“นอนไม่หลับเหรออิง” แม่ถาม ฉันพยักหน้าเอื่อย ๆ แล้วเดินเลี้ยวหนีเข้าห้องน้ำ เพราะไม่อยากอธิบายอะไร

พี่ไต้ฝุ่นออกไปทำงานตั้งแต่เช้า โดยทิ้งรถยนต์เอาไว้ให้เผื่อเราจะใช้ ส่วนเขาก็นั่งวินมอเตอร์ไซค์ไปขึ้นรถไฟฟ้าเพื่อไปทำงาน เป็นความเอาใจใส่ในแบบของเขาซึ่งฉันยังไม่ชิน ไม่รู้ว่าจะทำให้ตัวเองลำบากขนาดนั้นไปทำไม เพราะถ้าเขาต้องกลับบ้านดึกดื่นโดยไม่มีรถก็คงเหนื่อยเอาการ

ใจหนึ่งฉันก็รู้สึกเสียดายที่ไม่ได้เห็นหน้าเขา แต่ใจหนึ่งก็รู้สึกโล่งใจที่ไม่ต้องเจอกันหลังเกิดเหตุการณ์เมื่อคืน

เสียงเขายังก้องอยู่ในหัวฉันอยู่เลย

หลังอาบน้ำเสร็จฉันก็ออกมากินมื้อเที่ยง ซึ่งจริง ๆ คือมื้อแรกของวัน แน่นอนว่าเป็นกับข้าวฝีมือพี่ไต้ฝุ่น ผัดพริกแกงถั่วฝักยาวกับหมูทอดอร่อยสมกับเป็นฝีมือเขา ฉันชอบกับข้าวทุกจานที่เขาทำ ไม่มีจานไหนไม่อร่อยเลย คนทำอาหารเก่งนี่ดีจริง ๆ ต่างกับฉันที่ไม่มีฝีมือเรื่องการทำอาหารเลยสักนิด แค่ไข่เจียวง่าย ๆ ฉันยังต้องลุ้นว่าจะไม่ทำไหม้

บ่ายวันนี้อากาศดี ฉันจึงหยิบแล็ปท็อปออกมาอ่านนิยายที่เฉลียงหน้าบ้าน โดยไม่ลืมหยิบน้ำผลไม้มานั่งจิบไปพลาง

แสงแดดลอดผ่านยอดไม้ทอดเป็นเงาจาง ๆ บนพื้น ลมเอื่อยพัดผ่านทำให้รู้สึกเย็นสบาย

ฉันเหลือบไปเห็นเจ้ามะเฟืองวิ่งเล่นอยู่ใกล้รั้วบ้าน มันกระโดดจับผีเสื้อที่บินวนเวียนอยู่เหนือพุ่มไม้ แล้วฉันก็นึกถึงเขา...ไม่ว่าเห็นอะไรฉันก็นึกถึงเขาไปหมดเลย

ฉันหันกลับมาสนใจแล็ปท็อปและกดเข้าเว็บไซต์อ่านนิยาย โดยไม่มองแถบรายได้ที่ปรากฏอยู่บนหน้าเพจของเปลวจันทร์ เพราะต่อให้ตัวเลขจะล่อตาล่อใจแค่ไหนแต่มันก็เป็นรายได้ของเธอ ไม่ใช่ฉัน ฉันจะไม่ไปยุ่งกับบัญชีของเธอในตอนนี้

ฉันเลือกนิยายเรื่อง “ฤดูที่เราลืมหายใจ” ของเปลวจันทร์ขึ้นมาอ่าน พยายามจะมีสมาธิกับเรื่องราว แต่บางจังหวะตัวหนังสือบนจอก็พร่าเลือนราวกับมีหมอกบาง ๆ ปกคลุม คงเป็นเพราะใจฉันลอยไปไหนต่อไหน จนต้องกะพริบตาเรียกสติอยู่หลายครั้ง

บางประโยคในนิยายก็ชวนให้ชะงัก ราวกับเปลวจันทร์กำลังตอกย้ำความรู้สึกที่ฉันพยายามหนี

“ก็แค่ยอมรับความรู้สึกตัวเอง มันยากนักหรือ”

ประโยคนี้ทำให้ฉันนิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พ่นลมหายใจออกมาเบา ๆ

แม้ฉันพยายามหลอกตัวเองว่าไม่ได้รู้สึกอะไรกับเขา แต่ความอ่อนโยนของพี่ไต้ฝุ่น ทั้งน้ำเสียงและสายตาอบอุ่นที่มองมา...มันเหมือนหลุมดำที่พร้อมดูดฉันตกลงไป ไม่คิดเลยว่าจะมีใครที่สามารถพูดคำว่าชอบได้เต็มปากเต็มคำและหนักแน่นได้อย่างนั้น

ฉันถอนหายใจและหยิบน้ำผลไม้ขึ้นจิบ ให้ความหวานเย็นช่วยดับกระแสไฟบางอย่างที่แล่นวูบวาบอยู่ในอก และกลับไปจดจ่อกลับนิยายต่อ

ฉันก้มหน้าก้มตาอ่านนิยายอยู่ทั้งวัน จนดวงอาทิตย์เริ่มคล้อยต่ำ แสงแดดจางหายพร้อมกับเสียงนกที่เพิ่งกลับรังส่งเสียงเจื้อยแจ้วไม่หยุด ฉันจึงตัดสินใจเก็บแล็ปท็อปและเดินเข้าบ้าน

แม่กำลังเตรียมอาหารเย็น ฉันได้ยินเสียงพูดคุยดังมาจากอยู่ในครัว จึงแอบชะโงกหน้าเข้าไปดู

“ฝุ่น เรามีพริกแกงเขียวหวานไหม แม่หาไม่เจอ” แม่พูดขณะนั่งหย่องรื้อค้นของในตู้เย็นอยู่

“ผมไม่ได้ซื้อไว้ครับ อิงอยากกินเหรอ เดี๋ยวผมแวะซื้อเข้าไปทำให้” เสียงพี่ไต้ฝุ่นดังออกมาจากโทรศัพท์ที่แม่วางไว้บนพื้น

“แหม จะทำให้ถ้าอิงอยากกินเหรอ แล้วถ้าแม่อยากกินเองละ” แม่พูดแซวเขา ฉันได้ยินแล้วถึงกับหลุดยิ้ม

“งั้นเดี๋ยวผมแวะซื้อครับ น้าจันทร์ถามอิงให้หน่อยได้ไหมว่าอยากกินอะไรหรือเปล่า”

“โอเค ๆ อิงอยู่หน้าบ้านเดี๋ยวแม่ไปถามให้” พูดจบแม่ก็ปิดตู้เย็นแล้วหันหน้ามาเจอฉันยืนอยู่ตรงประตูครัว

“อ้าว นี่ไงอิงมาแล้ว อิงบอกพี่เขาไปสิว่าอยากกินอะไร” แม่ส่งโทรศัพท์ให้ ฉันรับมาแต่ไม่รู้จะพูดอะไร

“ฮัลโหลครับ” พี่ไต้ฝุ่นเรียกย้ำเพราะฉันเอาแต่เงียบ

“เอ่อ ค่ะพี่ อิงไม่เอาอะไร” ฉันพูดกรอกโทรศัพท์ไปแล้วส่งคืนให้แม่

“โอเค งั้นแค่นี้นะครับ ผมต้องเก็บครัวแล้ว” พูดจบพี่ไต้ฝุ่นก็วางสายไป แล้วแม่ก็หันมาพูดกับฉัน

“อิงหิวไหมล่ะ ให้แม่ทำให้ก่อนก็ได้ กว่าพี่ฝุ่นจะกลับก็อีกสักพักเลย” แม่เสนอแต่ฉันสายหน้าปฏิเสธ

“งั้นก็รอกินพร้อมพี่ไต้ฝุ่นละกัน มื้อเย็นนี้แม่ไม่กินข้าวนะ พวกหนูกินกันไปเลย แม่ขอไปพักสักหน่อย” แม่พูดก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ฉัน

“ให้แม่กอดสักทีซิ” แม่ว่าแล้วดึงตัวฉันไปกอด แม้ฉันจะงงว่าทำไมอยู่ ๆ แม่ก็อยากจะกอดแต่ฉันก็กอดแม่กลับไป

“อิงเป็นอะไรหรือเปล่าลูก เมื่อคืนที่นอนไม่หลับน่ะ แม่เป็นห่วงนะ มีอะไรก็บอกแม่ได้” แม่คลายกอดแล้วมองหน้าฉันตรง ๆ

“อิงไม่เป็นอะไรแม่ แค่นอนไม่หลับจริง ๆ” ฉันพูดยิ้ม ๆ ยักไหล่เป็นเชิงว่าไม่มีอะไรต้องห่วง แม่พยักหน้าเข้าใจ

“โอเค งั้นแม่ไปพักแล้ว มีอะไรก็เคาะเรียกนะอิง”

“ได้ค่า” ฉันลากเสียงยาว แม่ยิ้มน้อย ๆ พยักหน้าให้และเดินเข้าห้อง แล้วฉันก็ลืมนึกไปเลยว่า ฉันต้องกินข้าวกับพี่ไต้ฝุ่นแค่สองคน

ฉันกำลังนั่งอ่านนิยายอยู่บนโซฟาตอนที่เขากลับมาถึงบ้าน พี่ไต้ฝุ่นดูอิดโรย ฉันจึงเอ่ยปากถามยิ้ม ๆ ทั้งที่ใจฉันเริ่มเต้นระบำขึ้นมาอีกเมื่อมองหน้าเขาแต่ก็พยายามทำตัวปกติ

“เหนื่อยไหมคะ”

“นิดหน่อยครับ พี่ทำอันนี้มาให้ พอดีที่ร้านเขาจะเคลียร์ของแล้วพี่เห็นว่ามันยังดีอยู่ ก็เลยขอเขามา กินด้วยกันนะ” พี่ไต้ฝุ่นยกถุงพลาสติกวางลงบนโต๊ะหน้าโซฟา ฉันคว้ามาเปิดดู มันคือสปาเกตตีผัดเบคอน

“น่ากินจัง ขอบคุณค่ะ” ฉันยิ้มกว้างเมื่อเปิดกล่องแล้วได้กลิ่นหอมของเบคอนโชยออกมา

“มีของแม่ไหมคะ” ฉันถามเพราะเห็นว่าในถุงมีสปาเกตตีแค่สองกล่อง

“น้าจันทร์บอกว่าไม่กินครับ พี่เลยเอามาแค่นี้” เขาว่า ฉันร้องอ้อ

พี่ไต้ฝุ่นเดินเข้าครัวไปหยิบช้อนส้อมมาให้ เรานั่งบนพื้นและใช้โต๊ะตัวเตี้ยหน้าทีวีแทนโต๊ะกินข้าว ฉันเปิดทีวีดูระหว่างกินเพื่อไม่ให้บรรยากาศเงียบเกินไป แต่แม้สายตาจะจับจ้องอยู่ที่หน้าจอซึ่งเล่นรายการแข่งขันร้องเพลงอยู่ แต่ใจฉันกลับว้าวุ่นเพราะมีพี่ไต้ฝุ่นนั่งอยู่ข้าง ๆ ด้วย

“อร่อยไหม” พี่ไต้ฝุ่นถาม ฉันเห็นจากหางตาว่าเขามองฉันอยู่ แต่ฉันก็พยักหน้าตอบโดยไม่หันไปสบตา

ฉันยังกินไปไม่ถึงครึ่งพี่ไต้ฝุ่นก็กินหมดแล้ว เขาไม่ได้ลุกไปไหนแต่นั่งเอนหลังพิงโซฟา สายตาจับจ้องรายการทีวีที่เล่นอยู่ ฉันได้ยินเสียงเขาฮัมเพลงเบา ๆ เสียงนุ่มทุ้มคลอไปตามทำนองเพลง

ฉันเหลือบตามองเขาเล็กน้อย เห็นพี่ไต้ฝุ่นหลับตาผ่อนคลาย ชวนให้นึกถึงบรรยากาศตอนที่เรานั่งอยู่ที่เฉลียงหน้าบ้านด้วยกัน แม้ไม่ได้พูดคุยอะไรกันมากมาย แต่บรรยากาศรอบตัวเขาทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นอยู่เสมอ ฉันนึกถึงรอยยิ้ม น้ำเสียงที่สดใสในตอนนั้น

คงเป็นช่วงเวลานั้นละมั้ง ที่ความรู้สึกดี ๆ ก่อตัวขึ้นมา

ฉันหันกลับมาก้มหน้าก้มตากินจนหมดและขยับตัวแผ่วเบาเพื่อเก็บกล่องสปาเกตตีที่หมดแล้วทั้งของตัวเองกับของเขาไปลงอ่างเมื่อเดินกลับมาจากครัวก็ยังเห็นเขานั่งอยู่ท่าเดิม ทว่าตอนนี้ไม่ได้ยินเสียงฮัมเพลงแล้ว พี่ไต้ฝุ่นเผลอหลับไปทั้งอย่างนั้น

ฉันเดินกลับไปนั่งข้าง ๆ เขาตรงที่เดิม และปล่อยให้เวลาไหลผ่านไปเชื่องช้า รายการทีวียังเล่นอยู่ แต่ฉันได้ยินเพียงเสียงลมหายใจของเขาที่สม่ำเสมอ

ฉันแอบยิ้มกับตัวเอง แปลกอยู่เหมือนกันที่พอเขาหลับแล้วฉันกลับกล้าที่จะนั่งอยู่ใกล้ ๆ เขาโดยไม่คิดขยับหนี และไม่ต้องพยายามตีหน้านิ่ง

รายการทีวีจบลงและเปลี่ยนไปเล่นโฆษณา ฉันตัดสินใจสะกิดเขาเบา ๆ เพื่อปลุกให้ตื่น พี่ไต้ฝุ่นส่งเสียงต่ำในลำคอก่อนจะสะดุ้งเฮือก ลืมตาขึ้นกะทันหันจนฉันสะดุ้งตาม เขากะพริบตาสองสามครั้ง

“กลับไปนอนเถอะค่ะ” ฉันพูดเสียงเบา พี่ไต้ฝุ่นส่งเสียงงึมงำตอบอะไรบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ก่อนจะค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน ฉันลุกตาม เอียงหน้ามองท่าทางเขา

“ไหวไหมนั่น” ฉันถามกลั้วหัวเราะ เขาพยักหน้าเอื่อย ๆ แล้วอ้าแขนออกกว้าง

ฉันยืนงง พอจะรู้ว่ามันคือท่าทางที่จะต้องเข้าไปกอด แต่ฉันกลัวว่าตัวเองจะตีความผิดไป แต่แววตาของเขาที่มองเหมือนกำลังรอคอย

“อะไรคะ” ฉันถาม

“ขอกำลังใจครับ” เขาตอบด้วยน้ำเสียงออดอ้อน ยังคงยืนอยู่ท่าเดิม

ฉันเม้มปากแน่นแล้วเดินเข้าไปหาเขาอย่างเชื่องช้า เมื่อเข้าใกล้จนถึงระยะที่เขาพอใจ พี่ไต้ฝุ่นก็โอบแขนรอบตัวฉันแผ่วเบาและค่อย ๆ กระชับกอดให้แน่นขึ้น

ฉันยืนนิ่งค้างอยู่ในอ้อมกอดเขา เขากอดฉันแนบอกจนได้ยินเสียงหัวใจของเราทั้งคู่ชัดเจน หัวใจของเขาเต้นในจังหวะเดียวกันกับฉัน มันเต้นรัวเหมือนจะหลุดออกมา ความอุ่นในอ้อมกอดนี้ทำให้ฉันเผลอหลับตาลง

แต่แล้วบางอย่างในตัวฉันเริ่มสั่นไหว ฉันไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร มันทั้งอบอุ่นและมั่นคง แต่ในขณะเดียวกันเจ็บร้าวเหมือนหัวใจถูกบีบรัดจนแน่น อารมณ์บางอย่างไหลบ่าทะลักเข้ามาจนน้ำตาฉันไหลโดยไม่ทันรู้ตัว ฉันรู้สึกหูอื้อ ราวกับกำลังจมน้ำ

ฉันไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มันคล้ายจะเป็นความสุขจนล้นหัวใจ แต่ขณะเดียวกันก็เหมือนเป็นเศษซากความเจ็บปวดที่หลงเหลือ หัวใจกำลังปริแตก มันไม่ใช่ความรู้สึกของฉัน

เปลวจันทร์ เธอทำอะไร

ขาของฉันไม่มั่นคงอีกต่อไป ได้ยินเสียงพี่ไต้ฝุ่นกระซิบเรียกอยู่ข้างหู เขาทำท่าเหมือนจะผละออก มือฉันคว้าจับเสื้อเขาเอาไว้

“...อย่าไปนะ” เสียงนี้ไม่ใช่เสียงของฉัน

พี่ไต้ฝุ่นกอดฉันไว้แน่น ราวกับกลัวว่าฉันจะแตกสลายถ้าเขาปล่อยฉันไป

ฉันเริ่มหายใจไม่ทัน เหมือนถูกคลื่นถาโถมเข้ามาทีละระลอก ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความรู้สึกนี้ไม่ใช่ของฉัน มันแทรกซึมเข้ามาในเลือด ในกระดูก เจ็บปวดราวกับมีกระแสไฟแล่นปลาบไปทั่วร่าง

ฉันพยายามดึงตัวเองกลับมา ด้วยการผลักพี่ไต้ฝุ่นออก ฉันต้องหนี แต่แขนกลับไร้เรี่ยวแรง

“พี่...ปล่อย” ฉันกระซิบแผ่วเบา พี่ไต้ฝุ่นคลายอ้อมกอดออกอย่างเชื่องช้า ฉันรีบผละออก แต่เขายังจับไหล่ของฉันเอาไว้ เขาตัวสั่น ลมหายใจขาดห้วง กระซิบเรียกชื่อฉันซ้ำ ๆ แววตาที่เขามองมา...ดูเจ็บปวด

ฉันยืนสูดลมหายใจเข้าลึกและผ่อนลมหายใจออกให้ช้าที่สุด หลับตาแน่นเพื่อควบคุมลมหายใจ ฉันต้องเอาตัวเองคืนมา เอาคืนมา...จากเธอ

เปลวจันทร์กำลังร้องไห้ในร่างของฉัน

คืนนั้นพี่ไต้ฝุ่นไม่อยากให้ฉันอยู่ไกลสายตา แม้ฉันจะเข้าใจความเป็นห่วงของเขา แต่ฉันอยากให้เขาได้พักผ่อน ฉันต้องบอกกับเขาซ้ำไปซ้ำมาว่าฉันไม่เป็นอะไร แต่เขาก็ยืนยันจะนอนที่โซฟาแทนที่จะกลับไปนอนที่บ้าน

ฉันหลับไปเพราะร่างกายที่อ่อนล้า แต่ไม่นานก็สะดุ้งตื่นกลางดึก

ฉันฝันร้าย ในฝันฉันกำลังวิ่งหนี เหมือนมีบางสิ่งจ้องจะกลืนกินฉันในความมืด และไม่มีใครช่วยฉันได้เลย

พอหลับไปอีกรอบฉันก็ฝันร้ายอีก ในฝันมีใครบางคนลากฉันไปขังไว้ในห้องมืดไร้ทางออก กรีดร้องแค่ไหนก็ไม่มีใครได้ยิน แล้วมีบางสิ่งจะเข้ามาจู่โจมฉัน เมื่อลืมตาตื่นขึ้นมาในห้องมืด ๆ ฉันก็รู้สึกเหมือนสิ่งนั้นจะไล่ตามมาในความเป็นจริงด้วย

ฉันตัดสินใจลุกจากเตียงกลางดึก บรรยากาศในห้องนั่งเล่นเงียบสงัด มีแสงไฟจากถนนหน้าบ้านลอดผ่านประตูกระจก เงาใบไม้ที่พัดพลิ้วตามแรงลมเคลื่อนไหววูบวาบอยู่บนพื้น พี่ไต้ฝุ่นนอนตะแคงอยู่บนโซฟา

ฉันยืนมองเขานิ่ง คิดอยากมีใครสักคนอยู่ด้วยตอนนี้ แต่พอเห็นว่าเขาหลับสนิทจากความเหนื่อยล้าที่ทำงานมาทั้งวันฉันก็ต้องข่มใจ ฉันไม่อยาก

เป็นเด็กน้อยที่แค่ฝันร้ายก็ต้องปลุกคนอื่นมาอยู่เป็นเพื่อน มันก็แค่ฝัน และฉันก็ไม่ใช่เด็กแล้ว

ฉันกลับเข้าห้องและกดเปิดสวิตซ์ไฟ ไฟเพดานสว่างวาบขึ้น ฉันยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อให้ดวงตาปรับเข้ากับสภาพแสง จากนั้นเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ เปิดแล็ปท็อปขึ้นมาด้วยใจแน่วแน่

เอาละ เปลวจันทร์ บอกฉันมาว่าเธอต้องการอะไร

เช้าวันถัดมาฉันเปิดประตูมาเจอพี่ไต้ฝุ่นยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่หน้าประตู พอเห็นท่าทางเขาลุกลี้ลุกลนฉันก็อดขำไม่ได้

“อิง เป็นยังไงบ้าง โอเคใช่ไหม” เขาถามพลางมองสำรวจตัวฉัน ฉันยักไหล่

“สบายค่ะ เมื่อคืนอิงเป็นบ้าเฉย ๆ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิ” พี่ไต้ฝุ่นทำหน้างอ

“ค่า ๆ” ฉันพูดเสียงใส แล้วก็อ้าแขนออกกว้าง ทำท่าเดียวกันกับที่เขาทำเมื่อคืน พี่ไต้ฝุ่นทำหน้าเหมือนเจอผี

“อะไรครับ” เขาถามแบบเดียวกันกับที่ฉันถามเมื่อคืน เดจาวูชัด ๆ

“กำลังใจไงคะ” ฉันพูดและอ้าแขนไว้อย่างเดิม แต่พอเห็นว่าเขาลังเลไม่กล้าเดินเข้ามาหา ฉันจึงเป็นฝ่ายเดินเข้าไปกอดเขาเอง

ฉันกอดเขาไว้แค่อึดใจเดียวแล้วผละออก ก่อนจะส่งยิ้มให้ พี่ไต้ฝุ่นยืนแข็งค้าง

“อ้าว ฝุ่น ไหนว่ารีบไง” เสียงแม่ตะโกนมาจากหน้าบ้าน พี่ไต้ฝุ่นส่งเสียงขานรับ แล้วหันกลับมามองฉัน

“รีบไปเถอะค่ะ เดี๋ยวสาย” ฉันผลักแขนเขาเบา ๆ

“อิงโอเคใช่ไหม” เขาถามย้ำ

“โอเคค่ะ รีบไปเร็ว” ฉันออกแรงผลักเขามากขึ้น จนเขายอมเดินไป

ฉันออกไปยืนโบกมือลาพี่ไต้ฝุ่นที่หน้าบ้าน เขาโบกมือตอบกลับมาและรีบวิ่งออกไปทั้งที่สีหน้ายังดูสับสน เขาอาจคิดว่าฉันไปบ้าไปแล้ว

ใช่ ฉันเป็นบ้าไปแล้ว ฉันกำลังท้าทาย*เธอ*

ฉันใช้เวลาหลายวันอ่านนิยายของเปลวจันทร์ ตอนกลางวันฉันจะยกแล็ปท็อปออกไปนั่งที่เฉลียงหน้าบ้าน เปลี่ยนมุมนั่งหลบแสงแดดที่ขยับตามแนวดวงอาทิตย์ บางวันแม่ก็ต้องถือจานข้าวมาวางไว้ตรงหน้าเพราะฉันอ่านเพลินจนลืมเวลา

ส่วนตอนกลางคืนฉันจะกลับเข้าห้อง ปิดไฟเพดานและใช้โคมไฟที่โต๊ะอ่านหนังสือเพื่ออ่านต่อ

ฉันพยายามจะนอนแล้ว แต่นอนไม่ค่อยหลับ แม้มีบางคืนที่ฉันหลับสนิท แต่ฉันก็ยังกลัวว่าถ้าหลับตาลงจะต้องเจอกับบางสิ่งที่อยู่ในความมืดซึ่งตามไล่ล่าฉันอยู่

ฉันอ่านนิยายราวกับกำลังอ่านตำรา บางประโยคฉันอ่านซ้ำไปซ้ำมาและจดเอาไว้ในสมุด มีหลายคำที่อ่านแล้วต้องไปค้นหาความหมายในพจนานุกรม

ฉันอยากรู้ว่าเปลวจันทร์อยากจะบอกอะไรฉันผ่านนิยายที่เธอเขียนหรือไม่

ถ้าไม่ ฉันก็แค่ค่อย ๆ ทำความรู้จักเธอผ่านตัวหนังสือและเรื่องราวเหล่านั้น แต่เท่าที่ฉันรู้ตอนนี้ นิยายของเธอเป็นเรื่องราวที่สดใส ตัวละครมีอิสระ ผจญภัยในโลกที่ไร้กฎเกณฑ์ ...ไม่มีตัวละครไหนที่เป็นเหมือนฉัน

สมุดเล่มเล็กที่ติดมากับกระเป๋าแล็ปท็อป ฉันก็ไล่อ่านทีละบรรทัดอย่างตั้งใจ เพราะคงไม่มีคนที่จดรหัสผ่านทั้งหมดไว้ในสมุดเล่มเดียว สมุดเล่มนี้เหมือนมีไว้เพื่อคนที่เสียความทรงจำไปอย่างฉัน

ในนั้นมีรหัสผ่านแล็ปท็อป ชื่อบัญชีนักเขียนและรหัสผ่านเข้าเว็บไซต์ซึ่งฉันสามารถใช้ได้ แต่ส่วนใหญ่เป็นรหัสผ่านที่หมดอายุไปแล้ว อย่างรหัสผ่านเข้าเว็บไซต์โรงเรียน รหัสผ่านเข้าเว็บไซต์ซื้อของออนไลน์ หรือรหัสผ่านสำหรับเว็บไซต์ดูหนัง นอกจากนั้นก็มีรหัสผ่านสำหรับปลดล็อกโน้ตรหัสผ่านเข้าแอปล็อก ซึ่งไม่มีประโยชน์เพราะโน้ตพวกนั้นหายไปพร้อมโทรศัพท์เครื่องเก่า

ฉันไม่เจออะไรในโซเชียลมีเดีย บัญชีโซเชียลของฉันเองก็เพิ่งเริ่มสมัครใช้งานใหม่ตอนที่ได้โทรศัพท์มา ในสมุดก็ไม่มีรหัสของโซเชียลมีเดียใด ๆ เขียนไว้เลย ชีวิตส่วนตัวของเปลวจันทร์จึงเป็นปริศนาที่ฉันยังแก้ไม่ได้

แล้ววันที่หมอนัดก็มาถึง พี่ไต้ฝุ่นเลือกวันหยุดตรงกับวันนี้เพราะทางร้านให้เลือกวันหยุดได้หนึ่งวันต่อสัปดาห์ เขาจึงเป็นคนขับรถพาฉันไปโรงพยาบาล แม่เองก็ไม่ได้มีธุระอะไรเป็นพิเศษ ฉันจึงเสนอว่าไหน ๆ พี่ไต้ฝุ่นก็ได้หยุดแล้ว อยากซื้อของกินไปนั่งดูหนังด้วยกันที่บ้าน

เมื่อเข้าไปในห้องให้คำปรึกษา พี่แก้วนั่งรออยู่ที่โซฟาก่อนแล้ว เธอยังมีสีหน้าที่สดใสเหมือนเคย

“ช่วงนี้อิงกำลังอ่านงานของเปลวจันทร์อยู่ค่ะ”

ฉันเริ่มต้นด้วยประโยคนี้ และบอกเธอด้วยว่าฉันคิดจะเริ่มเขียนอะไรเล่น ๆ ไปก่อน เหมือนการรวบรวมไอเดียเพื่อสร้างโครงเรื่องของนิยาย พี่แก้วฟังแล้วพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

“แล้วพอได้อ่านอิงรู้สึกยังไงบ้างคะ” พี่แก้วถาม ฉันนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบ

“อิงอ่านเหมือนมันเป็นหนังสือเรียนเลยค่ะ วิชาการเขียนนิยาย อะไรทำนองนั้น แต่อิงก็รู้สึกว่า หลายประโยคมันมีความหมายเป็นนัยอะไรบางอย่างที่อิงก็ยังแปลไม่ออก แล้วมันก็...เหมือนจะบอกอะไรกับอิง”

“งั้นอิงคิดว่าเปลวจันทร์อยากบอกอะไรคะ” พี่แก้วถามต่อ

“อิงไม่รู้เลยค่ะ จริง ๆ มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้ อิงอาจจะแค่คิดไปเอง”

“แต่อิงก็รู้สึกว่างานเขียนของเปลวจันทร์กำลังสื่อสารมาถึงอิงใช่หรือเปล่าคะ พี่เข้าใจถูกไหม”

“ใช่ค่ะ ประมาณนั้น” ฉันตอบ พี่แก้วพยักหน้ารับ

ความจริงแล้ว สิ่งที่ฉันขะมักเขม้นค้นหาอยู่ตลอดหลายวันที่ผ่านมาไม่ใช่ข้อความที่เปลวจันทร์ตั้งใจส่งมาให้ แต่คือตัวตน...ของฉันเอง

วันนี้เราใช้เวลาคุยไม่นานเพราะฉันไม่มีอะไรจะเล่ามากมาย

ฉันไม่ได้พูดเรื่องคืนนั้น เรื่องกอดของพี่ไต้ฝุ่น เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตอนนั้น ฉันยังอธิบายให้ตัวเองฟังไม่ได้ด้วยซ้ำ

ฉันรู้ว่าพี่แก้วต้องเรียกแม่กับพี่ไต้ฝุ่นเข้าไปคุยต่อ หลังจากฉันบอกลาพี่แก้วและเดินออกจากห้อง ฉันเปิดประตูค้างไว้ ผายมือให้แม่เดินนำเข้าไปก่อน แล้วฉันก็ดึงตัวพี่ไต้ฝุ่นเอาไว้

“พี่ อย่าเพิ่งบอกพี่แก้วเรื่องนั้นนะ แม่ด้วย” ฉันกระซิบ เขาคงจะรู้ว่าฉันหมายถึงเรื่องอะไร

“อิงยังไม่ได้บอกเหรอ พี่คิดว่าอิงควรบอกนะ” เขาพูดอย่างอ่อนโยน แต่หนักแน่น

“พี่ไม่บอกไม่ได้เหรอ” ฉันถามเสียงอ่อน พี่ไต้ฝุ่นเม้มปาก สีหน้าเขาดูลำบากใจ

“อิง เราควรบอกนะ คุณหมอจะได้รู้อาการของอิง พี่ไม่อยากให้อิงเป็นแบบคืนนั้นอีกแล้ว” เขาปรับน้ำเสียงให้อ่อนลงเพื่อกล่อมฉัน ฉันหลุบตาต่ำลงมองปลายเท้าตัวเอง

พี่ไต้ฝุ่นพูดถูก ฉันควรบอกพี่แก้วว่ามีเรื่องแปลก ๆ เกิดขึ้น แต่ฉันยังอยากให้มันเป็นความลับ

“งั้นบอกน้าจันทร์ดีไหมอิง พี่ก็ไม่ได้อยู่กับอิงตลอด ถ้าน้าจันทร์รู้ ก็จะได้ใส่ใจอิงมากขึ้น” เขาพูดต่อ แต่ฉันยังก้มหน้าไม่กล้าตอบ ฉันไม่อยากให้ใครรู้ไปมากกว่านี้

พี่ไต้ฝุ่นหมุนตัวจะเดินไปที่ประตู แต่ฉันคว้าชายเสื้อของเขาเอาไว้

“อิงจะบอกเองค่ะ รอบหน้าอิงจะบอกเอง แต่ตอนนี้อิงไม่พร้อมให้ใครรู้” ฉันพูดรวดเดียวเพราะกลัวว่าเขาจะไม่รอฟัง มือยังกำชายเสื้อเขาไว้แน่น

“โอเคค่ะคนเก่ง” เขาตัดบท ก่อนที่ฝ่ามือหนาลูบหัวฉันเบา ๆ ฉันคลายมือที่กำเสื้อเขาออก พี่ไต้ฝุ่นพยักหน้าให้และเดินหายเข้าไปในห้องพร้อมกับประตูที่ปิดลง

ฉันไม่รู้ว่าเขาได้ทำตามที่คุยกันไว้หรือไม่ แต่จากที่เห็นว่าแม่ก็ยังบ่นอุบเรื่องการจราจรระหว่างทางกลับบ้านและตั้งอกตั้งใจหาเพลงใหม่มานั่งฟังบนรถ แสดงว่าแม่คงยังไม่รู้

เรากลับถึงบ้านตอนบ่ายแก่ ๆ พี่ไต้ฝุ่นเข้าครัวไปทำไข่เจียวง่าย ๆ มากินคู่กับห่อหมกปลาที่แวะซื้อมาระหว่างทางกลับบ้าน ส่วนฉันคว้ารีโมตมาเปิดทีวีเพื่อเลือกหนังที่เราจะดูด้วยกัน แล้วจู่ ๆ เสียงฟ้าร้องก็ดังสนั่นจนแม่สะดุ้งโหยง

“ฝนจะตกเหรอเนี่ย เดี๋ยวแม่ไปปิดประตูหลังบ้านก่อน ฝนจะสาด” แม่พูดแล้วก็ลุกเดินไปหลังบ้าน

ฉันกดรีโมตเลื่อนดูโปสเตอร์หนังไปเรื่อย ๆ ฟ้ายังร้องครืนครั่นไม่หยุด

“อิงจะดูเรื่องอะไร” แม่เดินมาพร้อมถุงข้าวเกรียบ และทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟาข้าง ๆ ฉัน

“กำลังเลือกอยู่ค่ะ...อ๊ะ เรื่องนี้น่าสนใจ แต่เป็นการ์ตูน แม่จะดูได้ไหม” ฉันหันไปถาม แม่เงยหน้ามองหน้าจอทีวีที่เป็นภาพโปสเตอร์ของการ์ตูนเรื่องหนึ่ง

“เอาสิ ได้หมดแหละ” แม่พยักหน้าน้อย ๆ อย่างไม่ใส่ใจนัก

“โอเคค่ะ” ฉันพูดและกดปุ่มตกลงบนรีโมต

พี่ไต้ฝุ่นเดินมาพร้อมโถข้าวสวยและไข่เจียวหอมฉุย

โต๊ะตัวเตี้ยหน้าทีวีทำหน้าที่แทนโต๊ะกินข้าวอีกครั้ง เรานั่งกินข้าวไปด้วยระหว่างดูหนัง เสียงทีวีดังคลอไปกับเสียงเม็ดฝนตกกระทบหลังคา ฟ้า

ข้างนอกมืดครึ้มจนเหมือนกลางคืนทั้งที่เพิ่งจะหกโมงเย็น อากาศเริ่มเย็นลงจนฉันรู้สึกหนาวขึ้นมาหน่อย ๆ

หลังกินข้าวอิ่ม พี่ไต้ฝุ่นเอาจานเข้าไปเก็บในครัว ฉันจึงกดหยุดหนังไว้ครู่หนึ่งเพื่อลุกไปหยิบผ้าห่มผืนเล็กมาสองผืนซึ่งเป็นของฉันกับแม่ เราสองคนเป็นคนขี้หนาวทั้งคู่ จึงมีผ้าห่มผืนเล็กไว้คนละผืน ฉันยื่นผ้าห่มให้แม่ แม่เอ่ยขอบคุณแล้วก็รับผ้าไปคลุมไหล่แล้วจึงคว้าถุงข้าวเกรียบมาแกะ

ฉันชอบบรรยากาศแบบนี้มาก การได้นั่งซุกผ้าห่มและดูหนังท่ามกลางบรรยากาศฝนตกเย็นชุ่มฉ่ำ กลิ่นไอดินซึ่งลอยเข้ามาทางช่องหน้าต่างที่เปิดแง้มอยู่ มันทำให้รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

เรานั่งรวมกันอยู่บนโซฟาตัวยาวตัวเดียวในบ้าน ฉันนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างพี่ไต้ฝุ่นกับแม่ แม้สายตาจะจับจ้องหน้าจอแต่หางตาฉันก็เหลือบไปเห็นว่าคนข้าง ๆ นั่งกอดอกตัวสั่นน้อย ๆ

“หนาวเหรอคะ” ฉันกระซิบถามพี่ไต้ฝุ่น

“ไม่เท่าไหร่ค่ะ” เขาตอบ

ฉันคลี่ผ้าห่มของตัวเองออกเป็นแนวยาวและสะบัดปลายผ้าด้านหนึ่งไปพาดไว้บนตักเขา

“ดีขึ้นไหมคะ” ฉันถามขณะมองอากัปกิริยาของคนที่บอกว่าไม่หนาวแต่สอดมือเข้าใต้ผ้าห่มอย่างไว และขยับตัวเข้ามาใกล้ฉันเพื่อห่มผ้าได้ถนัด

“ครับ อุ่นดีจัง” พี่ไต้ฝุ่นกระซิบตอบยิ้ม ๆ

ฉันหันกลับไปสนใจหน้าจอ พยายามไม่ใส่ใจกับหัวใจที่เต้นเร็วขึ้นเล็กน้อยเพราะไออุ่นที่รู้สึกได้ผ่านผ้าห่มผืนบาง

เสียงฟ้าร้องดังสนั่นปลุกฉันให้ตื่น หน้าจอทีวีปิดไปแล้ว และไฟในห้องนั่งเล่นก็มืดสนิท มีเพียงแสงจากไฟถนนหน้าบ้านสาดทะลุผ้าม่านผืนบางเข้ามา ฝนยังคงตกหนักไม่มีวี่แววจะหยุด

พอกะพริบตาถี่ ๆ จนสายตาปรับให้พอมองเห็นอะไรได้บ้าง ฉันก็หันไปมองแม่ที่ควรจะนั่งอยู่ด้วย แต่เห็นแค่ผ้าห่มที่พับไว้อย่างเรียบร้อย แม่คงหนีเข้าห้องไปนอนแล้ว

ฉันรู้สึกได้ถึงไออุ่นข้างตัวกับน้ำหนักที่กดลงบนไหล่ ลมหายใจอุ่นร้อนรดลงบนแขน พี่ไต้ฝุ่นซบหน้ากับไหล่ฉัน ปิดใบหน้าซีกล่างไว้ใต้ผ้าห่มและหลับตาพริ้ม หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงเป็นจังหวะสม่ำเสมอ

ฉันสะกิดแขนเขาเบา ๆ พร้อมกับกระซิบข้างหู

“พี่คะ”

พี่ไต้ฝุ่นส่งเสียงงึมงำในลำคอ และขยับตัวเปลี่ยนท่าทางทั้งที่ยังหลับอยู่ ไหล่ฉันเป็นอิสระ

“พี่ไต้ฝุ่น” ฉันเรียกซ้ำด้วยเสียงที่ดังขึ้น

“เอย…” เสียงทุ้มต่ำพูดงึมงำ ฉันชะงัก

เอย จากคำว่าอิงเอย เมื่อกี้เขาละเมอเรียกชื่อฉันหรือเปล่า

ฉันตั้งใจรอฟังเผื่อว่าเขาจะละเมอคำอื่นออกมาอีก คาดหวังไปไกลว่าเขากำลังฝันถึงฉันอยู่ แต่ก็ได้ยินเพียงเสียงลมหายใจดังแผ่วเบาท่ามกลางเสียงฝนกระหน่ำ ฉันสายหน้ากับตัวเอง

“พี่ ตื่นก่อน” ฉันเขย่าไหล่เขา พี่ไต้ฝุ่นลืมตาขึ้นมานิดหน่อย

“พี่ขอ…นอนตรงนี้เลยได้ไหม” เขาพูดพลางขยี้ตาด้วยความงัวเงีย ฉันลุกขึ้นยืน

“จะนอนตรงนี้ได้ยังไงคะ กลับไปนอนดี ๆ เถอะ” ฉันบอก แต่เขาก็ยังไม่ยอมลุก

“นะ” เขาพูดแค่นั้น แล้วขยับตัวปรับท่าทางให้นอนสบาย จากนั้นก็หลับไปอีกรอบ ฉันถอนหายใจเบา ๆ และช่วยดึงผ้าห่มคลุมตัวเขา

“งั้นฝันดีนะคะ” ฉันกระซิบบอกโดยไม่ได้คาดหวังว่าคนที่หลับไปแล้วจะได้ยิน จากนั้นฉันก็หันหลังเดินไปที่ห้องนอนของตัวเอง

“ฝันดีครับ” เสียงทุ้มพึมพำตอบมา

ฉันหยุดเท้า หันกลับไปมองผู้ชายตัวใหญ่ซึ่งขดตัวอยู่บนโซฟา แล้วก็อดยิ้มไม่ได้

ฉันเดินเข้าห้อง ปิดประตูให้เบาที่สุด และเดินไปนั่งหน้าโต๊ะเขียนหนังสือ ก่อนจะกดปุ่มเปิดโคมไฟ ฉันยืดตัวและบิดข้อมือเล็กน้อย

หน้าจอแล็ปท็อปสว่างวาบขึ้นพร้อมปรากฏหน้าเพจเปลวจันทร์ที่ฉันอ่านค้างไว้อยู่ ฉันเหลือบมองนาฬิกาที่มุมขวาล่างของหน้าจอ ขณะนี้เป็นเวลาสี่ทุ่ม

ได้เวลาทำภารกิจประจำวันแล้ว

แต่ภารกิจวันนี้จะแตกต่างออกไปนิดหน่อย

เช้าวันถัดมาฉันได้รู้จากแม่ว่าพี่ไต้ฝุ่นนอนที่โซฟาทั้งคืนจนแม่ตื่นเช้ามาเห็นและต้องเรียกปลุกให้รีบไปอาบน้ำแต่งตัวเพราะเขาต้องไปทำงาน พี่ไต้ฝุ่นตื่นสายจึงไม่ทันได้ทำอาหารเช้า แม่จึงถือโอกาสเข้าครัวเอง

แสงแดดตอนเช้าส่องลอดผ้าม่านเข้ามาบางเบา ลมอ่อน ๆ พัดเข้าทางหน้าต่างซึ่งเปิดแง้มอยู่ เสียงหม้อหุงข้าวที่เพิ่งเดือดได้ที่ดังแว่วมาจากในครัว พร้อมกับกลิ่นหอมของข้าวสุกลอยตามมาแตะจมูก

หลังออกไปโบกมือส่งพี่ใต้ฝุ่นที่หน้าบ้านฉันก็กลับเข้าห้องโดยยังไม่แตะอาหารเช้า

เสียงแม่ไล่แมวที่ปีนขึ้นรั้วดังแว่วมาเป็นระยะ และเสียงข่าวเช้าจากทีวีที่แม่เปิดฟังขณะเข้าครัวดังลอดใต้ประตูเข้ามาให้ได้ยิน

ฉันจดจ่ออยู่หน้าแล็ปท็อปตลอดทั้งคืน แต่มันก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ ฉะนั้นวันนี้ฉันก็จะนั่งอยู่ในห้อง ไม่ออกไปนั่งที่เฉลียงหน้าบ้าน ไม่ออกไปที่โซฟา ไม่ออกไปมองหาเจ้ามะเฟืองซึ่งวิ่งเล่นอยู่รอบบ้านพี่ใต้ฝุ่น ส่วนเรื่องอาหาร ฉันจะปล่อยให้ท้องร้องบอกเมื่อถึงเวลาต้องกิน และฉันจะถือข้าวเข้ามากินในห้องไปพลาง เพราะสิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่ไม่ควรมีใครรู้...นอกจากเธอ

เปลวจันทร์

หลายวันมานี้ชีวิตประจำวันฉันเปลี่ยนไปจนทุกคนเริ่มเป็นห่วง ฉันจะออกจากห้องเพื่อกินข้าวหรือเข้าห้องน้ำเท่านั้น ถ้าฉันไม่ได้ออกจากห้องนานเกินไป แม่จะคอยมาเคาะประตูถาม เพียงเพื่อให้แน่ใจว่าฉันไม่ได้ล้มพับอยู่ในห้อง

“ออกมาสูดอากาศบ้างก็ได้นะลูก หนูอยู่กับหน้าจอตลอดมันก็ไม่ดีกับสายตานะ” แม่พูดขึ้นตอนที่เห็นฉันกำลังเปิดตู้เย็นหยิบน้ำผลไม้

“โอเคค่ะ” ฉันพยักหน้ารับและตอบสั้น ๆ ก่อนจะหยิบถุงคุกกี้ที่วางอยู่ข้างบนชั้นข้างตู้เย็นและเดินกลับเข้าห้อง

ภายในห้องเงียบสนิท มีเพียงเสียงพัดลมเพดานและเสียงพิมพ์แป้นคีย์บอร์ดเป็นระยะ

บนโต๊ะมีขวดน้ำขวดใหญ่ซึ่งพร่องไปกว่าครึ่งตั้งอยู่ กระดาษที่มีร่องรอยขีดเขียนวางกองอยู่มุมหนึ่ง

ทุกคนรู้ว่าฉันกำลังขะมักเขม้นกับนิยาย แม่เองก็รู้ชัดเจนตั้งแต่แรกว่าฉันชอบอ่านนิยายมาตั้งแต่เด็กและมีความฝันว่าอยากจะเขียนนิยายเป็นอาชีพ จึงไม่มีใครทักท้วงเรื่องนี้ แม้แต่พี่ไต้ฝุ่น

วันหนึ่งหลังพี่ไต้ฝุ่นกลับมาจากทำงาน เขาเคาะประตูเรียกฉันให้ออกไปกินข้าวด้วยกัน โดยให้เหตุผลว่าเราน่าจะได้นั่งกินข้าวด้วยกันเหมือนอย่างเคย หลังจากนั้นฉันจึงอนุญาตให้ตัวเองได้พักในช่วงเวลามื้อค่ำซึ่งจะได้นั่งกินข้าวฝีมือที่ไต้ฝุ่นและพูดคุยกันอย่างสนุกสนาน โดยมีเสียงทีวีในห้องนั่งเล่นเปิดทิ้งไว้เป็นฉากหลัง

พอกินข้าวเสร็จ ฉันมักจะลุกกลับเข้าห้องทันที

ฉันยังฝันร้ายอยู่บ่อย ๆ ในฝันมักเป็นเรื่องราวที่ฉันต้องหนีจากอะไรสักอย่าง มีเสียงฝีเท้าหนัก ๆ วิ่งไล่ตาม หรืออะไรสักอย่างที่พยายามเกี่ยวรัดตัวฉันไว้ ฉันมักจะสะดุ้งตื่นมาพร้อมกับเหงื่อท่วมตัว และความมืดในห้องนอนก็ทำให้ฉันขวัญผวา ฉันมองเห็นเงาของใบไม้ที่พลิ้วไหวอยู่บนผนังเป็นเหมือนกับมือที่พร้อมพุ่งเข้ามาจับตัว ราวกับว่าสิ่งที่อยู่ในฝันกำลังตามมาหลอกหลอนฉันในความเป็นจริงด้วย ทำให้ฉันต้องเปิดโคมไฟที่โต๊ะอ่านหนังสือทิ้งไว้ทั้งคืนเพื่อจะได้ตื่นมาไม่เจอความมืดซึ่งตามหลอกหลอน

และแล้วในเช้าวันหนึ่ง สิ่งที่ฉันพยายามทำมาตลอดก็เสร็จสมบูรณ์ เป็นเช้าวันหยุดของพี่ไต้ฝุ่นและเป็นวันที่ฉันมีนัดต้องไปพบพี่แก้ว

ฉันนั่งนิ่งอยู่หน้าแล็ปท็อปซึ่งแสดงภาพตัวอักษรยาวเป็นพืด มันคือความเรียงขนาดเกือบสิบหน้ากระดาษ

ฉันหลับตาสูดหายใจลึก และลืมตาขึ้นด้วยสายตาแน่วแน่ ขยับมือเลื่อนเมาส์คลิกปุ่ม “เผยแพร่”

และทันใดนั้นนิยายเรื่องที่เปลวจันทร์เขียนไม่จบก็มีจำนวนตอนเพิ่มขึ้นหนึ่งตอน

ฉันเข้าไปวุ่นวายกับโลกของเธอแล้ว

ช่วงบ่าย พี่ไต้ฝุ่นขับรถพาฉันไปโรงพยาบาลเช่นเคย

ฉันทักทายพี่แก้วตามปกติและเธอก็ถามคำถามชุดเดิมที่ฉันเตรียมคำตอบไว้ในหัวเรียบร้อยแล้ว แต่มีคำถามหนึ่งที่ทำให้ใจฉันกระตุก

“ช่วงนี้อิงมีอาการฝันร้ายหรือนอนไม่หลับบ้างไหมคะ” พี่แก้วถามใบหน้ายังประดับรอยยิ้มละมุน

คำถามนี้คงเกิดขึ้นเพราะสีผิวบริเวณใต้ตาของฉันคล้ำลงจนเธอสังเกตได้

“มีบ้างค่ะ” ฉันตอบ

“เกิดอะไรขึ้นในฝัน อิงจำได้ไหมคะ” พี่แก้วพูดเสียงนุ่ม ฉันนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ไม่ใช่เพราะกำลังนึกว่าจะเล่ายังไง แต่เพราะฉันไม่อยากพูดถึงมันเลย ไอ้ความฝันบ้า ๆ นั่น

“พอจำได้ค่ะ” ฉันกลั้นใจตอบ พี่แก้วพยักหน้า

“งั้นเราลองทำอะไรใหม่ ๆ กันดูดีกว่า” พี่แก้วพูดจบก็ลุกจากโซฟา เดินไปที่โต๊ะทำงานและรื้อค้นลิ้นชักอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินกลับมาและวางกระดาษเปล่ากับดินสอไว้บนโต๊ะตรงหน้า

“พี่อยากให้อิงลองเขียนเล่าความฝันดูค่ะ เขียนแบบที่นึกอะไรออกก็เขียนมาเลย ไม่ต้องเรียงเป็นประโยคสวยงามก็ได้นะคะ แค่ระบายมันออกมา อิงคิดว่าพอทำได้ไหม” พี่แก้วถาม ฉันพยักหน้าช้า ๆ

“ดีเลยค่ะ อิงเขียนได้เต็มที่เลย แต่เอาเท่าที่ไหวนะ พี่จะนั่งอยู่ตรงนู้นเรียกได้เสมอค่ะ” พี่แก้วชี้ไปที่โต๊ะทำงาน ฉันพยักหน้า เธอยิ้มตอบกลับมาและปล่อยให้ฉันได้อยู่กับตัวเอง

ฉันหยิบดินสอขึ้นมา แตะปลายนิ้วลงบนกระดาษ เมื่อนึกถึงความฝัน ภาพในหัวก็ปะปนกันยุ่งเหยิง ดินสอในมือเหมือนหนักขึ้นทุกวินาที ฉันสูดหายใจเข้าและเริ่มลงมือเขียน

ความมืด
หนี
ไล่ล่า
กรงขัง
ไม่มีทางไป

ฉันเพียงแค่ปล่อยให้ถ้อยคำหลั่งไหลออกมาเอง ไม่สามารถเขียนเป็นประโยคได้ด้วยซ้ำ ฉันเขียนได้แค่นี้จึงเงยขึ้นมองพี่แก้วซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะทำงาน ฉันไม่ได้เรียก เพราะไม่มั่นใจว่าเธอจะพอใจกับสิ่งที่ฉันเขียน แต่เป็นเธอที่หันมาสบตาฉันและเดินเข้ามาหา

พี่แก้วย่อตัวลงนั่งบนโซฟาอีกตัว

“พี่ขอดูได้ไหมคะ” พี่แก้วเอ่ยถาม ฉันพยักหน้า

เมื่อฉันอนุญาตพี่แก้วจึงหยิบกระดาษไปดู สายตาเธอไล่มองหน้ากระดาษแผ่นใหญ่นั้นอยู่สักพัก ราวกับกำลังอ่านประโยคยาว ๆ ทั้งที่มันมีคำแค่ไม่กี่คำ ฉันสังเกตสีหน้าของเธอด้วยความกังวล แต่ฉันเห็นเพียงแค่รอยยิ้มบาง เธอไม่เผยความรู้สึกใดเลยระหว่างอ่าน คำพวกนั้น ไม่มีความผิดหวัง ไม่มีสายตาติเตียน

“ไม่ต้องกังวลนะคะ พี่แค่อยากให้อิงกล้าเขียนความรู้สึกออกมา ซึ่งอิงทำได้ดีมากเลยค่ะ” พี่แก้วสบตาฉัน น้ำเสียงของเธอนุ่มนวลแต่ในขณะเดียวกันก็ฟังดูหนักแน่นและจริงใจ ฉันหลุบตาลงต่ำ เธอวางกระดาษลงบนโต๊ะ

“หลังจากตรงนี้ พี่อยากให้อิงลองเขียนตอนจบของความฝันดูค่ะ ลองเขียนตอนจบที่อิงรู้สึกว่าจะปลอดภัย และเป็นฉากจบที่ความกลัวหายไป ลองดูนะคะ ไม่ต้องรีบ ค่อย ๆ คิดค่ะ” พี่แก้วเลื่อนกระดาษแผ่นเดิมมาตรงหน้าฉัน ฉันหยิบดินสอขึ้นมา และเอาแต่ถือดินสอค้างอยู่อย่างนั้น

พี่แก้วไม่เร่งเร้า เธอนั่งอย่างสงบ นิ่งงันราวกับว่าไม่ได้อยู่ตรงนี้

ฉันจึงตัดสินใจเขียนเท่าที่คิดได้

ตื่น

แม้เธอจะบอกให้ลองคิดตอนจบที่มันจะดี ฉันก็ไม่สามารถคิดอะไรได้นอกจากการตื่นขึ้นจากฝันที่เลวร้าย ฉันจึงหยุดเขียนไว้แค่นั้นและเงยหน้ามองพี่แก้ว

“อิงหมายถึง การตื่นขึ้นจากฝันนั้นที่ทางที่ดีที่สุดสำหรับอิงในตอนนี้ใช่ไหมคะ ไม่ต้องกังวลนะ พี่ไม่ได้บอกว่ามันผิดค่ะ พี่แค่อยากเข้าใจอิง” พี่แก้วพูด

“...มันไม่ได้ดีขนาดนั้นค่ะ” ฉันหลุบตาลงอย่างใช้ความคิด

“คือ พอตื่นมา อิงก็ยังรู้สึกกลัวอยู่ค่ะ” ฉันพูดทั้งที่ยังก้มหน้ามองกระดาษ

“โอเคค่ะ งั้นครั้งนี้ไม่เป็นไร ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปนะ แต่หลังจากวันนี้พี่ก็อยากให้อิงลองคิดดูเรื่อย ๆ แค่ลองจินตนาการดูก็ได้ว่าตอนจบของความฝันมันเป็นเรื่องดี ๆ ที่ตื่นมาแล้วจะไม่รู้สึกกลัวค่ะ อิงพอเข้าใจใช่ไหม แต่ไม่ต้องกดดันตัวเองนะ ถ้าคิดไม่ออกก็ไม่เป็นไร ยังไงพี่ก็จะคอยช่วยให้อิงผ่านเรื่องนี้ไปได้อยู่แล้ว” หลังพี่แก้วพูดจบ เธอก็ขออนุญาตเก็บกระดาษแผ่นนั้นไว้

“วันนี้อิงทำได้ดีมากค่ะ” พี่แก้วพูดพลางส่งยิ้มอ่อนโยนให้

ฉันเดินออกจากห้องด้วยสายตาเหม่อลอย แต่ไม่ได้รู้สึกแย่เลย พี่แก้วบอกว่าเธอจะคอยช่วยอยู่เสมอ ถึงแม้ว่าฉันจะไม่รู้เลยว่าเธอจะช่วยฉันได้ยังไง แต่คำพูดแบบนั้นก็ทำให้รู้สึกสบายใจ

พี่แก้วคงจะบอกเรื่องที่ฉันนอนไม่หลับให้แม่กับพี่ไต้ฝุ่นฟัง พอทั้งคู่ออกมาจากห้องแม่ก็เข้ามาจับมือฉันเอาไว้แน่น

“อิง ถ้านอนไม่หลับ อยากเข้ามานอนกับแม่ไหม” แม่ถามอย่างจริงจัง ฉันยิ้มแล้วส่ายหน้า

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันตอบ แม่หันไปมองพี่ไต้ฝุ่นด้วยสีหน้ากังวล แต่กลับกัน เขายิ้มกว้าง และพูดด้วยเสียงสดใส

“เย็นนี้ทำอะไรกันดี ไปหาซื้อเกมมานั่งเล่นกันหลังกินข้าวเย็นดีไหม” ท่าทางกระตือรือร้นของเขาทำให้ฉันเผลอยิ้มตาม

“จะเล่นเกมอะไรเหรอคะ” ฉันตามน้ำ

“พี่ก็ยังไม่รู้ แต่ไปลองเลือกดูก่อนน่าจะได้นะ” พี่ไต้ฝุ่นพูดแล้วพยักหน้าหงึกหงักกับความคิดตัวเอง

พี่ไต้ฝุ่นพาเราไปที่ห้างสรรพสินค้า โดยมุ่งหน้าไปที่ร้านขายบอร์ดเกม

ที่ร้านขายบอร์ดเกมมีชั้นวางเรียงรายเต็มไปด้วยกล่องหลากสีสัน บางกล่องดูซับซ้อนจนฉันไม่แน่ใจว่าจะเล่นยังไง บางกล่องก็มีภาพการ์ตูนน่ารักจนอดหยิบขึ้นมาดูไม่ได้ พี่ไต้ฝุ่นเดินวนไปวนมาเหมือนเด็กที่เพิ่งได้เข้าร้านของเล่น เขาหยิบเกมโน้นทีเกมนี้ที แล้วหันมาถามฉันเป็นระยะว่าอยากลองเล่นไหม

ฉันเองก็ช่วยเขาอ่านคำอธิบายข้างกล่องบ้าง ชี้เกมที่หน้าตาน่าสนใจบ้าง สุดท้ายเราก็เลือกกันมาสองสามเกม ทั้งหมดดูไม่ซับซ้อนเกินไป และน่าจะเล่นด้วยกันได้สนุกที่บ้าน พี่ไต้ฝุ่นยิ้มตลอดเวลาระหว่างเดินไปจ่ายเงิน ฉันเองก็รู้สึกเบาลงเล็กน้อย ราวกับเรื่องราวของความฝันอันเลวร้ายถูกเก็บใส่กล่องไว้ชั่วคราว

หลังมื้อเย็นวันนี้ฉันมีความสุขมาก เราเล่นบอร์ดเกมกันอย่างสนุกสนาน เสียงหัวเราะของแม่ดังแข่งกับเสียงบ่นอุบอิบของพี่ไต้ฝุ่นนึกว่าเขาจะเล่นเกมเก่งเพราะเขาเป็นฝ่ายเอ่ยชวนให้เราเล่นด้วยกัน แต่กลายเป็นว่าฉันเล่นเก่งกว่าเขาเสียที ฉันจึงหาจังหวะระหว่างเกมให้ได้แกล้งเขาบ่อย ๆ พอโดนแกล้งเขาก็จะยิ้มแบบไม่เต็มใจ สีหน้าแบบนั้นทำเอาฉันหลุดหัวเราะทุกที

ฉันได้หัวเราะจากใจจริง หัวเราะจริง ๆ ที่ไม่ใช่แค่การยิ้มตอบตามมารยาท ทุกครั้งที่มองทั้งสองคน ใจฉันรู้สึกอบอุ่น แม้ลึก ๆ จะยังไม่ลืมความรู้สึกสับสนหรือความทุกข์ที่เกิดขึ้น แต่ฉันก็รู้สึกสบายใจ กิจกรรมพวกนี้เป็นเหมือนความสุขระหว่างทางที่ช่วยให้ใจฉันได้ผ่อนคลาย

เราเล่นเกมกันจนลืมเวลา รู้ตัวอีกทีนาฬิกาก็บอกเวลาสามทุ่มซึ่งแม่บอกว่าเราควรแยกย้ายไปพักผ่อนกันได้แล้ว

หลังเก็บบอร์ดเกมลงกล่อง แม่ก็ขอตัวไปอาบน้ำก่อน ส่วนพี่ไต้ฝุ่นขอยืมเฉลียงหน้าบ้านเพื่อนั่งรับลมเงียบ ๆ ฉันจึงตัดสินใจเดินตามไปนั่งเล่นกับเขาด้วย

ลมกลางคืนพัดพากลิ่นหญ้าและละอองชื้น ๆ จากพื้นดินมาปะทะตัว เรานั่งกันเงียบ ๆ ฟังเสียงแมลงกลางคืน และเสียงเครื่องยนต์จากถนนใหญ่แว่วมาให้ได้ยินเป็นระยะ

ใบหน้าของพี่ไต้ฝุ่นเหมือนกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่างอยู่ แต่ฉันอยากทำลายความเงียบ

“พี่คิดอะไรอยู่เหรอ” ฉันถาม เขาหันหน้ามามองแล้วยิ้มเจื่อน

“ทำไมพี่ถึงแพ้นะ ก็ว่าวางแผนมาดีแล้วเชียว”

พอได้ยินอย่างนั้นฉันก็หลุดหัวเราะขึ้นมา เกมสุดท้ายที่เราเล่นกันแม่เป็นคนแพ้ไปก่อน และพี่ไต้ฝุ่นก็มีแววจะชนะ แต่ฉันดันพลิกกลับมาชนะเขาได้

“ก็พี่ยังไม่เก่งพอไง” ฉันพูดกลั้วหัวเราะ

“มันเป็นเพราะดวงเถอะ” เขาเถียงพลางทำท่าทางฮึดฮัดอย่างไม่จริงจังนัก ท่าทางแบบนี้ของเขามักทำให้ฉันยิ้มได้เสมอ

“พี่ รู้จักนักเขียนที่ชื่อเปลวจันทร์ไหม” จู่ ๆ ฉันก็เปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย แอบเห็นว่าเขาสะดุ้งเบา ๆ แต่ฉันอาจจะคิดไปเอง

“รู้จักละมั้ง” เขาหลบตาฉันพลางยกมือขึ้นมาลูบท้ายทอยตัวเอง

“แล้วพี่เคยอ่านนิยายของเปลวจันทร์ไหม” ฉันถามต่อ เพราะเขาเคยพูดถึงเว็บไซต์อ่านนิยาย จึงเป็นไปได้ว่าเขาจะชอบอ่านนิยายเหมือนกัน

“คิดว่าเคยนะ แต่จำเนื้อเรื่องไม่ได้แล้ว” เขาตอบเสียงเรียบเหมือนพยายามจะนึก

พอเห็นว่าเขาไม่น่าจะรู้จักเปลวจันทร์จริง ๆ ฉันจึงกล้าพูดออกไป

“อิงคือเปลวจันทร์ค่ะ”

พี่ไต้ฝุ่นหันกลับมามองฉัน สีหน้าตกใจอย่างเห็นได้ชัด สายตาของเขาจับจ้องฉันราวกับมองทะลุเข้าไปถึงข้างใน เหมือนรับรู้บางอย่าง…แต่เขานิ่งอยู่อย่างนั้น ไม่พูดอะไร

ฉันตั้งใจบอกเขา เพราะคาดหวังว่าเปลวจันทร์จะมีปฏิกิริยาบางอย่างเหมือนกับคืนนั้น คืนที่พี่ไต้ฝุ่นกอดฉันและความรู้สึกของเธอมันล้นทะลักออกมา ฉันคิดว่าถ้าฉันบอกเขาแบบนี้ เธอจะแสดงตัว แต่ไม่เลย เธอซ่อนลึกอยู่ภายใน เงียบงัน นิ่งสนิท ไม่ยอมเผยตัวออกมาสักที

ที่จริงแล้ว เหตุผลฉันตัดสินใจเขียนต่อจากเปลวจันทร์โดยไม่ฟังคำแนะนำของพี่แก้ว และใช้เวลาหลายวันหมกมุ่นกับนิยายของเธอ เป็นเพราะฉันอยากรู้ ฉันอยากรู้จักเธอ อยากเข้าใจโลกของเธอ แต่แม้ว่าฉันจะเผยแพร่ตอนใหม่ของนิยายไป ซึ่งเป็นเหมือนข้อความที่ตั้งใจส่งถึงเธอ แต่ก็ยังไม่มีสัญญาณใดตอบกลับมา

“อิงจะเขียนต่อแล้วค่ะ” ฉันพูดอีก ได้โปรดเถอะเปลวจันทร์ ตอบกลับมาสักที

“มันดีนะ ที่อิงอยากเขียน แต่อิงจะไหวไหม” เสียงพี่ไต้ฝุ่นพาฉันหลุดออกมาจากความคิดตัวเอง คำพูดเขาดูน่าสงสัย เหมือนเขารู้อะไรบางอย่างที่ฉันไม่ได้บอก

“เอ๊ะ” ฉันได้แต่อุทาน เพราะสมองประมวลผลไม่ทันว่าควรพูดอะไร พอเขาถามว่าไหวไหม ฉันก็คิดไปไกลว่าเขาอาจจะรู้ว่าฉันพยายามทำอะไรอยู่ แต่เขาเพียงแค่มองฉันด้วยสายตาเป็นห่วง

“พี่เป็นห่วงสุขภาพอิง ดูใต้ตาสิ ไม่ค่อยได้นอนเลยไม่ใช่เหรอ หักโหมมากไปมันก็ไม่ดีกับตัวอิงเองนะ” ได้ยินอย่างนั้นฉันก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก

เขาไม่รู้อะไรเลย

“เข้าใจแล้วค่า” ฉันพูดเสียงยานคาง เขาชักจะบ่นเหมือนพวกผู้ใหญ่ขึ้นทุกที

เรานั่งกันเงียบอยู่สักพัก แล้วฉันก็เป็นฝ่ายบอกให้เขากลับไปพักผ่อน เขาทำท่าทางเหมือนไม่อยากไป แต่พอฉันลุกขึ้น เขาก็ลุกขึ้นตาม

“งั้นพี่ไปแล้วนะ” พี่ไต้ฝุ่นพูดพลางบิดขี้เกียจ ฉันยืนอยู่ตรงหน้าเขา จากนั้นกางแขนออกกว้าง

พี่ไต้ฝุ่นยิ้มน้อย ๆ และสวมกอดฉันแผ่วเบา ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้เขามากขึ้น ปล่อยตัวให้อ้อมกอดของเขาช่วยพยุง ใบหน้าแนบอยู่กับหน้าอกของเขาจนได้ยินเสียงหัวใจ พี่ไต้ฝุ่นลูบหัวฉัน ปลายนิ้วไล้ไปตามแนวเส้นผมเชื่องช้า และทะนุถนอม ฉันหลับตาปล่อยให้ความอบอุ่นแทรกซึมเข้ามา

ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอย่างที่ฉันคาดหวังให้เกิด เปลวจันทร์ไม่ยอมปลดปล่อยตัวเองออกมาให้ฉันได้รับรู้

ฉันผละออกจากอ้อมกอดอบอุ่น และโบกมือลา เราจากกันคืนนี้ด้วยคำว่าฝันดี

หลังอาบน้ำเสร็จฉันกลับเข้าห้อง นั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือ เปิดแล็ปท็อปขึ้นมา

ทันทีที่เปิดเครื่อง เสียงแจ้งเตือนดังขึ้นถี่ ๆ มุมขวาล่างของหน้าจอแสดงการแจ้งเตือนความคิดเห็นของนิยายตอนใหม่ที่ฉันโพสต์ไปเมื่อเช้า ฉันกดเข้าไปดู

“คุณนักเขียนกลับมาแล้ว!!!”

“ในที่สุดก็กลับมาเขียนต่อสักที รอตั้งนาน”

“ขอบคุณมากที่กลับมาเขียนต่อ นึกว่าจะไม่กลับมาซะแล้ว”

ข้อความจากผู้อ่านมากมายหลั่งไหลเข้ามา เป็นข้อความแสดงความดีใจที่นิยายเรื่องนี้มีตอนใหม่เพิ่มขึ้นสักทีหลังจากหายไปนาน ฉันอ่านไปแล้วก็นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว ข้อความพวกนี้ทำให้ฉันรู้สึกเหมือนกลายเป็นใครบางคนที่มีความหมายกับพวกเขา

แต่แล้วฉันก็สะดุดกับข้อความหนึ่ง

“คิดไปเองไหมไม่รู้ แต่สำนวนการเขียนมันแปลก ๆ”

หลังข้อความนั้น ก็มีความคิดเห็นอื่น ๆ ตามมาพวกเขาพูดในทำนองเดียวกัน

“รู้สึกแปลกเหมือนกัน แล้วพระเอกก็พูดแปลก ๆ ด้วย ไม่ค่อยสมเหตุสมผล”

“ใช่ จังหวะการบรรยายก็แปลก”

“เปลี่ยนคนเขียนเหรอ”

ใจฉันร่วงหล่น ความสุขที่เกิดขึ้นพังลงต่อหน้า มันมลายหายสิ้นไม่เหลือแม้แต่เศษฝุ่น ฉันจ้องข้อความเหล่านั้นเงียบ ๆ แต่ถ้อยคำพวกนั้นมันกัดลึกเข้าไปในอก

ตาฉันเหลือบไปเห็นความคิดเห็นหนึ่งที่แตกต่างออกไป

“คุณนักเขียนเก่งมากครับที่กลับมาเขียนต่อ สำนวนจะแปลกไปก็ไม่เป็นไร ยังอ่านสนุกอยู่ครับ เป็นกำลังใจให้นะ”

แต่ความคิดเห็นนั้นก็ถูกกลบด้วยเสียงจากความคิดเห็นอื่น ๆ ที่อยู่ในหัวฉัน

ฉันพยายามบอกตัวเองว่า...ไม่เป็นไร คนอ่านแค่รู้สึกต่างออกไปเท่านั้นเอง พวกเขาไม่ผิด พวกเขาเพียงแค่จดจำเปลวจันทร์ในแบบที่เคยเป็น...แบบที่ฉันไม่ได้เป็นอีกแล้ว

ได้โปรดเถอะเปลวจันทร์ ขนาดนี้แล้วเธอจะไม่บอกอะไรฉันเพิ่มอีกหรือไง ฉันคุกคามโลกของเธอ ฉันอาจทำลายนิยายดี ๆ เรื่องหนึ่งของเธอไปแล้วด้วยซ้ำ พวกนักอ่านของเธอยังรู้สึกได้เลย แต่ทำไมเธอถึงเอาแต่เงียบ

ฉันทำถึงขนาดกอดพี่ไต้ฝุ่นอีกครั้ง ฉันพยายามใช้เวลาอยู่กับเขาแล้วฉันเชื่อว่าเขามีผลต่อเธอ แต่ทำไมเธอถึงไม่ส่งเสียงออกมาเหมือนตอนนั้นอีกละ อย่าเอาแต่เงียบ อย่าขังตัวเองไว้ในร่างฉันเลย เผยตัวออกมาได้แล้ว

กลับมาเถอะ เปลวจันทร์...ความทรงจำของฉัน

คืนนี้ฉันล้มตัวลงนอนบนเตียง ปล่อยร่างกายให้ผ่อนคลายที่สุด และสูดหายใจเข้าออกช้า ๆ แต่มั่นคง ตั้งสมาธิเพื่อทำการบ้านที่พี่แก้วให้มา

ฉันเหม่อมองเพดาน ความเงียบทำให้เสียงในหัวเริ่มดังขึ้นอีกครั้ง ฉันหลับตาลง และเริ่มจินตนาการ เรื่องราวในความฝันวนเวียนกลับมา ความมืดคืบคลานเข้ามาบดบังสายตา ความกลัวเก่า ๆ ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นเหมือนหมอกหนาทึบ ฉันพยายามคิดตามที่พี่แก้วบอก พยายามจะสร้าง “ตอนจบ” ที่ฉันปลอดภัย สร้างแสงสว่างในฝันนั้น

แต่มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย แสงสว่างที่ว่ากลับพร่าเลือนเหมือนจะไม่มีอยู่จริง ฉันพยายามมองหาเส้นทางที่พ้นจากความมืด พ้นจากบางสิ่งที่ตามไล่ล่า แต่กลับยิ่งจมลึกเข้าไปในเงาเงียบ มันเย็นยะเยือกจนตัวฉันสั่นสะท้าน ความมืดไม่ยอมลดละ มันไม่ยอมปล่อยฉันไป

หัวใจเต้นแรงอย่างไม่มีเหตุผล เหงื่อซึมที่ฝ่ามือทั้งที่อากาศในห้องไม่ได้ร้อนเลย ฉันรู้สึกเหมือนกำลังเดินอยู่ในป่าเปลี่ยว ไม่มีทางออก ไม่มีแสงไฟ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงของตัวเอง

แต่เมื่อฉันนึกถึงใครบางคน

ฝ่ามือหนึ่งยื่นออกมาจากความมืดข้างหน้า เป็นฝ่ามือที่คุ้นเคย ไออุ่นแผ่ขยายออกมา ฉันรู้สึกได้ว่าฝ่ามือนั้นพร้อมจะพาฉันออกไป ออกไปให้ไกลจากถนนที่ไร้ทางออกนี้

ฉันตัดสินใจคว้ามือนั้นเอาไว้

แล้วฉันก็ลืมตาขึ้น

แสงนวลสีน้ำผึ้งจากโคมไฟกระทบเพดานห้องเป็นเงาอ่อน ๆ ฉันเหลือบไปมองผนังข้างโต๊ะเขียนหนังสือซึ่งมีเครื่องประดับห้อยเรียงไว้ สายตาจับจ้องที่สร้อยข้อมือเส้นหนึ่ง

สร้อยข้อมือหินสีเขียวประดับจี้ดอกไม้ ดูคล้ายกับสร้อยที่อยู่บนข้อมือของใครคนนั้นที่ยื่นมือมาช่วยฉัน

ฉันปรับท่านอนให้สบายและหลับตาลงอีกครั้ง

คืนนั้นฉันหลับสนิท

เช้าวันถัดมาฉันออกไปส่งพี่ไต้ฝุ่นที่หน้าบ้านตามปกติ แดดยามเช้าทอดลงบนทางเดินหินหน้าบ้าน พอจะให้ความรู้สึกอบอุ่นอยู่บ้าง แต่ในใจฉันกลับว่างเปล่าเหมือนฟ้าไร้เมฆ

วันนี้ฉันไม่แตะต้องแล็ปท็อปเลยทั้งวัน ไม่แม้แต่จะหันไปมองมัน ฉันเอาแต่นั่งเหม่ออยู่ที่เฉลียงหน้าบ้าน ปล่อยให้ลมพัดผ่านร่าง กวาดความคิดให้ปลิวไปกับสายลม ไม่มีเสียงเพลง ไม่มีตัวหนังสือบนหน้าจอ ฉันนั่งเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้น แล้วหางตาก็เหลือบไปเห็นเจ้าแมวสีส้ม ดวงตาสีเหลืองของมันจ้องมองมาที่ฉัน

ฉันลุกขึ้นยืน และเดินเข้าไปหามันช้า ๆ ในจังหวะสม่ำเสมอ มันนั่งลงบนพื้นหญ้า ตอนที่ฉันเข้าใกล้ มันไม่วิ่งหนีเหมือนคราวที่แล้วและยอมให้ฉันลูบหัว เส้นขนนุ่มนิ่มเหมือนได้รับการดูแลอย่างดี มันส่งเสียงร้องเบา ๆ ก่อนจะหันไปสนใจแมลงที่บินผ่านมา

เจ้ามะเฟืองวิ่งตามแมลงตัวนั้น มันกระโดดขึ้นบนกำแพงและเดินไต่ไปตามแนวกำแพง จากนั้นก็วิ่งหายลับเข้าไปหลังบ้านพี่ไต้ฝุ่น

ฉันกลับมานั่งที่เฉลียงบ้านเหมือนเดิม จนกระทั่งแม่เอ่ยปากชวนให้เราเข้าครัวไปทำอะไรกินด้วยกัน แต่ฉันขยาดการทำอาหาร เพราะไม่มีความสามารถด้านนี้สักนิดและมันคงไม่สนุกแน่ แม่จึงยอมแพ้และเปลี่ยนเป็นสั่งซื้อไก่ทอดชุดใหญ่มากินและชวนฉันนั่งดูหนังแทน

รอบนี้แม่ขอเป็นคนเลือกหนังเอง ฉันพยักหน้าอย่างไม่ใส่ใจ

หนังที่แม่เลือกเป็นหนังเก่า ดนตรีประกอบเรียบง่าย เสียงพากย์นุ่มนวล ฉากหลังเต็มไปด้วยธรรมชาติ ตัวละครเดินเรื่องช้า ๆ แต่มีบางอย่างอ่อนโยนอยู่ในนั้น เรานั่งดูกันไปเงียบ ๆ ฉันไม่พูดอะไร แม่เองก็นิ่ง ๆ เหมือนกัน

พอหนังจบฉันก็จัดการเก็บไก่ทอดที่เหลือใส่กล่องเข้าตู้เย็น จู่ ๆ แม่ก็เอ่ยทัก

“สร้อยข้อมือสวยดีนะ”

ฉันพยักหน้ารับคำชมพร้อมรอยยิ้ม ปลายนิ้วไล้ข้อมือตัวเอง หินสีเขียวอ่อนกับจี้ห้อยรูปดอกไม้สะท้อนแสงไฟสีอุ่นขยับไปตามการเคลื่อนไหว มันเป็นเครื่องประดับชิ้นเดียวที่อยู่บนตัวฉันตอนนี้ และมันช่วยทำให้ใจฉันสงบอย่างไม่รู้สาเหตุ

สร้อยข้อมือเส้นนี้ คือสัญญาณครั้งที่สองจากเปลวจันทร์ เธอสื่อสารบางอย่างผ่านความฝัน ฉันคิดว่าเธออาจจะอยากช่วยฉันให้สามารถข้ามผ่านความฝันอันเลวร้ายไปได้ และเป็นอีกครั้งที่สัญญาณจากเธอ เกี่ยวข้องกับพี่ไต้ฝุ่น

เขาเป็นใครสำหรับเธอกันนะ

อ้อมกอดของเขาทำให้ความรู้สึกของเธอแทรกผ่านเข้ามาในร่างฉัน มันเจ็บจนแทบหายใจไม่ออก เหมือนหัวใจถูกฉีก แต่กลับกัน การได้อยู่ใกล้เขาทำให้รู้สึกเหมือนอยู่บ้าน อบอุ่นเหมือนแสงไฟในคืนหนาว ราวกับว่าเพียงได้อยู่เคียงข้างเขา ก็ไม่ต้องกลัวอะไรอีกต่อไป

ความอบอุ่นที่แผ่ซ่านผ่านสายสร้อยข้อมือนี้ ฉันแยกไม่ออกว่าเป็นความรู้สึกของเปลวจันทร์ หรือของฉันกันแน่ อาจเป็นเพราะเราทั้งคู่รู้สึกไม่ต่างกัน

ฉันไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังเฝ้ารอให้เขากลับถึงบ้าน

ฉันนั่งเล่นโทรศัพท์อยู่บนโซฟาตอนที่เขากลับถึงบ้าน วันนี้เขากลับบ้านช้ากว่าปกติ เสียงเปิดประตูรั้วดังแกรกเบา ๆ พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่เดินย่ำบนทางเดินกรวด

พี่ไต้ฝุ่นปรากฏตัวหน้าประตูพร้อมถุงกระดาษในมือ

“พี่ซื้อของมาฝากอิงด้วย” เขาพูดอย่างร่าเริง

พี่ไต้ฝุ่นย่อตัวลงนั่งข้าง ๆ และหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากถุงกระดาษและวางลงบนตักฉัน

“อิงจะชอบไหมนะ” เขาถามพร้อมมองมาด้วยแววตาคาดหวัง

ฉันหยิบหนังสือเล่มหนาขึ้นมาดู หน้าปกเขียนว่า *หัวขโมยแห่งบารามอส* แค่หน้าปกกับชื่อก็บอกให้รู้ว่าเป็นนิยายแฟนตาซีผจญภัย ฉันลูบขอบปกเบา ๆ ด้วยปลายนิ้ว พลางพลิกดูสันเล่มด้วยความคุ้นเคย เหมือนกับเป็นนิสัยเก่าที่กลับมาโดยไม่รู้ตัว

“นึกอะไรถึงซื้อมาให้คะ” ฉันถามขณะที่ยังจับจ้องหน้าปกหนังสือ ใจเริ่มเต้นตึกตักขึ้นมา

“พี่เจอระหว่างทางแล้วนึกถึงอิง เห็นอิงชอบอ่านนิยาย ก็เลยซื้อมาให้ ถูกใจไหม”

“พี่ซื้อให้อิงจริงเหรอ” ฉันถาม

“ใช่ค่ะ” พี่ไต้ฝุ่นตอบพร้อมยิ้มกว้าง ฉันยิ้มตาม

“ขอบคุณค่ะ!” ฉันพูดเสียงดัง มืออีกข้างเลื่อนมากอดหนังสือไว้กับอก ชั่วครู่ ก่อนจะรีบวางลงเพราะกลัวจะเผลอแสดงออกมากเกินไป ฉันปกปิดความดีใจเอาไว้ไม่มิดแล้ว ฉันอยากจะเปิดอ่านเดี๋ยวนี้เลย

พี่ไต้ฝุ่นทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้นได้ราวมีมนต์วิเศษ ตั้งแต่ที่บอกว่าชอบฉัน ทุกสิ่งที่เขาทำก็เหมือนจะมีพลังงานบางอย่าง ความใส่ใจที่เขามอบให้ ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงอ่อนโยน การสังเกตเห็นแม้แต่เรื่องเล็ก ๆ ที่ฉันชอบ หรือการแวะซื้อของฝากติดไม้ติดมือกลับมาให้เสมอ การกระทำเหล่านั้นก่อร่างเป็นความสบายใจที่ฉันไม่กล้าแสดงออกมาตรง ๆ

หัวใจฉันพองโตอย่างเงียบ ๆ ฉันดีใจที่มีเขาอยู่ ในจังหวะชีวิตที่กำลังสับสน

แต่ลึก ๆ แล้ว ฉันรู้ว่าตัวเองกำลังทำตัวใจร้ายกับเขา ฉันใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อส่งสัญญาณถึงเปลวจันทร์ ผ่านการกอดที่ดูเหมือนหลุดมาจากจังหวะธรรมชาติของเรา ผ่านบทสนทนา ผ่านการนั่งอยู่ข้างกัน ฉันกำลังฝากข้อความผ่านอากาศไปถึงเปลวจันทร์เพราะหวังว่าเธอจะตอบกลับมาบ้าง แต่เธอไม่เคยตอบกลับในจังหวะที่ฉันต้องการ สัญญาณของเธอไม่มีการแจ้ง

เตือน มีเพียงหัวใจฉันที่ส่งข้อความมาบอกซ้ำ ๆ ว่าความรู้สึกที่ฉันมีต่อพี่ไต้ฝุ่นกำลังเติบโตขึ้นท่ามกลางความสับสนของฉันเอง

พอเห็นว่าฉันมัวแต่ลูบ ๆ คลำ ๆ หนังสืออยู่นานโดยไม่พูดอะไร พี่ไต้ฝุ่นก็หัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่าจะไปรีบทำมื้อเย็นให้ แล้วจึงลุกจากโซฟา

ฉันมองตามแผ่นหลังเขาที่เดินหายเข้าไปในครัว แล้วจึงก้มมองหนังสือในมืออีกครั้ง นิ้วไล้ไปตามชื่อเรื่องอย่างเงียบ ๆ ฉันพลิกดูหน้าสารบัญ ลองอ่านคำนำ และเปิดแบบสุ่มไปหนึ่งหน้า ตัวหนังสือจัดวางเรียบร้อย กลิ่นกระดาษใหม่ยังชัดเจน ฉันพลิกกลับมาหน้าปกอีกครั้ง แต่สุดท้าย ฉันก็ยังไม่เปิดอ่าน

ฉันวางหนังสือไว้บนโต๊ะข้างโซฟา และเดินตามพี่ไต้ฝุ่นเข้าไปในครัว

เขาอนุญาตให้ฉันเป็นผู้ชมระหว่างการทำอาหารได้ ฉันจึงยืนหลบมุมอยู่เงียบ ๆ เฝ้ามองเขาหยิบโน่นผสมนี่ใส่ลงในกระทะ เหมือนรู้ว่าควรใส่อะไรเท่าไหร่โดยไม่ต้องชั่งตวง

กลิ่นเครื่องปรุงลอยฟุ้งแตะจมูก บรรยากาศในครัวอบอวลด้วยไออุ่นจากเตา ไม่มีบทสนทนาใดระหว่างเรา แต่ฉันยินดีจะยืนนิ่ง ๆ เฝ้ามองเขาในระยะไม่ใกล้ไม่ไกล

และในจังหวะแบบนี้ ที่ฉันไม่ได้คาดคิดเลย เปลวจันทร์ก็ตอบกลับมา

ไม่ใช่เสียงในหัว ไม่ใช่ความรู้สึกที่เอ่อล้น ไม่ใช่ความฝัน

แต่เป็นเพียงภาพหนึ่งที่แวบเข้ามาในหัวเพียงเสี้ยววินาที

เป็นภาพที่คล้ายกันกับที่ฉันมองเห็นอยู่ตอนนี้ ภาพแผ่นหลังของพี่ไต้ฝุ่นซึ่งกำลังขะมักเขม้นกับอาหาร เธอเคยเห็นภาพนี้มาก่อน

หลังกินข้าวเสร็จฉันก็เดินกลับเข้าห้อง ตัดสินใจเปิดแล็ปท็อป กดเข้าหน้าเพจนิยายของเปลวจันทร์ และนั่งมองข้อความจากนักอ่าน

ฉันกำลังจัดลำดับความคิดให้เข้าที่เข้าทาง

ตอนนี้ฉันแน่ใจแล้วว่านิยายไม่ใช่ตัวกระตุ้นที่ทำให้เธอแสดงตัว นิยายพวกนี้ส่งผลกับฉัน ไม่ใช่เธอ

มันเป็นความต้องการของฉันเองที่อยากเก่งให้ได้เหมือนเธอ เป็นแค่ความคาดหวังของฉันในตอนนี้ที่อยากจะเป็นนักเขียน ซึ่งเธอ…ได้เป็นไปแล้ว

ดังนั้น การนั่งหมกมุ่นกับนิยายเพื่อได้รู้จักเธอเป็นสิ่งที่ฉันคิดไปเอง เปลวจันทร์ไม่ได้สนใจนิยายของเธอเลยแม้แต่นิด สิ่งที่กระตุ้นเธอได้ คือพี่ไต้ฝุ่น

ในขณะที่ฉันนั่งเงียบ ๆ อยู่ตรงนี้ ความรู้สึกผิดต่อพี่ไต้ฝุ่นที่ฉันพยายามกดมันให้ลึกลงไป ย้อนกลับมาทิ่มแทงใจฉัน ฉันกำลังทำร้ายใครบางคนที่สำคัญกับเธอ

ฉันกำลังคิดอย่างหนัก ว่าควรจะบอกทุกสิ่งกับพี่ไต้ฝุ่น ทั้งความรู้สึกที่เกิดขึ้นตอนที่กอดเขา ฝันร้ายที่ตามหลอกหลอน สัญญาณจากเปลวจันทร์ การที่ฉันใช้เขาเป็นสะพานเพื่อเชื่อมไปถึงเธอ และความรู้สึกจริง ๆ ของฉันที่มีต่อพี่ไต้ฝุ่น

ฉันจะบอกเขา

ฉันเปิดประตูออกจากห้อง เสียงน้ำไหลและเสียงจานกระทบกันดังแว่วมา พี่ไต้ฝุ่นกำลังล้างจานอยู่ในครัว

แม้กำลังก้าวเท้าเดินไปข้างหน้า แต่ฉันยังคิดวนเวียนเรื่องสิ่งที่จะพูด พยายามเรียบเรียงประโยคให้เข้าใจง่ายที่สุด

แต่เรื่องที่ฉันคิดจะพูดก็กลายเป็นเรื่องเล็กเมื่อได้ยินบทสนทนาระหว่างแม่กับพี่ไต้ฝุ่น

“ทำไมฝุ่นไม่บอกน้องล่ะ” เสียงแม่พูด ประโยคคำถามนี้ทำให้ฉันที่กำลังจะเดินเข้าไปในครัวต้องหยุดเท้าตัวเอง พี่ไต้ฝุ่นพูดอะไรสักอย่างตอบกลับมาแต่เสียงจานชามที่กระทบกับในอ่างล้านจานดังกลบจนฟังไม่ได้ศัพท์

“แต่มันคงจะดีกว่านี้” ฉันรู้สึกได้ว่าแม่กำลังร้อนใจ

“มันเสี่ยงครับ”

“ฝุ่นก็รู้ว่าน้องสับสนที่เป็นอยู่แบบนี้ แม่เองก็อึดอัด เราบอกน้องแค่บางเรื่องก็ได้นะฝุ่น”

“น้าจันทร์ฟังผมนะ”เขาพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น แม่หยุดพูด เสียงน้ำจากก๊อกน้ำเงียบลง บรรยากาศหนักอึ้งกดทับตัวฉันไว้ ฉันยืนนิ่งอยู่ข้างประตูครัว ไม่กล้าขยับ

“อิงเอยไม่ควรจำได้” เสียงเขาเย็นชา ต่างจากน้ำเสียงอ่อนโยนของเขาที่ฉันเคยได้ยิน นั่นใช่เสียงของพี่ไต้ฝุ่นแน่หรือ

บทสนทนาจบลงอย่างนั้น ฉันปลีกตัวออกมานั่งหน้าบ้าน อากาศตอนกลางคืนในเดือนกันยายนค่อนข้างเย็น ลมพัดผ่านเบา ๆ แต่ก็หนาวพอจะทำให้ฉันต้องกอดตัวเองไว้ ทั้งที่ความหนาวจากภายนอกยังไม่เท่าความเย็นยะเยือกที่กำลังกัดเซาะอยู่ข้างใน

ฉันพยายามเข้าใจ แต่กลับยิ่งสับสน ทั้งแม่กับพี่ไต้ฝุ่นจงใจปิดบังบางอย่าง คงเกี่ยวกับความทรงจำที่หายไปของฉัน เกี่ยวกับพี่ไต้ฝุ่น...เกี่ยวกับเปลวจันทร์

น้ำตาเอ่อล้นขึ้นมาทั้งที่ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกอะไรอยู่ เหมือนกำลังตกอยู่ในความมืด ไม่มีแสงสว่าง ไม่มีทางเดิน ไม่มีแม้แต่ภาพจำสักเสี้ยวให้ยึดเหนี่ยว ทุกอย่างกลวงเปล่า

อะไรที่ฉันไม่รู้ อะไรที่ฉันไม่ควรจำได้

เปลวจันทร์ ช่วยบอกฉันที พี่ไต้ฝุ่นสำคัญกับเธอใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงสำคัญ เพราะเธอรักเขา...หรือเพราะเขาทำร้ายเธอ

ฉันไม่รู้เลยว่าความทรงจำที่ขาดหายเหมือนหน้ากระดาษที่ถูกฉีกออกไปนั้น ใครเป็นคนทำ

เป็นอื่นไป

วันนี้หลังจากกินมื้อเช้าที่พี่ไต้ฝุ่นทำไว้ให้จนอิ่มแปล้ ฉันก็ออกมานั่งที่เฉลียงหน้าบ้าน พร้อมหยิบหนังสือที่เขาซื้อให้ติดมือมานั่งอ่านด้วย

บรรยากาศหน้าบ้านสงบร่มรื่นเหมือนอย่างเคย ลมเอื่อย ๆ พัดใบไม้ไหวเป็นจังหวะ เสียงกระดิ่งลมแขวนหน้าบ้านดังกรุ๋งกริ๋งผสมกับเสียงนกร้องอยู่ไกล ๆ ทั้งหมดนั้นกลายเป็นเสียงบรรยากาศที่กล่อมใจฉันให้สงบ

เสียงพลิกหน้ากระดาษดังขึ้นให้ได้ยินเป็นระยะ ฉันจมอยู่กับเรื่องราวในนิยาย บางตอนก็เผลออุทานออกมาเบา ๆ บางทีหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัว และบางช่วงก็ยิ้มค้างอยู่นานโดยไม่ทันสังเกตตัวเอง

ฉันชอบสัมผัสจากหน้ากระดาษมากกว่าการอ่านจากหน้าจอ ตอนที่ได้พลิกหน้ากระดาษแต่ละหน้า ได้ไล้ปลายนิ้วลูบขอบกระดาษ รู้สึกเหมือนได้จับต้องเรื่องราวจริง ๆ กลิ่นหมึกจาง ๆ ที่ติดปลายนิ้วคือกลิ่นที่ฉันชอบ และมันทำให้ฉันรู้สึกมีชีวิต ฉันไม่เคยเบื่อการอ่านเลย ไม่ว่าจะอ่านหนังสือกี่เล่ม ความรู้สึกก็ยังเหมือนเดิม

อ่านไปได้ไม่กี่ตอนก็ถึงเวลากินมื้อเที่ยง แม่ชวนให้ฉันนั่งกินด้วยกัน โดยเปิดรายการทีวีดูไปด้วย ฉันไม่ได้สนใจรายการทีวีที่แม่กำลังนั่งบ่นให้ฟัง ขณะตักข้าวเข้าปาก ฉันเพียงอยากรีบกินให้หมดเพื่อกลับไปอ่านนิยายต่อ

แม่เปิดประตูหน้าบ้านทิ้งไว้ ฉันจึงได้ยินเสียงทีวีและเสียงบ่นอุบของแม่ดังแทรกระหว่างอ่าน แต่มันไม่เป็นปัญหา เพราะระหว่างที่อ่านฉันจะจมอยู่กับเรื่องราวจนแทบไม่ได้ยินเสียงอะไร

พอรู้ตัวอีกทีฟ้าก็เปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินเข้มแล้ว ฉันถือหนังสือกลับเข้าบ้าน โดยใช้นิ้วตัวเองคั่นหน้าหนังสือเอาไว้ เสียงแมลงยามค่ำที่เคยดังเซ็งแซ่อยู่ข้างนอกเงียบลงทันทีที่ประตูหน้าบ้านปิดสนิท ฉันย่อตัวลงนั่งบนโซฟา เปิดหน้าที่อ่านค้างไว้ และจดจ่ออยู่กับหนังสือต่อเพื่อให้เรื่องราวไม่ขาดตอน

และฉันก็อ่านหนังสือเล่มนั้นจบในวันเดียว มันเป็นหนังสือชุดที่มีภาคต่ออีกหลายเล่ม พอพี่ไต้ฝุ่นกลับถึงบ้านฉันจึงเอ่ยปากขอให้เขาแวะซื้อเล่มที่เป็นภาคต่อให้ โดยตั้งใจจะไปขอเงินจากแม่ แต่พี่ไต้ฝุ่นยิ้มด้วยความดีใจที่ได้รู้ว่าฉันชอบหนังสือที่เขาซื้อให้และยืนยันว่าเขาจะซื้อให้ฉันด้วยความยินดีโดยที่ฉันไม่ต้องเอ่ยปากขอเงินแม่

ทุกวันเราจะมีกิจกรรมหลังมื้อเย็น บางวันก็ดูหนัง บางวันก็เลือกบอร์ดเกมมาเล่นด้วยกัน แน่นอนว่าพี่ไต้ฝุ่นยังพัฒนาฝีมือการเล่นบอร์ดเกมได้ไม่ถึงขั้นที่จะชนะฉันได้ง่าย ๆ แต่ก็มีบางครั้งที่เขาดวงดีจนพลิกเกมได้ แล้วก็ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับชัยชนะตัวเองเหมือนเด็กได้ของขวัญ

หลายวันแล้วที่ฉันใช้เวลาทั้งวันวนเวียนอยู่กับโต๊ะเขียนหนังสือ มุมโซฟา และเฉลียงหน้าบ้าน พออ่านนิยายที่พี่ไต้ฝุ่นซื้อให้จนครบทุกเล่ม ฉันก็เปิดแล็ปท็อปเลือกนิยายขึ้นมาอ่านอีก เหมือนมีสนามแม่เหล็กบางอย่างดูดฉันไว้กับข้อความและคำบรรยาย ฉันสังเกตจังหวะการเล่าเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ บางทีก็ย้อนกลับไปอ่านบทก่อนหน้าเพื่อดูว่าผู้เขียนซ่อนไว้อะไรไว้

พอหิวก็หยิบขนมในลิ้นชักมากินเล่น พอเพลียก็ยืดตัวแล้วกลับมาอ่านต่อ ไม่มีเสียงเพลง ไม่มีเสียงทีวี มีเพียงเสียงพัดลมหมุนเบา ๆ กับเสียงกดแป้นพิมพ์เป็นระยะ

ฉันไม่ได้อ่านด้วยหัวใจ แต่ด้วยความกระหาย ฉันอยากรู้ว่านักเขียนเก่ง ๆ คิดยังไงตอนเขียน ฉันอยากเข้าใจจังหวะในการเล่าเรื่อง อยากรู้ว่าพวกเขาเริ่มยังไง รู้ได้ยังไงว่าควรตัดจบตรงไหน

ฉันไม่ได้เขียนเพื่อผู้อ่าน ไม่ได้เขียนเพราะมีแรงบันดาลใจ ฉันเขียนเพราะอยากเทียบให้ได้กับเธอ คำแต่ละคำเหมือนสนามประลอง และทุกครั้งที่ฉันเขียนได้ไม่ดีพอ มันก็กระซิบกลับมาให้รู้สึกผิด เหมือนความจริงที่ย้ำเตือนว่าเปลวจันทร์อยู่ไกลจากฉันเหลือเกิน

และทุกคืน ฉันจะนอนราบลงบนเตียงโดยเปิดโคมไฟอ่านหนังสือทิ้งไว้ หลับตาลงและจินตนาการถึงภาพความฝันที่มีใครบางคนยื่นมือมาช่วยเหลือ

บางคืนมือนั้นก็ดูคุ้นเคย เป็นมือของเปลวจันทร์ แต่ในบางคืนฉันจะเห็นฝ่ามือหนาของพี่ไต้ฝุ่น ในฝันฉันคว้ามือเขาเอาไว้ แต่ในความเป็นจริง ฉันกลัวว่าฉันจะไว้ใจเขามากเกินไป

ฉันคงอยากจะเชื่อจริง ๆ ว่าเขาไม่ใช่คนร้าย ไม่ใช่คนที่ขโมยความทรงจำของฉันไป แต่ฉันไม่อาจปักใจเชื่อได้ลงอีกแล้วหลังจากได้ยินคำพูดนั้นของเขา

และในวันที่ลืมตาตื่นขึ้นมาหลังความฝันที่ฉันได้คว้ามือเขาเอาไว้ ฉันก็ตัดสินใจแน่วแน่

ไม่ว่าเขาจะคิดอะไรอยู่ จะไม่อยากให้ฉันจำได้ก็ช่างเขา แต่ฉันจะเอาความทรงจำของฉันคืน

ฉันยังคงเดินออกไปส่งพี่ไต้ฝุ่นที่หน้าบ้านทุกวัน กอดเขาในเวลาที่เหมาะสม พูดคุยและหัวเราะไปด้วยกันอย่างเดิม แอบซบไหล่เขาระหว่างดูหนังในจังหวะที่แม่ไม่ทันสังเกต ฉันจะกดเก็บความรู้สึกผิดและความเจ็บปวดของตัวเองไว้ให้ลึกสุดหัวใจ ฉันจะใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อดึงเอาเปลวจันทร์นักเขียนที่รักของฉันกลับมา

และเพื่อให้ได้รู้ว่าคนที่ฉันรักสุดหัวใจไปแล้วอย่างเขา

...เป็นใครสำหรับเธอ

วันที่ได้เข้าพบพี่แก้วอีกครั้ง ฉันยิ้มแย้มและบอกเธอว่าวิธีของเธอได้ผล ฉันสามารถเขียนตอนจบที่ดีของความฝันได้แล้ว ฉันเขียนลงไปบนกระดาษที่เธอให้ว่ามีมือของใครบางคนยื่นมาหาเพื่อช่วยดึงฉันออกไป แต่ฉันไม่ได้บอกพี่แก้วว่ามือนั้นเป็นของพี่ไต้ฝุ่น และฉันก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าหลังจากคว้ามือเขาเอาไว้ เขาจะพาฉันไปที่ไหน

ฉันไม่ได้บอกพี่แก้วว่าฉันกำลังพยายามเอาความทรงจำคืนมา ไม่ว่าจะต้องใช้วิธีใดก็ตาม ฉันจะไม่สนใจความทรมานที่เกิดขึ้นเมื่อมีอะไรบางอย่างเข้ามาบีบรัดหัวใจ ซึ่งพี่แก้วคงไม่เห็นด้วย ฉันจึงต้องเก็บไว้เป็นความลับ ไม่เปิดปากบอกใครทั้งนั้น

หลังรถเลี้ยวออกจากโรงพยาบาล ฉันก็ขอให้แม่กับพี่ไต้ฝุ่นพาแวะไปร้านหนังสือ เพราะอยากจะไปเลือกหนังสือด้วยตัวเอง พี่ไต้ฝุ่นจึงเปลี่ยนเส้นทางเพื่อมุ่งหน้าไปที่ห้างสรรพสินค้า

ทันทีที่เรามาถึง ฉันก็รีบเดินนำลิ่วเข้าไปในร้านหนังสือที่ตั้งอยู่ชั้นสองของห้าง เมื่อก้าวเท้าเข้าสู่พื้นที่ร้าน กลิ่นกระดาษและหมึกพิมพ์อ่อน ๆ ก็ลอย

เข้ามาปะทะจมูก กลิ่นนั้นอบอุ่นและคุ้นเคยอย่างประหลาด แสงไฟสีขาวนวลส่องกระทบพื้นไม้ลายธรรมชาติที่สะอาดสะอ้าน ชั้นหนังสือวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ แต่ละชั้นสูงเลยระดับสายตาไปเล็กน้อย หนังสือถูกจัดวางตามหมวดหมู่ โดยมีป้ายเล็ก ๆ เขียนบอกไว้อย่างชัดเจน

ฉันมุ่งหน้าไปยังโซนนิยายทันที ป้ายเหนือหัวเขียนว่า *วรรณกรรม* ฉันกวาดตามองชั้นหนังสือที่เรียงรายไปด้วยปกหลากสี บางเล่มมีชื่อที่คุ้นเคย บางเล่มไม่เคยเห็นมาก่อน ฉันหยิบเล่มหนึ่งขึ้นมา เปิดอ่านคำนำและลองไล่สายตาไปตามย่อหน้าแรก ๆ ความรู้สึกตื่นเต้นที่ได้สัมผัสตัวหนังสือจริง ๆ อีกครั้งกลับมาอย่างชัดเจน ฉันหยิบมาเทียบสองสามเล่ม ลังเลเล็กน้อยระหว่างเรื่องแฟนตาซีกับแนวดราม่า ก่อนจะวางลงแล้วยืนพิจารณาอยู่นาน

สายตาเหลือบไปเห็นอีกโซนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลนัก ป้ายเขียนว่า *รวมเรื่องสั้น* ด้วยความสงสัย ฉันจึงก้าวเท้าไปยังโซนนั้น ที่ชั้นหนังสือแถบนั้นมีเล่มบางวางเรียงอยู่มากมาย หน้าปกเรียบง่ายแต่ดูมีเสน่ห์ในแบบเฉพาะตัว ฉันหยิบเล่มหนึ่งขึ้นมา เปิดผ่าน ๆ แล้วพบว่าบางเล่มมีเพียงไม่กี่หน้า แต่กลับมีเนื้อหาและถ้อยคำที่กระแทกใจได้อย่างน่าแปลก

เสียงในร้านหนังสือยังคงเงียบสงบ มีเพียงเสียงพลิกหน้ากระดาษของผู้คนที่ยืนอ่านอยู่ไม่ห่าง เสียงฝีเท้าเบา ๆ จากผู้มาเยือนคนอื่น และเสียงเปิดเพลงคลอดังมาจากลำโพงที่ซ่อนไว้ตามมุมร้าน ทั้งหมดนั้นรวมกันเป็นบรรยากาศที่ทำให้ฉันรู้สึกสบายและเป็นอิสระอย่างบอกไม่ถูก

แม่เดินแยกไปดูหนังสือโซนบ้านและสวน ส่วนพี่ไต้ฝุ่นเดินเข้าโซนนั้นทีโซนนี้ทีและเหลือบมองฉันเป็นระยะ ฉันเริ่มรู้สึกไม่พอใจขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่าเขาพยายามจับตามองฉัน ราวกับว่าเขาอยากให้ฉันอยู่ในสายตาเสมอ

ฉันตัดสินใจหยิบนิยายมาสองเล่ม และหนังสือจากโซนรวมเรื่องสั้นอีกหนึ่งเล่ม และเดินไปหาแม่ โดยที่พี่ไต้ฝุ่นเดินตามมาติด ๆ

“เลือกได้แล้วเหรอ” แม่ถามและวางหนังสือรวมแบบบ้านเล่มหนาในมือลง

ฉันยื่นหนังสือให้แม่ดู แต่แม่ยังไม่ทันได้พูดอะไร เสียงทุ้มก็ดังขึ้นขัดจังหวะ

“อิงอยากได้เล่มนี้เหรอ” เขาถามพลางชี้นิ้วไปที่เล่มหนึ่งในมือฉัน หน้าปกเป็นภาพวาดดอกไม้สีชีด ชื่อเรื่องเขียนไว้ว่า *the sun and her flowers: ในมือเธอมีดอกทานตะวัน* หนังสือยังมีพลาสติกใสซีลอย่างเรียบร้อย ฉันยังไม่ได้เปิดดูเนื้อหาในเล่ม แต่แค่ชื่อเรื่อง รูปเล่ม และคำโปรยด้านหลังก็ดึงดูดความสนใจฉันได้ทันที

“ใช่ค่ะ” ฉันตอบเสียงเรียบ พี่ไต้ฝุ่นนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้นอีกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนพยายามโน้มน้าว

“อันนี้มันไม่ใช่นิยายนี่นา อิงไม่เลือกนิยายแทนละ”

ฉันขมวดคิ้วนิด ๆ รู้สึกเหมือนถูกขัดใจโดยไม่จำเป็น เสียงในร้านเริ่มเงียบขึ้นอย่างประหลาด หรืออาจเป็นแค่ฉันที่รู้สึกเช่นนั้น เสียงแอร์เย็น ๆ พัดผ่านเหนือศีรษะ กับเสียงเพลงบรรเลงเบา ๆ ที่คลออยู่ในพื้นหลังกลับฟังดูห่างไกลกว่าก่อนหน้านี้

“ก็นี่ไง” ฉันพูดห้วน ๆ แล้วชูหนังสือนิยายสองเล่มที่เลือกมาให้เขาดู

พี่ไต้ฝุ่นมองหนังสือนิยายในมือฉันแล้วก็เลื่อนสายตาไปมองเล่มนั้นอีกแววตาเขาดูลุกลี้ลุกลนอย่างน่าสงสัย

“แต่พี่ว่าเล่มนี้ไม่ค่อยน่าอ่านนะ อิงเลือกเล่มอื่นดีกว่าไหม มีเรื่องที่สไตล์เดียวกันอีกเยอะเลย”

ฉันนิ่งไปชั่วครู่ รู้สึกเหมือนอะไรบางอย่างเริ่มตึงเครียดขึ้นในอากาศ เสียงพูดคุยของลูกค้าคนอื่นเริ่มเบาลงราวกับเลือนหาย หรือไม่ก็อารมณ์ในตัวฉันต่างหากที่ทำให้เสียงรอบตัวจางไป

“ก็อิงอยากได้” ฉันพูดเสียงแข็ง ความไม่พอใจผุดขึ้นมาจากใจอย่างไม่รู้ตัว เขาจะตัดสินหนังสือจากแค่ปกได้ยังไงว่ามันไม่น่าอ่าน ทั้งที่ยังไม่ได้เปิดดูข้างในด้วยซ้ำ

พี่ไต้ฝุ่นชะงักไป สีหน้าของเขาสะท้อนความประหลาดใจปนกับความเจ็บปวดบางอย่างที่ฉันไม่เข้าใจ แต่ฉันเบือนหน้าหนี รู้สึกได้ถึงรอยร้าวเล็ก ๆ บางอย่างที่แทรกเข้ามาระหว่างเรา

หัวใจฉันเต้นแรงขึ้นอย่างไร้เหตุผล ความคิดหนึ่งแล่นปลาบเข้ามาอย่างไม่อาจห้ามได้ หรือว่าที่พี่ไต้ฝุ่นไม่อยากให้ฉันอ่านเล่มนี้เพราะมันเกี่ยวข้องกับบางอย่าง บางอย่างที่เขาไม่อยากให้ฉันรู้

งั้นฉันก็ต้องรู้ให้ได้

“แต่อิงครับ พี่ว่า…” เขายังไม่ทันพูดจบ ฉันก็พูดแทรกขึ้น

“เลิกขัดสักทีได้ไหมคะ มันก็แค่หนังสือ ถ้าอิงอยากได้แล้วพี่จะมาวุ่นวายอะไรนักหนา”

คำพูดนั้นเหมือนมีคม ทิ่มแทงลงกลางระหว่างเรา พี่ไต้ฝุ่นชะงักไปทันที ราวกับถูกกระแทกจนลมหายใจสะดุด ดวงตาของเขาสั่นไหวในชั่วพริบตา รอยยิ้มบาง ๆ ที่เคยแต่งแต้มอยู่บนใบหน้าเลือนหายไป เหลือเพียงแววตาที่หม่นเศร้าราวกับหัวใจถูกฉีก

ใจฉันกระตุกวูบเมื่อเห็นแววตานั้น เจ็บ แบบที่ไม่รู้ว่าทำไมถึงเจ็บนัก เหมือนมีอะไรบางอย่างหล่นกระแทกกลางอกและแตกเป็นเสี่ยง ๆ แต่ฉันแค่ยืนอยู่ตรงนั้น ไม่อ่อนข้อ ไม่ขอโทษ ไม่ถอยหนี

เป็นพี่ไต้ฝุ่นที่หมุนตัวหันหลังให้ พูดโดยไม่หันมามองว่าจะไปเข้าห้องน้ำ แล้วผลุนผลันออกจากร้านไป

ตอนที่เราจ่ายเงินซื้อหนังสือ แม่พูดเบา ๆ กับฉัน

“แม่ไม่รู้นะ ว่าเราสองคนไปทะเลาะอะไรกันมา แต่อิงพูดจาไม่น่ารักเลยนะลูก พี่เขาก็คงไม่ได้อยากจะขัดใจอิงนักหรอก เขาเคยขัดใจอิงซะที่ไหน แม่ว่าอิงไปขอโทษพี่เขาดีกว่านะ”

ฉันเข้าใจแม่ แม่คงรู้สึกอึดอัดกับบรรยากาศเมื่อครู่ แต่ฉันก็ต้องตระหนักเอาไว้ว่าแม่เองก็ปิดบังอะไรบางอย่างไว้เช่นกัน

ฉันไม่ได้ตอบอะไรแม่กลับไป และแม่ก็ไม่ได้พูดอะไรอีก เราเดินออกจากร้านและยืนรอพี่ไต้ฝุ่นสักพัก ไม่นานเขาก็เดินมา พี่ไต้ฝุ่นมองฉันและยิ้มน้อย ๆ เขาเหลือบมองถุงกระดาษใส่หนังสือที่ฉันถืออยู่ ฉันเผลอตัวกำมือที่ถือถุงไว้แน่น แล้วพี่ไต้ฝุ่นก็ออกเดินนำไปที่ลานจอดรถโดยไม่พูดอะไร

เรากินมื้อเย็นด้วยกันเหมือนเคย แต่บรรยากาศระหว่างฉันกับพี่ไต้ฝุ่นยังคงตึงเครียด เสียงช้อนกระทบจานดังชัดเจนเกินไปในความเงียบ มันเงียบจนฉันได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นชัดเจนประสานไปกับความคิดที่ยังสับสน แม่ชำเลืองมองเราสองคน ก่อนจะรวบช้อนแล้วลุกขึ้นจากโต๊ะ เธอบอกเพียงสั้น ๆ ว่าจะเปิดทีวีหน่อย น้ำเสียงของแม่เบาและอ่อนโยนเหมือนพยายามไม่รบกวนใคร แต่ก็อยากทำลายความอึดอัดนี้ลงบ้าง

เสียงทีวีดังขึ้น เป็นรายการข่าวที่ไม่มีใครในโต๊ะสนใจ เสียงผู้ประกาศอ่านข่าวด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย แต่ก็ไม่อาจกลบความรู้สึกตึงเครียดที่แผ่ปกคลุมไปทั่วห้อง ฉันก้มหน้ากินข้าวเงียบ ๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่ารสชาติของอาหารวันนี้เป็นยังไง พี่ไต้ฝุ่นนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เขาไม่พูดอะไรเลยตั้งแต่กลับถึงบ้าน ไม่สบตา ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น มือที่จับช้อนของเขาแน่นกว่าปกติ เส้นเลือดบนหลังมือปูดขึ้นเล็กน้อย เหมือนเขากำลังอดกลั้นบางอย่างไว้ ส่วนฉันก็พยายามกดเก็บทุกอย่างไว้ใต้แววตาเฉยชา แต่ยิ่งพยายามไม่คิดก็ยิ่งรู้สึกเจ็บลึกเข้าไปในใจ

ฉันไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร และเขาก็ไม่รู้ว่าฉันกำลังกลัวอะไรอยู่ ความเงียบระหว่างเราไม่ใช่เพียงแค่การไม่พูด มันเหมือนกำแพงบาง ๆ ที่กั้นเราไว้คนละฝั่ง เสียงทีวีที่เบาบางเป็นเพียงฉากหลังจาง ๆ ที่ไม่อาจลบความเงียบจริง ๆ ที่ยังคงทาบทับอยู่เต็มห้อง ฉันไม่รู้ว่ากำแพงนี้จะทลายลงเมื่อไหร่ หรือสุดท้ายมันจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่มีวันข้ามไปถึงกันได้อีกเลย เพราะเป็นฉันเองที่สร้างกำแพงหนานี้ขึ้นมา

หลังเก็บจานไปล้างเรียบร้อย พี่ไต้ฝุ่นก็ออกไปนั่งที่เฉลียงหน้าบ้าน เขาบอกว่าให้เราปิดล็อกประตูหน้าบ้านได้เลยเพราะเขาจะขอนั่งอยู่ตรงนี้แค่ครู่เดียว เสียงของเขานุ่มและเรียบจนฉันแยกไม่ออกว่ากำลังเศร้าหรือแค่เหนื่อย แต่แม่ก็แค่ปิดประตูไว้โดยไม่ลงกลอน

แม่เข้าไปอาบน้ำแล้ว ในบ้านเหลือเพียงฉันซึ่งเฝ้ามองผู้ชายคนหนึ่งที่นั่งหันหลังให้ประตูบ้าน แผ่นหลังของเขาบดบังแสงจากไฟถนนหน้าบ้านจนเกิดเป็นเงาทาบลงบนพื้น ไหล่กว้างนั้นตกลงเหมือนกำลังแบกอะไรบางอย่าง

ที่หนักหนาและยากจะอธิบาย ฉันเฝ้ามองอยู่เนิ่นนานเพราะรู้ว่าเขาจะไม่หันกลับมาสบตา

พี่ไต้ฝุ่นนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น ปล่อยให้สายลมเย็นพัดผ่านร่าง ฉันรู้สึกได้ถึงระยะห่างที่ทั้งใกล้และไกลในเวลาเดียวกัน เหมือนแค่ยื่นมือไปก็แตะถึง แต่ก็เหมือนต้องเดินข้ามมหาสมุทรเพื่อจะไปถึงเขา

ฉันรู้สึกเหมือนมีบางอย่างจุกอยู่ในอก ใจฉันสั่นคลอน พี่ไต้ฝุ่นไม่พูดอะไรสักคำ แต่ความเงียบของเขาดังกว่าคำพูดใด ๆ มันเจ็บ มันเศร้า จนฉันเริ่มรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะยอมแพ้ แววตาของเขาในร้านหนังสือแวบเข้ามา แววตาที่ทำให้หัวใจฉันปริแตก

แค่คำขอโทษคำเดียว…มันจะเป็นอะไรไปละ มันไม่ได้หมายความว่าฉันจะเชื่อใจเขา ไม่ได้แปลว่าฉันจะลืมความไม่ไว้ใจหรือสงสัยที่ฝังอยู่ในใจ แต่มันก็คงไม่ทำร้ายความทรงจำที่ฉันกำลังพยายามจะดึงกลับมา มันก็แค่คำหนึ่งที่อาจทำให้เราหายใจได้โล่งขึ้นอีกนิด

“พี่…อิงขอโทษ” ฉันไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเปิดประตูเดินออกมาข้างนอกตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ได้ยินเสียงของตัวเองเปล่งออกไป แค่คำขอโทษเอง แต่หัวใจก็เหมือนจะถูกบีบแน่นขึ้นมา ไม่ใช่เพราะเสียใจที่พูดออกไป แต่เพราะฉันไม่ได้บอกเขา ว่าฉันกำลังขอโทษเรื่องอะไร เรื่องที่พูดจาไม่ดีกับเขาวันนี้ หรือเรื่องที่ฉันกำลังใช้เขาเพื่อรื้อฟื้นความทรงจำของตัวเองโดยที่เขาไม่ยินยอม เขายิ้มน้อย ๆ

“ไม่เป็นไรครับ พี่ผิดเอง” เขาพูด และหันหน้ากลับไปมองถนนหน้าบ้าน แต่สายตาเขาเหมือนกำลังเหม่อมองออกไปไกลกว่านั้น ราวกับว่าความคิดของเขาเดินทางไปยังที่ที่ฉันไม่มีวันตามไปถึง

“พี่ไม่ได้ผิด อิงผิด” ฉันพูดเสียงเบา พยายามกลั้นเสียงสะอื้นที่จุกอยู่ข้างใน ความรู้สึกผิดมันไหลล้นขึ้นมาจนปริ่มคอหอย ฉันไม่ได้อยากทำให้เขาเสียใจ ไม่เคยเลยสักนิด แต่บางครั้งคำพูดก็เหมือนหลุดรอดจากใจไปก่อนจะทันคิด

“ครับ...เข้าใจแล้ว” พี่ไต้ฝุ่นตอบด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลเหมือนเคย แต่ยิ่งเขาอ่อนโยนเท่าไร ฉันก็ยิ่งรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกบีบคั้นมากขึ้นเท่านั้น เขาไม่ได้หันกลับมา แต่ฉันเห็นเสี้ยวหนึ่งของใบหน้าเขา ความเศร้าซ่อนอยู่ในดวงตา ริมฝีปากปิดสนิทเหมือนกำลังข่มกลั้นอะไรเอาไว้

ฉันพยักหน้ากับตัวเอง ฉันไม่รู้ว่าตัวเองกำลังคาดหวังอะไร ฉันกัดริมฝีปากตัวเองแน่น มือกำชายเสื้อราวกับจะหาที่ยึดเหนี่ยวให้ตัวเองไม่สั่นไหวมากไปกว่านี้

ฉันอยากกอดเขา อยากซุกหน้าลงไปที่อกของเขาแล้วปล่อยให้น้ำตาไหลออกมาทั้งหมด อยากได้ยินเขาพูดว่าไม่เป็นไร ไม่ว่าเรื่องไหนก็จะไม่เป็นไรทั้งนั้นถ้าอยู่กับเขา แต่ฉันรู้ว่าตัวเองยังไม่ควรได้รับความอบอุ่นแบบนั้น เป็นฉันเองที่ยังไม่พร้อมจะรับมัน

ฉันมันเห็นแก่ตัว และฉันก็กลัว กลัวว่าสัมผัสจากเขาในตอนนี้อาจทำให้สิ่งที่ฉันกำลังทำอยู่พังทลายลง ฉันกลัวว่าถ้าได้กอด ฉันจะเผลอใจไปและไม่สามารถพาเปลวจันทร์กลับคืนมาได้

ฉันเดินเข้าบ้านอย่างเงียบเชียบ เสียงลงกลอนประตูดังเบา ๆ แต่ดังก้องในใจฉันราวกับกำลังตอกย้ำว่าฉันไม่สามารถถอยหลังได้อีกแล้ว ฉันชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะหันหลังให้ประตู รีบเดินกลับเข้าห้องโดยไม่หันกลับไปมองอีกเลย

ฉันอยู่ในห้องที่มีผนังสีเทาอ่อน ไม่มีหน้าต่าง ไม่มีประตู ไม่มีแม้แต่รอยแตกของผนัง ฉันนั่งขดตัวสั่นเทาอยู่ในมุมหนึ่งของห้อง

ดวงไฟบนเพดานซึ่งเป็นแสงสว่างเดียวที่เคยมีดับลง ทั้งห้องตกอยู่ในความมืด

แล้วฉันก็รู้สึกถึงสัมผัสเย็นเฉียบแตะที่ต้นคอ ฉันหดตัวหนีด้วยสัญชาตญาณ อยากจะกรีดร้องออกมา แต่มีบางอย่างปิดปากฉันไว้ไม่ให้เสียงใดเล็ดลอด

มันกดทับตัวฉันไว้ ไม่มีพื้นที่ให้ฉันขยับตัวได้อีก ฉันพยายามดิ้นรนให้หลุดออกจากการจู่โจมที่มองไม่เห็น แต่มันไม่ยอม

สัมผัสหยาบ ๆ รัดเข้าที่ข้อเท้า แล้วมันก็ลากตัวฉันไปกับพื้น ฉันน้ำตาไหล กรีดร้อง ขอให้มันหยุด แต่ทุกคำวิงวอนก็จมหายราวกับไม่เคยมีอยู่ในโลกนี้ เหมือนทั้งจักรวาลนี้มีเพียงฉันกับมัน

แล้วฉันก็สะดุ้งตื่นขึ้นอีกครั้งเป็นรอบที่สามของคืนนี้

เหงื่อผุดพรายขึ้นเต็มหน้าผาก ฉันหอบหายใจเอาอากาศเข้าปอดลำคอแห้งผาก ฉันลูบหน้าตัวเองและรีบลุกไปเปิดไฟเพดาน

แสงไฟจากโคมไฟอ่านหนังสือไม่อาจบรรเทาความกลัวนี้ได้อีกแล้ว ฉันไม่กล้าหลับตาเพราะกลัวจะต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืดซึ่งกำลังตามไล่ล่าฉันแม้ในความจริง ฉันกลัวจนไม่อาจบรรยายได้

ฉันใช้มืออีกข้างกำรอบสร้อยข้อมือที่ใส่อยู่ จับมันเอาไว้แนบอก ให้ใจได้รู้สึกถึงความอบอุ่น แต่ฉันกลัวเกินไป กลัวจนไม่อาจมีความอุ่นใดแทรกเข้ามาในหัวใจได้

ฉันลุกจากเตียง เดินช้า ๆ ไปยังโต๊ะเขียนหนังสือราวกับถูกดึงดูดด้วยแรงที่ไม่อาจต้านทาน นั่งลงอย่างเงียบงัน ก่อนจะเอื้อมมือไปคว้าสมุดจดเล่มหนึ่งกับดินสอที่วางไว้มุมโต๊ะ เปิดมันไปเรื่อย ๆ จนถึงหน้ากระดาษที่ยังว่างเปล่า

มือของฉันสั่นเล็กน้อยขณะจับดินสอ แต่ฉันไม่ลังเล หัวใจยังเต้นแรงจากฝันร้ายที่ยังไม่คลายออกไป ฉันเริ่มขีดเขียน ลงมือถ่ายทอดทุกอย่างที่อัดแน่นอยู่ในอก ความกลัวที่บีบรัด ความโดดเดี่ยวที่กัดกิน ความสับสนที่โถมเข้าใส่ไม่หยุดหย่อน ฉันเขียนไปเรื่อย ๆ ไม่หยุดเพื่อกลั่นเอาความเจ็บปวดทั้งหมดออกจากหัวใจ ราวกับถ้าฉันเขียนมากพอ ทุกอย่างอาจจะเบาบางลง

เสียงเสียดสีของดินสอกับกระดาษกลายเป็นจังหวะเดียวที่ยังคงอยู่ในห้วงเวลานั้น ฉันปล่อยให้ความรู้สึกพาไป ไม่ได้สนใจว่าอะไรจะออกมาเป็นคำ ไม่ว่ามันจะเรียงเป็นประโยคหรือกระจัดกระจายอย่างไร้แบบแผน ฉันแค่อยากให้ทุกอย่างในใจได้มีที่อยู่ ที่ซึ่งไม่ต้องแบกมันไว้อีกต่อไป

“ยังนอนไม่ค่อยหลับอยู่เหรอลูก” แม่ถามพลางสำรวจใบหน้าฉัน วันนี้ถึงไม่ได้ส่องกระจกก็รู้ได้ว่าผิวหนังใต้ตาคงดำคล้ำไม่น่ามองแล้ว

“นิดหน่อยค่ะ” ฉันตอบ พลางเขี่ยข้าวในจานไปมาเพราะรู้สึกว่าท้องปั่นป่วนและไม่ค่อยอยากอาหาร

“งั้นเราออกไปทำอะไรข้างนอกกันบ้างดีไหม อยู่แค่ในบ้านก็เบื่อ ๆ ด้วย” แม่พูดอย่างกระตือรือร้นและหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากด ฉันเดาว่าแม่คงจะโทรหาพี่ไต้ฝุ่นเพื่อขอยืมรถ เพราะเขาไปเดินทางไปทำงานด้วยรถไฟฟ้า รถ

ของเขาจึงจอดทิ้งไว้ที่บ้าน ซึ่งเขาเคยบอกว่าเราสามารถใช้รถได้เลยถ้าต้องการ

“ไม่ต้องออกไปไหนหรอกแม่…อิงอยากอ่านนิยาย” ฉันไม่อยากบอกแม่ว่ากำลังเขียนนิยายอยู่ ฉันกระดากปากที่จะพูดเพราะไม่แน่ใจว่าตัวเองเขียนได้ดีพอ อีกอย่าง ถ้าบอกว่าเขียนอยู่แม่ต้องขอดูแน่ ฉันไม่พร้อมจะอวดใครตอนนี้

“ไว้ค่อยอ่านก็ได้นี่ ไปเที่ยวเล่นกับแม่ดีกว่า เดี๋ยวแม่โทรหาพี่ฝุ่นก่อนนะ” ว่าจบแม่ก็หยิบจานของตัวเองลุกออกไปพลางยกโทรศัพท์แนบหู ฉันถอนหายใจและตัดสินใจเก็บข้าวที่กินไม่หมดใส่ตู้เย็น และลุกไปเตรียมตัวเพื่อออกไปข้างนอกกับแม่

พอแม่เป็นคนขับ ฉันซึ่งนั่งอยู่เบาะข้างคนขับก็กลายเป็นผู้ช่วยจำเป็น ฉันต้องคอยช่วยแม่ดูถนนหนทาง ต้องคอยร้องบอกเวลามีมอเตอร์ไซค์ขับปาดมา หรือช่วยดูป้ายทางแยก แทบไม่มีช่วงเวลาที่สามารถผ่อนคลายหรือปล่อยให้ใจลอยได้เหมือนตอนที่พี่ไต้ฝุ่นเป็นคนขับ

แม่พาฉันไปที่ห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในตัวเมืองที่ดูคึกคักแม้เป็นวันธรรมดา เราต้องวนรถอยู่นานกว่าจะหาที่จอดรถได้ โชคดีที่มีพนักงานโบกรถที่เห็นใจเราและช่วยชี้บอกจุดจอดที่ว่างอยู่ให้

เสียงเพลงบรรเลงเบา ๆ จากลำโพงบนเพดานดังคลอให้ได้ยินระหว่างเดินเพลิน ๆ แม่พาฉันเดินเล่นไปเรื่อยเปื่อยโดยไม่มีจุดหมาย แวะแผนกบ้านและสวนบ้าง แวะดูแผนกเสื้อผ้าบ้าง สุดท้ายก็เดินมาถึงแผนกเครื่องครัว

ฉันอดนึกถึงพี่ไต้ฝุ่นไม่ได้ เขาเป็นคนที่เข้าครัวบ่อยที่สุดในบ้าน จนกลายเป็นเหมือนเจ้าของครัวโดยปริยาย เราสองแม่ลูกเลยแทบไม่มีโอกาสได้ใช้พื้นที่ตรงนั้นด้วยกันมากนัก

ฉันกวาดสายตามองอุปกรณ์ที่วางเรียงกันบนชั้นวาง ทั้งกระทะ หม้อ ตะหลิว รวมถึงขวดใส่เครื่องปรุงหลากหลายแบบ และภาพของพี่ไต้ฝุ่นก็แวบเข้ามาในหัวโดยไม่ทันตั้งตัว

ฉันเคยนั่งอยู่ที่โต๊ะกินข้าว ลอบมองเขาที่ยืนอยู่หน้าเตา มือด้านหนึ่งจับด้ามกระทะ อีกข้างถือตะหลิวขยับอย่างคล่องแคล่ว กลิ่นข้าวหอม ๆ ผสมกับกลิ่นกระเทียมเจียวลอยฟุ้งไปทั่ว

ตอนนี้ฉันกำลังเหม่อมองกระทะแบบเดียวกับที่เขาใช้ แค่มองก็เหมือนจะได้กลิ่นข้าวผัดจานนั้นลอยมาแตะจมูก เสียงตะหลิวกระทบกับกระทะดังก้องอยู่ในหู ทั้งที่บริเวณนี้ไม่มีเสียงอะไรเลยนอกจากเสียงรองเท้าเดินบนพื้นกระเบื้อง

ช้อนคันเล็กที่ห่อพลาสติกไว้วางอยู่ในตะกร้า เป็นช้อนแบบเดียวกับที่เขาใช้ชิมอาหารทุกจานก่อนเสิร์ฟให้เรา

ฉันเผลอนึกถึงเขาทุกครั้งเมื่อมองอะไรก็ตามที่อยู่ในแผนกนี้ แต่ฉันไม่อยากให้ภาพของเขาในเวียนอยู่ในหัวอีกแล้ว

ฉันหันไปบอกแม่ว่าถ้าจะซื้ออุปกรณ์ครัว ควรรอเขามาเลือกซื้อเองน่าจะดีกว่า จากนั้นก็ชวนแม่ไปดูเครื่องแก้วที่แม่ชอบสะสมแทน

แม่เดินวนอยู่นานและในที่สุดของชิ้นแรกที่เราซื้อจากห้างแห่งนี้ก็คือแก้วไวน์ที่มีลายสวย ๆ ตรงที่จับ ฉันเหลือบมองแค่เล็กน้อยและพยักหน้าเห็นด้วยทันทีตอนที่แม่ขอความคิดเห็น ฉันอยากกลับบ้านเต็มแก่ แต่ก็ไม่อยากขัด

แม่ที่ดูมีความสุขกับการเลือกซื้อของ แต่แม่ก็คงสังเกตเห็นว่าฉันทำหน้าเบื่อหน่ายเสียเต็มประดา

“อยากไปดูร้านหนังสืออีกไหมล่ะ” แม่เอ่ยถามหลังจากจ่ายเงินซื้อแก้วไวน์สองใบและรับเงินทอนมา แม่คงรู้ว่าถ้าได้เดินเข้าร้านหนังสือ ฉันก็จะได้เป็นตัวเองอย่างเต็มที่เหมือนสมัยเด็ก ซึ่งจะตาเป็นประกายทุกครั้งแค่ได้เห็นหนังสือวางเรียงอยู่เต็มชั้นวาง

“ไม่ดีกว่าค่ะ ที่มีอยู่ยังอ่านไม่จบเลย” ฉันพูดพลางส่ายหน้าปฏิเสธ

หนังสือสามเล่มที่ซื้อไป ฉันยังไม่ได้แกะพลาสติกหุ้มหนังสือออกเลยด้วยซ้ำ เพราะหยิบหนังสือขึ้นมาทีไรก็จะนึกถึงใบหน้าอมทุกข์ของพี่ไต้ฝุ่น ฉันยังสลัดใบหน้าแบบนั้นของเขาออกไปจากความคิดไม่ได้ จึงได้แต่เก็บหนังสือพวกนั้นไว้ในลิ้นชัก

“งั้นหิวหรือยัง ไปหาอะไรกินก่อนไหม” แม่ถามต่อ ฉันกดโทรศัพท์ดูนาฬิกาบนหน้าจอ ตอนนี้เลยเวลาเที่ยงไปแล้ว

“เอางั้นก็ได้ค่ะ แม่อยากกินอะไร”

“ไปเลือกดูก่อนแล้วกัน”

ในโซนอาหารบนชั้นสี่ มีคนมากมายเดินขวักไขว่อย่างกับในตลาด กลิ่นหอมของอาหารหลายชนิดอบอวลไปทั่วบริเวณ แม่เลือกกินก๋วยเตี๋ยวเส้นเล็กน้ำตกเจ้าดัง ส่วนฉันเลือกกินหอยทอดที่เสิร์ฟบนกระทะร้อน เพราะคิดว่าปริมาณมันก็ไม่มากนักและฉันน่าจะกินให้หมดได้แม้กระเพาะจะรู้สึกไม่อยากรับอาหารเลยก็ตาม

หลังกินข้าวเสร็จเราก็ออกจากห้าง แม่แวะเติมน้ำมันจนเต็มถัง ฉันคิดว่าเราจะได้กลับบ้านกันเสียที แต่เหมือนแม่จะมีแผนอื่น แม่ขับรถเลียบถนนสายหนึ่งที่ขนาบไปกับรั้วของสวนสาธารณะ ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปยังลานจอดรถ

แม่ลดกระจกรถลงเล็กน้อย ลมพัดผ่านเข้ามาพาเอากลิ่นแดดกับกลิ่นหญ้าเข้ามา ฉันนั่งนิ่งมองสองข้างทางที่ต้นไม้เริ่มผลัดใบสีเขียวเป็นเหลืองจาง

“ไปเดินเล่นกัน” แม่ชวนหลังจากดับเครื่องยนต์ ฉันถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะพยักหน้า

เราเลือกนั่งบนพื้นหญ้าริมสระน้ำ อาศัยเงาร่มเย็นจากพุ่มไม้ใบหนาทึบ และกินขนมโตเกียวกับผลไม้ที่แม่แวะซื้อมาจากรถเข็นที่จอดขายอยู่ระหว่างทางเดินก่อนเข้าสวน

สวนสาธารณะไม่ค่อยมีผู้คนมากนัก มีสองสามครอบครัวที่พาเด็ก ๆ มาวิ่งเล่น หนุ่มสาวคู่หนึ่งซึ่งผลัดกันถ่ายรูปกับกระรอก และชายชราที่นั่งให้อาหารนกตรงม้านั่งอีกฟาก บรรยากาศสงบร่มรื่น เสียงนกกระจอกจ้อกแจ้กอยู่บนยอดไม้ เสียงเด็กหัวเราะอยู่ไม่ไกล กับเสียงน้ำไหลกระทบฝั่ง ใบไม้ปลิวร่อนลงมาจากต้นไม้ใหญ่ที่เราอาศัยร่มเงา ตกลงบนผมของแม่ แม่ตกใจคิดว่าเป็นแมลงจึงสะดุ้งและรีบปัดมันออก พอเห็นว่าเป็นแค่ใบไม้แม่ก็หัวเราะกับตัวเองเบา ๆ

ฉันมองภาพนั้นพลางกัดแตงโม และมองนู่นมองนี่ไปเรื่อย ถ้าที่นี่เป็นบ้าน บ้านหลังเก่า ๆ ของเรา ฉันคงจะรู้สึกอบอุ่นและสบายใจที่ได้นั่งกินแตงโมหน้าบ้านด้วยความผ่อนคลายและปล่อยใจลอยไปกับสายลม แต่

ตอนนี้ใจฉันร้อนรุ่มเพราะอยากจะกลับไปเขียนนิยาย ฉันหมกมุ่นกับมันมากมากเสียจนฉันเองก็ไม่รู้ตัว

“ปล่อยใจให้ว่างบ้าง อากาศออกจะดีอย่างนี้ ทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอยู่ได้” แม่ทัก ฉันถอนหายใจเป็นรอบที่เท่าไหร่ก็ไม่รู้ของวัน

“ตอนอิงเด็ก ๆ แม่เคยพาอิงมาวิ่งเล่นที่นี่ด้วยนะ ตอนนั้นอิงเพิ่งจะสี่ขวบเองละมั้ง จำได้ไหม ตอนนั้นที่แม่มาเรียนเสริมสวยแล้วอิงมาด้วย แล้วพออิงเริ่มร้องไห้เพราะนั่งเบื่ออยู่ทั้งวันแม่ก็เลยพามา ตอนนั้นอิงอารมณ์ดีมากวิ่งไปทางนู้นทีทางนี้ที เอาซะแม่ตามจับไม่ทันเลย” แม่เล่า แววตาแม่ที่กำลังนึกถึงความหลังอันสดใส ทำให้ความว่างเปล่าในใจฉันขยายใหญ่ขึ้น แม่คงพยายามจะทำให้ฉันอารมณ์ดีขึ้น แต่ฉันไม่สามารถบังคับใจให้ผ่อนคลายได้เลย

“แม่…อิงจำอะไรไม่ได้ อิงไม่รู้เลยว่าควรทำยังไง” เสียงฉันเบาจนแทบกลืนหายใจกับลม ฉันนั่งกอดเข่า เหม่อมองเงาของตัวเองที่ทาบลงบนพื้นหญ้า ฉันไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร ไม่รู้ว่าควรจัดการตัวเองยังไง ไม่รู้ว่าความสุขมันจะกลับมาเมื่อไหร่ ถ้าฉันเป็นเปลวจันทร์ ถ้าฉันได้เธอกลับมา ช่องว่างในใจนี้จะหายไปไหม

แม่ขยับเข้ามาใกล้ แล้วกอดฉันไว้แน่น อ้อมแขนแม่เป็นความมั่นคงที่ฉันไม่เคยรู้ตัวว่าคิดถึงมากแค่ไหน

“แต่อิงรู้ใช่ไหม ว่าแม่รักอิงที่สุด อิงยังมีแม่นะลูก” ฉันสัมผัสได้ว่าเสียงแม่สั่นเครือเหมือนกำลังจะร้องไห้ ฉันกอดแม่กลับ ลูบหลังแม่เบา ๆ

“อิงรู้” ฉันกระซิบกลับไป

แม่ไม่พูดอะไรต่อ แค่นั่งอยู่ข้าง ๆ ฉันเงียบ ๆ เหมือนจะบอกว่า เราไม่ต้องรีบไปไหน ไม่ต้องพยายามอะไรมากมาย แค่ได้นั่งหายใจทิ้งไปเฉย ๆ ก็เพียงพอที่จะช่วยปลอบประโลมใจเราได้แล้ว

ฉันซุกใบหน้าลงบนไหล่แม่ ปลดปล่อยตัวเองให้สามารถเปิดรับความอบอุ่นที่แม่มอบให้ แต่มันติดขัด เหมือนมีบางอย่างคอยขัดขวางอยู่ตลอด

น้ำตาฉันเกือบจะไหลออกมาแล้ว แต่มีกระรอกตัวหนึ่งวิ่งเข้ามาใกล้เราที่กอดกันกลม มันด้อม ๆ มอง ๆ เราอยู่นานเหมือนสังเกตการณ์ เจ้ากระรอกซ่อนอยู่หลังกอหญ้าที่ปิดตัวอ้วน ๆ ของมันได้ไม่มิด แม่คงจะหันไปเห็นสายตาคู่นั้นที่จ้องมองมา แม่จึงผละออกจากฉันและชี้ให้ฉันดู

สายตามันมองถุงผลไม้บ่งบอกจุดประสงค์ชัดเจน แม่หัวเราะเบา ๆ จากนั้นจึงโยนแอปเปิลไปให้มันชิ้นหนึ่ง เจ้ากระรอกสะดุ้งเล็กน้อยตอนชิ้นแอปเปิลลอยไปตกใกล้ตัว จากนั้นมันก็ย่องเข้าไปคว้าแอปเปิลหมับ และกระโดดหย็องแหย็งกลับขึ้นต้นไม้ไป ฉันเห็นแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ แค่ผลไม้ชิ้นหนึ่งก็ทำให้กระรอกตัวน้อยมีความสุขได้แล้ว

แม่หันกลับมามองฉันด้วยสายตาอ่อนโยน

“อิงไม่ต้องกังวลมากหรอกลูก แค่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขก็พอ อยากทำอะไรก็ทำ อยากกินอะไรก็บอกแม่กับพี่ได้ฝุ่นได้เสมอ แล้วถ้าลูกอยากจะให้แม่ช่วยอะไร แม่ก็อยู่ตรงนี้ ถึงแม่จะแก่แล้ว แต่ก็พอจะเข้าใจวัยรุ่นอยู่บ้างละนะ” แม่พูดยิ้ม ๆ

ฉันเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจถามอะไรที่ไม่เคยถามแม่มาก่อน

“แม่ แล้วตอนที่พ่อทิ้งไป แม่ทำยังไงเหรอ”

แม่เม้มปาก เหมือนกำลังกลั้นหายใจ

“แม่ร้องไห้ทุกวันเลย” แม่ตอบ เสียงแม่เบาจนแทบไม่ได้ยิน

“ตอนนั้นแม่ก็คงคล้าย ๆ อิงล่ะมั้ง ไม่รู้ว่าจะอยู่ไปทำไม แม่ไม่มีแรงเลย” แม่เว้นจังหวะหายใจ ฉันส่งเสียงตอบรับในลำคอ แม่จึงพูดต่อ

“ แต่แม่มีอิงอยู่ แม่เลยต้องทำอะไรสักอย่าง ตอนนั้นแม่ต้องรับงานนอกเวลาบ่อย ๆ บางทีแม่ก็รู้สึกผิดนะ ที่ต้องฝากอิงไว้กับป้า หรือคนอื่น แต่แม่ก็พยายามทำหน้าที่ให้ดีที่สุด เพราะถ้าแม่ยอมแพ้ อิงจะอยู่ยังไง”

แม่มองลึกเข้ามาในดวงตาฉัน

“แม่ไม่ได้เก่งอะไรหรอกนะลูก แม่ก็เพิ่งเป็นแม่ครั้งแรกตอนมีอิง แต่ตอนที่เหนื่อย ๆ แล้วได้เห็นอิงยิ้ม หัวเราะ มีความสุข ความเหนื่อยก็หายไปเลย...แม่อยากให้อิงมีความสุขนะ อยากให้อิงรู้ว่าแม่ก็พยายามเพื่ออิงอยู่เสมอ แล้วถ้ามีใครที่ทำให้อิงเสียใจ แม่ก็อยากจะไล่มันไปไกล ๆ แม่จะไม่ยอมให้ใครมาทำอะไรลูกแม่ได้อีก”

แม่เอื้อมมือขึ้นมาลูบหัวฉันเบา ๆ ร่องรอยของความพยายามและความเหนื่อยล้าซุกซ่อนอยู่บนใบหน้าของแม่ ฉันลูบหน้าตัวเองเพื่อปาดเอาน้ำตาที่ค้างอยู่บนขอบตาทิ้งไป

“อิงอยากเป็นนักเขียนใช่ไหม ช่วงนี้แม่เห็นอิงอ่านนิยายตลอดเลย กำลังพยายามอยู่ใช่ไหมลูก” จู่ ๆ แม่ก็พูดเรื่องนี้ขึ้นมา ใจฉันสั่นไหวเล็กน้อย เพราะกลัวว่าแม่จะถามอะไรที่ฉันไม่พร้อมจะตอบ แต่ประโยคถัดมาของแม่ก็ทำให้ฉันโล่งใจ

“อิงไม่ต้องกดดันนะลูก ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปก็ได้ อิงยังไม่ต้องรีบทำงานหาเงินเองหรอกนะ เพราะแม่เลี้ยงอิงได้ทั้งชีวิต” แม่พูดยิ้ม ๆ เหมือนกำลังหยอกล้อ ฉันยิ้มตาม

แล้วเราทั้งคู่ก็นั่งกันต่อไปโดยไม่มีใครพูดอะไรต่อ เรานั่งเอนตัวในท่าทางสบาย ท่ามกลางลมที่พัดผ่านมาเบา ๆ ปล่อยให้เสียงธรรมชาติรอบข้างโอบกอดหัวใจ

ฉันมีแม่เป็นที่พึ่งอยู่เสมอ ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันหวังว่าแม่จะอยู่ข้างฉัน

คนในสวนเริ่มเยอะขึ้นในช่วงบ่ายแก่ ๆ เราจึงตัดสินใจกลับบ้านกัน แม่เลือกขับเลี่ยงเส้นทางที่รถติด และระหว่างทางก็อนุญาตให้ฉันเป็นคนเลือกเพลง ฉันไม่รู้จักเพลงใหม่ ๆ เลย จึงกดปุ่มสุ่มเพลงไปเรื่อยเปื่อย จนเสียงเพลงจังหวะสบาย ๆ เริ่มบรรเลง โดยมีแม่ส่งเสียงฮัมเพลงตามเบา ๆ

เมื่อเราเลี้ยวรถเข้าซอยบ้าน เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น หน้าจอบนรถแสดงชื่อของสายที่โทรเข้า แม่กดปุ่มรับสาย

“กลับกับหรือยังครับ” เสียงพี่ไต้ฝุ่นดังผ่านลำโพงรถที่เชื่อมต่ออยู่กับโทรศัพท์ ทำให้เสียงที่ได้ยินเป็นเสียงแปร่ง ๆ แปลกหู

“ถึงบ้านแล้วเนี่ย ฝุ่นจะเลิกงานหรือยัง” แม่ถามกลับ

“ยังเลยครับ แต่ตอนนี้ไม่มีลูกค้า แล้วอิงเป็นไงบ้างครับ” เขาถามถึงฉันอีกแล้ว ฉันอุตส่าห์นั่งเงียบ ๆ ทำเหมือนไม่อยู่ตรงนี้แล้วเชียว แต่แม่ก็พยักพเยิดให้ฉันตอบกลับ

“สบายดีค่า” ฉันลากเสียงยาว

“แล้วไม่ถามแม่บ้างละ” แม่พูดเสียงหยอกล้อ

“น้าจันทร์สบายดีอยู่แล้วครับ ได้ลากอิงไปที่นู่นที่นี่ตามใจน่ะ”เขาว่าแค่ฟังเสียงก็นึกภาพใบหน้าเนือย ๆ แต่มีรอยยิ้มของเขาออกเลย

“แหม พี่ฝุ่นนี่ก็นะ เป็นห่วงน้องเหลือเกิน” แม่ยังทำเสียงหยอกล้อไม่หยุด

“แน่นอนอยู่แล้วครับ...ลูกค้าเข้าแล้ว ผมวางสายก่อนนะ ฝากถามอิงด้วยว่าอยากกินอะไรไหม เดี๋ยวผมซื้อไปให้” พี่ไต้ฝุ่นพูดจบก็วางสายไป

รถเลี้ยวเข้าจอดในโรงรถ พอเปิดประตูรถออกมาฉันก็เห็นหางส้ม ๆ กำลังส่ายไปมาอยู่ตรงพุ่มหญ้าข้างโรงรถ มีนัยน์ตาสีเหลืองกลมโตแอบมองลอดซ่องใบไม้มาที่ตัวรถ แต่พอมันเห็นว่าเป็นฉันกับแม่ที่ลงมาจากรถ มันก็เสมองไปทางอื่นเหมือนผิดหวัง จากนั้นก็ออกเดินลัดเลาะไปตามกำแพงบ้าน

“มะเฟือง!” ฉันเรียกตอนที่มันทำท่าจะกระโดดเข้าไปในบ้านของพี่ไต้ฝุ่นผ่านช่องหน้าต่างที่เปิดแง้มอยู่เล็กน้อย มันหันมองตามเสียงราวกับรู้ชื่อตัวเอง แต่มันก็กระโดดหนี ดันตัวเองผ่านช่องลูกกรงเหล็กเข้าไปในบ้านโดยไม่รอให้ฉันเดินไปหา

“อ้าว มีชื่อด้วยเหรอนั่น” แม่เดินมาอยู่ยืนอยู่ข้าง ๆ มองตามสายตาฉันไป

“เปิดหน้าต่างไว้ให้มันซะด้วย แมวเข้าไม่พอ ยุงจะตามเข้าไปด้วยไหมน้อ” แม่พูดเหมือนบ่น แล้วก็หันมาถามฉัน

“ชื่ออะไรนะ” แม่ชี้ไปที่เจ้าแมวสีส้มที่กำลังปีนขึ้นชั้นวางของในบ้าน

“มะเฟืองค่ะ” ฉันตอบยิ้ม ๆ บรรยากาศในตอนนั้นที่พี่ไต้ฝุ่นทำเหมือนอยากจะปีนข้ามรั้วไปเก็บมะเฟืองของบ้านข้าง ๆ แวบเข้ามาในหัว จะว่าไปเจ้าแมวนั่นก็มีท่าทางกระตือรือร้นเหมือนคนที่ตั้งชื่อให้มันอยู่เหมือนกัน

“น่ารักดีนะเนี่ย อยากเอามาเลี้ยงในบ้านเราไหมล่ะ” แม่ถาม ฉันส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน

“ให้มันอยู่นั่นแหละค่ะ” พอพูดจบฉันก็คล้องแขนแม่เดินเข้าบ้าน

เจ้ามะเฟืองควรจะได้อยู่กับพี่ไต้ฝุ่นนั่นแหละดีแล้ว เพราะมันไว้ใจเขา ถ้าเป็นฉัน ฉันก็คงอยากจะอยู่กับคนที่ฉันไว้ใจได้เหมือนกัน แต่ฉันไม่มีเลย ไม่มีคนที่ฉันวางใจได้อีกแล้ว ก่อนหน้านี้ก็เหมือนจะไว้ใจพี่ไต้ฝุ่น ความรู้สึกสบายใจบางเบาเคยแทรกเข้ามาทีละน้อย มันอบอุ่นเหมือนผ้าห่มในวันที่อากาศเย็น แต่แล้ววันหนึ่ง ผ้าห่มผืนนั้นก็ถูกดึงออกไปกะทันหัน เหลือเพียงอากาศหนาวเหน็บกับความเงียบว่างเปล่า

มันพังทลายลงและกลายเป็นโมฆะทันทีด้วยคำพูดประโยคเดียว

ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าเขาเป็นใคร และเขาสำคัญอย่างไรกับเปลวจันทร์ และเพื่อจะได้รู้เรื่องทั้งหมด ฉันจะต้องพาเปลวจันทร์กลับมาให้ได้ ฉันต้องได้เป็นเธอ ฉันจะเอาความทรงจำคืนมา

ฉันจะใช้เวลาส่วนตัวที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อแผนนี้ ก่อนที่พี่ไต้ฝุ่นจะกลับมาก่อนจะถึงเวลามื้อเย็นที่เราต้องรวมตัวกันอีกครั้ง

ทันทีที่กลับเข้าบ้าน ฉันเดินตรงเข้าห้องและถอดเสื้อผ้าโยนลงตะกร้า ก้าวเข้าไปในห้องน้ำ กลิ่นหญ้าจากสวนสาธารณะและกลิ่นแอร์รถถูกชะล้างไปพร้อมกับน้ำอุ่นจากฝักบัว

หลังเป่าผมจนแห้งสนิท ฉันนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือ ยืดตัวเล็กน้อยเพื่อคลายกล้ามเนื้อ ก่อนจะเปิดลิ้นชักออกมา หนังสือสามเล่มวางเรียงอยู่พลาสติกใสที่ห่อหนังสือไว้อย่างเรียบร้อยจนดูเหมือนมันเป็นสิ่งต้องห้ามที่ไม่ควรแตะต้อง ฉันมองดูพวกมันอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงตัดสินใจเลือกหยิบเล่มที่พี่ไต้ฝุ่นคัดค้านออกมา ใบหน้าและแววตาหม่นเศร้าของเขาแวบเข้ามาในหัว ฉันตบแก้มตัวเองเบา ๆ สองสามทีเพื่อสลัดภาพนั้นออกไป

ฉันต้องรู้ให้ได้ว่าในหนังสือเล่มนี้มีอะไรที่เขากลัวนักหนา มันอาจมีคำตอบที่จะช่วยไขกุญแจปลดล็อกความทรงจำของฉันซึ่งเขาไม่ต้องการให้ฉันจำได้

ฉันเปิดหนังสือ พบประโยคสั้น ๆ เรียงต่อกับหลายบรรทัด จังหวะของบทกลอนแต่ละบทจัดเรียงไว้อย่างสวยงาม แต่เมื่ออ่านไปเรื่อย ๆ ถ้อยคำบนหน้ากระดาษก็เริ่มส่งความรู้สึกบางอย่างมาที่ฉัน ราวกับว่าคำแต่ละคำกำลังหลุดร่อนออกมาเป็นภาพพร่าเลือนที่ฉันไม่เข้าใจ แต่กลับรู้สึกเจ็บปวดอย่างไร้เหตุผล

ฉันปิดหนังสือลงทั้งที่ยังอ่านไม่จบ ทุกอย่างรอบตัวเหมือนจะหยุดนิ่งลงชั่วขณะ ลมหายใจของฉันตื้นขึ้นโดยไม่รู้ตัว ความเงียบในห้องดังก้องเกินทน

ความรู้สึกมากมายที่ถาโถมเข้ามาโดยแยกไม่ออกว่าเป็นความรู้สึกอะไร หรือของใคร เหมือนหัวใจฉันเป็นเพียงโหลแก้วที่วางอยู่ใต้น้ำตก แรงกดดันนั้นทำให้มันค่อย ๆ แตกร้าว

หนังสือรวมบทกลอนเล่มนี้ มีเนื้อหาเป็นคำสั้น ๆ ร้อยเรียงกันอย่างแปลกประหลาดและกำกวนจนฉันแปลความไม่ออก บางท่อนเหมือนเป็นภาพวาดที่เลือนราง บางท่อนเหมือนเสียงตะโกนในห้องปิดที่ไม่มีใครได้ยิน แต่ถึงแม้ฉันจะไม่เข้าใจความหมายทั้งหมด แต่ฉันก็สัมผัสได้ถึงบางอย่างที่เจ็บปวดจนน่าขนลุก เหมือนความทรงจำที่ไม่มีรูปร่างชัดเจน มันไม่ใช่แค่เรื่องเศร้า แต่มันคือความเจ็บลึกที่ไม่ควรเกิดขึ้นกับใคร

หญิงสาวในบทกวีนี้ เธอถูกพรากบางสิ่งไป ไม่ใช่แค่ร่างกาย แต่รวมถึงสิ่งที่ลึกกว่านั้น *ศักดิ์ศรี* ความรู้สึกเป็นเจ้าของชีวิตตัวเอง และความปลอดภัยที่โลกใบนี้ไม่มีให้

ฉันอ่านไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเธอจริง ๆ ตอนที่อ่านฉันรู้สึกเหมือนมีหมอกบางอย่างมาบดบังไม่ให้ฉันคิดถึงความหมายของมัน บทกลอนเล่นกับภาษามากเกินไป แต่สิ่งที่ฉันรู้แน่ชัดคือมันไม่ใช่เรื่องที่เขียนออกมาด้วยความด้านชา

ฉันเริ่มเข้าใจขึ้นมานิดหน่อย ว่าทำไมพี่ไต้ฝุ่นถึงพยายามขัดขวางไม่ให้ฉันอ่านหนังสือเล่มนี้

เขารู้ว่าฉันจะรู้สึกยังไงหลังจากอ่าน เพราะไม่ใช่แค่ตัวละครในนั้นที่ถูกพรากบางอย่างไป แต่ความรู้สึกในตัวฉันเองก็กำลังสั่นไหว เหมือนสัตว์ร้ายที่พร้อมจะตื่นขึ้นมา ทั้งที่ฉันไม่เคยรู้เลยว่ามันหลับใหลอยู่ข้างใน

ฉันหลับตา ความมืดหลังเปลือกตาเหมือนกลายเป็นลิ่มเล็ก ๆ แหลมคมที่เคลื่อนไหวไปตามกระแสเลือด ขนทั่วร่างฉันลุกซัน รู้สึกเหมือนเสียงร้องไห้ของใครบางคนกำลังดังก้องอยู่ในเส้นเลือด เสียงกรีดร้องของตัวตนที่ฉันหลงลืมไป

ฉันใช้เวลาแค่ไม่กี่นาทีบนโต๊ะกินข้าวซึ่งมีแม่และพี่ไต้ฝุ่นนั่งอยู่ ฉันรู้สึกระอักกระอ่วนเมื่อเห็นหน้าเขา ฉันจึงตักข้าวมาแค่พอให้กินได้สองสามคำ และขอตัวเข้าห้องโดยอ้างว่าเหนื่อยและต้องการพัก

ฉันรีบกลับเข้าห้อง ปิดประตูอย่างเบามือที่สุดเท่าที่จะทำได้ ราวกับกลัวว่าความรู้สึกที่กำลังจะแตกสลายจะไหลรั่วออกไปให้ใครเห็น พอถึงเตียง

ฉันทิ้งตัวลงอย่างรวดเร็ว ซุกกายเข้าใต้ผ้าห่มเหมือนเด็กที่หลบซ่อนจากฝันร้ายที่ไม่มีชื่อ

ผ้าห่มผืนนั้นไม่ได้หนาอะไรมากนัก แต่มันอุ่นพอจะทำให้ฉันรู้สึกเหมือนได้อยู่ในอ้อมกอดของใครสักคน ใครสักคนที่ไม่มีตัวตนจริง ใครสักคนที่ฉันไม่รู้จัก

ฉันกอดตัวเองแน่นขึ้น ปลายนิ้วจิกลงบนท่อนแขนผ่านเนื้อผ้าบาง ๆ เพื่อยืนยันว่าตัวเองยังมีตัวตนอยู่ ยังมีบางอย่างที่จับต้องได้ในโลกที่เต็มไปด้วยความสับสนนี้ น้ำตาหยดหนึ่งร่วงลงโดยไม่ทันตั้งใจ ทั้งที่ฉันไม่รู้แน่ชัดว่าร้องไห้เพราะอะไร เพราะหนังสือเล่มนั้น เพราะความเจ็บที่ไม่มีชื่อ หรือเพราะความคิดถึงที่ฉันจำไม่ได้ว่าคิดถึงใครหรืออะไร

ฉันหลับตาลง พยายามผลักไสความคิดทุกอย่างออกไป แต่ความเงียบก็ยังคงหนาวอยู่ดี และก่อนที่ความมืดจะกลืนฉันลงไป ความคิดสุดท้ายที่ลอยผ่านใจเหมือนลมหายใจที่แผ่วเบาคือ ขอให้มีใครสักคนที่ฉันไว้ใจได้จริง ๆ ได้โปรด อย่าปล่อยให้ฉันต้องอยู่คนเดียวอีกเลย

ฉันยืนอยู่ในห้องที่ไม่มีประตู ไม่มีหน้าต่าง เพดานอยู่ต่ำผิดปกติ อากาศกดทับจนแทบหายใจไม่ออก ห้องทั้งห้องมืดสลัว มีเพียงแสงที่ส่องลงมาจากเพดานเหมือนสปอตไลต์เวที แสงนั้นราวกับดวงตาที่กำลังจับจ้องฉันทุกฝีก้าว

เสียงฝีเท้าดังขึ้นจากที่ไหนสักแห่ง มันไม่ช้าไม่เร็ว แต่หนักแน่นเหมือนก้าวย่ำลงบนหัวใจของฉัน ฉันหันซ้ายขวาแต่ไม่เห็นใคร เพียงรู้ว่ามีบางอย่างกำลังเข้าใกล้ ราวกับความเงียบรอบตัวค่อย ๆ ถูกกลืนกินไปโดยเงามืด

แล้วจู่ ๆ ก็มีมือหยาบกร้านคว้าข้อมือฉันอย่างแรง ฉันพยายามสะบัดแต่เหมือนแรงทั้งหมดในร่างหายไป มืออีกข้างตามมาฉุดรั้งฉันไว้ ฉันส่องเสียงร้อง แต่เสียงกลับไม่ออกมาจากลำคอ มีเพียงเสียงหัวใจที่เต้นรัวจนเหมือนจะระเบิด

ฉันถูกดันให้ล้มลง ร่างกายแนบกับพื้นเย็นเฉียบ มองขึ้นไปเห็นเพียงเงาดำที่ไร้หน้า ไร้รูปร่างแน่ชัด มันโน้มตัวลงมา เสียงหายใจของมันดังในหูเหมือนพายุ ฉันหลับตาแน่น พยายามหายใจ

ความกลัวแทรกซึมเข้ามาจนแทบกลืนจิตใจ ความรู้สึกเหมือนถูกทำให้แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ ความอับอาย ความปวดร้าว และบางสิ่งที่ฉันไม่สามารถเรียกชื่อได้ ทั้งหมดก่อตัวขึ้นรอบตัวฉันราวกับคลื่นใต้น้ำที่รุนแรงเกินต้านทาน

ฉันกรีดร้องเสียงหลง แต่เสียงที่ออกจากปากเบาบางราวกับเสียงกระซิบ ฉันกรีดร้องต่อไป พยายามดิ้นให้หลุดจากพันธนาการ

แล้วฉันก็ได้ยินเสียงหนึ่งเรียกจากที่ไกล ๆ เป็นเสียงทุ้มที่เรียกชื่อฉันซ้ำไปซ้ำมา ฉันกรีดร้องกลับไป ขอร้องให้เสียงนั้นช่วย แล้วเสียงนั้นก็ดังใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ ฉันพยายามตะเกียกตะกายพาตัวเองไปหาเสียงนั้น แต่ร่างกายไม่ขยับเลยสักนิด แต่เสียงนั้นกำลังมาหาฉัน เข้ามาใกล้เรื่อย ๆ และทันใดที่เสียงนั้นมาถึงก็มีบางสิ่งยกตัวฉันขึ้นในท่านั่ง

ฉันสะดุ้งเฮือก ลืมตาตื่นขึ้นมาในอ้อมกอดของพี่ไต้ฝุ่นที่กระซิบข้างหูเรียกชื่อฉัน หัวใจฉันเต้นแรงจนเจ็บหน้าอก มือเย็นเฉียบและเปียกชื้นไปด้วยเหงื่อ

ลมหายใจอุ่นของเขาเป่ารดอยู่ข้างแก้ม มือหนาลูบแผ่นหลังฉันเบาอย่างปลอบประโลม ความอ่อนโยนของสัมผัสนั้นกลับยิ่งตอกย้ำความสับสนในใจฉัน ความอุ่นที่ควรจะปลอดภัยกลับทำให้ฉันอยากร้องไห้ ความอบอุ่นนี้เคยเป็นของฉันหรือเปล่า ฉันเคยเป็นคนที่อยู่ในอ้อมกอดนี้อย่างเต็มใจจริง ๆ หรือแค่เคยถูกทำให้เชื่อแบบนั้น

ฉันกัดฟันแน่น และพยายามใช้แขนทั้งสองข้างผลักเขาออกไป แต่เรี่ยวแรงหดหายเหมือนไม่เคยมีอยู่ เขายังกอดฉันแน่น

“อิง นี่พี่เอง อิง” เขากระซิบแผ่วเบาด้วยเสียงสั่นเครือ

เพราะเป็นเขา เพราะเป็นพี่ไต้ฝุ่นนี่เองที่ทำให้ฉันสับสน ฉันไม่รู้ว่าควรไว้ใจเขาได้แค่ไหน และควรปล่อยให้เขากอดฉันอยู่อย่างนี้ไหม

ฉันพยายามจะบอกเขาว่าฉันตื่นแล้ว แต่ลมหายใจฉันติดขัดจนคำที่พยายามจะพูดกลืนหายลงคอ เหลือเพียงเสียงเบา ๆ ดังอยู่ในลำคอ แต่มันก็เป็นสัญญาณที่เขารับรู้ได้

เขาผละตัวออกเล็กน้อย แต่ยังกุมมือฉันไว้แนบอก เขามองฉันด้วยสายตาที่ฉันไม่กล้าอ่าน มันเจ็บปวด เขากำลังเสียใจจริง ๆ หรือนี่อาจเป็นแค่การแสดงเพื่อให้ฉันไว้ใจเขา ฉันพยายามไม่สะอื้นขยับตัวและเบือนหน้าหนี

“ฝันร้ายเหรอ” เขาถามเสียงเบา ฉันไม่ตอบ ราวกับเสียงทั้งหมดที่มีหล่นหายไประหว่างความจริงกับความฝัน

แม่ที่ยืนอยู่ปลายเตียงตั้งแต่แรก เดินเข้ามากอดฉันแทน แม้ฉันไม่พร้อมจะได้รับอ้อมกอดจากใครทั้งนั้น แต่ก็ไม่กล้าปฏิเสธแม่ของตัวเอง จึงได้แต่ปล่อยให้น้ำตาหล่นร่วงลงบนเสื้อแม่

“ออกไปเถอะค่ะ” ฉันกลั้นหายใจและเปล่งเสียงเท่าที่มีออกไป แต่มันเป็นแค่เสียงกระซิบอู้อี้ แทบฟังไม่ได้ศัพท์

แม่ค่อย ๆ ผละออกและมองหน้าฉัน

“ไปนอนกับแม่ไหมลูก” แม่ถาม ฉันส่ายหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรงและล้มตัวลงนอน คว้าผ้าห่มมาปิดหน้า ก่อนจะพูดด้วยเสียงสะอื้น

“ออกไปเถอะค่ะ ทุกคนเลย”

บรรยากาศหนักอึ้ง พี่ไต้ฝุ่นยังนั่งอยู่บนเตียง และฉันยังได้ยินเสียงลมหายใจของแม่ซึ่งยังยืนอยู่ใกล้ ๆ

“ออกไป!” ฉันตะโกนเสียงดังราวกับว่ามันจะกลบเสียงในใจของตัวเองที่เสียดแทงอยู่ในอกได้ ผ้าห่มที่ปิดหน้าอยู่ทำให้ไม่เห็นอะไรเลย ซึ่งก็ดีแล้ว ฉันไม่อยากเห็นสีหน้าเจ็บปวดของพวกเขา

ครู่หนึ่งหลังจากฉันตะโกนออกไป ฉันรู้สึกว่าน้ำหนักที่กดอยู่บนเตียงหายไป พี่ไต้ฝุ่นลุกขึ้นแล้ว และไม่นานก็ได้ยินเสียงปิดประตู

ฉันพลิกตัวคว่ำหน้าลงกับหมอนและร้องไห้ออกมา ความเจ็บแปลบที่ฝังแน่นอยู่ไม่มีทีท่าว่าจะจางไป เหมือนมันคือความเจ็บปวดของร่างกายที่ไม่อาจจะลบเลือนไปแม้สมองจะลืม

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ร่องรอย

แสงสว่างส่องลอดช่องว่างของผ้าม่านเข้ามากระทบผนัง เสียงนกร้องเพลงดังแว่วมา ภายในห้องเริ่มสว่างขึ้นทีละน้อย เช้าวันใหม่กำลังมาเยือน

ฉันไม่อาจข่มตาหลับได้ลงเลยตลอดทั้งคืน เพราะความคิดที่ไหลวนเวียนอยู่เหมือนไร้ที่สิ้นสุด รู้สึกเหมือนมีรูขนาดใหญ่อยู่ที่กลางหน้าอก ร่างกายกลวงเปล่า ไร้เรี่ยวแรง เหมือนถูกถ่วงด้วยอะไรบางอย่างจนไม่อยากขยับ ไม่อยากลุกออกจากเตียง ไม่อยากเผชิญกับใครหรืออะไรทั้งนั้น ผ้าห่มที่เคยรู้สึกอุ่น บัดนี้กลายเป็นเพียงผืนผ้าหนักอึ้งที่กดทับตัวฉันเอาไว้

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉันได้ยินแต่กลับเหมือนไม่ได้ยิน ใจฉันลอยไปไกลขณะที่สายตาจับจ้องเพดานสีขาวว่างเปล่า ฉันคิดอะไรอยู่สักอย่างแต่ก็ไม่รู้ว่ากำลังคิดเรื่องอะไรแน่

แม่แง้มประตูและยืนมองอยู่ที่หน้าประตูไม่เดินเข้ามาหา ฉันเหลือบตามอง

“แม่ขอเข้าไปได้ไหม” แม่ถามเสียงเบา

ฉันดันตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบาก เหมือนร่างกายหนักไปหมด พออยู่ในท่านั่งได้แล้วฉันก็เอนหลังพิงกับหัวเตียงก่อนจะพยักหน้าให้แม่

แม่เดินมานั่งลงบนขอบเตียง จับมือฉันไปกุมไว้แน่น ฉันมองการกระทำเหล่านั้นด้วยสายตาว่างเปล่า ตอนนี้ฉันด้านชาราวกับไร้ความรู้สึกไปแล้ว

“อิง วันนี้ไปหาหมอกันนะลูก พี่ไต้ฝุ่นลางานแล้ว อีกสักพักเราจะขึ้นรถกัน อิงไหวไหม ลุกไปเตรียมตัวได้ไหมลูก” แม่พูดเนิบช้าเหมือนกลัวว่าฉันจะไม่เข้าใจ ฉันส่ายหน้า

ฉันไม่อยากไปไหนทั้งนั้น ไม่อยากจะต้องไปนั่งเล่าเรื่องอะไรให้ใครฟังอีก ฉันไม่พร้อม

“ไปเถอะนะอิง อิงดูไม่ไหวเลย แม่เป็นห่วงมากนะ” แม่ยกมือขึ้นลูบหัวฉันเบา ๆ ฉันสัมผัสได้ว่ามือแม่กำลังสั่น น้ำตาที่คลอหน่วยคงพร้อมที่จะไหลรินถ้าฉันยังปฏิเสธต่อไป ฉันจึงจำใจพยักหน้า

แม่ออกจากห้องไปเพื่อปล่อยให้ฉันได้มีเวลาเตรียมตัว ฉันลุกขึ้นจากเตียงอย่างเชื่องช้า เหลือบมองลูกบิดประตูที่เกือบหลุดออกมา และรอยแตกบนกรอบประตู เมื่อคืนคงเป็นพี่ไต้ฝุ่นที่พังประตูเข้ามาตอนที่ฉันฝันร้าย

ฉันเดินลากขาไปที่ห้องน้ำ ถอดเสื้อผ้าที่เปียกเหงื่อออก และเปิดฝักบัว

ฉันยืนนิ่งอยู่ใต้สายน้ำ ปล่อยให้น้ำอุ่นราดไหลผ่านตัวราวกับหวังว่ามันจะช่วยชะล้างภาระในใจให้หายไปได้ แต่มันก็เป็นแค่น้ำที่ช่วยล้างคราบเหงื่อไคล แต่ไม่ได้ช่วยให้ความอึดอัดในใจเบาบางไป

ขณะแปรงฟัน ฉันเผลอมองสบตากับตัวเองในกระจก สะท้อนเห็นภาพใบหน้าที่ดูไม่คุ้นตา เหมือนคนแปลกหน้าคนหนึ่งที่ฉันไม่รู้จัก ใบหน้าซีดเซียว ดวงตาแดงช้ำ ขอบตาดำคล้ำจากการอดนอน ฉันหลบสายตาตัวเอง และรีบก้มหน้าล้างฟองยาสีฟันออกจากปาก

ฉันเลือกเสื้อผ้าแบบไม่ต้องคิดอะไรนัก แค่ชุดธรรมดาที่ดูเรียบร้อย ฉันทรุดตัวนั่งที่ปลายเตียงอย่างหมดแรง มองออกไปนอกหน้าต่างที่แสงแดดเริ่มเจิดจ้ามากขึ้นในเช้าวันใหม่ เส้นผมที่ยังเปียกชุ่มปล่อยหยดน้ำร่วงลงบนเตียง แต่ฉันไม่สนใจ

แม่นั่งอยู่ที่โซฟาตอนที่ฉันออกจากห้อง สีหน้าดูโล่งใจที่เห็นว่าฉันอาบน้ำเปลี่ยนชุดแล้ว พี่ไต้ฝุ่นซึ่งนั่งอยู่ที่เฉลียงหน้าบ้านดีดตัวลุกขึ้นทันทีที่หันมาเห็นฉัน

“ไม่เป่าผมหน่อยละลูก มานี่มา แม่เป่าให้” แม่พูดจบก็เดินเข้าห้องไปหยิบไดร์เป่าผมมา

ฉันนั่งลงที่พื้น เอนหลังพิงฐานโซฟา โดยมีแม่ที่นั่งอยู่บนโซฟาเป่าผมให้ ไออุ่นจากไดร์เป่าผมลงบนหัว เสียงลมดังอื้อจนกลบเสียงอื่นรอบข้าง ฉันปล่อยใจล่องลอยไปกับสัมผัสอุ่นจากมือของแม่

ฉันมองตามพี่ไต้ฝุ่นที่เดินผ่านห้องนั่งเล่นไปที่ครัวโดยไม่พูดอะไร และกลับออกมาพร้อมกล่องข้าวในมือ เขาวางลงบนโต๊ะอย่างเบามือ จากนั้นก็ย่อตัวนั่งลงบนพื้นใกล้ ๆ กัน และหันมามองฉันที่กำลังจับจ้องเขาไม่วางตา

ฉันขยับริมฝีปากเล็กน้อย แต่แล้วก็กลืนคำขอโทษที่คิดจะพูดลงคอ

ฉันยังไม่อยากกินข้าว ซึ่งพี่ไต้ฝุ่นคงรู้อยู่แล้ว จึงเตรียมข้าวใส่กล่องไว้อย่างดีเพื่อให้ฉันได้ถือขึ้นไปกินบนรถได้ หลังจากแม่ตรวจดูว่าล็อกประตูและหน้าต่างทุกบานแล้วเรียบร้อย เราก็พร้อมออกเดินทาง

พี่ไต้ฝุ่นขับรถเลี้ยวออกจากซอยบ้าน แสงแดดยามสายสาดลอดผ่านกิ่งไม้ข้างทาง ส่องกระทบกระจกรถเป็นเงาวูบวาบ วิวที่เคยเห็นอยู่ทุกอาทิตย์

เลื่อนผ่านสายตาไป ฉันวางกล่องข้าวไว้บนตักโดยไม่คิดจะเปิดกิน ส่วนแม่ก็นั่งนิ่งอยู่บนเบาะข้างคนขับ ไม่ได้เปิดเพลงโปรดเหมือนเคย ไม่มีเสียงร้องเพลงอย่างที่ฉันเคยได้ยินเป็นประจำ

ในความเงียบนั้น ฉันสังเกตเห็นสายตาของพี่ไต้ฝุ่นที่ลอบมองฉันผ่านกระจกมองหลังอยู่เป็นระยะ แววตาเขา...ดูเหมือนคนที่กำลังกลัว

รถแล่นเข้าสู่บริเวณโรงพยาบาล อาคารสีขาวครีมตัดกับสีท้องฟ้าอ่อนจาง เมื่อดับเครื่องสนิทแม่ก็พูดขึ้นเป็นครั้งแรกหลังจากที่นั่งเงียบมาตลอดทาง

“ไปกัน” ว่าจบแม่ก็เปิดประตูลงจากรถ ฉันสูดหายใจเข้าลึกเพื่อเตรียมรับมือกับสิ่งที่กำลังจะเกิด การพบพี่แก้วครั้งนี้ฉันไม่มีโอกาสได้เตรียมคำตอบที่เหมาะสมไว้ การพูดคุยครั้งนี้จึงจะเป็นการแสดงแบบด้นสด

พี่ไต้ฝุ่นเดินอ้อมมาเปิดประตูรถให้ฉันโดยที่ไม่ได้ขอ ฉันมองหน้าเขาด้วยสายตาเรียบเฉย ไม่มีคำขอบคุณใดหลุดออกจากปาก

กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อในโถงต้อนรับยังคงเหมือนเดิม พยาบาลที่เคาน์เตอร์ทักทายด้วยน้ำเสียงสุภาพแต่ห่างเหิน ทุกอย่างดูปกติ ต่างจากความวุ่นวายในใจฉันที่เริ่มปะทุขึ้นเรื่อย ๆ

“อิง หนูจะดีขึ้นนะลูก ทุกอย่างจะดีขึ้นนะ” แม่จับไหล่ฉันไว้ก่อนที่จะส่งฉันเข้าห้องให้คำปรึกษา คำพูดเหล่านี้เหมือนเป็นคำปลอบใจ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นน้ำหนักที่กดลงบนไหล่ เป็นความกดดันที่บอกให้ฉันต้องพยายามดีขึ้น เพื่อที่คนพูดจะได้ไม่ต้องเป็นห่วงไปมากกว่านี้

ฉันไม่ได้พูดอะไรกลับไป แค่พยักหน้ารับและเลื่อนประตูเปิด ก่อนจะเดินเข้าสู่ห้องที่คุ้นเคย

"สวัสดีค่ะน้องอิง" วันนี้คำทักทายพี่แก้วไม่ได้สดใสร่าเริง แต่เป็นน้ำเสียงที่สงบและอ่อนโยน เธอคงรู้ว่าฉันอยู่ภาวะที่ไม่พร้อมจะยิ้มให้กับอะไรทั้งนั้น และความสดใสของเธอก็ช่วยอะไรไม่ได้ในสถานการณ์นี้

"สวัสดีค่ะ" ฉันตอบรับเสียงเบา และเดินไปนั่งที่โซฟาที่นั่งประจำ พี่แก้วเดินตามมานั่งบนโซฟาอีกฝั่ง เธอถือกระดาษกับดินสอติดมือมาด้วย ทำให้ฉันรู้ว่าต้องทำอะไรต่อไป

"คุณแม่โทรมาบอกว่าอิงฝันร้าย ฝันอย่างเดิมเลยหรือเปล่าคะ" พี่แก้วถาม ฉันสายหน้าขณะที่สายตาหยุดอยู่ที่มือของตัวเองซึ่งวางอยู่บนตัก

"งั้นอิงพร้อมจะเขียนไหม" เธอถามอีก ฉันเงยหน้ามองเธอ เห็นรอยยิ้มที่ส่งมาให้ เป็นรอยยิ้มและสายตาที่มองลึกเข้ามาในดวงตา ราวกับมองเห็นฉันได้อย่างทะลุปรุโปร่ง ฉันหลบตาเธอแล้วสายหน้าอีกครั้ง

"โอเคค่ะ ไม่เป็นไร พี่ไม่บังคับนะ" พี่แก้วยิ้มให้ ก่อนจะวางดินสอกับกระดาษลงบนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า

เธอไม่พูดอะไรต่อ แค่ปล่อยให้ความเงียบทำงานอยู่ครู่หนึ่ง ฉันยังคงก้มหน้ามองมือตัวเอง รู้สึกอึดอัดเหมือนมีก้อนอะไรบางอย่างอุดอยู่ที่คอ

เรานั่งอยู่เงียบกันอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่พี่แก้วจะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

"พี่ก็เคยมีช่วงที่ไม่อยากพูดกับใครเลยเหมือนกัน เพราะพูดไปก็เปลืองน้ำลาย คงไม่มีใครเข้าใจอยู่ดี"

ฉันเงยหน้ามองเธอ พี่แก้วกำลังมองออกไปนอกหน้าต่าง ทิวทัศน์ของมหานครตอนกลางวันสว่างจ้าจนแสบตา

"แต่ก็มีเพื่อนพี่คนหนึ่ง ที่ไม่ได้เป็นคนช่างพูดเท่าไหร่ แล้วพอเห็นว่าพี่ไม่พูดอะไร เพื่อนก็แค่นั่งอยู่ด้วยเงียบ ๆ"

ฉันนั่งฟังเธอโดยไม่ตอบสนองอะไร พี่แก้วพูดต่อ

“แล้วพี่ก็พูดออกมาเอง ตอนที่พี่พร้อมจะพูด” พี่แก้วหันมาสบตาฉัน

“ฉะนั้น ถ้าอิงไม่พร้อมจะพูดอะไร ก็ไม่เป็นไรค่ะ” พอพูดจบเธอก็ยิ้มให้ก่อนที่จะลุกไปหยิบกระดาษกับดินสอมาเพิ่ม ฉันมองเธอแล้วก็รู้สึกสับสนว่าตัวเองควรต้องทำอะไร

“ไม่ต้องกังวลค่ะ อันนี้กระดาษของพี่เอง พี่ว่าจะวาดรูปเล่นผ่อนคลายสักหน่อย อิงจะวาดเล่นด้วยก็ได้นะ ตอนที่ได้ปล่อยใจขีด ๆ เขียน ๆ อะไรไปเรื่อย พี่ว่ามันช่วยเราได้เยอะเลย” เธอยิ้มและเอนหลังพิงพนักโซฟาก่อนจะเริ่มลงมือขีดเขียนอะไรบางอย่างลงบนกระดาษ

ฉันก้มลงมองกระดาษตรงหน้าตัวเอง กระดาษสีขาวว่างเปล่าเหมือนกับความรู้สึกของฉันตอนนี้

“อิงไม่รู้จะเขียนอะไรค่ะ” ฉันบอก พี่แก้วละสายตาจากกระดาษของตัวเอง และสบตาฉันด้วยสายตาอ่อนโยน

“อิงอาจกำลังรู้สึกว่ามีบางอย่างอัดแน่นอยู่ข้างใน แต่ยังหาคำมาอธิบายไม่ได้ใช่ไหม อิงก็เลยคิดอะไรไม่ออก” เธอพูดเหมือนเข้าใจฉันทุกอย่างราวกับว่าเธอมานั่งอยู่ในใจฉัน

ฉันชะงักนิดหน่อย ก่อนจะพยักหน้า พี่แก้วยิ้มแล้วพูดต่อ

“งั้นอิงลองปล่อยใจดูค่ะ ไม่ต้องคิดออกก็ได้ว่าจะวาดอะไร แค่ขีด ๆ เขียน ๆ ไป รูปวาดไม่จำเป็นต้องสวยก็ได้นะ ศิลปะไม่มีขอบเขตอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ อ้อ หรือว่าจะลองท้าทายตัวเองด้วยการวาดแบบไม่มองก็ได้นะ” เธอพูดอย่างนั้นพร้อมรอยยิ้ม ก่อนจะขยับตัวเล็กน้อยและก้มหน้าเขียนต่อ ฉันมองมือของเธอที่ขยับไปมาโดยไม่สามารถคาดเดาได้ว่าเธอกำลังเขียนหรือวาด

อะไรอยู่ มันดูไม่มีทิศทางเอาซะเลย บางจังหวะเธอลากดินสอยาว ๆ เหมือนขีดเส้นตรงจากขอบล่างของกระดาษขึ้นไปจนสุด บางจังหวะเธอก็เหมือนกำลังขีดเส้นต่อกันเรื่อย ๆ แบบไม่มีปลายทาง

ถ้าเธอทำแบบนั้นได้ งั้นฉันก็จะลองดู อย่างน้อยมันก็ไม่ใช่การเขียนเล่าความฝันอย่างที่เคยทำ ฉันไม่เคยวาดรูปโดยไม่คิดอะไรมาก่อนเลย แต่ครั้งนี้ฉันจะลอง เพราะถึงจะพยายามคิดอะไร ก็คิดไม่ออกอยู่ดี

ฉันหยิบดินสอขึ้นมาและเริ่มขีดเขียนลงบนกระดาษตรงหน้า กระดาษสีขาวมีรอยดินสอแต่งแต้ม ทีละนิด ทีละนิด

ฉันไม่คิดอะไรเลยตอนที่เขียน พอได้จับดินสอก็รู้สึกเหมือนว่ามือขยับไปเอง เสียงดินสอเสียดสีกับกระดาษไม่ดังนัก แต่สำหรับฉันมันดังก้องเหมือนมีลำโพงอยู่ในหัว มือที่ขยับอยู่เหมือนไม่ใช่มือของฉัน ตอนที่ได้ลากเส้นลงบนกระดาษ ฉันรู้สึกว่าน้ำหนักที่กดทับลงมาเริ่มเบาลง ความอึดอัดในใจทุเลาลงเล็กน้อย เสียงกรีดร้องที่ดังอยู่ในใจมาตลอดค่อย ๆ เบาเสียงลง เสมือนว่าเส้นต่าง ๆ ที่ลากลงบนกระดาษช่วยรีดเอาความรู้สึกทั้งหลายออกไปด้วย

ฉันไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไหร่ แต่เมื่อหยุดมือแล้วมองกระดาษตรงหน้า ฉันก็เห็นเส้นสายเต็มไปหมด เหมือนเส้นทางในแผนที่ที่วาดด้วยมือของเด็ก เหมือนแปลนเมืองที่ไม่เคยมีอยู่จริง บางเส้นตัดกัน บางเส้นพาดผ่านซ้ำที่เดิม บางเส้นวกวนเหมือนไม่ยอมจบ ไม่มีจุดเริ่มต้น และไม่มีที่สิ้นสุด

ทุกเส้นดูเหมือนจะพยายามไปสู่ที่ใดที่หนึ่ง แต่ไม่มีเส้นไหนไปถึงไหนเลย มันเต็มไปด้วยความพยายามที่ไม่เกิดผล เหมือนกำลังหลงทางอยู่ในเขาวงกตที่ตัวเองสร้างขึ้น

มีจุดหนึ่งที่ฉันเผลอวาดเป็นรูปกลม ๆ คล้ายหัวของคน แค่หัว ไม่มีหน้า ไม่มีอะไรเลย ใต้หัวนั้นมีเส้นยาวเป็นตัว คล้ายแขนกับขา แต่ไม่ชัดเจนนัก มันเหมือนคนที่ยืนอยู่กลางแผนที่ แต่ไม่มีทางไปต่อ และเหมือนมันกำลังจ้องมองกลับมาหาฉัน

ฉันมองดูเส้นที่ลากออกจากหัวของมัน เส้นนั้นไม่ตรง มันคดเคี้ยวแล้วก็พุ่งออกไปเชื่อมกับเส้นอื่นเหมือนพยายามหาทางออก แต่ก็พาไปติดอยู่ในเส้นทางอื่นอีก ไม่มีเส้นไหนพาออกจากหน้านั้นได้เลย พอไล่ตามสายตาไป ฉันก็เห็นเหมือนกับมีตัวอักษรหรือเครื่องหมายบางอย่างกระจายอยู่บนกระดาษ บางอันดูเหมือนตัวเลข บางอันเหมือนตัวอักษรกลับหัว บางจุดก็มีแค่รอยขีดเหมือนการเน้นที่ไม่มีคำ เหมือนอะไรบางอย่างที่ฉันเคยรู้ แต่ตอนนี้กลับอ่านไม่ออก

ฉันไม่ได้ตั้งใจจะวาดแบบนั้น แต่พอเห็นมันรวมกันทั้งหมด มันก็ดูเหมือนกำลังจะบอกอะไรบางอย่าง แค่ฉันไม่เข้าใจเลย ว่ามันคืออะไร

ฉันยังจ้องมองกระดาษแผ่นนั้น ในหัวไม่ได้คิดอะไรชัดเจน แค่รู้สึกเหมือนเสียงข้างในเงียบลง มันยังอยู่ แต่มันเบากว่าเดิม ความรู้สึกหนักแน่นที่เหมือนมีบางอย่างกดทับอยู่บนอกมาตลอดหลายวัน ค่อย ๆ คลายออกไปทีละน้อย

ไม่ใช่ว่าฉันดีขึ้น แค่ไม่แย่เท่าเดิม

ฉันยังไม่เข้าใจว่ารูปที่อยู่ตรงหน้านั้นคืออะไร แต่มันก็เหมือนกับว่าฉันได้พูดบางอย่างออกไป พูดด้วยเส้นแทนคำ ถึงจะไม่มีใครเข้าใจ แม้แต่ตัวฉันเอง แต่มันก็ยังดีกว่าเก็บมันไว้ข้างในอย่างเงียบงัน

เหมือนอะไรบางอย่างได้ไหลออกจากปลายนิ้วผ่านดินสอ เหมือนใจของฉันมีที่ว่างเพิ่มขึ้นนิดหน่อย และในพื้นที่ว่างนั้น ฉันก็หายใจได้สะดวกขึ้นมาบ้าง

ฉันเงยหน้ามองพี่แก้ว เธอจึงละสายตาจากกระดาษของตัวเองและก้มลงมองภาพวาดของฉัน เธอไม่ได้พูดอะไรทันที แค่เลื่อนสายตาไปตามเส้นที่ฉันขีดเขียนไว้อย่างเงียบ ๆ ไม่มีรอยยิ้ม ไม่มีคำอธิบาย มีเพียงแววตาที่ดูนิ่งและลึกเหมือนกำลังฟังสิ่งที่ไม่มีเสียง

“อิงวาดได้น่าสนใจนะคะ” เธอพูดแผ่วเบา แล้วเงียบไปอีกครั้ง เหมือนตั้งใจจะเว้นที่ว่างให้ฉันพูดอะไรบางอย่างเอง แต่เมื่อเห็นว่าฉันยังนิ่ง เธอจึงพูดต่อ

“บางครั้ง สิ่งที่เรารู้สึกมันไม่ออกมาเป็นคำได้ง่าย ๆ แต่ร่างกายเราจำวิธีพูดของมันได้อยู่เสมอ” น้ำเสียงของเธอยังคงอ่อนโยน ไม่เร่งเร้า ไม่ตั้งคำถาม

เธอเอื้อมมือมาวางเบา ๆ บนหลังมือฉัน สัมผัสนั้นไม่ได้หนักแน่น ไม่เร่งรัด แค่แผ่วเบาและมั่นคงพอให้ฉันรู้ว่าเธออยู่ตรงนี้จริง ๆ

“มันไม่ง่ายเลย ที่จะหลงทางในหัวของตัวเอง” เธอพูดช้า ๆ เหมือนกลัวว่าฉันจะรับไว้ไม่ทัน

“แต่สิ่งที่อิงกำลังทำอยู่...มันสำคัญนะคะ มันคือการพยายามฟังตัวเอง ถึงแม้ว่ามันจะยังไม่ชัด” ฉันยังไม่กล้าสบตาเธอ แต่ก็ไม่ดึงมือออก สัมผัสนั้นมันแปลกดี อุ่นแบบที่ทำให้ใจที่เคยเกร็งค่อย ๆ คลายลง

“เราไม่ต้องเข้าใจทุกอย่างตอนนี้ก็ได้ค่ะ” พี่แก้วพูดต่อ “อิงไม่จำเป็นต้องรีบรู้คำตอบ แค่ยังอยากรู้ แค่นั้นก็เพียงพอแล้ว”

พี่แก้วไม่ได้ถามว่าฉันวาดอะไร ไม่ได้บอกว่ามันแปลว่าอะไร เธอแค่รับรู้ว่ามันมีความหมาย และนั่นก็ดีพอแล้วสำหรับฉันในตอนนี้

พี่แก้วขยับตัวเอนหลังพิงพนักโซฟา เรานั่งเงียบกันอยู่ครู่หนึ่ง เป็นความเงียบที่เสียงในใจไม่ได้ดังก้องอย่างที่เป็น ฉันเริ่มรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นในรอบหลายวัน แต่แล้วพี่แก้วก็ถามคำถามหนึ่งซึ่งพุ่งเข้าใส่ใจฉันอย่างจัง

“อิง...อิงอยากได้ความทรงจำคืนมาใช่ไหมคะ”

สิ้นเสียงพี่แก้ว น้ำตาหยดแรกร่วงลงโดยที่ฉันไม่ทันรู้ตัว มีบางอย่างในใจที่เคยเก็บซ่อนไว้อย่างแน่นหนาถูกเปิดออกด้วยประโยคธรรมดา ฉันไม่ส่ายหน้าหรือพยักหน้า ฉันแค่ปล่อยให้น้ำตาไหลลงข้างแก้ม

ฉันก้มมองรูปวาดของตัวเอง รอยดินสอที่เป็นเส้นลากไปมาอย่างไร้จุดหมาย กลับกลายเป็นประตูที่ฉันไม่รู้ว่าตัวเองเปิดไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่พี่แก้วได้เข้าไปและรับรู้แล้วว่าเกิดอะไรขึ้น ฉันจึงไม่สามารถเก็บซ่อนมันไว้อีกต่อไป

“มันมีบางครั้ง...ที่ความรู้สึกอะไรไม่รู้มันผุดขึ้นมา แต่มันไม่ใช่ความรู้สึกของอิงค่ะ” ฉันพูดทั้งที่ยังสะอื้น

ฉันเล่าเรื่องเปลวจันทร์ให้พี่แก้วฟัง เล่าเรื่องความรู้สึกต่าง ๆ นานาที่เกิดขึ้นแบบไม่ทันตั้งตัว สารภาพที่ตัวเองเขียนนิยายของเปลวจันทร์เพราะอยากเข้าไปในโลกของเธอ และเรื่องพี่ไต้ฝุ่น ซึ่งเป็นใครก็ไม่รู้ แต่กลับมีผลต่อความรู้สึกมากจนฉันจัดการอารมณ์ตัวเองไม่ได้

ระหว่างที่คำพูดพรั่งพรูออกจากปาก พี่แก้วเพียงแค่พยักหน้าเป็นระยะ

สีหน้าเธอไม่ได้แสดงความสงสัย หรือความผิดหวัง มีเพียงความสงบที่ฉันสัมผัสได้จากท่าทางของเธอ เธอแค่กำลังฟังอย่างตั้งใจ

พอฉันเล่าจบ พี่แก้วก็พยักหน้าช้า ๆ

“ถ้าอิงอยากจำ และการจำไม่ได้ทำให้อิงเจ็บแบบนี้ พี่อยากให้อิงเริ่มเตรียมใจนะคะ” พี่แก้วพูดเนิบช้า แต่ก็หนักแน่น

“ยังไงคะ…” ฉันถามเสียงเบาเพราะกลัวคำตอบที่จะได้ยิน กลัวว่ามันจะเจ็บ แต่พี่แก้วยังยิ้มน้อย ๆ และพูดต่อ

“เริ่มจากการฟังหัวใจตัวเองก่อนค่ะ ไม่ใช่ฟังเพื่อต้องจำ แต่ฟังเพราะเราอยากเข้าใจตัวเอง พี่จะค่อย ๆ ช่วยอิงมองเรื่องที่จำได้ กับเรื่องที่จำไม่ได้ว่าอะไรปลอดภัยพอที่เราจะเข้าไปใกล้ได้บ้าง” เธอเว้นช่วงครู่หนึ่ง ฉันจึงพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าเข้าใจ เธอจึงพูดต่อ

“ถ้าอิงฝันอีก ก็ลองเล่าฝันนั้นออกมานะคะ จะเขียนอย่างที่เคยเขียนก็ได้ ไม่ต้องสมบูรณ์แบบ ไม่ต้องเรียงลำดับอะไรเลย ขอแค่เล่าตามที่รู้สึก พี่จะช่วยประคองเรื่องที่อิงไม่อยากแตะต้องให้เอง”

“แล้วพี่ก็จะชวนอิงทำกิจกรรมที่จะช่วยให้ความทรงจำเชื่อมต่อกัน เพราะอิงบอกว่ามันไม่ปะติดปะต่อใช่ไหมคะ พี่จะให้อิงลองเขียน วาดรูป หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่จะช่วยอิงได้”

พี่แก้วพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคงและอ่อนโยน ไม่ได้เร่ง ไม่ได้ผลักดัน แต่กลับเหมือนกำลังจับมือฉันไว้และบอกว่าฉันจะไม่ต้องเดินคนเดียว

“เราจะไม่บังคับให้ความทรงจำกลับคืนมานะคะ แต่อิงจะไม่หลงอยู่ในความว่างเปล่าแบบนี้ตลอดไปแน่ ๆ ถ้าอิงพร้อมเมื่อไหร่ พี่จะอยู่ตรงนี้เสมอ”

ฉันหลับตาลง รู้สึกถึงน้ำหนักจากคำพูดของเธอซึ่งทาบลงมาบนบ่า ไม่หนัก ไม่ใช่ภาระ ไม่ใช่ความคาดหวัง แต่เป็นความมั่นคง ราวกับเธอกำลังสร้างพื้นที่ซึ่งอนุญาตให้ฉันได้อยู่กับความสับสน โดยไม่ต้องรู้สึกผิดที่ยังไม่รู้คำตอบ

ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันนั่งอยู่บนเบาะหลัง เสียงเดียวที่ได้ยินคือเสียงเครื่องยนต์กับเสียงล้อที่บดพื้นถนนอย่างสม่ำเสมอ

แต่ในหัวของฉันไม่ได้เงียบอีกต่อไป มันกลับเต็มไปด้วยคำถามมากมาย ที่ถามซ้ำ ๆ ว่า อะไรที่ฉันลืมไป หรือฉันจะรับมันไหวไหมถ้ามันเป็นความทรงจำที่เจ็บปวด

หลังจากได้คุยกับพี่แก้ว ฉันก็เหมือนถูกสะกิดบางอย่างในใจ เหมือนความเงียบและความอึดอัดเริ่มแตกตัวเกิดเป็นรอยร้าวจาง ๆ ที่ฉันอยากจะสำรวจ ไม่ใช่เพราะคำพูดของเธอรุนแรง แต่เพราะมันตรงไปตรงมากับสิ่งที่ฉันไม่เคยเปิดเผยให้ใครได้รู้

ฉันอยากจำ อยากรู้เรื่องราวที่เคยเกิดขึ้น แต่ก็กลัวว่าถ้าจะได้แล้ว ฉันจะเปลี่ยนไป จะไม่ใช่ฉันที่เป็นอยู่ตอนนี้ และพี่ไต้ฝุ่นที่ฉันรู้จักก็อาจไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป

ฉันก้มมองมือที่วางอยู่บนตัก นิ้วมือฉันกระตุกนิด ๆ เหมือนมันกำลังทำอะไรบางอย่าง ข้างในเหมือนมีก้อนอะไรสักอย่างดิ้นไปมา พยายามหาทางออก มันอึดอัดจนฉันต้องสูดลมหายใจเข้าลึก

ฉันรู้ว่าไม่ควรรีบร้อน ฉันรู้ว่าควรรอให้พี่แก้วช่วย รอใช้วิธีของพี่แก้ว แต่ตอนนี้ฉันร้อนรนจนแทบบ้า

ฉันมองกระจกหน้าต่างรถยนต์ที่สะท้อนใบหน้าของคนคนหนึ่งกลับมา ใบหน้าที่เรียบเฉยแต่แววตากำลังสั่นไหว

ฉันต้องทำอะไรสักอย่าง

ทันทีที่ถึงบ้าน พี่ได้ฝุ่นก็ซ่อมลูกบิดประตูให้ พอทุกอย่างเรียบร้อยฉันก็เดินเข้าห้องและล็อกประตู ฉันนั่งลงที่โต๊ะอ่านหนังสือ เปิดแล็ปท็อป กดเข้าไปที่ช่องค้นหา และกรอกข้อความลงไป

วิธีกระตุ้นความทรงจำที่หายไป

ผลการค้นหาขึ้นมาเป็นพรวน บางเว็บไซต์ดูเป็นวิชาการ บางเว็บไซต์ดูเป็นแค่บล็อกของคนทั่วไปที่เคยมีประสบการณ์

มีบทความหนึ่งที่สะดุดตาฉัน ฉันคลิกเข้าไปอ่าน ผู้เขียนเล่าว่าความทรงจำมากมายมักถูกเชื่อมโยงกับสิ่งเร้ารอบตัว เช่น กลิ่น เสียง สถานที่ หรือแม้แต่แสงในรูปแบบเฉพาะ ฉันจดสิ่งที่น่าจะเป็นสิ่งเร้าลงบนกระดาษ กลิ่นฝน เสียงนาฬิกา เพลงเก่า แสงแดดผ่านม่าน กลิ่นน้ำหอมที่เคยใช้ กลิ่นกระดาษเก่า

ทั้งหมดนี้ดูเป็นสิ่งธรรมดา แต่จากที่บทความนี้บอกไว้ มันก็อาจจะเชื่อมโยงไปถึงความทรงจำบางอย่างที่เลือนหายไปได้

ชั่วแวบหนึ่ง ฉันนึกถึงบ้าน ไม่ใช่บ้านหลังนี้ แต่เป็นบ้านหลังเก่าที่ฉันอาศัยอยู่กับแม่ ฉันลองนึกถึงรายละเอียดในแต่ละมุมของบ้าน มีหลายมุมที่ฉันนึกไม่ออก แม้แต่ห้องนอนของตัวเอง ฉันจำไม่ได้ว่าสิ่งของในห้องจัดวางไว้แบบไหน

ฉันไม่รู้ว่าทำไมถึงลืมมันไปได้ เหมือนมันการเป็นสิ่งที่ห่างไกลจากตัวฉันมาก ทั้งที่มันเป็นบ้านของฉัน บ้านคงจะเชื่อมโยงกับความทรงจำที่หายไป ทำให้ฉันจำสิ่งของในบ้านไม่ได้ไปด้วย

บ้านอาจเป็นกุญแจสำคัญ

ฉันคลิกเข้าไปดูอีกเว็บไซต์หนึ่งที่พูดถึงการจำลองบรรยากาศให้ใกล้เคียงกับอดีตเพื่อกระตุ้นความทรงจำ เช่น การอยู่ในห้องมืด หรืออยู่เงียบ ๆ กับสิ่งของบางชิ้นหรือเพลงที่เคยฟังซึ่งอาจเชื่อมโยงกับอดีต

การอยู่ในห้องมืด... ฉันเคยทำแล้ว ฉันเคยอยู่ในห้องมืด และมันก็คงจะเชื่อมโยงความทรงจำของฉันผ่านฝัน แต่มันน่ากลัว น่ากลัวเกินกว่าใจฉันจะรับได้

แต่ถ้าเป็นบ้าน คงไม่น่ากลัวเท่าไหร่

ตอนนี้ฉันรู้สึกว่า ถ้าฉันยังไม่เริ่มทำอะไรสักอย่าง ฉันคงไม่มีวันจำได้

ฉันจะไม่บอกพี่แก้ว ไม่รอคำแนะนำจากใคร เพราะตอนนี้ บางสิ่งในตัวฉันกำลังดิ้นรนอย่างสุดกำลัง ฉันอยากจะจำให้ได้ แม้จะยังไม่รู้ว่าเมื่อความทรงจำกลับมาแล้ว...ฉันจะพร้อมรับมือกับมันหรือไม่ก็ตาม

ตอนนี้สิ่งที่ฉันทำได้คือการนึกถึงบ้าน

ฉันหยิบกระดาษเปล่าและดินสอออกมา เขียนคำว่าบ้านไว้บนหัวกระดาษ สูดหายใจเข้าและออกช้า ๆ ปล่อยใจให้ว่างเหมือนตอนที่วาดรูปในห้องของพี่แก้ว

ฉันจรดปลายดินสอลงบนกระดาษ วาดรูปสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ กับสามเหลี่ยมด้านบน เป็นรูปร่างบ้านแบบง่ายที่สุด แม้แต่เด็กอนุบาลยังทำได้ ฉันมองภาพนั้นแล้วกะพริบตา

บ้านที่ฉันวาด...ด้านในมันว่างเปล่า ฉันนึกไม่ออกว่าควรวาดอะไร ฉันจึงรีดเค้นอารมณ์ออกมา และขีดเส้นลงไป เส้นหนึ่ง อีกเส้นหนึ่ง และอีกเส้นหนึ่ง แต่พอมองดู มันไม่ใช่องค์ประกอบของบ้านอย่างหน้าต่างหรือประตู มันเป็นแค่เส้นที่เหมือนการขีดฆ่า

ฉันรู้สึกเหมือนดินสอหนักขึ้นทุกครั้งที่ขีดเส้นลงไป มือฉันเริ่มสั่น แต่ฉันก็ยังพยายาม ฉันระบายรูปบ้านที่วาดไว้ ถมมันด้วยสีดำจากปลายดินสอ จนมันกลายเป็นบ้านที่มืดสนิท

ฉันไม่รู้ว่าทำไมฉันถึงวาดอะไรแบบนี้ออกมาได้ มันไม่ใช่บ้านของฉัน มันไม่มีอะไรเลยที่ทำให้ฉันรู้สึกคุ้นเคย เหมือนพยายามเปิดประตูบ้านตัวเองด้วยกุญแจของใครก็ไม่รู้

ความรู้สึกผิดหวังแล่นเข้ามาในอก ฉันสูดลมหายใจเข้า แล้วพึมพำกับตัวเอง

“ถ้าได้กลับบ้านจริง ๆ คงจะดีกว่านี้”

การนั่งจินตนาการถึงบ้านคงไม่ช่วยอะไร แต่ถ้าได้เห็นของบางอย่างที่เคยเห็น ได้ยินเสียงที่เคยได้ยิน หรือแม้แต่กลิ่นอะไรบางอย่างที่คุ้นเคย แค่คิดก็ทำให้หัวใจฉันเต้นแรงขึ้น ความหวังบางอย่างก่อตัวขึ้น

ฉันมองกระดาษ แล้ววางดินสอลงอย่างช้า ๆ ฉันอาจจะวาดบ้านไม่ได้ในตอนนี้ แต่ถ้าฉันลองพยายามไปเรื่อย ๆ มันคงไม่เป็นแบบนี้ตลอดไป

ฉันต้องกลับบ้าน

ระหว่างมื้อเย็น ฉันเอ่ยปากถามแม่

“แม่ เราจะกลับบ้านกันตอนไหน” ฉันพูดพลางตักข้าวผัดเข้าปาก ทำเหมือนพูดอย่างไม่คิดอะไร ทั้งที่ใจเต้นรัว

แม่เงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อย ๆ วางช้อนลงบนจาน

“ทำไมเหรอลูก อิงมีอะไรหรือเปล่า” แม่ถามยิ้ม ๆ แต่แววตาแม่กำลังสื่อบางอย่าง มันเหมือนความกลัว

“เราไม่ได้กลับบ้านกันนานแล้ว อิงอยากกลับบ้านบ้าง” ฉันเงยหน้ามองทั้งสองคน แม่ทำท่าทางอึกอักเหมือนทำตัวไม่ถูก ส่วนพี่ไต้ฝุ่นไม่พูดอะไร แต่ช้อนในมือลอยค้างไม่ขยับ เขาก้มหน้าเล็กน้อยเหมือนกำลังจมอยู่กับความคิด

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก บรรยากาศเย็นลงเฉียบพลัน

“ไว้ค่อยว่ากันนะลูก เดี๋ยวอิงก็ต้องไปหาหมออีก แม่เองก็ยังไม่ได้เข้าไปดูบ้านเลย อะไรก็ยังไม่เรียบร้อย” แม่พูดเร็วกว่าปกติ เหมือนรีบหาข้ออ้าง ฉันจึงดึงข้ออ้างแม่มาใช้

“งั้นก็จะได้กลับไปทำความสะอาดสักหน่อยไงคะ ป่านนี้ฝุ่นเกาะหมดแล้วมั้ง” ฉันพูดยิ้ม ๆ เหมือนกำลังพูดเล่น แต่ในใจเกิดแรงบีบอัดจนรู้สึกแน่นหน้าอก

ทุกอย่างเงียบลง ไม่มีแม้แต่เสียงช้อนกระทบจาน แม่เหลือบมองพี่ไต้ฝุ่นเหมือนกำลังขอความช่วยเหลือ แต่เขานั่งนิ่ง สายตาหลุกหลิกและกะพริบตาถี่ ๆ เหมือนพยายามเก็บซ่อนอะไรไว้

ฉันรู้ว่าพี่ไต้ฝุ่นไม่อยากให้ฉันจำได้ และเขาคงรู้มาตลอดว่าถ้าฉันได้กลับไปที่บ้านฉันก็อาจจะจำได้ขึ้นมา คำพูดของเขายังดังก้องอยู่ในหัวฉันอยู่เลย

อิงเอยไม่ควรจำได้

และแม่เอง ก็ให้ความร่วมมือกับเขาอย่างดีจนน่าหงุดหงิด ทำไมกันนะ ทำไมต้องพยายามทำให้ฉันจำไม่ได้ มันเป็นความทรงจำของฉัน แล้วทำไมแม่ต้องยอมเชื่อฟังเขา เขาเป็นใครกันละ สำคัญขนาดไหนเชียว

ฉันอยากจะเชื่อจริง ๆ ว่าเขาไม่ใช่คนร้ายที่ขโมยความทรงจำของฉันไป แต่ในเมื่อมันเป็นแบบนี้ จะให้ฉันคิดแบบไหนได้อีก

ฉันรู้แล้วว่าพวกเขาไม่มีทางยอมพาฉันกลับบ้าน ฉะนั้น ฉันจะไปเอง

ฉันทำเป็นลืมสิ่งที่พูดไปและก้มลงกินข้าวต่อ ปล่อยให้บรรยากาศอึดอัดค่อย ๆ คลายตัวลงเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งที่ในใจฉันร้อนระอุ

ฉันกลับเข้าห้องทันทีหลังกินข้าวเสร็จ โดยบอกแม่ว่าจะอ่านนิยาย แม่คงจะเชื่ออย่างที่ฉันบอกจริง ๆ เพราะฉันไม่เคยโกหกแม่เลยสักครั้ง

ครั้งนี้จึงเป็นครั้งแรกที่ฉันโกหก และคิดจะทำอะไรบ้า ๆ

ฉันล็อกประตูอย่างดีเพื่อไม่ให้ใครเปิดประตูเข้ามาเห็นสิ่งที่ฉันกำลังจะทำ ฉันเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบกระเป๋าเป้ใบย่อมออกมา และยัดเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นลงไป ฉันเก็บเฉพาะของที่จำเป็น เสื้อยืด กางเกงขาสั้น ชุดชั้นใน แค่อย่างละตัว ฉันคว้าแล็ปท็อปเก็บลงในกระเป๋า รวมถึงพวกอุปกรณ์จำเป็นอย่างสายชาร์จและแบตสำรองมือถือ กระเป๋าต้องไม่หนักเกินไปเพื่อให้เดินทางได้สะดวกที่สุด

ฉันเสียบชาร์จแบตโทรศัพท์มือถือ และระหว่างนี้ฉันก็กดโทรศัพท์เข้าช่องค้นหา กรอกที่อยู่บ้านลงไปเพื่อหาเส้นทางและวิธีการที่จะทำให้ฉันไปถึงบ้านได้ และเริ่มวางแผนในหัว

จากที่นี่ ฉันจะต้องนั่งวินมอเตอร์ไซค์เพื่อไปที่รถไฟฟ้า เพื่อไปที่ท่ารถ ซึ่งจะออกเดินทางในช่วงเช้าตรู่

ทันใดนั้น เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉันรีบโยนกระเป๋าเป้ที่จัดของเรียบร้อยแล้วกลับเข้าตู้เสื้อผ้า ขานรับเสียงดัง ก่อนจะหยิบหนังสือมาหนึ่งเล่ม ทำทีเป็นใช้นิ้วคั่นหนังสือเอาไว้และเดินไปเปิดประตู

“อิง เอาองุ่นไหม ไว้กินระหว่างอ่าน” แม่พูด พลางเหลือบมองหนังสือในมือฉัน ฉันยิ้มอย่างสดใสที่สุดเท่าที่จะทำได้ และพูดด้วยน้ำเสียงปกติ

“ขอบคุณค่ะ” ฉันรับชามองุ่นมา และปิดประตูลง

ฉันวางชามองุ่นไว้บนโต๊ะอ่านหนังสือ ห้องกลับเข้าสู่ความเงียบอีกครั้ง ฉันทิ้งตัวลงบนเตียง และตัดสินใจอ่านหนังสือที่อยู่ในมือระหว่างที่รอให้เวลาไหลผ่านไปอย่างเชื่องช้า

ฉันยืนอยู่หน้าตู้เสื้อผ้า มือแตะซิปกระเป๋าเป้ ราวกับมันคือเส้นแบ่งระหว่างการอยู่ต่อกับการเดินออกไป ตอนนี้เป็นเวลาตีสี่ครึ่ง แบตโทรศัพท์มือถือเต็มร้อย ฉันสูดหายใจลึกก่อนจะบิดลูกบิดประตู

ฉันกำลังทำสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน ฉันกำลังหนีออกจากบ้าน…เพื่อกลับบ้าน ฟังดูย้อนแย้งจนน่าขัน

ในบ้านมืดสนิท มีเพียงแสงไฟริมถนนที่สาดเข้ามาผ่านประตูกระจกหน้าบ้านที่ทำให้ฉันมองเห็นได้ในความมืด ฉันขยับเป้ให้กระชับบนไหล่ นึกทบทวนว่าไม่มีอะไรที่ลืมไป และย่องไปที่ประตูหน้าบ้านอย่างระมัดระวัง

ฉันปลดล็อกกลอนประตู เสียงกริ๊กดังขึ้น มันดังกว่าที่ฉันจำได้ ฉันจึงหันขวับไปมองที่ประตูห้องแม่ มันนิ่งสนิท แม่ยังไม่ตื่น

ฉันเลื่อนเปิดประตูช้า ๆ และเบาที่สุด แทรกตัวออกมาทันทีที่ประตูเปิดและปิดประตูกลับไว้อย่างเดิม

นอกบ้านมีเสียงแมลงร้องดังระงม ลมเย็น ๆ พัดผ่านผิวจนรู้สึกขนลุก เวลานี้ทุกอย่างยังถูกปกคลุมด้วยความมืด แต่มีแสงไฟจากถนนที่เหมือนไฟนำทางให้ฉัน ฉันเดินไปที่ประตูรั้ว

แต่ทันทีที่เอื้อมมือเพื่อจะเปิดรั้ว ฉันก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของอะไรบางอย่าง พร้อมกับเสียงทุ้มที่คุ้นเคยเอ่ยเรียกชื่อฉัน ใจฉันกระตุก

“อิง” พี่ไต้ฝุ่นยืนอยู่ที่หน้าบ้านของเขา เขายืนค้างอยู่ในท่าที่เพิ่งเปิดประตู โดยมีเจ้ามะเฟืองวิ่งปรู๊ดลอดขาเขาออกมาด้วย ความมืดทำให้ฉันไม่เห็นสีหน้าของเขา

ฉันรีบปลดกลอนประตูรั้ว แต่พอกำลังจะเปิดประตูออก มือหนาก็คว้าหมับเข้าที่ข้อมือ

“อิงจะไปไหน” เสียงเขาฟังดูร้อนรน

“ปล่อย” ฉันพูดเสียงแข็งพลางกัดฟันกรอด อย่ามาขัดขวางฉันตอนนี้จะได้ไหม ฉันอุตส่าห์คำนวณเสียดิบดีว่าเวลานี้ไม่ควรมีใครตื่นขึ้นมาเจอ แต่กลับเป็นเขา

“อิง บอกพี่” เขาพูดเสียงแข็งกลับมา มือที่จับข้อมือฉันไว้บีบแน่นขึ้น เขาจะไม่ปล่อยให้ฉันหลุดมือไปแน่

“ปล่อยอิง” ฉันพูดเสียงแข็ง พยายามสะบัดข้อมือให้หลุดแต่ไม่ได้ผล แต่สะโพกกลับไปชนกับประตูรั้วจนเกิดเสียงดัง

“ปล่อยนะ” ฉันสะบัดแรงขึ้นอีก แต่มืออีกข้างของเขาก็โอบเข้ารอบเอวฉันในท่ากอด

“อิง ใจเย็น แค่บอกพี่ อิงจะไปไหน” เสียงเข้ากระซิบข้างหู ลมร้อนจากลมหายใจเป่ารดลงบนคอทำให้ฉันขนลุกซู่

“อิงจะกลับบ้าน!” ฉันตะคอกและออกแรงผลักเขาออกไป แต่แรงของฉันไม่เพียงพอจะทำให้ผู้ชายตัวโตขยับได้แม้แต่นิดเดียว เขาไม่เซด้วยซ้ำ น้ำตาฉันไหลอาบแก้ม

“ปล่อยเถอะ ปล่อยอิงเถอะ” ฉันพูดเสียงแผ่วพลางสะอื้นไห้ เขายังกอดฉันไว้อยู่ แต่ก็ยอมผ่อนแรงที่จับข้อมือฉันไว้

“เกิดอะไรขึ้น” เสียงแม่ดังขึ้น แม่เดินพรวดพราดออกมาจากบ้าน เดินย่ำสนามหญ้ามาโดยไม่ใส่รองเท้า และเข้ามาถึงตัวฉัน

ฉันหมดทางหนี

ฉันเหวี่ยงกระเป๋าเป้ลงบนโซฟาทันทีที่ก้าวเข้ามาในบ้าน โดยมีแม่กับพี่ไต้ฝุ่นเดินตามเข้ามาด้วย ฉันยืนหันหลังและสูดหายใจลึก แล้วค่อย ๆ หันมาเผชิญหน้ากับทั้งสองคน แม่มีสีหน้าสับสนและกังวล

“อิงอยากกลับบ้าน อิงจะกลับ” ฉันพูดเสียงแข็งเพื่อยืนยันการตัดสินใจของตัวเอง

“อิง…” แม่เรียก แต่ก็ก้มหน้าลงเหมือนพูดไม่ออก ฉันจึงหันไปสบตาพี่ไต้ฝุ่น สีหน้าเขาเรียบเฉย แต่นัยน์ตาสั่นไหว ฉันไม่รู้ว่าเขากำลังกลัวอะไร หรือความจริงคือฉันไม่สนว่าเขาจะรู้สึกอะไร

“อิงครับ อิงไม่ควรทำแบบนี้” เขาพูดช้า ๆ เหมือนพยายามจะใจเย็นฉันหัวเราะในลำคอ เสียงที่ออกมาฟังดูขมขื่น

“งั้นพี่จะทำอะไร ล่ามโซ่อิงไว้เลยไหมล่ะ ขังอิงไว้ในห้อง คอยป้อนข้าวป้อนน้ำเหมือนหมาไปเลยสิ” ฉันพูดสวนกลับไป ลมหายใจเขาขาดห้วง ริมฝีปากเม้มชิดกันแน่น

“อิง พอเถอะลูก” แม่เอ่ยห้ามและเดินเข้ามาใกล้ ฉันถอยหนี

“อิงไม่อยากอยู่ที่นี่ เรามีบ้านไม่ใช่เหรอแม่ ทำไมเราไม่กลับบ้านเราล่ะ” ฉันพูดรัวเร็วเพราะกลัวว่าน้ำตาที่กลั้นเอาไว้จะไหลออกมาก่อนพูดจบ

“น้าจันทร์ครับ โทรหาหมอแก้วหน่อยครับ” พี่ไต้ฝุ่นหันไปพูดกับแม่ พอได้ยินคำพูดของเขา ในอกฉันก็เดือดพล่านเหมือนกำลังปะทุ แล้วมันก็ระเบิด

“ไม่ต้องมาสั่งแม่นะ คิดว่าตัวเองเป็นใครกัน สำคัญนักหรือไง!” ฉันตวาดใส่เขา แมรีบยกมือปราม

“อิง ใจเย็นก่อนลูก” แม่บอก แต่ฉันห้ามตัวเองไว้ไม่ได้อีกแล้ว

“คอยบ่งการคนนู้นคนนี้ มีความสุขมากไหมล่ะ” ฉันจ้องตาเขา พี่ไต้ฝุ่นไม่พูดกับฉัน แต่เขาหันไปหาแม่

“น้าจันทร์ครับ…”

ฉันทำท่าจะตวาดเขาอีกรอบ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อประโยคถัดมาที่เขาพูดเป็นประโยคที่ฉันไม่คาดคิด

“...บอกหมอแก้ว ว่าเราจะพาอิงไปที่บ้าน”

ฉันยืนนิ่ง ราวกับเสียงรอบตัวหายไปทั้งหมดในเสี้ยววินาที ฉันเริ่มสับสน ทำไมเขาถึงยอมล่ะ จู่ ๆ ก็ยอม ฉันไม่รู้ว่าเขามีแผนอะไร หรือแค่ตั้งใจพูดแบบนั้นเพื่อให้ฉันสงบปากสงบคำแล้วค่อยขังฉันเอาไว้

แม่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา และกดโทร เสียงรอสายดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ เหมือนเสียงที่กำลังนับถอยหลัง ฉันไม่รู้ว่าหลังจากนี้ฉันจะเป็นยังไง หรือต้องทำยังไงต่อไป ใจฉันเต้นรัวราวกับจะทะลุออกจากอก

แม้พี่ไต้ฝุ่นจะบอกว่าเขาจะพาฉันกลับบ้าน แต่น้ำเสียงของเขา แววตาของเขา ไม่มีอะไรที่ฉันรู้สึกได้เลย สายตานั้นเหมือนเป็นกับดักที่กำลังสูบฉันลงไป ฉันรู้สึกเหมือนโดนดึงออกจากโลกของตัวเอง ทั้งที่ฉันยังไม่ทันได้เข้าใจมันเลย

ฉันมองโทรศัพท์ในมือแม่ อยากจะคว้ามันมาและปาทิ้งไปไกล ๆ ให้เสียงที่ดังรบกวนจิตใจอยู่นี้หายไปซะ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงปลายสายดังขึ้นมา

“สวัสดีค่ะ” เป็นเสียงของพี่แก้ว ฉันหลับตาแน่น ข่มกลั้นไม่ให้น้ำตาไหล แต่ไม่อาจหยุดมันไว้ได้ น้ำตาไหลอาบแก้ม หยดลงบนพื้น ฉันก้มหน้าลง

ฉันกลัว กลัวเหลือเกินว่าจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว โอกาสที่จะได้เอาความทรงจำคืนมา ฉันสั่นไปทั้งตัว ขาอ่อนแรงเหมือนจะล้มอยู่รอมร่อ แต่ฉันต้องยืนให้ไหว ฉันต้องพร้อมรับมือกับผลจากการกระทำของตัวเอง

“สวัสดีค่ะ หมอแก้ว” แม่พูดตอบกลับไป แล้วค่อย ๆ เดินถอยห่างจากตรงนี้ แม่หันไปพูดกับพี่ไต้ฝุ่น

“ฝุ่นอยู่กับน้องก่อนนะ แม่ขอคุยโทรศัพท์ก่อน” พอพูดจบแม่ก็เดินหายเข้าไปในห้อง โดยไม่ปิดประตู ฉันเห็นแม่นั่งลงบนเตียงและพูดกรอกโทรศัพท์ แต่ฉันไม่ได้ยินว่าแม่พูดอะไร ฉันหันกลับมาสบตากับพี่ไต้ฝุ่น เขายืนนิ่ง ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย แต่มือของเขากำแน่น เหมือนกำลังข่มใจตัวเอง

ฉันทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา และกอดอกตัวเองไว้ รู้สึกถึงความเดือดพล่านที่ยังปะทุอยู่ ฉันปาดน้ำตาที่เลอะแก้มอยู่แรง ๆ แต่น้ำตาก็ยังไม่หยุดไหล

ฉันรู้สึกเหมือนอากาศกำลังกดตัวฉันให้อยู่กับที่ ขาฉันชาไปแล้ว จนกระทั่งแม่เดินกลับออกมาจากห้องและยื่นโทรศัพท์ให้

“อิง พี่แก้วขอคุยด้วยน่ะลูก” แม่บอก

ฉันสูดหายใจลึก ปาดน้ำตาทิ้งอีกรอบและรับโทรศัพท์มาแนบหู

“ค่ะ พี่แก้ว” ฉันพูดเสียงเบา

“เป็นยังไงบ้างคะ น้องอิงไหวไหม” เสียงพี่แก้วดังตอบกลับมา แค่คำถามเดียว ทำให้ฉันสะท้าน ฉันเริ่มสะอื้น

“คุณแม่บอกพี่ว่า อิงอยากกลับบ้านใช่ไหมคะ” พี่แก้วถามต่อ ฉันพยักหน้าทั้งที่รู้ว่าพี่แก้วไม่เห็น แต่เธอคงจะรู้

“งั้นอิงรู้ใช่ไหมคะ ว่าการกลับไปสถานที่เดิม อาจทำให้อิงต้องเผชิญหน้ากับภาพจำบางอย่างที่สมองของอิงเคยปิดบังเอาไว้ เพื่อปกป้องตัวอิงเอง อิงอาจรู้สึกสับสน หรือรู้สึกกลัวก็ได้” พี่แก้วพูดช้า แต่ชัดเจน

“อิงเข้าใจค่ะ” ฉันพูดทั้งที่ยังสะอื้น แม่นั่งลงข้าง ๆ และลูบหลังฉันแผ่วเบาเพื่อปลอบประโลม

“งั้นอิงยืนยันกับพี่นะคะ ว่าอิงอยากจะกลับไปจริง ๆ” พี่แก้วถาม เสียงเธอยังอ่อนโยนเหมือนเคย ฉันหยุดคิดอีกครั้ง ตัดสินใจกับตัวเองอีกสักรอบก่อนจะตอบกลับไป

“ค่ะ อิงอยากรู้” ฉันพยายามพูดให้หนักแน่นที่สุด เพื่อบอกพี่แก้วว่าฉันพร้อมแล้วจริง ๆ

“ถ้าอย่างนั้น พี่จะช่วยอิงเตรียมความพร้อมสักหน่อยนะคะ เพื่อให้อิงรับมือได้ถ้าเกิดอารมณ์แย่ ๆ หรือมีภาพจำย้อนกลับมา” เสียงของพี่แก้วยังคง

นุ่มนวล แต่มีความมั่นคงที่ฉันรู้สึกได้อยู่ในถ้อยคำ เหมือนเธอกำลังส่งมือผ่านโทรศัพท์มาจับมือฉันเอาไว้

“อันดับแรกเลย อิงต้องจำไว้นะคะ ว่าอิงสามารถ ‘ออกมา’ ได้เสมอ ถ้ารู้สึกไม่ไหว ไม่ว่าจะเป็นการออกจากห้องนั้น สถานที่นั้น หรือแม้แต่แค่เดินออกไปสูดอากาศ ก็ถือว่าอิงกำลังดูแลตัวเองอยู่ นั่นไม่ใช่ความพ่ายแพ้เลยค่ะ แต่เป็นความเข้มแข็ง”

ฉันพยักหน้าช้า ๆ ถึงแม้น้ำตาจะยังค้างอยู่ตรงขอบตา แต่หัวใจเหมือนเริ่มมีที่ให้วางตัวเอง

“ถ้าอิงรู้สึกกลัว ให้ลองกำมือเบา ๆ แล้วหายใจเข้าลึก ๆ อย่างช้า ๆ แบบที่เราเคยฝึกกัน หายใจเข้า… แล้วค่อย ๆ ผ่อนออก เหมือนปล่อยความกลัวให้ลอยผ่านไปนะคะ”

ฉันลองทำตามทันที แม้จะยังสะอื้นอยู่ แต่รู้สึกว่าลมหายใจเริ่มมีทิศทางมากขึ้น ไม่ใช่แค่ร่วงหล่นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

“พี่ขอให้อิงมีสมุดเล่มเล็ก หรือกระดาษสักแผ่นพกติดตัวไว้นะคะ ถ้าอิงเริ่มรู้สึกสับสน หรืออยากเขียนความรู้สึกออกมา อิงจะได้มีที่ระบายความคิด พี่รู้ว่าอิงเขียนเก่ง แล้วการเขียนก็ช่วยอิงได้เสมอ”

ฉันมองไปที่กระเป๋าเป้ที่โยนไว้บนโซฟา ข้างในนั้นมีสมุดเปล่าที่ฉันติดมาด้วยโดยไม่รู้ตัว เหมือนมันรอให้ฉันใช้งานอยู่แล้ว

“แล้วที่สำคัญที่สุด” พี่แก้วพูดต่อ

“อย่าลืมว่าอิงไม่ได้อยู่คนเดียวนะคะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อิงยังมีแม่ มีพี่ไต้ฝุ่น และมีพี่อยู่ด้วย อิงสามารถโทรหาพี่ได้ทันที ถ้าเริ่มรู้สึกไม่ไหว หรือแค่ต้องการคนฟัง พี่อยู่ตรงนี้เสมอค่ะ เข้าใจนะคะคนเก่ง”

ฉันเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าแรงขึ้นอีกนิด และพูดออกมาเบา ๆ

“ขอบคุณค่ะ พี่แก้ว”

“อิงทำได้แน่นอนค่ะ พี่เชื่อในอิงนะ” เสียงพี่แก้วอบอุ่นเหมือนผ้าห่มผืนบางที่โอบกอดฉันไว้ ท่ามกลางความหนาวเหน็บในใจที่ยังหลงเหลืออยู่

แม่กุมมือฉันไว้แน่นขึ้น ฉันรู้สึกถึงแรงบีบเบา ๆ ที่ไม่จำเป็นต้องมีคำพูดใด ๆ ต่อจากนี้

แม่บอกฉันว่าเราจะกลับไปแค่ไม่กี่ชั่วโมง แล้วจะออกมา เพราะเป็นเงื่อนไขที่พี่แก้วแนะนำเพื่อความปลอดภัยของฉันเอง ฉันพยักหน้ารับทราบ และเราก็ออกจากบ้านทันทีที่แม่เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ ส่วนพี่ไต้ฝุ่น ฉันเห็นว่าเขาโทรลางานกับที่ร้านโดยอ้างว่ามีเรื่องด่วน

แม่ย้ายมานั่งเบาะหลังข้าง ๆ ฉัน โดยให้พี่ไต้ฝุ่นเป็นคนขับ รถแล่นไปตามถนน ไม่มีเสียงเพลง ไม่มีบทสนทนา มีแค่แรงบีบเบา ๆ จากมือของแม่ที่กุมมือฉันเอาไว้

ฉันมองออกไปนอกหน้าต่าง พยายามกล่อมใจตัวเองให้สงบ เพราะรู้ว่าเมื่อกลับถึงบ้าน ฉันอาจเกิดความรู้สึกบางอย่าง และอาจควบคุมตัวเองไม่ได้ฉันสูดหายใจตามจังหวะที่พี่แก้วสอนซ้ำ ๆ

แต่เมื่อเวลาผ่านไปฉันก็รู้สึกถึงความผิดปกติ ถนนสายนี้ ฉันรู้จักมันดี ทิวทัศน์ที่เลื่อนผ่านสายตาไปเป็นทิวทัศน์ที่เคยเห็นอยู่ทุกอาทิตย์

ฉันหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง กดเข้าแอปแผนที่ กดค้นหาเส้นทางที่จะพาเรากลับบ้าน และความจริงก็ปรากฏ

จุดสีฟ้าที่เป็นตำแหน่งของเรากำลังเคลื่อนที่อยู่ มันไม่ได้มุ่งไปในเส้นทางที่ควรจะไป พี่ไต้ฝุ่นไม่ได้จะพาฉันกลับบ้าน

เขากำลังมุ่งหน้าไปที่โรงพยาบาล

เหมือนมีบางอย่างกระแทกเข้ามาในอก ฉันรู้สึกได้ว่าลมหายใจที่พยายามควบคุมมาตลอดทางหลุดจากการควบคุม

ฉันคิดไว้แล้ว ว่าพี่ไต้ฝุ่นต้องวางแผนอะไรไว้ คำพูดก่อนหน้านี้มันก็แค่หลอกให้ฉันวางใจเท่านั้นเอง

“พี่จะพาอิงไปไหน” ฉันพูดเสียงเรียบ มือกำโทรศัพท์ไว้แน่นราวกับจะบีบมันให้หักคามือ

ไม่มีเสียงตอบ รถยังคงวิ่งต่อไปในความเร็วสม่ำเสมอ

“หยุดรถ” ฉันพูด

แต่รถไม่มีทีท่าว่าจะหยุด แม่เหมือนกำลังจะอ้าปากพูดอะไรแต่ฉันไม่รอฟัง

“หยุดรถเดี๋ยวนี้!” ฉันตะโกนสุดเสียง ร่างสั่นไปทั้งตัว แต่รถยังคงแล่นไปข้างหน้า

ในหัวฉันร้อนวาบ ความโกรธปะทุขึ้นมาอีก หรือมันอาจไม่ใช่ความโกรธ แต่เป็นความเสียใจที่ถูกหักหลัง

ฉันตัดสินใจทันที เอื้อมไปคว้ามือจับประตู กระชากมันออกเต็มแรง

เสียงแม่ร้องลั่น ร่างฉันเอนออกนอกตัวรถ ความเร็วของลมตีกระแทกหน้าจนลืมตาไม่ขึ้น แล้วรถก็เบรกกะทันหัน เสียงยางบดถนนดังแหลม มือหนาคว้าเข้าที่แขนก่อนที่ฉันจะปลิวออกนอกตัวรถ แรงนั้นดึงฉันกลับเข้ามากระแทกกับเบาะ

หูฉันอื้อ หายใจไม่ทัน เป็นมือของพี่ไต้ฝุ่นที่เอื้ยวตัวมาจับฉันเอาไว้

“อิง พี่ขอโทษ พี่ยอมแล้ว อิงอย่าทำแบบนี้เลย” เขาพูดด้วยเสียงสั่นเครือ

ฉันหันไปมอง แล้วก็เห็น...น้ำตาของคนตรงหน้า ไหลนองอาบแก้มจนถึงลำคอ ปกคอเสื้อเขาเปียกชุ่ม ราวกับว่าเขาร้องไห้มาตลอดทาง

“พี่ขอโทษนะครับ พี่จะพาไปนะ พี่จะพาไป” เขาพูดซ้ำ ๆ เหมือนกลัวว่าฉันจะไม่เข้าใจ

“อิง ปิดประตูเถอะนะลูก” แม่พูดพลางสะอื้น ก่อนจะเอื้อมมือมาปิดประตูด้วยตัวเอง

สายตาฉันจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าของพี่ไต้ฝุ่น ดวงตาเขาแดงก่ำ ขนตาซึ่งเป็นแพยาวที่ฉันเคยมองว่าสวย ตอนนี้เปียกชุ่มด้วยน้ำตา

น้ำตาของฉันที่เกือบจะไหลออกมาเมื่อครู่ย้อนกลับเข้าไปในอก แต่น้ำตาของเขากลับทำให้ใจฉันเจ็บแปลบเหมือนมีเข็มนับพันเล่มทิ่มแทงซ้ำ ๆ คลื่นอารมณ์ที่ฉันไม่รู้จักซัดสาดเข้ามา ฉันหลับตา พยายามกลับมาควบคุมลมหายใจของตัวเองอีกครั้ง เพื่อเอาอารมณ์พวกนี้ออกไปจากใจ

ฉันก้มหน้าลงและกระตุกแขนตัวเองเป็นสัญญาณให้เขาปล่อย เขาเหมือนจะพูดอะไรอีกแต่ฉันพูดแทรกขึ้นก่อน

“ขับรถสิคะ” สิ้นเสียงฉันเขาก็ค่อย ๆ คลายมือออกจากแขนฉัน ฉันขยับตัวและกอดตัวเองเอาไว้ก่อนจะเบือนหน้ามองนอกหน้าต่าง ขณะพยายามผ่อนลมหายใจลง

รถเคลื่อนตัวไปช้า ๆ พี่ไต้ฝุ่นเปิดแผนที่ไว้บนหน้าจอของรถซึ่งมีเส้นสีฟ้านำทางเราไปถึงที่หมายที่ฉันต้องการ เสียงแม่สะอื้นขณะบีบมือฉันไว้แน่น

เหมือนกลัวว่าฉันจะหลุดลอยไปถ้าเผลอปล่อยมือ ฉันลอบมองใบหน้าพี่ไต้ฝุ่นที่สะท้อนบนกระจกมองหลัง น้ำตาเขายังไหลอาบแก้ม สีหน้าเหมือนเจ็บปวดเพราะเหตุผลบางอย่างที่ฉันไม่เข้าใจ...และไม่เคยพยายามจะเข้าใจ

รถแล่นไปเรื่อย ๆ จนทิวทัศน์ของเมืองหลวงเคลื่อนพ้นสายตา เริ่มเห็นต้นไม้สองข้างทางมากขึ้น รถขับผ่านโรงงานขนาดใหญ่ ผ่านทุ่งหญ้ากว้างที่เห็นฝูงวัวเล็มหญ้าอยู่ลิบ ๆ และรถก็เลี้ยวเข้าสู่ถนนที่ฉันคุ้นตา ฉันรับรู้ได้ว่าใกล้จะถึงบ้านแล้ว

รถเลี้ยวเข้าจอดหน้าบ้าน ได้ยินเสียงเนวิเกเตอร์บอกว่าถึงที่หมายแล้ว และพี่ไต้ฝุ่นก็ดับเครื่องยนต์

เรานั่งเงียบ ไม่มีใครเปิดประตูรถลงไป จนกระทั่งเสียงเคาะกระจกรถดังขึ้นมา คุณยายคนหนึ่งกำลังเคาะกระจกรถเราอยู่

“ยายบ้านข้าง ๆ นี่” แม่พึมพำก่อนจะลดกระจกรถลง

“มีอะไรจ๊ะยาย” แม่เอ่ยถาม ยายคนนั้นมองเข้ามาในรถแวบหนึ่งก่อนจะพูด

“หนูไปไหนมาตั้งนานไม่กลับบ้านสักที” คุณยายถามแม่ ฉันขมวดคิ้วไม่เข้าใจว่ายายจะถามทำไม เพราะมันไม่ใช่ธุระกงการอะไรของยาย

“อ้อ หนูไปทำงานที่อื่นมาน่ะจ้ะ ยายมีอะไรเหรอ” แม่ตอบกลับไป คุณยายส่ายหน้าแล้วก็ทำสีหน้าเหมือนระอาเต็มทน

“โอ๊ย เปล่าหรอก คือไอผัวเก่าหนูน่ะ มันมานอนอยู่หน้าบ้านหนูนานแล้ว ตอนกลางคืนมันก็กินเหล้าเมาเอะอะโวยวายอยู่คนเดียว ยายไปไล่มันก็โดนมันด่ามา” ยายพูด แล้วแม่ก็ซะงักไป

“ผัวเก่าหนูเหรอ” แม่ถามกลับ

“ก็เออน่ะสิ นั่นไง มันมาโน่นแล้ว หนูจัดการเองแล้วกัน” คุณยายพูดพลางหันหลังไปมองหน้าบ้านของฉัน พอพูดจบก็รีบเดินจ้ำอ้าวหนีไป ฉันยังไม่ทันเห็นผู้ชายคนนั้นที่ยายพูดถึง แล้วแม่ก็หันกลับมามองหน้าฉัน และบีบมือฉันไว้แน่น ก่อนจะพูดช้า ๆ

“อิง ลูกอยู่บนรถก่อนนะ อย่าเพิ่งลงไป เข้าใจไหม” เสียงแม่ดังแผ่วขณะมือของแม่สั่นจนฉันรู้สึกได้ แต่ฉันยังไม่ทันได้ถามอะไร แม่ก็เปิดประตูรถแล้วก้าวลงไป ปิดประตูรถแรง ๆ เหมือนกลัวจะมีอะไรแทรกตัวเข้ามา ทิ้งฉันไว้กับพี่ไต้ฝุ่น ในความเงียบที่กดทับราวกับเป็นห้องสุญญากาศ

พี่ไต้ฝุ่นมองผ่านกระจกรถไปที่หน้าบ้าน ฉันมองตาม เห็นแม่กำลังเดินไปหาใครบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้น ผู้ชายตัวสูง รูปร่างสมส่วน ผิวคล้ำ ใบหน้าเขาไม่ติดอยู่ในความทรงจำ…แต่ใจฉันสั่น และมันรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ผู้ชายคนนั้นส่งยิ้มให้แม่ ทันใดนั้นก็เหมือนมีบางอย่างกระชากหัวใจฉันลงไปที่พื้น มันไม่ใช่รอยยิ้มของคนแปลกหน้า มันคุ้นเกินไป คุ้นเคยจนร่างกายสั่นสะท้าน

ลมหายใจฉันกระตุก ได้ยินเสียงพี่ไต้ฝุ่นเรียก แต่เสียงของเขาเหมือนอยู่ไกลออกไป ภาพเสียง สัมผัส และความรู้สึกมากมายไหลบ่าเข้ามาในหัวฉันราวกับคลื่นซัด

มือสาก ๆ ที่บีบข้อมือฉันไว้แน่น สัมผัสที่น่าสะอิดสะเอียน เสียงประตูห้องน้ำที่ถูกพังเข้ามา เสียงกรีดร้องอู้อี้ของฉันที่ถูกผ้ายัดปาก ความรู้สึกที่ถูกกดหัวลงกับพื้นเย็นเฉียบ

เท้าของฉันถูกมัดไว้กับขาเตียงด้วยเชือกไนลอนสีแดง ร่างฉันเปลือยเปล่า เสียงหัวเราะของมันดังใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เหมือนเสียงหัวเราะของปีศาจจากนรกที่พร้อมจะกลืนกินฉัน

มันหัวเราะขณะที่ฉันกำลังแตกสลาย ฉันถอยหนี กลิ่นกายของมันตีจมูก กลิ่นเหงื่อ กลิ่นผิวหนัง มันตามฉันมาราวกับติดอยู่บนตัวฉัน สัมผัสหยาบกร้านลูบไล้ที่หว่างขา มีบางอย่างยัดเข้ามาในปาก ลึกจนถึงลำคอ ฉันหายใจไม่ออก น้ำตาไหลพราก แต่ไม่มีเสียงใดหลุดออกมา ราวกับลมหายใจของฉันถูกพรากไป

ฉันถอยหนีจนหลังติดประตูรถ จิกเล็บเข้าที่ต้นแขนเพื่อพยายามปกป้องตัวเอง ฉันไม่ได้ยินอีกแล้วว่าพี่ไต้ฝุ่นกำลังพร่ำเรียกชื่อฉันซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฉันไม่ได้ยิน ฉันผลักทุกอย่างออกจากตัวด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี โดยไม่รับรู้อีกแล้วว่าสิ่งที่กำลังโอบกอดอยู่คือสัมผัสจากใคร หรืออะไร

สายตาของปีศาจกำลังจ้องมองมา

ฉันพยายามกรีดร้อง แต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอดออกจากปาก ร่างกายฉันแข็งเกร็ง ดวงตานิ่งค้าง ไม่เหมือนสิ่งมีชีวิตอีกต่อไป

ตัวตนฉันถูกฉีกกระชาก แตกสลายโดยสมบูรณ์

ไต้ฝุ่น

ก่อนที่เราจะตกลงคบกัน เธอเล่าให้ผมฟัง

เราเจอกันครั้งแรกตอนที่เธอมาสมัครทำงานที่ร้านอาหารซึ่งผมเป็นพ่อครัวอยู่ที่นั่น เธอเป็นคนหน้าตาสะสวย ผิวพรรณดี เป็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่มีท่าทีประหม่าอยู่ตลอด ตอนแรกเจ้าของร้านตั้งใจจะให้เธอทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟเพราะรูปลักษณ์ของเธอค่อนข้างน่าดึงดูด แต่ในช่วงนั้นครัวกำลังขาดคนล้างจานพอดี และเธอไม่สะดวกใจจะออกไปรับลูกค้า เธอจึงได้รับงานนั้นไปแทน

ผมไม่ได้ใส่ใจอะไรเด็กใหม่นัก เธอทำหน้าที่ของเธอ ผมทำหน้าที่ของผม เราไม่เคยคุยกัน แม้จะทำงานในบริเวณใกล้กันก็ตาม

แต่ผมมักจะเห็นว่าป้าแม่ครัวจะเข้าไปติเตียนเธออยู่บ่อยครั้ง และมันก็เป็นการติเตียนที่เกินความจำเป็นไปมาก บางครั้งเธอถูกดุด่าด้วยคำหยาบคาย บางครั้งโดนสาดน้ำใส่

จากที่ผมมองเห็น เธอทำงานได้ไม่แย่เลย จังหวะที่ผมต้องรีบใช้อุปกรณ์ที่ยังไม่ได้ล้าง และบอกเธอ เธอก็จะรีบจัดการให้โดยไม่ปล่อยให้ผมต้องรอนาน และแม้ช่วงแรกเธอจะเผลอทำจานหลุดมือหล่นแตกไปบ้าง แต่พอทำงานได้สักระยะก็ไม่ได้ยินเสียงจานหล่นแตกอีก มีแต่เสียงดุด่าที่ดังมาให้ได้ยินเป็นระยะ จนผมรู้สึกรำคาญ เธอโดนด่าว่าล้างไม่สะอาดบ้างล่ะ

ทำงานช้าบ้างล่ะ ทั้งที่ตอนนั้นไม่มีความจำเป็นจะต้องเร่งเธอเลย เพราะจานที่ล้างและเช็ดจนแห้งกริบแล้วเรียบร้อยก็วางอยู่เต็มชั้น ผมรู้สึกว่าเธอกำลังโดนรังแกเกินกว่าจะเป็นแค่การติเตียนเรื่องงาน

ผมคิดจะมองข้ามไป เพราะมันไม่ใช่ธุระกงการอะไรของผมที่ต้องเข้าไปยุ่งวุ่นวาย แต่เหมือนการรังแกจะเริ่มหนักข้อขึ้นเรื่อย ๆ

มีกลุ่มเด็กเสิร์ฟผู้หญิงที่ไม่ชอบหน้าเธอ เพราะวันหนึ่งเธอบังเอิญเดินออกไปทิ้งขยะและได้เจอลูกค้าชายกลุ่มหนึ่งที่ยืนสูบบุหรี่อยู่เข้า พวกเขารู้ว่าเธอทำงานที่นี่ จึงมักจะพูดถึงเธอหรือเรียกหาเธอทุกครั้งที่มาที่ร้าน เธอยอมออกไปพบพวกเขาแค่ครั้งเดียว และหลังจากนั้นเธอก็โดนกลุ่มเด็กเสิร์ฟเกลียดโดยไม่มีเหตุผล ผมไม่ค่อยเข้าใจความคิดของพวกผู้หญิง แต่เป็นไปได้ว่าที่เธอโดนเกลียดก็เพราะเธอเป็นแค่เด็กล้างจานแต่กลับดึงความสนใจของลูกค้าได้มากกว่า แล้วคนพวกนั้นก็รังแกเธอแค่เพื่อระบายอารมณ์

ผู้หญิงพวกนั้นแกล้งเธอด้วยการสาดเศษอาหารใส่ โดยทำทีเหมือนไม่ได้ตั้งใจ จนทุกวันที่มาทำงาน เนื้อตัวเธอจะเต็มไปด้วยเศษอะไรต่อมิอะไร ยิ่งถ้าโดนสาดน้ำใส่ ตัวเธอก็จะเปียกโชกเหมือนลูกแมวตกน้ำ แล้วคนพวกนั้นก็จะจับกลุ่มคุยกันและพูดให้เธอได้ยินว่าตัวเธอเหม็นและสกปรก แต่เธอก็ไม่เคยปริปากบ่น ยังคงทำงานต่อทั้งที่ตัวเปียกจนหนาวสั่นไปทั้งตัว

เธอไม่เคยสู้เลยสักครั้ง เอาแต่ก้มหน้าฟังคำดุด่าที่ไม่สมควร ปล่อยให้คนอื่นรังแกโดยไม่ขัดขืน เธอก้มหน้าก้มตาทำงานเหมือนกับยอมรับชะตาของตัวเองโดยไม่พยายามทำอะไรเพื่อให้คนพวกนั้นเลิกรังแก เธอยอมจนคนพวกนั้นได้ใจ และไม่ยอมหยุดพฤติกรรมน่าเกลียดและน่ารำคาญ

ทุกวันในช่วงปิดร้าน เธอจะเป็นคนท้าย ๆ ที่ได้กลับบ้าน เพราะกว่าจะล้างจานและเก็บขยะที่เป็นเศษอาหารไปทิ้งจนหมดก็เลยเวลากลับบ้านไปแล้ว

โชคดีของเธอที่ผมเองก็เป็นคนท้าย ๆ ที่ออกจากครัวหลังเก็บครัวเสร็จ เพราะผมต้องเช็คพวกวัตถุดิบที่จะต้องสั่งเข้าร้านในวันถัดไป ผมจึงกลายเป็นคนคนเดียวที่อยู่กับเธอตอนที่คนอื่นกลับบ้านไปหมด

“ทำไมไม่สู้บ้างล่ะ” นี่เป็นครั้งแรกที่ผมพูดกับเธอ โดยไม่ได้พูดถึงงาน เธอกำลังถอดผ้ากันเปื้อนที่เต็มไปด้วยเศษอาหารออกจากตัว วันนี้เธอเปียกตั้งแต่หัวจรดเท้า ริมฝีปากของเธอซีดเหมือนคนป่วย และมือสั่นเพราะความหนาว เป็นภาพที่ผมเห็นแล้วรู้สึกรำคาญตา

“สู้อะไรคะ” เธอถามผมเสียงเบา เธอไม่กล้าเงยหน้าสบตาผมด้วยซ้ำ ผมยืนขวางประตู ไม่ยอมหลีกทางให้เธอ เธอจึงยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่ตรงหน้าผม

“ก็เห็นอยู่ว่าพวกนั้นแกล้งคุณ คุณจะไม่ตอบโต้อะไรบ้างเลยหรือไง” ผมพูด รู้สึกเหมือนตัวเองโกรธแทนเธอไปแล้ว ทั้งที่มันไม่เกี่ยวอะไรกับผมเลย

“ไม่เป็นไรค่ะ อิงยังทำงานได้อยู่” เธอตอบ เธอรู้ว่ากำลังโดนรังแก แต่เธอพูดเหมือนตัวเองเป็นแค่เครื่องจักร ที่แค่ทำงานได้ก็จะไม่มีปัญหาอะไร

“ผมรู้ว่าคุณทำงานได้ แต่คุณจะทำงานในสภาพนี้ทุกวันเหรอ” ผมพูดเสียงเข้ม ไม่ได้ตั้งใจจะดุเธอ แค่อยากจะบอกให้เธอดูแลตัวเองบ้าง ไม่ใช่ปล่อยให้ใครมาทำอะไรแบบนี้

“พรุ่งนี้อิงจะเอาเสื้อผ้ามาเปลี่ยนค่ะ” หัวผมร้อนวาบทันทีที่ได้ยินประโยคนั้น

"คุณไม่เข้าใจหรือไง ผมบอกให้คุณดูแลตัวเองหน่อย อย่าปล่อยให้ใครมาทำอะไรแบบนี้ใส่ตลอดสิ คุณไม่ใช่คนที่สมควรโดนรังแกนะ เอาจานฟาดหัวพวกนั้นสักทีไปเลยก็ได้" ผมเผลอพูดเสียงดังโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้ผมคงเป็นอีกคนหนึ่งที่ระบายอารมณ์ใส่เธอด้วย แต่ผมไม่รู้จะพูดยังไงให้เธอเข้าใจ

"อิงไม่สมควรโดนรังแกเหรอคะ" เธอเงยหน้าขึ้นมา เส้นผมเปียก ๆ ที่หล่นลงมาปรกหน้าไม่ได้บดบังดวงตาใสซื่อนั้นไว้เลย สายตาของเธอ เหมือนคนที่โดนกระทำมาตลอดจนชินชากับมัน ไม่มีความเจ็บปวดอยู่ในแววตา ไม่มีความกลัว มีแค่ความเฉยชา ผมได้รู้แล้วว่าเธอใช้ร่างกายตัวเองเหมือนมันเป็นแค่เครื่องจักรจริง ๆ

ผมหลีกทางให้เพราะไม่มีอะไรจะพูดต่อ เธอก้มหัวให้เล็กน้อยและเดินผ่านผมไป ผมแอบสูดลมหายใจเข้า รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นโรคจิตอยู่นิดหน่อย แต่ผมแค่อยากพิสูจน์

ตัวเธอไม่ได้เหม็นเลยสักนิด

วันต่อมาทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เธอโดนรังแกขณะที่ผมง่วนอยู่หน้าเตา พอหันไปเห็นอีกที ผ้ากันเปื้อนของเธอก็เปื้อนคราบซอสเหนียว ๆ ส่วนขากางเกงก็เลอะเศษอาหารที่ใครบางคนตั้งใจราดใส่

ผมส่ายหน้ากับตัวเอง ผมไม่ได้คาดหวังว่าเธอจะเอาจานฟาดหัวคนพวกนั้นจริง ๆ หรอก แต่ก็อยากเห็นว่าเธอจะตอบโต้หรือพูดอะไรกลับไปบ้างตอนที่พวกนั้นพูดคำขอโทษออกมาส่ง ๆ แต่เธอไม่ทำ และยังคงทำหน้าที่ของตัวเองอย่างดี

แล้วผมก็เหลือบไปเห็นป้าแม่ครัว เดินถือกระทะร้อน ๆ ซึ่งมีน้ำมันอยู่เต็มไปที่อ่างล้างจาน จากนั้นก็โยนกระทะลงไปในอ่าง น้ำที่กำลังไหลจากก๊อกปะทะเข้ากับน้ำมัน เกิดเสียงฉ่า น้ำมันกระเซ็นโดนตัวเธอ ควันร้อน ๆ พุ่งขึ้นตลบอบอวล

เธอไม่ร้องสักแอะ แต่เส้นความอดทนของผมขาดผึง

ผมเดินไปที่อ่างล้างจาน คว้ากระทะใบนั้นมาแล้วเหวี่ยงลงพื้นเต็มแรง เสียงเหล็กกระแทกกับพื้นดังสนั่น มันเด้งกลับไปกระแทกขาของป้าแม่ครัวจนเธอทรุดลงกับพื้น ที่จับกระทะลอยกระเด็นไปอีกทาง

ทั้งครัวเงียบกริบ เหมือนทุกคนหยุดหายใจไปชั่วขณะ ผมกวาดตามองแล้วเห็นใครหลายคนก้มหลบสายตาไปแล้วก้มหน้าทำงานของตัวเองต่อเงียบ ๆ เสียงมีดกระทบกับเขียงและเสียงช้อนกระทบจานดังขึ้นเบา ๆ ไม่มีใครพูดอะไร

“อะไรของเอ็งเนี่ย!” ป้าแม่ครัวพูดเสียงดังทั้งที่ยังนั่งกองอยู่กับพื้น ใบหน้าบูดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด

“เธอโดนมาแล้วกี่ครั้ง” ผมหันไปถามอิงเอยที่กำลังราดน้ำยาล้างจานใส่แขนตัวเองเพื่อล้างน้ำมันออก แต่ผมไม่รอคำตอบแล้วหันกลับมาจ้องหน้าป้าแม่ครัว

“แล้วเมื่อไหร่จะหยุดทำตัวปัญญาอ่อน” ผมพูดเสียงเรียบ แต่พอป้าแม่ครัวทำท่าจะตวาดใส่ผมก็พูดต่อ

“คิดว่าอายุมากกว่าแล้วจะทำตัวน่ารังเกียจแบบนี้ได้เหรอ จะรับผิดชอบยังไงถ้าเด็กคนนี้โดนน้ำมันกระเด็นใส่จนเป็นแผล”

ป้าแม่ครัวเงียบไปแต่ก็ทำปากขมุบขมิบพึมพำบางอย่างที่ฟังไม่ได้ศัพท์ แล้วพี่เจ้าของร้านก็เปิดประตูผลัวะเข้ามาในจังหวะที่พอดิบพอดีเหมือนนัดกันไว้

“เกิดอะไรขึ้น” เขาถาม พลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ เขาคงเห็นแล้วว่ามีกระทะที่เปื้อนน้ำมันวางอยู่บนพื้นในสภาพที่ที่จับหลุดหายไปไปไหนไม่รู้ เขามองป้าแม่ครัวที่นั่ง

อยู่บนพื้น แล้วก็มองหน้าผม

“เด็กนี่มันโยนกระทะใส่ป้าค่ะ ดูสิ!” ป้าแม่ครัวพูดพลางยกขากางเกงขึ้น เห็นรอยช้ำเป็นรูปขอบกระทะสีแดงอมม่วง เขามองดูโดยไม่คิดจะช่วยพยุงป้าแม่ครัวให้ลุกขึ้นยืน แต่เขาหันมาบอกผม

“ฝุ่น มากับพี่ ทุกคนทำงานต่อเลย” เขาพูดแล้วหันหลังเดินไปทางประตูครัว ผมหันไปมองอิงเอยที่ยังยืนนิ่งค้าง

“เจ็บตรงไหนไหม” ผมถาม เธอส่ายหน้า ผมจึงลดเสียงลงจนเป็นเสียงกระซิบ

“ใครทำอะไรอีก เอาจานฟาดหัวมันเลยนะ”

ผมไม่ได้อยู่มองว่าเธอทำสีหน้ายังไง เพราะผมต้องรีบเดินตามพี่เจ้าของร้านที่เดินจ้ำอ้าวออกจากประตูครัวไปแล้ว

พี่เจ้าของร้านเดินนำเข้าไปในออฟฟิศของเขา ผมเดินตาม

“เล่าให้พี่ฟังหน่อย ทำไมเราทำอย่างนั้น” เขาพูดก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้หลังโต๊ะทำงาน ส่วนภรรยาของเข้านั่งอยู่อีกมุมหนึ่งของห้องกำลังจดจ่ออยู่กับหน้าจอแล็ปท็อป ผมลากเก้าอี้ที่ว่างอยู่มานั่งตรงหน้าเขา

“พี่เปิดดูกล้องเลยครับ” ผมพูดขณะมองหน้าเขาด้วยสายตาเรียบนิ่งเหมือนวิญญาณร้ายที่อาละวาดเมื่อครู่หลุดออกจากร่างไปแล้ว

เขาทำตามที่ผมบอก หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาและเปิดวิดีโอที่กล้องวงจรปิดบันทึกไว้ วิดีโอเล่นซ้ำภาพเหตุการณ์ตอนที่ผมกำลังเดินรุกเข้าไปหาป้าแม่ครัว

“ย้อนไปอีกครับ” ผมบอก เขาเหลือบมองหน้าผมเล็กน้อยแล้วทำตาม

วิดีโอเริ่มเล่นตอนที่ป้าแม่ครัวเดินถึงกระทะไปที่อ่างล้างจาน เห็นภาพตอนที่น้ำมันสาดกระเซ็นใส่เธอจังหวะที่กระทะกระแทกลงในอ่าง และภาพของผมที่เดินเข้าไปคว้ากระทะเหวี่ยงลงพื้น ในภาพนั้นผมดูโมโหมากจนตัวผมเองยังแปลกใจ

“มันอาจจะแค่บังเอิญหรือเปล่า ป้าสีคงไม่ได้ตั้งใจจะทำอะไรแบบนั้น” เขาพูด ผมสูดหายใจลึก ๆ

“น้องโดนทำแบบนี้ใส่หลายครั้งแล้วครับ พี่จะย้อนดูก็ได้ว่ามีใครรังแกน้องบ้าง” ผมพูด เขาทำหน้าตกใจ

“มีคนอื่นอีกเหรอ” เขาถามพลางเลื่อนดูภาพจากกล้องวงจรปิด

“ครับ” ผมตอบ

เขาเลื่อนจนไปเห็นภาพที่เด็กเสิร์ฟคนหนึ่งราดเศษอาหารใส่ตัวเธอแล้วก็เลื่อนไปเห็นตอนที่ป้าแม่ครัวด่าเธอแบบสาดเสียเทเสีย พี่เจ้าของร้านถอนหายใจ

“มันเกิดขึ้นนานหรือยัง” เขาถามพลางเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สีหน้าบ่งบอกว่ากำลังลำบากใจ

“สักพักแล้วครับ”

“โอเค พี่เข้าใจแล้ว แต่ฝุ่นรู้ตัวใช่ไหมว่าฝุ่นก็ไม่ควรทำแบบนั้นเหมือนกัน”

“ผมทราบครับ”

แล้วเขาก็อนุญาตให้ผมกลับไปทำงานต่อ โดยไม่บังคับให้ผมไปขอโทษใคร ซึ่งต่อให้บังคับ ผมก็คงไม่ทำ

วันนั้นพี่เจ้าของร้านเข้ามาหาอิงเอย และบอกให้เธอไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่เปื้อนออกแล้วค่อยกลับมาทำงาน ดีที่เธอเตรียมเสื้อผ้ามาเปลี่ยนตามที่บอกผมไว้เมื่อวาน พี่เจ้าของร้านวางมือลงบนไหล่เธอแล้วก็ขอให้เธอไปพบเขาหลังเลิกงาน น้ำเสียงเขาอ่อนโยน ต่างจากตอนที่คุยกับผม เธอพยักหน้ารับโดยไม่มีคำพูดใดหลุดออกจากปาก

บรรยากาศในครัวกลับมาเป็นปกติ...ปกติสำหรับผม เพราะจริง ๆ แล้ว ผมก็รู้สึกได้ถึงสายตาอยากรู้อยากเห็นที่มองมา แต่ผมไม่สนใจ ผมก็แค่ต้องทำหน้าที่ของผมต่อไป

ตอนนี้เวลาเกือบสองทุ่มแล้ว ผมเลิกงาน และควรกลับบ้าน แต่ไม่รู้ว่าทำไมผมยังนั่งอยู่ตรงนี้ ที่หน้าร้าน ใกล้กับลานจอดรถพนักงาน สายตามองไปที่ออฟฟิศของเจ้าของร้าน ผมนั่งไขว่ห้าง กอดอกและคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยระหว่างรอ โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังรออะไรอยู่ มันแค่รู้สึกเหมือนมีบางอย่างดึงขาผมไว้

เธอเข้าไปไม่นานนัก แต่สำหรับผม เหมือนมันนานเป็นชาติ ผมไม่ชอบรอเอาซะเลย แต่ตอนที่ผมตัดสินใจลุกขึ้นเพื่อจะกลับ ประตูออฟฟิศก็เปิดออก

เธอออกมาแล้ว ยังมีสีหน้าเฉยชาเหมือนเดิม เธอเดินตรงมาที่ลานจอดรถ ก่อนจะสังเกตเห็นผมที่ยืนมองอยู่ เธอจึงหยุดยืนตรงหน้าผม และทำท่า

อึกอักเหมือนไม่แน่ใจว่าควรจะทำอะไร เพราะผมไม่ได้พูดอะไรทันที เธอจึงก้มหน้าให้เล็กน้อย ก่อนจะก้าวขาเดินต่อ

“พี่แม็กเขาว่าไงบ้าง” ผมถาม ในจังหวะที่เธอกำลังจะเดินผ่านผมไป เธอหันกลับมามองผมแวบหนึ่ง แล้วก้มหน้าลงตอนที่ตอบผม

“เขาถามว่าอิงโดนรังแกหรือเปล่า...ค่ะ”

“แล้วคุณตอบไปว่าไง” ผมถาม ทำไมผมต้องอยากรู้เรื่องนี้ด้วยละเนี่ย

“ใช่...ค่ะ” เธอยังคงดูประหม่า ทั้งที่เราเจอหน้ากันทุกวัน ก็แค่ไม่ได้คุยกันเท่านั้นเอง เธอจะเกร็งอะไรขนาดนั้น

“อืม ดีแล้ว งั้นพี่แม็กจะทำยังไง” ผมถามต่อ แล้วก็เริ่มรู้สึกว่าบรรยากาศมันแปลก ผมคือคนที่ดักรอจะเจอเธอ งั้นก็คงไม่แปลกที่เธอมีท่าทีไม่อยากพูดคุย เพราะเธอไม่รู้เจตนาที่ผมรอ ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

“พี่แม็กบอกว่าจะจัดการเองค่ะ” เธอตอบ

ผมเงียบไปเพราะไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ส่วนเธอก็ทำท่าเหมือนว่าอยากจะรีบกลับเต็มแก่

“คือว่า...อิงไปได้เลยไหมคะ อิงหิวข้าว” เธอพูดพลางก้มหน้างุด ผมชะงัก

“ทำไมหิวล่ะ กินไม่อิ่มเหรอ” ผมสงสัย เพราะกับข้าวพนักงานก็มีให้กินอยู่ตลอด

“พวกเขาไม่ได้เผื่อไว้ให้อิงค่ะ”

ผมฟังคำตอบนั้นแล้วก็ปะติดปะต่อเรื่องได้เอง...ป้าสีเป็นคนรับผิดชอบกับข้าวพนักงาน

“แล้ววันอื่นล่ะ ได้กินบ้างไหม” ผมข่มความโกรธที่เริ่มปะทุขึ้นมาอีกแล้วถามเธอต่อ

“ไม่ค่ะ”

ผมอยากจะระบายอารมณ์เดี๋ยวนี้เลย ให้ตายเถอะ แกล้งกันได้ขนาดนี้เลยเหรอคนเรา

“งั้นไปเถอะ รีบไปกิน” ผมพูด เธอจึงพยักหน้าเล็กน้อยและออกเดินไปที่ลานจอดรถ ผมเดินตามเธอ แบบที่ไม่ได้ตั้งใจจะเดินตาม แต่รถผมก็จอดอยู่ที่นี่

ผมก้าวขาคร่อมมอเตอร์ไซค์ กำลังจะใส่หมวกกันน็อกอยู่แล้ว แต่ตาเจ้ากรรมดันเหลือบไปเห็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ที่กำลังจะถีบจักรยานออกไป ผมไม่รู้มาก่อนว่าเธอขี่จักรยานมาทำงาน

ด้วยสัญชาตญาณอะไรไม่รู้ของผม ผมตะโกนเรียกเธอ โดดลงจากรถและเดินเข้าไปหาเธอที่หยุดจักรยานไว้ด้วยเท้าข้างเดียว

“มีอะไรเหรอคะ” เธอถาม

“ผู้หญิงขี่จักรยานคนเดียวกลางคืนมันอันตรายนะ คุณไม่มีรถเหรอ” ผมขมวดคิ้วมุ่น มองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า ขาเล็ก ๆ นั่นถีบจักรยานมาทำงานทุกวันได้ยังไง

“ไม่มีค่ะ แต่อิงก็ว่าจะซื้อ” เธอตอบ

ผมยืนเงียบ กำลังใช้ความคิดอย่างหนัก ไม่รู้ว่าสีหน้าตอนนี้ของตัวเองเป็นยังไง แต่เธอยังไม่ไปไหน เหมือนรู้ว่าผมอยากพูดอะไรต่อ ผมมองหน้าเธออีกครั้ง ดวงตากลมโตสะท้อนแสงไฟสีอุ่น ริมฝีปากปิดสนิท ใบหน้าเธอเรียบเฉย

ต่อมคนดีของผมเริ่มทำงานตอนไหนก็ไม่ทราบ แต่ผมพูดออกไปแล้ว

“ให้ผมไปส่งไหม”

เธอชะงักไปครู่หนึ่ง ริมฝีปากบางนั้นเม้มแน่น ก่อนจะสายหน้าปฏิเสธ ผมคิดไว้แล้วว่าเธอคงไม่ตอบตกลง เพราะผมเองก็เป็นผู้ชาย และเราก็ไม่ได้สนิทกันขนาดที่เธอจะรู้สึกไว้ใจผม

“โอเค งั้นกลับดี ๆ” ผมพูดทิ้งท้าย แล้วหันหลังเดินกลับไปที่รถของตัวเอง กระโดดขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์ ใส่หมวกกันน็อก และบิดคันเร่ง

รถพุ่งไปข้างหน้า ผมไม่ได้หันกลับไปมองอีก เพราะถ้าเผลอหันไปมอง ผมอาจจะต้องขับตามไปส่งเธอโดยที่เธอไม่ต้องการ

ก่อนเปิดร้านวันนี้พี่แม็กส่งไลน์เข้ากลุ่มพนักงานทั้งหมด มันเป็นวิดีโอหลายฉากที่เป็นเหตุการณ์การกลั่นแกล้ง และเขาก็ถามทุกคนว่าอยากจะอธิบายอะไรเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ไหม ซึ่งไม่มีใครตอบอะไร พี่แม็กยังบอกเชิงขู่ไว้ด้วยว่าถ้าใครเอาเรื่องนี้ไปพูดหรือเอาคลิปไปโพสต์แล้วทำให้ภาพลักษณ์ร้านเสียหาย เขาพร้อมจะไล่ออกทันที

และวันนี้ป้าสีก็ไม่มาทำงาน

อิงเอยมาทำงานตามปกติ แต่วันนี้ไม่มีใครกล้าแกล้งเธออีก ไม่มีใครราดอะไรใส่ตัวเธอ ไม่มีเสียงหัวเราะเยาะ ไม่มีเสียงด่าทอ ในครัวมีแค่เสียงพูดคุยตามขั้นตอนการทำงาน กลิ่นอาหารลอยฟุ้งในห้องครัว ไม่มีใครเข้าไปวุ่นวายกับงานของเธออีก รวมถึงผมด้วย ทุกอย่างกลับสู่ภาวะปกติโดยสมบูรณ์ แม้ว่าผมจะแอบเห็นพวกเด็กเสิร์ฟยืนจับกลุ่มนินทากันอยู่หน้าครัว เธอคงไม่ได้ยินพวกนั้นคุยกัน แต่ผมได้ยิน

พวกนั้นพูดถึงผม ว่าผมอาจจะแอบชอบเธอ ผมถึงได้โมโหขนาดนั้น พูดว่าผมกำลังตามจีบเธอบ้างล่ะ พูดว่าเธอไปประจบประแจงพี่แม็กโดยใช้หน้าตาบ้างล่ะ ผมได้ยิน และถึงผมจะรู้สึกหงุดหงิดอยู่นิดหน่อย แต่ผมปล่อยผ่าน เพราะคนพวกนั้นทำได้แค่พูดไปเรื่อย

วันนี้ลูกค้าบางตาลงไปมากเพราะเป็นวันธรรมดา เราส่วนใหญ่ในครัวจึงค่อนข้างว่าง บางคนจึงนั่งจับกลุ่มเล่นเกมกัน ส่วนผมก็หามุมนั่งเงียบ ๆ คนเดียว ด้วยการหยิบหนังสือเล่มหนึ่งติดมือไปนั่งอ่านที่จุดสำหรับสูบบุหรี่ แล้วผมก็เห็นเธอ ถือถุงขยะขนาดใหญ่เดินออกมา กำลังจะเอาไปทิ้ง

ผมนั่งมองเธอด้วยความลังเล แต่มันคงจะหนักน่าดู เพราะเธอออกแรงยกถุงขยะใบใหญ่นั้นอย่างทุลักทุเล ผมจึงตัดสินใจวางหนังสือลง ลุกขึ้น และเดินเข้าไปคว้าถุงขยะจากมือเธอแล้วเอามันไปโยนลงถังขยะใบใหญ่ จากนั้นก็เดินกลับไปนั่งที่เดิมเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ขอบคุณค่ะ” เธอพูดเสียงเบา ผมไม่ได้ตอบอะไรแต่เปิดหนังสือหน้าที่อ่านค้างไว้และก้มลงอ่านต่อ แต่หางตาผมยังเห็นว่าเธอยังไม่ไปไหน

ผมเงยหน้ามอง ดวงตาใสแป๋วคู่นั้นจ้องมาที่หน้าปกหนังสือในมือของผม เธอเอียงคอเล็กน้อยและหรี่ตาลง ท่าทางเหมือนแมวที่อยากรู้อยากเห็น เธอดูไม่รู้ตัวเลยว่ามีสายตาของผมจับจ้องเธออยู่ ผมจึงส่งเสียงเบา ๆ ในลำคอให้เธอรู้ตัว เธอสะดุ้งเล็กน้อยเหมือนหลุดออกจากภวังค์ แล้วขยับเท้ายืนตัวตรง สายตาเสหลบไปทางอื่น ก่อนจะหันกลับมาสบตาผมอย่างระวัง

“สนใจเหรอ” ผมถาม พลางยกหนังสือขึ้นสูง เธอเม้มปากเล็กน้อยแล้วพยักหน้า มือข้างหนึ่งกำชายเสื้อไว้เหมือนกำลังเก็บซ่อนความรู้สึกตัวเอง เธอดูไม่แน่ใจว่าการแสดงความสนใจออกมาแบบนั้นจะเสียมารยาทต่อผมไหม

ผมไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน อิงเอยที่ปกติจะเงียบขรึม เย็นชาเหมือนเครื่องจักร แต่ตอนนี้เธอกลับเป็นแค่เด็กผู้หญิงที่ถูกใจหนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น

“เล่มนี้เป็นเล่มต่อ ผมมีเล่มแรกอยู่ อยากยืมไหม” เธอเงยหน้าขึ้น แววตาเปลี่ยนจากลังเลเป็นตื่นเต้นทันทีที่ได้ยินคำว่า ยืม จากปากผม

“อิงยืมได้จริงเหรอคะ” น้ำเสียงเธอฟังดูสดใสขึ้นมานิดหน่อย มุมปากเธอยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม

เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นผู้หญิงคนนี้ยิ้ม

“ได้ พรุ่งนี้เดี๋ยวเอามาให้” ผมตอบเรียบ ๆ พยายามเก็บสีหน้าตัวเอง แล้วก้มอ่านหนังสือต่อ

“ขอบคุณค่ะ”

เธอก้มหัวให้ผมเล็กน้อยก่อนจะเดินกลับเข้าไปในครัว ทิ้งให้ผมนั่งกุมหน้าผากตัวเองโดย

ถือหนังสือไว้ในมือ แต่สายตาไม่ได้มองตัวอักษร

ภาพรอยยิ้มกับแววตาสดใสที่มองมาเมื่อครู่ติดอยู่ในหัว ผมรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังส่งสัญญาณผ่านจังหวะการเต้นที่แปลกไป

ผมไม่มีสมาธิจะอ่านแล้ว

วันถัดมา ผมพกหนังสือมาให้เธอตามที่สัญญาไว้ เธอรับมันไปด้วยท่าทางสุภาพ และกอดมันไว้แนบอกเหมือนมันกลายเป็นสิ่งสำคัญที่เธอหวงแหน ก่อนจะพูดขอบคุณผมเสียงเบา

วันนี้เป็นอีกวันที่แทบไม่มีลูกค้า พนักงานแต่ละคนแยกย้ายกันใช้เวลาว่างตามอัธยาศัย บรรยากาศค่อนข้างเงียบจนน่าเบื่อ ผมยืนพิงเคาน์เตอร์พลางกวาดสายตาไปรอบ ๆ

เธอไม่ได้อยู่ที่อ่างล้างจาน

ผมหยิบหนังสือออกจากกระเป๋าเป้ แล้วเดินออกจากครัว มีแค่จุดเดียวที่พอจะนั่งอ่านหนังสือได้ในร้านนี้ ก็คือมุมสำหรับสูบบุหรี่ด้านนอก

แล้วผมก็เห็นเธอนั่งอยู่ตรงนั้นจริง ๆ ในมือมีหนังสือเล่มที่ผมให้เธอยืมไป เธอวางมันไว้บนตัก จับขอบปกอย่างระมัดระวังเหมือนกลัวว่าจะเผลอทำมันเสียหาย ขนาดผมที่เป็นเจ้าของยังไม่ดูแลมันดีเท่าเธอเลย

สายตาคู่นั้นไล่ไปตามตัวอักษรด้วยความตั้งใจ แล้วจู่ ๆ เธอก็พองแก้มเหมือนกำลังกลั้นหัวเราะ เธอยกมือขึ้นมาปิดปากตัวเองขณะที่สายตายังไล่ไปตามบรรทัด ผมมองภาพนั้นอยู่เงียบ ๆ แล้วก็รู้สึกยุบยิบในอก

ผมเดินไปเลือกที่นั่งของตัวเอง แล้วทิ้งตัวลง จากนั้นก็เปิดหน้าที่อ่านค้างไว้ขึ้นมา แล้วสายตาก็เผลอลอบมองผู้หญิงที่นั่งอยู่บนม้านั่งถัดไป เธอดูไม่รู้ตัวเลยว่าผมอยู่ตรงนี้ เพราะยังคงจดจ่ออยู่กับเรื่องราวในหนังสือ ผมจึงหันมาสนใจหนังสือตัวเองและเอนหลังพิงพนัก ขยับตัวให้อยู่ในท่าที่สบายและเริ่มอ่าน

ผมอ่านไปเรื่อย ๆ แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากม้านั่งข้าง ๆ ผมหันไปมอง

แสงแดดส่องผ่านยอดไม้กระทบใบหน้าเนียน สายตาเธอยังคงมองที่ตัวหนังสือขณะที่ริมฝีปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้าง ลมพัดผ่านมาเบา ๆ พาให้

เส้นผมที่รวบไว้เป็นหางม้าขยับพลิ้วตามลม จุดที่เธอนั่งอยู่ดูสว่างไสวขึ้นจน ผมรู้สึกอุ่นวาบในอก แล้วผมก็คิดอยากจะแทรกตัวเข้าไปอยู่ในโลกของเธอ

“ขำอะไรขนาดนั้น” ผมพูดออกไป เธออุทานเบา ๆ แล้วหันมามอง เธอทำตาโตเหมือนไม่รู้มาก่อนว่าผมนั่งอยู่ตรงนี้ตั้งนานแล้ว

“อ่านถึงตรงไหนแล้วน่ะ” ผมพูดพลางลุกขึ้นเดินเข้าไปใกล้ ๆ แล้วผมก็ชะโงกมองหน้ากระดาษที่เธอเปิดค้างไว้ ไล่สายตามองประโยคสนทนาแบบผ่าน ๆ แล้วก็ได้รู้คำตอบ

“อ้อ ฉากนี้ฮาจริง” ผมพูดเองเออเอง แล้วเธอก็พยักหน้าเห็นด้วย

“ใช่ค่ะ สนุกมากเลย” เธอสบตาผมแล้วยิ้มกว้าง ...เอาอีกแล้ว ใจผมกระตุกอีกแล้ว

ผมย่อตัวนั่งลงข้าง ๆ เธอบนม้านั่งเดียวกัน เธอดูไม่มีท่าทีจะถอยหนี ผมจึงคิดเอาเองว่าเธออนุญาตให้ผมอยู่ใกล้เธอได้ เธอไม่ได้สนใจผมด้วยซ้ำ แต่หันกลับไปอ่านต่อเหมือนไม่อยากให้เรื่องราวขาดตอน แต่ผมอยากเรียกร้องความสนใจ

“คันปากจัง” ผมพูดลอย ๆ เหมือนพูดกับลมฟ้าอากาศ แต่เธอก็หันมามองอย่างสงสัย

“ทำไมคะ” เธอถาม ผมยิ้มกริ่ม แล้วเหลือบตามองหน้ากระดาษที่เธออ่านอยู่

“อยากสปอย” ผมพูด

“อย่านะ” เธอสวนทันควันพลางทำหน้ามุ่ย ผมหัวเราะในลำคอ พอได้เห็นปฏิกิริยาแบบนี้ของเธอผมก็รู้สึกพอใจ ผมได้เห็นสีหน้าใหม่ ๆ ของเธอเพิ่มแล้ว

ในจังหวะนั้นเองก็มีคนโผล่หน้าจากประตูมาเรียกผม เธอสะดุ้งเล็กน้อยแล้วรีบปิดหนังสือลงเหมือนเด็กปกปิดความผิด ผมขานรับกลับไปลุกขึ้นแล้วเดินเข้าครัว โดยมีเธอเดินตามมาติด ๆ

เรากลับเข้ามาในครัวพร้อมกัน ผมจึงสังเกตเห็นสายตาสงสัยใคร่รู้จากรอบข้าง เธอเดินไปที่อ่างล้างจานตามปกติโดยไม่แสดงท่าทีอะไร เป็นไปได้ว่าเธอไม่รู้สึกอะไรกับสายตาพวกนั้นเลย ผมจึงเข้าไปประจำหน้าเตาและเริ่มทำงานของตัวเอง

หลายวันต่อมา เธออ่านหนังสือเล่มแรกจบแล้ว หลังเลิกงานเธอเดินออกจากครัว ยื่นให้ผมตอนที่ผมนั่งคร่อมอยู่บนมอเตอร์ไซค์ พอผมรับมาเธอก็พูดคำขอบคุณเสียงเบาและก้มหัวให้ผมก่อนเดินลิ่วไปกระโดดขึ้นนั่งเบาะจักรยานและถีบออกไป วันถัดมาผมจึงเอาเล่มใหม่มาให้เธอยืมอีก เธอจึงได้อ่าน *หัวขโมยแห่งบารามอส* จนครบทุกเล่ม

แล้วหลังจากนั้นเราก็แลกหนังสือกัน ผมยืมหนังสือแนวแฟนตาซีของเธอมาอ่าน ส่วนเธอก็ยืมหนังสือแนวสืบสวนสอบสวนของผมไป เธอดูผ่อนคลายมากขึ้นตอนได้อ่านหนังสือ และไม่ทำหน้าตาตื่นตอนผมเดินเข้าไปใกล้อีกแล้ว

วันหนึ่งที่ร้านเงียบเหงา แทบไม่มีลูกค้าเข้าร้าน พนักงานหลายคนนั่งหงอยตบแมลงวันอยู่เฉย ๆ

เหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงก่อนปิดร้าน ฟ้าส่งเสียงครืนครั่น เมฆสีเทาเข้มหนาทึบลอยต่ำพร้อมจะปล่อยเม็ดฝนลงมาได้ทุกเมื่อ พี่แม็กเข้ามาบอก

ว่าอนุญาตให้เก็บครัวและกลับบ้านก่อนเวลาได้ เพราะไม่มีลูกค้าและฝนกำลังจะตก ทุกคนจึงขยับตัวทำตามคำสั่งทันที

พนักงานคนอื่นทยอยกลับบ้านกันไปหมด ส่วนผมยังต้องเช็คจำนวนวัตถุดิบประจำวันให้เรียบร้อยก่อน ผมใช้เวลาครู่หนึ่งก็ทำงานของตัวเองเสร็จ

หลังเก็บครัว พวกอุปกรณ์ทุกอย่างจะไปกองพะเนินอยู่ที่อ่างล้างจาน เธอจึงเป็นคนสุดท้ายที่ยังทำงานอยู่ มือเล็ก ๆ ของเธอขยับเป็นพัลวันอย่างรีบร้อน ฟ้าร้องอีกครั้งเหมือนเป็นสัญญาณนับถอยหลัง

ผมเดินตรงไปที่อ่างล้างจาน แล้วหยิบอุปกรณ์ส่วนที่ถูน้ำยาแล้วมาล้างน้ำให้สะอาด แล้วเรียงขึ้นชั้นวาง เธอเห็นอย่างนั้นก็พูดขึ้นอย่างร้อนรน

“พี่ไต้ฝุ่น เดี๋ยวอิงทำเองค่ะ”

“รีบทำเถอะ ช่วยกัน” ผมพูดสั้น ๆ โดยไม่หันไปมอง เธออึกอักเล็กน้อย แต่ก็รีบหันกลับไปจัดการส่วนที่เหลือ

พอมีผมช่วย งานก็เสร็จเร็วขึ้น แต่จังหวะที่เธอกำลังถอดผ้ากันเปื้อนออก และผมกำลังเช็ดมือ เสียงฝนก็กระหน่ำลงมากระทบหลังคา ประตูถูกกระแทกจนแง้มออกด้วยลมแรงที่มาพร้อมไอเย็นและกลิ่นดินเปียกชื้น

เราหันมองหน้ากัน เธอไหล่ตก สีหน้าผิดหวังอย่างชัดเจน ส่วนผมก็ถอนหายใจออกมาแรง ๆ ผมที่มีมอเตอร์ไซค์ยังไม่คิดจะขี่ฝ่าฝนที่ตกหนักขนาดนี้ นับประสาอะไรกับเธอที่ต้องขี่จักรยานกลับบ้าน

“เอาไงดีล่ะ” ผมถามลอย ๆ เพราะรู้อยู่แล้วว่ามันไม่มีคำตอบ

สุดท้ายผมก็นั่งลงที่พื้น เอนหลังพิงเคาน์เตอร์อย่างอ่อนแรง ไอเย็นจากพื้นกระเบื้องซึมผ่านเสื้อผ้าเข้ามาจนรู้สึกเย็นวาบ

เธอมองผมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งใกล้ ๆ โดยไม่พูดอะไร

เราเฝ้ามองประตูกระจกบานใหญ่ที่กั้นเราจากโลกภายนอก สายฝนซัดสาดลงมาไม่หยุด เม็ดฝนกลมใสกลายเป็นเส้นสีขาวพร่าเมื่อกระทบลงบนพื้น เสียงฝนดังสนั่น เสียงฟ้าร้องครืนดังมาเป็นระยะ ต้นไม้หน้าร้านเอนไหว บางต้นแทบจะถูกถอนรากด้วยแรงลม ฟ้ามืดทึบจนไม่เห็นแม้แต่เงาของบ้านฝั่งตรงข้าม กลิ่นดินเปียกชื้นลอดผ่านช่องใต้ประตูเข้ามา

อากาศเย็นลง จนผมสังเกตเห็นว่าเธอตัวสั่นน้อย ๆ ทั้งที่กอดตัวเองไว้ ผมคว้ากระเป๋าเป้แล้วดึงเสื้อแจ็ตเก็ตของตัวเองออกมาส่งให้เธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ใส่เถอะ” เธอปฏิเสธ แต่ผมมองหน้าเธอนิ่งและยังถือเสื้อค้างไว้โดยไม่พูดอะไร เธอคงอ่านสายตาผมออกจึงยอมรับเสื้อไปคลุมไหล่ไว้

“ขอบคุณค่ะ เดี๋ยวอิงซักมาคืนนะคะ” เธอพูดเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน ผมพยักหน้ารับ แล้วเบือนหน้ากลับไปมองนอกประตู

แล้วทันใดนั้นเสียงฟ้าร้องดังสนั่นขึ้น พร้อมกับแสงสว่างวาบ เห็นสายฟ้าเส้นหนึ่งแล่นปลาบจากที่ไกล ๆ ผมสะดุ้งเฮือกและยกมือปิดหู ผมขดตัวประหนึ่งว่ามีฟ้าผ่าลงตรงที่ผมนั่งอยู่ แล้วครู่หนึ่ง ฟ้าก็ร้องขึ้นอีกครั้งห่างออกไป ผมถอนหายใจยาว ๆ เพื่อระบายความขวัญเสีย

“พี่ใต้ฝุ่นกลัวฟ้าผ่าเหรอคะ” เสียงเธอดังแทรกเสียงฝนที่เทกระหน่ำลงมา

“ครับ” ผมตอบสั้น ๆ แอบรู้สึกอายนิดหน่อยที่ตัวเองกลัวอะไรอย่างกับเด็กน้อย ผมเหลือบมองหน้าเธอ เธอมองกลับมาด้วยแววตาอ่อนโยน

“โอ๋นะคะ” เธอพูด

ผมไม่เคยเจอใครที่พูดอย่างนี้ตอนผมแสดงอาการกลัวเสียงฟ้า เพราะบรรดาเพื่อน ๆ มักจะหัวเราะเหมือนความกลัวของผมเป็นเรื่องตลก

“เมื่อก่อนอิงก็กลัว แต่ตอนนี้ไม่ค่อยกลัวแล้วค่ะ” เธอเล่า เป็นครั้งแรกที่เธอเริ่มพูดเรื่องของตัวเอง ผมส่งเสียงตอบในลำคอ และรอให้เธอเล่าต่อ แต่เธอไม่พูดอะไร เอาแต่มองออกไปข้างนอกเหมือนใจลอยไปอยู่ที่อื่น ผมจึงเป็นฝ่ายเอ่ยถามเอง

“ทำยังไงถึงหายกลัวล่ะ”

“ก็...บังเอิญไปเจออย่างอื่นที่น่ากลัวกว่าน่ะค่ะ” เธอตอบพลางยิ้ม ๆ น้อย ขณะที่สายตายังมองไปไกล รอยยิ้มของเธอไม่สว่างไสวเหมือนก่อนหน้านี้ มันดู...เจ็บปวด

ผมจึงเบี่ยงประเด็น

“แล้วชอบฝนไหม” ผมถาม เธอหันกลับมามองผม

“ไม่ค่อยชอบค่ะ มันเปียก” เธอตอบและหัวเราะเบา ๆ

“อ้อ เห็นว่าปล่อยให้ตัวเปียกบ่อย ๆ นึกว่าจะชอบซะอีก” ผมพูดแล้วยิ้มกริ่ม เธอหรี่ตามองผมแล้วขมวดคิ้ว

“นี่แซะกันเหรอคะ” เธอกอดอกแล้วยืดตัวขึ้น ดูเหมือนเด็กน้อยที่กำลังข่มขวัญให้ยักษ์กลัว

“เปล่า” ผมยักไหล่ เธอถอนหายใจเบา ๆ แล้วสุดท้ายก็ยิ้มออกมา ผมรู้สึกเหมือนเสียงฝนเริ่มเบาลง ไม่ใช่เพราะมันใกล้จะหยุดตก แต่เพราะผมอยากจะตั้งใจฟังเสียงเธอ

“แล้วถ้าไม่ชอบ ทำไมถึงมาอยู่นี่ละ ที่นี่ฝนตกบ่อยนะ” ผมถามต่อเพื่อหาเรื่องคุยไปเรื่อย เพราะเธอทำท่าจะนั่งเงียบอีกแล้ว

“มันไกลดีค่ะ” เธอตอบ แต่ผมไม่ค่อยเข้าใจคำว่าไกลของเธอ

“ไกลบ้านน่ะเหรอ แล้วบ้านอยู่ไหน”

“ไม่บอกค่ะ” เธอตอบสั้น ๆ

“อ้าว” สิ้นเสียงผมเธอก็หัวเราะคิกคัก เหมือนดีใจที่ได้แกล้งผมคืน

“แล้วพี่ไต้ฝุ่นชอบฝนไหมคะ” ในที่สุดเธอก็ถามผมกลับบ้างแล้ว

“ไม่ชอบ” ผมตอบพลางเบ้ปาก

“ถ้าไม่ชอบทำไมมาอยู่ที่นี่ละคะ” เธอถามต่อ เป็นคำถามแบบเดียวกับคำถามของผม แววตาที่มองมาไม่ได้ดูใสซื่ออีกแล้ว มันคือแววตาของคนขี้แกล้ง

“ก็ผมเกิดที่นี่ ผมมีทางเลือกเหรอ” ผมพูดพลางโบกไม้โบกมือ เธอหัวเราะเสียงดัง

เสียงหัวเราะของเธอดังก้องในใจผม เหมือนจะกลบเสียงฟ้าร้องไปจนไม่ได้ยิน ใบหน้าสวยที่เคยเย็นชาประดับด้วยรอยยิ้มกว้าง ไม่ใช่รอยยิ้มตามมารยาท แต่เป็นรอยยิ้มที่แสดงออกมาจากใจ ผมอาจคิดไปเองว่าพื้นที่ที่เรานั่งอยู่ตรงนี้เริ่มอุ่นขึ้น

“อยากอ่านหนังสือต่อไหม” ผมถาม เธอส่ายหน้า

“ไม่ดีกว่าค่ะ เดี๋ยวพี่ไม่มีเพื่อนคุย” เธอยิ้มกริ่ม ไม่รู้ว่าเธอลอกเลียนรอยยิ้มแบบเดียวกับผมไปตั้งแต่เมื่อไหร่

“อ้าว เด็กนี่” ผมทำท่าขึงขังใส่ เธอยกมือปิดปากหัวเราะคิกคัก ผมชักจะหมั่นไส้ท่าทางแบบนั้นของเธอแล้วสิ

“งั้นเล่นเกมไหม ปกติเล่นเกมอะไร” ผมถาม

“อิงไม่ค่อยเล่นเกมค่ะ” เธอตอบ

“งั้นมา จะสอน” ผมชวน เพราะอยากหาอะไรทำไปพลาง ๆ ระหว่างรอให้ฝนหยุด ผมหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วกดเลือกเกมที่เล่นด้วยกันสองคนได้

เธอขยับตัวเข้ามาใกล้และชะโงกหน้ามามองหน้าจอโทรศัพท์ของผม ปอยผมด้านหน้าของเธอแตะบ่าผมเล็กน้อย ผมรู้สึกได้ถึงไออุ่นเบาบางจากต้นแขนที่เกือบแนบชิด ผมกลั้นหายใจเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

“เกมอะไรคะ” เธอถาม ลมหายใจอุ่นรดลงบนต้นแขนผม

“ค้างคาวผจญภัย” ผมตอบ เธอย่นจมูก

“เด็กน้อยจัง” เธอพึมพำ ผมเบะปากทันที

“หรือจะเล่นยิงปืน เอาไหมล่ะ” ผมพูดทีเล่นทีจริงและทำท่าจะกดเปลี่ยนเกม

“ไม่เอา ๆ เล่นอันนี้แหละค่ะ” เธอพูดอย่างลนลานแล้วคว้ามือผมไว้ มือเล็ก ๆ ของเธอกำรอบนิ้วก้อยของผมเพื่อดึงมือผมออกจากหน้าจอ…ผมรู้สึกเหมือนเป็นยักษ์ แต่รู้สึกได้ว่ามือเธอสั่นน้อย ๆ อาจเพราะความหนาว

“โอเค ๆ เล่นอันนี้แหละ” ผมบอก เธอจึงยอมปล่อยนิ้วก้อยผม

เธอเป็นคนเรียนรู้เร็ว ผมอธิบายแค่ไม่กี่คำเธอก็เข้าใจ เราเล่นด้วยกันบนโทรศัพท์ของผม ช่วยกันแตะหน้าจอซ้ำ ๆ เพื่อให้ค้างคาวตัวอ้วนกลมขยับปีกบินไปข้างหน้าและหลบหลีกสิ่งกีดขวาง ค้างคาวของผมตาสีแดง ส่วนของเธอตาสีฟ้า ด่านแรก ๆ เราผ่านได้โดยไม่มีปัญหา

แต่เมื่อเล่นไปถึงด่านที่ยากขึ้นเธอก็ทำหน้าเคร่งเครียด และเผลอขยับตัวเข้าใกล้ผมจนไหล่เราชิดกัน แต่เธอไม่รู้ตัวเลยว่าเราอยู่ใกล้กันมากเกินไป เธอดูจริงจังกับการเล่นเกมมากกว่าผมเสียอีก

ผมตั้งใจมองหน้าจอ แต่ตาดันเผลอไปมองเสี้ยวหน้าของเธอที่ยื่นเข้ามาใกล้เพื่อมองหน้าจอให้ถนัด แสงจากหน้าจอสะท้อนบนดวงตาเธอ

“พี่อย่าร่วงนะ!” เธออุทาน ผมรีบกดหน้าจอ แต่ค้างคาวของผมหล่นลงเหวไปแล้วเรียบร้อย หน้าจอแสดงปุ่มเริ่มใหม่ขึ้นมา

“โหย จะผ่านอยู่แล้วเชียว” เธอบ่น ดูความจริงจังนั่นสิ ผมเจอเด็กน้อยติดเกมเข้าให้แล้ว

“ขอโทษ ๆ เล่นใหม่ได้ไหมล่ะ ไอ้แดงมันเกเร” ผมพูดแบบไม่จริงจังแล้วหัวเราะในลำคอ

“เริ่มใหม่เลยค่ะ” เธอทำท่าขึงขัง และกดเริ่มเกมใหม่ด้วยตัวเอง

เราเล่นเกมด้วยกันต่อไป จนกระทั่งฝนเริ่มซา แต่เธอคงไม่ทันรู้สึกว่าเสียงฝนเบาลงแล้ว พอเราผ่านด่านยาก ๆ ได้ เธอก็ยกมือขึ้นร้องดีใจเสียงดังจนผมหัวเราะตาม แต่พอเธอกำลังจะกดปุ่มเล่นด่านถัดไป ผมก็พูดขัด

“ฝนจะหยุดแล้วนะ” ผมพูดเสียงเบาเหมือนกระซิบ เพราะเราอยู่ห่างกันแค่คืบ

“เอ๊ะ” เธออุทานเบา ๆ ก่อนจะมองตามสายตาผมออกไปข้างนอก ฝนยังตกปรอย ๆ อยู่ แต่น่าจะพอขี่รถฝ่าไปได้

“ไปไหม” ผมขยับตัวเล็กน้อย เธอจึงถอยออกห่าง ไออุ่นที่สัมผัสได้จางไป ผมยืดตัวเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นยืน เธอหยิบกระเป๋าและยืนขึ้นตาม

แล้วผมก็มองเห็นปัญหาตอนที่เธอถอยจักรยานออกมาแล้วขึ้นคร่อม ผมมีหมวกกันน็อกที่สามารถกันฝนได้ซึ่งทำให้ผมมองเห็นทางข้างหน้า แต่เธอไม่มี ฉะนั้น ต่อให้ฝนตกแค่ปรอย ๆ การขับขี่ก็เป็นปัญหา เธอแทบจะลืมตาไม่

ขึ้นเพราะเม็ดฝนตกกระทบเปลือกตา ผมจึงกลั้นใจถามคำถามที่เคยถามไปก่อนหน้านี้แล้วโดนปฏิเสธ

“ให้ไปส่งไหม ดูไม่น่าไหวนะ”

เธอปาดน้ำฝนออกจากหน้า แต่เธอยังไม่ตอบ สีหน้าบ่งบอกว่ากำลังคิดหนัก

“พี่กลับทางไหนคะ” เธอถาม ผมชี้ทางกลับบ้านของตัวเอง แล้วเธอก็ก้มหน้าลง ขมวดคิ้วมุ่น คิดหนักอีกรอบ แต่ผมยังรอ

แล้วเธอก็เงยหน้าขึ้นเหมือนตัดสินใจแล้ว ผมเผลอกลั้นหายใจตอนที่เธอมองมาด้วยแววตาจริงจัง …เธอพยักหน้า

จักรยานถูกจอดทิ้งไว้ที่ร้าน วันพรุ่งนี้เป็นวันหยุด แต่ผมอาสาจะไปรับเธอที่บ้านเพื่อกลับมาเอาจักรยานที่นี่

ผมพยายามขี่มอเตอร์ไซค์ให้นิ่งที่สุดเพราะมีเธอนั่งซ้อนมาด้วย เธอนั่งห่างจากผมเป็นวา ไม่มีการแตะเนื้อต้องตัว แม้แต่ชายเสื้อผมเธอก็ไม่จับ ผมจึงสบายใจ เพราะหัวใจผมเต้นแรงไปมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว เดี๋ยวมันจะทะลุออกมาจากอก

ฝนเริ่มตกหนักลงมาอีกรอบ ผมต้องชะลอรถให้ช้าลงเพราะสายฝนและหมอกที่เริ่มหนาขึ้นบดบังทางข้างหน้าจนต้องเพ่งมอง เราเปียกโชกกันทั้งคู่

เธอคอยบอกทางผมเป็นระยะ โชคยังดีที่ทางกลับบ้านเป็นทางเดียวกัน แต่บ้านเธออยู่ห่างจากร้านประมาณเกือบหนึ่งกิโลเมตร ส่วนบ้านผมต้องขับเลยไปอีกไกล พอรถจอดสนิทที่ใต้ชายคาหน้าห้องเช่าเล็ก ๆ ของเธอ เธอก็กระโดดลงจากรถ

“ขอบคุณที่มาส่งค่ะ ฝนตกหนักมากเลย พี่จะกลับได้ไหม” เธอตะโกนแทรกเสียงฝนที่ตกกระแทกหลังคามา

“ไม่รู้เหมือนกัน” ผมพูดกลั้วหัวเราะ ทั้งที่สั่นไปทั้งตัว เพราะความเย็นทั้งจากน้ำฝนและลมที่ปะทะตัวตอนขับรถซึมเข้าลึกถึงกระดูก แม้แต่ตอนพูดยังได้ยินเสียงฟันกระทบกัน ผมเห็นเธอสูดหายใจและหลับตาลงเหมือนกำลังภาวนา ทั้งที่เธอควรรีบกลับเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

“รีบเข้าบ้านเลย เดี๋ยวไม่สบาย” ผมพูดและกำลังจะบิดคันเร่ง แต่เธอก็คว้าแขนเสื้อผมไว้

“เข้ามาก่อนค่ะ” เสียงฝนดังกลบเสียงเธอจนผมไม่แน่ว่าได้ยินผิดไปหรือเปล่า

“อะไรนะ” ผมถามเสียงดัง

“เข้ามาก่อนเร็ว” เธอตะโกนซ้ำและดึงเสื้อผมเบา ๆ

ขณะนี้เวลาเกือบห้าทุ่ม ผมจอดรถทิ้งไว้ที่ใต้ชายคาหน้าบ้าน แล้วก็ยืนนิ่งอยู่หน้าประตูทั้งที่ยังไม่ได้ถอดหมวกกันน็อก

“เดี๋ยวอิงไปเอาผ้าเช็ดตัวให้ค่ะ” เธอบอกแล้วก็เดินไปที่ตู้เสื้อผ้า

“พี่จะเข้าไปอาบน้ำก่อนก็ได้นะคะ เดี๋ยวอิงหาเสื้อผ้าให้เปลี่ยน” เธอบอกขณะเดินกลับมาและยื่นผ้าเช็ดตัวให้ผม ผมถอดหมวกกันน็อกวางลงบนพื้น

“อิงนั่นแหละต้องรีบไปอาบน้ำ ตัวสั่นแล้วนั่น ไปอาบเลยเร็ว ๆ” ผมเร่งเธอจึงพยักหน้า

“งั้นพี่รออิงแป๊บเดียวนะ” พอพูดจบเธอก็รีบไปคว้าผ้าเช็ดตัวของตัวเองกับเสื้อผ้าเดินลิ่วเข้าห้องน้ำไป

ส่วนผมที่ไม่รู้จะทำยังไงกับน้ำฝนที่ไหลจากเสื้อผ้าลงบนพื้นจนเจิ่งนอง ก็ทำได้แค่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู เพราะถ้าผมขยับตัวไปมากกว่านี้ พื้นห้องเธออาจจะกลายเป็นแอ่งน้ำ

ระหว่างที่ต้องยืนอยู่เฉย ๆ ผมก็สำรวจบ้านเล็ก ๆ ของเธอที่เรียกว่าบ้านไม่ได้ด้วยซ้ำ มันเป็นแค่ห้องเช่าสี่เหลี่ยมที่ไม่มีห้องนอนแยก เธอจัดที่นอนไว้มุมหนึ่ง ผนังด้านที่ติดกับประตูเป็นมุมโต๊ะหนังสือ มีหนังสือหลายเล่มวางเรียงอยู่บนชั้นวางขนาดเล็ก หนังสือบางส่วนถูกเก็บไว้ในกล่องที่ตั้งอยู่บนพื้น ตู้เสื้อผ้าอยู่อีกด้าน ส่วนอีกมุมหนึ่งผมมองว่าน่าจะเป็นครัว ซึ่งเป็นแค่โต๊ะหนึ่งตัวที่มีหม้อไฟฟ้ากับกาน้ำร้อนวางอยู่

“อย่าขโมยของนะคะ!” เสียงเธอตะโกนมาจากในห้องน้ำ ผมอ้าปากหวอ

“เห็นพี่เป็นคนยังไงเนี่ย!” ผมตะโกนกลับไป แล้วก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักดังแทรกเสียงน้ำจากฝักบัวออกมา

เธอใช้เวลาไม่นานก็ออกจากห้องน้ำ แล้วเธอก็เรียกให้ผมเข้าไปอาบต่อ แต่ผมลังเล

“ไม่เป็นไร เดี๋ยวพี่ก็กลับ” ผมพูดก่อนจะหันไปมองข้างนอก...ฝนตกหนักเหมือนชาตินี้จะไม่ตกอีกแล้ว

“รอฝนหยุดก่อนดีกว่าไหมคะ เดี๋ยวพี่จะไม่สบายนะ ไปอาบเถอะค่ะ อิงพอมีเสื้อผ้าตัวใหญ่ ๆ ให้พี่ใส่ได้” เธอเร่ง เหมือนถ้าผมยังลีลามากว่านี้เธอจะเป็นคนผลักผมเข้าห้องน้ำซะเอง ผมจึงยอมเดินเข้าห้องน้ำไป

ห้องน้ำนี้เหมาะกับเธอดี เพราะมันเล็กมาก แค่ผมกางแขนออกก็แตะผนังทั้งสองฝั่งได้แล้ว เมื่อปิดประตูห้องน้ำลงและกำลังจะถอดเสื้อผ้าที่เปียกออก ผมก็ได้ยินเสียงเธอดังผ่านประตูมา

“อย่าลืมสระผมด้วยนะคะ”

“แต่ผมพี่ไม่เปียกนะ” ผมตอบกลับไป หัวผมไม่เปียกเลยสักนิดเพราะใส่หมวกกันน็อก แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดุ ๆ พูดสวนมา

“สระเถอะค่ะ”

“ครับ ๆ” ผมไม่อยากเถียงให้มากความ จึงยอมทำตามที่เธอบอก

“พี่คะ อิงวางเสื้อผ้าไว้หน้าห้องน้ำนะ” เสียงเธอพูดอยู่หน้าประตูระหว่างที่ผมซโลมแชมพูลงผมหัว

“รับทราบ” ผมตอบกลับไปพลางหลับตาไล่ฟองแชมพูดออกจากเส้นผม ผมเร่งมือสระผมให้เสร็จ ก่อนจะกดสบู่เหลวมาสองสามกด แล้วลูบไล้ลงบนตัวที่ยังชื้นน้ำ กลิ่นสบู่อ่อน ๆ คลุ้งในห้องน้ำแคบ ๆ ท่ามกลางไอน้ำอุ่น เสียงฝนกระทบหลังคายังคงดังเป็นจังหวะ

หลังล้างตัวเรียบร้อย ผมแง้มประตูเปิดเล็กน้อยแล้วเอื้อมมือคว้าเสื้อผ้าที่เธอวางไว้ให้เข้าไปเปลี่ยน

มันดูไม่ใช่เสื้อผ้าผู้ชาย แน่นอนว่าเธอคงไม่มีเสื้อไซซ์ของผม เสื้อที่เธอให้มาจึงเป็นเสื้อฮูดสีกรมท่าตัวใหญ่กับกางเกงผ้าทรงขาตรงที่ต้องพันทบรอบเอวแล้วมัดเชือกเอา…ซึ่งผมไม่เคยใส่กางเกงแบบนี้มาก่อน กว่าผมจะใส่ได้ต้องใช้เวลาหลายนาที สุดท้ายผมก็พับขอบกางเกงทบกันเหมือนนุ่งผ้าเช็ดตัว

แล้วใช้เชือกรัดให้แน่น พอผมแน่ใจว่ามันแน่นพอจะไม่บังเอิญหลุดลงมากองที่ขา ผมก็เปิดประตูห้องน้ำออกมา

เธอนั่งอยู่บนเตียง กำลังเป่าผม เส้นผมเธอสะบัดพลิ้วตามแรงลมจากไดร์เป่าผม พาเอากลิ่นแชมพูลอยมาแตะจมูก เป็นกลิ่นเดียวกันกับที่อยู่บนหัวผมตอนนี้

“เสื้อผ้าที่เปียก พี่ขอถุงมาเก็บได้ไหม” ผมกองเสื้อผ้าไว้ที่พื้นห้องน้ำ จึงไม่อยากให้เธอเข้ามาเห็นมันในสภาพนั้น

เธอหันมามองผมที่เพิ่งออกจากห้องน้ำ แล้วเธอก็ปิดไดร์ เสียงลมเงียบลง

“ได้ค่ะ ๆ” เธอพูดแล้ววางไดร์ลงบนเตียง ก่อนจะลุกไปหยิบถุงพลาสติกใบใหญ่มายื่นให้ผม ผมจึงเดินกลับเข้าห้องน้ำ

ผมจัดการเก็บเสื้อผ้าเปียก ๆ ของตัวเองยัดใส่ถุง และมัดปากถุงไว้ แล้วผมก็เดินเอามันไปโยนไว้ที่ข้างมอเตอร์ไซค์ ฝนข้างนอกยังตกหนักอยู่ ลมพัดแรงจนต้นไม้แทบจะปลิวตามลม แค่เปิดประตูออกไปลมก็พัดหอบเอาเม็ดฝนมากระทบตัว ผมยังกลับบ้านไม่ได้

เมื่อผมเดินกลับเข้ามา ก็เห็นเธอนั่งหวีผมอยู่บนเตียง

“พอใส่ได้อยู่ใช่ไหมคะ” เธอถามยิ้ม ๆ พลางเอียงคอมองผมตั้งแต่หัวจรดเท้า สายตาของเธอทำให้ผมรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเปลื้องผ้ายืนกลางบ้าน ผมเกาท้ายทอยตัวเองอย่างเก้อ ๆ

“ก็ได้แหละ แค่ทะเลาะกับกางเกงนิดหน่อย” ผมพูด แล้วเธอก็เบิกตากว้างก่อนจะเสมองไปทางอื่น

“ผูกแน่นแล้วใช่ไหมคะ” เธอพูดโดยไม่หันมา ผมจับขอบกางเกงตัวเองอีกรอบ

“แน่นแล้วสิ แน่นแล้วนะ” ผมก้มมองกางเกง มันยังไม่มีแววจะหลุด

“ขอโทษนะคะ อิงไม่มีกางเกงตัวอื่นเลย มีแค่ตัวนี้ที่พี่น่าจะใส่ได้” เธอหันกลับมาแต่ยังมีสีหน้าระแวงอยู่เล็กน้อย แล้วก็ยิ้มเจื่อน ๆ ให้ผม

“เข้าใจได้” ผมว่า ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ตรงโต๊ะเขียนหนังสือ

“พี่อยากเป่าผมไหมคะ” เธอถามแล้วยกไดร์เป่าผมขึ้นให้ผมเห็น สายตาเธอมองมาที่หัวเปียก ๆ ของผม ผมสายหน้า

“ไม่เป็นไร พี่ใช้ผ้าเช็ดได้” ผมพูดก่อนจะใช้ผ้าเช็ดตัวคลุมหัวตัวเองแล้วถูไปมา

“ถูแบบนั้นผมเสียหมด พอเลย นั่งนิ่ง ๆ ค่ะ” เธอลุกขึ้น ถือไดร์เดินเข้ามาหาผม แล้วเธอก็ผลักตัวผม เก้าอี้มีล้อที่ผมนั่งอยู่จึงขยับตามแรงผลักของเธอ แต่แรงเธอเบาหวิว เก้าอี้จึงขยับแค่นิดเดียว ผมรู้ว่าเธออยากให้ผมหันหลังให้ จึงขยับหมุนเก้าอี้ด้วยตัวเอง

พอผมอยู่ในท่าที่เธอต้องการ เธอก็เปิดไดร์ ลมอุ่นพัดเป่าเส้นผมพลิ้วไปมา ก่อนจะกระทบผิวต้นคอ ผมเกร็งตัวโดยไม่รู้ตัวเมื่อรู้สึกว่าปลายนิ้วของเธอสางเส้นผมของผมอย่างแผ่วเบา หัวใจผมเต้นเร็วขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ ผมได้แต่หวังว่าเสียงลมจากไดร์จะดังพอกลบเสียงหัวใจของผมไว้ไม่ให้เธอได้ยิน

ผมลอบมองเงาสะท้อนของเธอผ่าน กระจกบานเล็ก ๆ ซึ่งวางอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ เธอยืนอยู่ด้านหลัง เส้นผมด้านหนึ่งทัดหูไว้เพื่อไม่ให้บังสายตา ใบหน้าก้มต่ำเพราะสายตาจับจ้องอยู่ที่ศีรษะของผม สีหน้าจริงจัง

เหมือนกำลังทำภารกิจระดับชาติ ผมอาจคิดไปเอง แต่ผมรู้สึกว่าเธอเองก็กำลังเกร็งอยู่เหมือนกัน

“ร้อนไหมคะ” เธอพูดแทรกเสียงลมจากไดร์

“ไม่ครับ” ผมตอบ

เธอเป่าผมให้ไปเรื่อย ๆ ส่วนผมก็นั่งหลับตา ปล่อยให้สัมผัสอุ่นจากปลายนิ้วของเธอลูบไล้เส้นผม สัมผัสจากลมอุ่นทำให้รู้สึกผ่อนคลาย ผมคงเผลอหลับไปแล้วถ้าหัวใจยอมเต้นช้าลงกว่านี้สักนิด

ไม่นานเสียงลมจากไดร์เงียบลง ผมลืมตาขึ้นและยกมือสางผมตัวเองเบา ๆ เส้นผมนุ่มลื่นกว่าที่เคยรู้สึก

“เรียบร้อยค่ะ” เสียงเธอที่ยืนอยู่ข้างหลังพูดขึ้น

“ขอบคุณครับ” ผมหมุนเก้าอี้หันกลับไปหาเธอ แต่เพราะไม่ทันระวังขอบเก้าอี้จึงกระแทกเข้าที่ขาจนเธอเซถอยหลังไป ผมลุกพรวดหมายจะคว้าตัวเธอไว้เพราะกลัวว่าเธอจะล้ม แต่เธอก็ตั้งหลักได้เอง

“เจ็บไหม ขอโทษ” ผมพูดอย่างร้อนรน เธอใส่กางเกงผ้าขายาว ทำให้ผมไม่เห็นว่าเธอโดนกระแทกตรงไหน

“ไม่เจ็บค่ะ เบาะเก้าอี้มันนุ่ม” เธอพูดกลั้วหัวเราะ เพราะท่าทางของผมคงดูเหมือนตกใจมาก

“แน่ใจเหรอ” ผมถามเสียงเข้ม

“แน่ใจค่ะ ไม่เจ็บเลยสักนิด” เธอตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังแล้วพยักหน้าหงึกหงักเพื่อยืนยันคำพูดตัวเองด้วย

เธอเก็บไดร์เข้าที่ แล้วก็ดึงเบาะรองนั่งสองใบออกมาจากตู้ จัดวางมันไว้ข้างกันใกล้กับที่นอน โดยมีผมเฝ้ามองอยู่เงียบ ๆ เธอเตรียมน้ำเปล่าสองแก้วมาวางไว้ที่พื้นข้างกัน จากนั้นเธอก็เลือกนั่งลงบนเบาะใบหนึ่ง

“ฝนยังไม่หยุดเลย...เล่นเกมไหมคะ” เธอพูดพลางเงยหน้าสบตาผม ร่างเล็กโยกตัวไปมาเหมือนเด็กน้อยได้ของเล่น ผมหรี่ตายิ้มกริ่ม

“ติดเกมนะเรา” ผมพูดหยอก เธอยิ้มกว้างเหมือนยอมรับ ผมรื้อกระเป๋าเป้ของตัวเองที่วางอยู่หน้าประตู หยิบโทรศัพท์ออกมา แล้วผมก็เดินมานั่งขัดสมาธิลงตรงเบาะที่เธอจัดไว้ให้

เธอขยับเบาะนั่งมาใกล้ผม และตั้งท่าเตรียมพร้อม ผมวางโทรศัพท์ไว้บนตัก

“เริ่มเลยนะ” ผมพูด

“กดเลยค่ะ!” เธอตอบด้วยเสียงสดใส ผมจึงกดเริ่มเกม

แล้วค้างคาวอ้วนสองตัวก็ขยับปีกเล็ก ๆ บิน ไปพร้อมกัน

คืนนั้นผมกลับถึงบ้านตอนที่เลยเที่ยงคืนมาแล้ว เธอยังมีท่าทีกระตือรือร้นอยู่ตอนที่ผมออกมา แต่ผมง่วงมากจนเผลอสัปหงกแล้วปล่อยค้างคาวร่วงลงเหว เมื่อมาถึงบ้าน ผมก็แทบจะทิ้งตัวนอนบนพื้นทันทีที่จอดมอเตอร์ไซค์เรียบร้อย ผมเดินลากขากลับเข้าบ้าน ปิดประตูลงกลอนแล้วเดินเข้าห้องนอนทันที

ผมทิ้งตัวลงบนเตียงทั้งที่ยังมีเสื้อผ้าของเธออยู่บนตัว กลิ่นแชมพูกับกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มของเธอลอยอวลในห้องผม ผมหลับสนิท

แสงอาทิตย์ส่องลอดเข้ามากระทบเปลือกตา ผมบิดตัวแล้วลืมตาขึ้นอย่างสะลืมสะลือ สายตาเหลือบไปเห็นนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง ผมสะดุ้งเฮือกลุกขึ้นนั่งทันที

ผมบอกเธอว่าจะไปรับตอนสิบเอ็ดโมงเพื่อพาไปเอาจักรยานซึ่งจอดทิ้งอยู่ที่ร้าน แต่ตอนนี้เวลาปาไปเกือบเที่ยงแล้ว ผมรีบคว้าผ้าเช็ดตัววิ่งเข้าห้องน้ำทันที

กว่าผมจะมาถึงก็เที่ยงกว่า ผมยืนเก้ ๆ กัง ๆ อยู่หน้าประตูบ้านเธอก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกและเคาะประตูเบา ๆ

ครู่หนึ่งผมก็ได้ยินเสียงเคลื่อนไหวจากอีกฝั่งของประตู แล้วเสียงเธอก็ดังออกมา

“พี่ไต้ฝุ่นเหรอ”

“ใช่ครับ” ผมตอบ แล้วประตูก็เปิดออก เธอส่งยิ้มให้ผมแล้วเชิญให้ผมเข้าไปข้างใน

วันนี้มีบางอย่างแปลกไป เธอสวมแว่นตา ดวงตากลมโตนั้นสบตาผมผ่านเลนส์แว่น ผมเธอรวบขึ้นเป็นมวยสูง เธอใส่เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงผ้าสบาย ๆ ผมไม่เคยเห็นเธอแต่งตัวแบบนี้มาก่อน เพราะปกติในวันทำงานเธอจะใส่เสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงยีน

“พี่ตื่นสาย” ผมบอกพลางเกาท้ายทอยแก้เก้อ

“พอจะเดาออกค่ะ” เธอพูดกลั้วหัวเราะ แล้วถอดแว่นตาวางไว้ที่โต๊ะเขียนหนังสือ แล็ปท็อปของเธอเปิดอยู่ หน้าจอแสดงหน้าเอกสารที่มีตัวอักษร

เรียงยาว เธอรินน้ำมาให้ผมแก้วหนึ่ง ผมรับมาแล้วกระดกทีเดียวหมดแก้ว ก่อนจะส่งแก้วคืนให้เธอ

“ทำอะไรอยู่เหรอ” ผมถามแล้วเหลือบมองหน้าจอแล็ปท็อป

“อ้อ ทำงานค่ะ แต่ใกล้เสร็จแล้ว กลับมาค่อยมาทำต่อก็ได้” เธอตอบยิ้ม ๆ

“งานอะไรเหรอ” ผมเอียงคออย่างสงสัย เธอหยุดคิดไปครู่หนึ่งเหมือนลังเลที่จะตอบ ผมจึงโบกมือไม่มา

“ช่างมันเถอะ ไปกันเลยไหม” ผมพูดแล้วก้าวเท้าไปที่ประตู

“อิงเขียนนิยายลงเว็บน่ะค่ะ” เธอตอบ ผมชะงัก หันขวับไปมองหน้าเธอ เธอก้มหน้าลงเหมือนกำลังอาย

“พี่คงจะไม่อยากอ่านหรอก…ใช่ไหม” เธอถามพลางลูบแป้นพิมพ์แล็ปท็อปเบา ๆ

“อยากครับ” ผมตอบทันควัน โดยไม่ต้องหยุดคิด แล้วหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋ากางเกง

“เว็บอะไรเหรอ” ผมถาม ตั้งท่าจะกดโทรศัพท์ค้นหาชื่อเว็บ เธอพ่นลมหายใจเบา ๆ ขณะปิดแล็ปท็อปลงแล้วเดินเข้ามาหา จากนั้นก็แบมือตรงหน้าผม ผมยื่นโทรศัพท์ให้ แล้วเธอก็รอกชื่อเว็บไซต์ลงไปในช่องค้นหา ก่อนจะพิมพ์อะไรสักอย่างลงไป เสร็จแล้วก็ยื่นให้ผม

หน้าจอโทรศัพท์แสดงภาพหน้าเพจของนักเขียนนามปากกา *เปลวจันทร์* ผมลองเลื่อนดูผ่าน ๆ ก็เห็นชื่อนิยายหลายเรื่องเรียงเป็นแถบให้กดเข้าไปอ่าน

“ไว้พี่เข้าไปอ่านนะ” ผมกดบันทึกหน้าเว็บไซต์เอาไว้ในบุ้คมาร์ก แคปภาพหน้าจอเอาไว้ด้วยกันลืม แล้วก็เก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋ากางเกง

“อ่านแล้วห้ามล้อนะคะ” เธอทำเสียงดุ แล้วก็เดินผ่านผมไปหยิบรองเท้าผ้าใบซึ่งวางอยู่ที่พื้นหน้าประตู

“โอเค ไปกัน” ผมว่าจบก็เดินตรงไปที่มอเตอร์ไซค์

เธอออกจากบ้าน สวมรองเท้าผ้าใบ ล็อกประตูเรียบร้อยแล้วก็กระโดดขึ้นซ้อนมอเตอร์ไซค์ ผมบิดกุญแจสตาร์ทเครื่องยนต์ แต่ก่อนผมจะบิดคันเร่งผมก็ถามเธอโดยไม่หันไปมอง

“กินข้าวยัง”

“เอ่อ ยังเลยค่ะ แต่อิงไม่หิว” เธอตอบ เสียงเธออยู่ใกล้ผมมาก ๆ จนรู้สึกได้ถึงไออุ่นจากลมหายใจ

“พี่หิว หาอะไรกินก่อนได้ไหม” ผมพูด พยายามข่มเสียงหัวใจที่เต้นรัวเร็วจนดังแทรกเสียงกระเพาะที่ร้องโครกครากขึ้นมา

“เอางั้นก็ได้ค่ะ” เธอตอบ จากนั้นผมก็บิดคันเร่ง

เราแวะร้านก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำของผม ผมแนะนำให้เธอกินเมนูเนื้อเพราะร้านนี้ปรุงเนื้อได้อร่อยสุด ๆ เธอจึงสั่งก๋วยเตี๋ยวเส้นเล็กเนื้อตุ๋นเหมือนกันกับของผม

พอคีบเนื้อเข้าปากเธอก็เงยหน้าสบตาผมแล้วพยักหน้าหงึกหงัก เธอยิ้มทั้งที่ยังมีเนื้ออยู่ในปากแล้วก็โยกตัวไปมา...เหมือนตุ๊กตาหน้ารถ ปฏิกิริยาที่ได้กินของอร่อยแล้วทำตัวเหมือนเด็กน้อยของเธอทำให้ผมยิ้มตาม ก๋วยเตี๋ยวเจ้าประจำที่รสชาติคุ้นปากกลับอร่อยขึ้นกว่าเดิม

หลังกินเสร็จผมก็พาเธอไปที่ร้าน จักรยานของเธอจอดอยู่ที่ลานจอดรถพนักงาน ผมจอดรถให้เธอลงแล้วเธอก็หันมาขอบคุณ

“ขอบคุณที่พามานะคะ” เธอก้มหัวให้ผมเล็กน้อยแล้วถอยจักรยานออกมาจากช่องจอด

“วันหยุดมาทำอะไรกันน่ะ” เสียงพี่แม็กซึ่งเปิดประตูออกมาจากออฟฟิศตะโกนมา แล้วเขาก็เดินเข้ามาใกล้ผมที่นั่งคร่อมมอเตอร์ไซค์อยู่ เขามองผม แล้วก็หันไปมองเธอ

“อ้อ ก็ว่าอยู่จักรยานใคร ของอิงเองเหรอ” เขาถามเธอ เธอพยักหน้า

“ใช่ค่ะ” เธอตอบสั้น ๆ

“แล้วนี่พาน้องมาเอาจักรยานเหรอ” เขาชี้นิ้วไปมาระหว่างผมกับเธอ

“ครับ” ผมตอบ เริ่มรู้สึกว่าบรรยากาศมันแปลก ๆ

พี่แม็กเลิกคิ้วหรี่ตามองผม เขายิ้มแล้วส่งเสียงอืมยาว ๆ ในลำคอ ท่าทางแบบนี้ในภาษาผู้ชายหมายถึง…เรื่องซู้สาว ผมถอนหายใจ แล้วขยับตัวปรับท่าทางเพื่อจะบิดคันเร่งและไปให้พ้นหน้าเขา

“จะไปแล้วเหรอ สนใจทำโอทีไหม เดี๋ยวให้โบนัส” เขาว่า

“ไม่ครับ” ผมตอบเสียงเข้ม พี่แม็กหัวเราะเอิ้กอ้าก แล้วพูดทิ้งท้าย

“กลับดี ๆ ละกัน ดูแลน้องด้วย” เขายักคิ้วหลิ่วตาใส่ผมก่อนจะเดินกลับเข้าออฟฟิศไป

เธอมองแผ่นหลังเขาสลับกับมองหน้าผม เหมือนเธอจะรู้สึกถึงบรรยากาศแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยแต่คงไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร

“ไปเถอะ” ผมพูด เธอจึงพยักหน้าแล้วเริ่มถีบจักรยานเพื่อมุ่งหน้ากลับบ้าน

ผมขี่มอเตอร์ไซค์โดยบิดคันเร่งเป็นจังหวะ ช้า ๆ เนิบ ๆ ให้รถเคลื่อนไปเทียบข้างกับจักรยานของเธอ ลมเย็นพัดสวนหน้า เธอหันมามองผมแล้วตะโกนฝ่าลมมา

“พี่ไม่ต้องรออิงหรอกค่ะ” เธอพูด แต่ผมไม่ตอบอะไร แค่คุมความเร็วไว้เท่าเดิม

เมื่อมาถึงหน้าบ้าน เธอขี่จักรยานเข้าไปจอดหน้าประตู ผมจอดมอเตอร์ไซค์ใต้ชายคา ไม่ได้พูดอะไร แค่มองเธอเงียบ ๆ ขณะที่เธอกำลังไขประตู

“ขอบคุณที่มาส่งค่ะ ขับรถกลับดี ๆ นะคะ” เธอโบกมือให้

“เดี๋ยวพรุ่งนี้พี่มารับ” ผมพูด เธอชะงัก และเอียงคอเล็กน้อยเหมือนกำลังวิเคราะห์ความหมายในคำพูดของผม

“ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไต้ฝุ่นไม่ต้องลำบากหรอก” เธอพูดด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

ผมไม่ตอบ แต่มองเธอนิ่ง ๆ โดยไม่ยอมขับรถออกไป เธอมองหน้าผมแล้วขยับปากมุบมิบเหมือนกำลังบ่นผมอยู่ในใจ แล้วสุดท้ายเธอก็ถอนหายใจออกมาเบา ๆ

“งั้นก็ได้ค่ะ”

ผมยิ้มกับคำตอบนั้น ก่อนจะโบกมือลาแล้วบิดคันเร่ง

มอเตอร์ไซค์แล่นฉิวไปตามถนน ผมเร่งเครื่องขึ้นอีก เสียงเครื่องยนต์กับเสียงลมหวีดหวิวไม่สามารถกลบเสียงความคิดในหัวได้เลย ผมรู้ตัวแล้วว่า

ผมรู้สึกยังไงกับเธอ ผมจึงอาสาไปรับไปส่งเธอ เพราะความเห็นแก่ตัวที่อยากอยู่ใกล้เธอมากขึ้นอีกสักนิด อยากรู้จัก อยากสนิทกันมากกว่านี้

ผมกลับถึงบ้านทั้งที่หัวใจยังเต้นเร็วกว่าปกติ บ่ายวันนั้นผมนอนกลิ้งอยู่บนเตียง อ่านนิยายที่เธอเขียนในเว็บไซต์พลางยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อยู่คนเดียว เป็นวันหยุดที่หัวใจผมไม่ได้พักเลย ผมเอาแต่นึกถึงรอยยิ้มกับน้ำเสียงสดใสของเธอตอนเล่นเกมผ่านด่านได้ ตอนที่เธอเคี้ยวหยับ ๆ และขยับตัวโยกไปมา หรือความรู้สึกของสัมผัสจากปลายนิ้วที่ลูบไล้เส้นผม ตอนนั้นเธอจะคิดอะไรบ้างไหม เธอจะรู้ตัวไหมว่าการกระทำต่าง ๆ ของเธอมันทำให้ใจผมไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ถ้าเธอแสดงออกมาให้ชัดเจนว่าเธอคิดยังไงกับผม ถ้าเธอผลักผมออก ผมจะยอมถอย แต่ถ้าไม่ ผมก็จะซื่อสัตย์กับใจตัวเอง

หลังจากวันนั้น ผมก็ไปรับเธอก่อนเวลางานเล็กน้อย และไปส่งเธอหลังเลิกงานทุกวัน ผมมักไปถึงบ้านเธอในเวลาเดิม ๆ แล้วเธอก็จะเดินออกจากบ้านล็อกประตูเรียบร้อยแล้วกระโดดขึ้นซ้อนท้าย

พนักงานในร้านส่วนใหญ่น่าจะสังเกตได้ว่าเราสนิทกันมากขึ้น แต่ไม่มีใครถามอะไร นอกจากสายตาแปลก ๆ ของพี่แม็กที่มองมาตอนเราอยู่ด้วยกัน สถานการณ์ในร้านก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนัก

เธอทำงานของเธอ ผมทำงานของผม ตอนอยู่ในเวลางาน ผมก็จะเรียกขออุปกรณ์จากเธอ และเธอก็จะขานรับ เราแทบไม่ได้คุยกันระหว่างงาน แต่หลังเลิกงาน เราเหมือนอยู่ในโลกอีกใบ

บางคืนผมจะชวนเธอเล่นเกมด้วยกันที่ห้องของเธอ หลังจากนั้นเธอจึงเป็นฝ่ายชวนบ้างและหาโหลดเกมใหม่ ๆ ในแล็ปท็อปมาเล่นด้วยกัน เราใช้

เวลาหลายชั่วโมงไปกับการหัวเราะและเถียงกันเรื่องกติกา ทั้งที่บางเกมมันง่ายพอ ๆ กับเกมจับผิดภาพในหนังสือเด็ก แต่เธอจริงจังเสมอ ทั้งกับเกม และการเอาชนะผม

วันหยุดบางวันก็จะไปรับเธอเพื่อไปหาข้าวกินข้างนอก พอเจอร้านที่ถูกปาก สายตาเธอก็จะเป็นประกายเหมือนเด็กได้ของเล่น และทุกครั้งที่เธอตักอาหารใส่ปากเป็นคำแรก ผมจะเฝ้ามอง เพื่อรอดูประกายแสงจากแววตาที่ทำให้โลกสว่างจ้า ผมจึงจริงจังกับการเลือกร้านอาหารที่จะพาเธอไปกิน ผมเลือกอย่างตั้งใจตั้งแต่ร้านอาหารตามสั่งธรรมดา ไปจนถึงร้านไอศกรีม

จนมีวันหยุดวันหนึ่งที่ผมนึกครึ้มชวนเธอไปนั่งเล่นที่ทะเล เธอรีบตอบตกลงโดยไม่หยุดคิด เพราะตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ เธอยังไม่เคยได้ไปทะเลเลยทั้งที่มันอยู่ห่างจากบ้านของเธอไปไม่ถึงสองกิโลเมตร

เมื่อเราไปถึงทะเล เธอก็ไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากนั่งเหม่อมองผืนน้ำที่กระเพื่อมไหว สะท้อนแสงแดดรำไร ผมนั่งอยู่ข้าง ๆ โดยไม่พูดอะไร เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังมาเป็นจังหวะ กลมกลืนกับเสียงลมพัดและเสียงเด็ก ๆ ที่วิ่งเล่นกันอยู่ไกล ๆ

มันเงียบ แต่ผมไม่รู้สึกว่ามันอึดอัดเลย

บางครั้งเธอใช้มือทั้งสองข้างยันตัวเอาไว้ แล้วเงยหน้าหลับตาพริ้ม ปล่อยให้ลมทะเลพัดผ่านร่าง ส่วนผมก็หยิบทรายไปโรยบนขาเธอเล่น ๆ จนโดนเธอสะบัดทรายใส่เบา ๆ พร้อมเสียงหัวเราะคิกคัก

เธอชอบทะเล ส่วนผมเห็นทะเลมาตั้งแต่เกิดจนรู้สึกเฉย ๆ แต่ผมจะชวนเธอไปนั่งเล่นที่ทะเลทุกครั้งที่มีโอกาส เพราะผมเห็นว่าเธอจะยิ้มอย่างมีความสุขทุกครั้งเมื่อไปถึง

วันหยุดบางวันเราจะไปเดินตลาดด้วยกัน แล้วก็ต้องวิ่งกันจ้าละหวั่น เพราะฝนที่ตกลงมาอย่างไม่มีสัญญาณเตือน เสียงหัวเราะของเธอดังกลบเสียงฝนรอบตัวผม เมฆมืดครึ้มไม่ได้ทำให้โลกของผมมืดลง…ถ้ามีเธออยู่

ผมรู้สึกว่ากำแพงระหว่างเราบางลงเรื่อย ๆ พอเธอแสดงท่าทางที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน ผมก็จะบันทึกภาพนั้นใส่สมอง และหยิบมันขึ้นมาเล่นในหัวซ้ำ ๆ

แล้ววันหนึ่งระหว่างที่ผมทำงานอยู่หน้าเตาตามปกติ กลิ่นน้ำมันร้อนกับเสียงฉ่าจากกระทะกลบทุกเสียงในครัว เธอเดินเข้ามาหาและกระซิบบอกผม

“ไปทะเลกันไหม”

“ไปสิ” ผมหันไปมองเธอและตอบโดยไม่หยุดคิด แล้วเธอก็ส่งยิ้มให้ก่อนจะเดินกลับไปประจำที่อ่างล้างจาน ท่ามกลางสายตาหลายคู่ในครัวที่พากันหันมามองผมเป็นตาเดียว

หลังเลิกงาน เธอกระโดดซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ผมด้วยท่าทางกระตือรือร้น แล้วโน้มตัวกระซิบข้างหูผม

“ไปทะเลกัน”

ผมยิ้มกับตัวเอง บิดคันเร่ง มุ่งหน้าไปตามคำสั่งของคนข้างหลัง

เมื่อมาถึงทะเล เธอก็ทำเหมือนเดิม นั่งใจลอย เหม่อมองขอบฟ้า โดยไม่พูดอะไร ผมนั่งลงข้างเธอเงียบ ๆ ปล่อยให้เสียงคลื่นกลบความคิดที่เริ่มวุ่นวายขึ้นในหัว

ทะเลกลางคืนมีเพียงแสงจากดวงจันทร์ตกกระทบ เกิดเป็นประกายระยิบระยับ แต่ผมไม่ได้สนใจจะมองมัน

ลมทะเลพัดเอื่อย ๆ พัดเส้นผมเธอปลิวตามลม เธอยกมือขึ้นทัดผมไว้หลังหู ท่าทางเรียบง่ายที่ผมไม่อาจละสายตา

แววตาเธอสะท้อนแสงจากผืนน้ำ มุมปากยกขึ้นนิด ๆ เป็นรอยยิ้มบาง และจู่ ๆ ก็มีบางอย่างบอกผมว่า นี่คือเวลาของผมแล้ว

หัวใจผมเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ จนแทบจะกลบเสียงคลื่น เสียงข้างในก้องอยู่ดังขึ้น...ชัดเจนขึ้น...ราวกับมันไม่ต้องการให้ผมลังเลอีกต่อไป

ผมไม่ทันได้คิดอะไรต่อ ร่างกายเหมือนขยับไปเอง ริมฝีปากอ้าออกช้า ๆ แล้วเสียงของผมก็ออกมาเสียงที่ฟังดูมั่นคงแต่สั่นน้อย ๆ ในความรู้สึก

"พี่ว่า...พี่ชอบอิง"

คำพูดนั้นลอยคว้างกลางอากาศ เงียบงันราวกับโลกทั้งใบหยุดหายใจ แม้แต่สายลมก็เหมือนนิ่งลงในชั่วขณะ

เธอไม่ขยับตัวแม้แต่นิด สายตายังทอดมองไปไกล แต่แล้วเธอหันมามองผมช้า ๆ

แววตาเรียบนิ่งของเธอ เกินความสามารถในการตีความของผม ผมไม่แน่ใจว่าเธอรู้สึกอะไร ตกใจ ไม่เข้าใจ หรือแค่ทำเหมือนไม่รับรู้

แล้วเธอก็ก้มหน้าลง ปล่อยปอยผมด้านหน้าเลื่อนลงบดบังใบหน้าจนมิด ผมนั่งนิ่ง รอฟังบางสิ่งที่อาจเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในชีวิตผม ไม่กล้าแม้แต่จะขยับตัว หัวใจยังเต้นแรง...แต่ตอนนี้ไม่ใช่เพราะความหวังอีกต่อไป มันเป็นความกลัว กลัวว่าจะสูญเสียบางอย่างไปโดยไม่อาจเรียกกลับคืนมา

เธอเงียบอยู่นานมากพอที่จะทำให้ใจผมแห้งเหี่ยวลงทีละนิด จนในที่สุด เธอก็พูดขึ้นมา ด้วยเสียงที่เบากว่าคลื่นทะเลแต่ชัดเจนพอจะฟังรู้เรื่อง

“กลับกันเถอะค่ะ”

ผมพาเธอไปส่งที่บ้าน ระหว่างทางมีแค่ความเงียบ ทั้งที่สายลมปะทะตัวอยู่ตลอดแต่เหมือนอากาศถูกดูดหายไปหมด สมองผมว่างเปล่า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ากำลังรู้สึกหรือคิดอะไรอยู่

ผมไม่ได้หวังว่าเธอจะบอกชอบผมกลับหรือกระโจนเข้ามากอด แต่ผมก็ไม่คาดคิด ว่าหลังจากผมสารภาพไป เธอจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งอย่างนั้น

ผมจอดรถที่ใต้ชายคาบ้านเธอ น้ำหนักที่กดทับอยู่บนเบาะข้างหลังผมหายไป

“ขับรถดี ๆ ค่ะ” เธอพูด…เหมือนทุกวันที่เคยพูด แต่ในความรู้สึกผมความหมายของมันต่างไปจากทุกครั้ง

เธอยังไม่เดินเข้าบ้าน แต่ยืนนิ่ง จ้องเข้ามาในดวงตาผมด้วยสายตาจริงจัง เหมือนกำลังจะพูดอะไรที่สำคัญมาก

“พรุ่งนี้จะมารับใช่ไหมคะ” เธอถามเสียงเรียบ

“อิง…อยากให้พี่มารับไหม” ผมถามกลับ ไม่รู้ว่าเสียงผมสั่นหรือไม่เพราะหูอื้อจนแทบไม่ได้ยินเสียงตัวเอง

“ค่ะ” เธอตอบสั้น ๆ

“ครับ พี่จะมารับนะ” ผมพูด และพยายามจะยิ้มให้เธอ

เธอพยักหน้า

“พรุ่งนี้นะคะ” เธอพูดย้ำ จากนั้นก็หันหลังเดินเข้าบ้าน ผมไม่แน่ใจว่าคำพูดนี้มีความหมายอื่นที่ซ่อนไว้หรือไม่ การเน้นคำว่า *พรุ่งนี้* ของเธอ... หมายถึงอะไร

ผมมองบานประตูที่ปิดลงอยู่นาน ห้ามใจตัวเองไม่ไหเดินไปเคาะประตูเพื่อถามเธอว่าความหมายของคำว่าพรุ่งนี้ที่เธอพูดคืออะไรกันแน่

แล้วผมก็ขับรถกลับบ้าน พร้อมความรู้สึกว่าเธอเพิ่งทิ้งระเบิดเวลาลูกใหญ่ไว้ในอกผม

วันถัดมา ทุกอย่างเหมือนเดิมตามกิจวัตรประจำวัน ผมมารับเธอที่บ้าน พอมาถึงร้านก็ก้มหน้าก้มตาทำงาน แต่วันนี้เหมือนเวลาจะเดินช้ากว่าปกติ

ลูกค้าเข้าร้านไม่ขาดสาย ผมรับออเดอร์ ทำอาหารจานแล้วจานเล่า แต่เข็มนาฬิกากลับขยับไปแค่ทีละนิด ผมอยากจะไปกดหมุนให้นาฬิกามันเดินไปจนถึงเวลาเลิกงานเร็ว ๆ

สมาธิผมเอาแต่จะหลุดอยู่เรื่อย จนผมต้องยืนนิ่ง ๆ สูดหายใจเข้าลึกเพื่อตั้งสติ ใจผมร้อนยิ่งกว่าซอสในกระทะที่กำลังเดือดปุด

แววตาของเธอตามมาหลอกหลอนผม ผมอยากจะปลดระเบิดที่เธอทิ้งไว้ออกจากอกเต็มทีเพราะมันค้างคา ผมไม่รู้ว่าเธอคิดยังไง แล้วสายตาจริงจังที่เธอมองผมมันหมายความว่าอะไร

ใจผมจะไม่ร้อนขนาดนี้ ถ้าเมื่อคืนมันจบแค่เธอเดินกลับเข้าบ้านโดยไม่พูดอะไร แต่เธอพูด

“พรุ่งนี้”

เหมือนเธอพร้อมจะให้คำตอบกับคำสารภาพของผม แต่บอกให้ผมรอ...รอจนกว่าจะถึงเวลา

ผมพยายามไม่หันไปมองอ่างล้างจาน เพราะถ้าบังเอิญได้สบตาเธอ สมาธิผมอาจจะแตกกระเจิง ผมจึงจดจ่ออยู่ที่หน้าเตา ยินดีกับออเดอร์ที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อที่จะไม่มีเวลาว่างให้สมองคิดเรื่องอื่น

แต่เธออยู่ในรัศมีการรับรู้ของผมตลอดเวลา แม้ผมจะไม่ได้หันไปมอง ผมได้ยินเสียงน้ำไหลจากก๊อก ได้ยินเสียงจานที่กระทบกันในอ่าน เหมือนมันดังอยู่ข้างหู

ระหว่างวัน ไม่มีจังหวะที่เราจะได้พูดคุยอะไรกัน เกมของความเงียบนี้ดำเนินต่อไป มีแต่ระเบิดเวลาที่เฝ้าเดินไปทีละวินาที

ผมไม่รู้ว่าเธอจะเป็นคนปลดระเบิดให้ หรือจะปล่อยให้มันปะทุกลางอกผม

แล้วเวลาเลิกงานก็มาถึง พอเช็ครายการวัตถุดิบเรียบร้อยก็เป็นอันจบงาน ผมทิ้งตัวลงนั่งบนพื้นครัว เอนหลังพิงเคาน์เตอร์อย่างหมดแรง เป็นจังหวะเดียวกับตอนที่เธอเดินกลับเข้ามาในครัวหลังเอาขยะไปทิ้ง

พนักงานคนอื่น ๆ เพิ่งออกจากครัวไปเมื่อครู่ ผมได้ยินเสียงเครื่องยนต์จากรถมอเตอร์ไซค์ดังไกลออกไป ทั้งร้านเหลือแค่ผมกับเธอ

ผมอยากจะลุกไปหาเธอเดี๋ยวนี้ แต่ร่างกายที่ทำงานหนักมาทั้งวันไม่รับฟังความต้องการของผม

“เหนื่อยไหมคะ” เธอถามยิ้ม ๆ ตอนที่เดินผ่านผมไปแล้วถอดผ้ากันเปื้อนออก แต่ผมไม่มีแรงแม้แต่จะพยักหน้า เธอจึงยื่นแก้วน้ำมาให้ผม…เป็นแก้วน้ำส่วนตัวที่เธอพกมาเอง

“ให้ป้อนไหมคะ” เธอมองแขนผมที่ทิ้งลงข้างตัวเหมือนไร้กระดูก แล้วพูดเชิงหยอก

“ครับ” แต่ผมพูดจริง เธอชะงัก แล้วก็หัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเดินกลับไปหยิบหลอดมาให้

เธอป้อนน้ำให้ผม ผมรู้สึกเหมือนเป็นผู้ป่วยติดเตียง เธอหัวเราะคิกคักกับท่าทางอ่อนแรงของผม

“ดูขำเข้า เป็นคนยังไงเนี่ย” ผมพูด แล้วก็ต้องสูดลมหายใจเข้าลึกเหมือนคนที่เพิ่งได้หายใจหลังขาดอากาศมานาน แค่จะพูด ผมยังเหนื่อยเลย

“พี่ไต้ฝุ่นน่าเอ็นดูจัง” แล้วเธอก็หัวเราะอีก ผมมองรอยยิ้มที่ผมเผ้าคิดถึงมาทั้งวันแล้วก็ยิ้มกับตัวเอง

เธอปล่อยให้ผมได้พักครู่หนึ่ง ด้วยการนั่งยอง มองผมเงียบ ๆ ส่วนผมก็มองเธอ เราปล่อยให้เข็มวินาทีของนาฬิกาเดินไปเรื่อย ๆ ระหว่างที่เล่นเกมจ้องตาแบบไม่คิดหาผู้ชนะ

แล้วเธอก็เสมองไปทางอื่น…ผมชนะ

“อยากกลับหรือยังคะ” เธอถามก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ยัง” ผมตอบ ปล่อยศีรษะเอนไปตามแรงโน้มถ่วง

“งั้นจะไปส่งอิงไหม” เธอถามยิ้ม ๆ

“ไป” ผมตอบทันที

“งั้นลุกค่ะ” เธอพูดกลั้วหัวเราะ

ผมสูดหายใจแล้วยันตัวลุกขึ้นยืน บิดตัวไปมาจนได้ยินเสียงกระดูกลั่น

“โอเค ไปกัน” ผมเดินไปคว้ากระเป๋าเป้ของตัวเองแล้วเดินออกจากครัว โดยมีเธอเดินตามมาติด ๆ

ผมขี่มอเตอร์ไซค์พาเธอมาส่งเหมือนเคย แต่คืนนี้มันไม่เหมือนคืนไหนที่ผ่านมาเพราะตอนที่เธอลงจากรถ เธอไม่ได้พูดอะไรเลย เธอแค่เดินไปไขประตูบ้านเงียบ ๆ ไม่มีคำว่า “ขับรถดี ๆ” จากปากเธอเหมือนทุกคืน ผมเลยยังไม่ออกรถ…แค่จอดนิ่งอยู่ตรงนั้น รู้สึกเหมือนหายใจไม่ทั่วท้อง

เธอเปิดประตูออกกว้าง หันกลับมามองผม

“อยากรีบกลับไปพัก หรือจะเข้ามาก่อนคะ”

ผมบิดกุญแจดับเครื่องทันที เหมือนกลัวว่าเธอจะเปลี่ยนใจ ผมรีบก้าวลงจากรถ เดินไปที่หน้าประตู ถอดรองเท้าด้วยความเคยชิน แล้วก้าวเข้าห้องเธออย่างระวัง เหมือนเดินเข้าสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

ผมเดินเข้าไปนั่งลงตรงที่เดิมที่ผมเคยนั่งตอนมาที่นี่ บนเบาะประจำของผมที่จะวางอยู่ตรงนี้เสมอ เธอปิดประตูลงกลอน แล้วเดินมาทรุดตัวนั่งลงข้าง ๆ

เรานั่งเงียบกันอยู่สักพัก ผมเริ่มคันปากอยากพูดอะไรสักอย่าง อยากจะถามเธอว่าเธอคิดยังไง แต่ผมจะหุบปากไว้ก่อน

แล้วสุดท้ายเธอก็ทำลายความเงียบด้วยการเข้าประเด็นทันทีโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว เสียงเธอเรียบนิ่ง

“อิงก็ชอบพี่เหมือนกันค่ะ”

ผมหันมองเธอคอแทบเคล็ด ใจหล่นวูบเหมือนดิ่งจากหน้าผา แต่แล้วมันก็เด้งกลับขึ้นมาเร็วเท่าความรู้สึกดีใจที่พลุ่งพล่านเต็มอก ร่างกายผมเหมือนไม่ใช่ของตัวเอง แขนขาอ่อนแรง หัวใจเต้นรัว

แต่ก่อนที่ผมจะได้พูดอะไร เธอก็พูดต่อ

“แต่ว่า…” คำนี้ทำใจผมหล่นลงเหวอีกรอบ …ถ้าเธอพูดว่าอยากเป็นแค่เพื่อน หรือเราไม่ควรรู้สึกแบบนี้ต่อกัน ผมจะเผ่นกลับบ้าน

“อิงอยากให้พี่รู้จักอิงมากกว่านี้ก่อน” หัวใจผมเด้งกลับขึ้นมาใหม่

ผมยกสองมือลูบหน้าตัวเอง พยายามกลั้นยิ้มอย่างสุดกำลัง

“งั้นต้องแนะนำตัวใหม่ไหม” ผมถามด้วยเสียงแปลก ๆ เพราะกำลังเกร็งมุมปากตัวเองไว้ไม่ให้ยิ้มกว้างเกินไป

แต่เมื่อผมหันไปมองหน้าเธออีกรอบ ใจผมก็กระตุก ความสุขที่ล้นขึ้นมาหายวับไปทันที เพราะแววตาของเธอ…แววตาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดกำลังจ้องกลับมาที่ผม

ผมไม่เข้าใจ ไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงมีสีหน้าแบบนี้ ทั้งที่เธอเพิ่งบอกชอบผม

“อิง…เป็นอะไร” ผมถามเสียงเบา

“พี่อยากคบกับอิงเหรอ” เธอถามกลับด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ผมพยักหน้า

“งั้นพี่ต้องรู้จักอิงก่อน” เธอพูด ด้วยแววตาที่เหมือนกำลังจะแตกสลาย

“ตอนอิงอายุสิบหก…” เธอเริ่มเล่าด้วยเสียงสั่นเครือ

“มีคนคนหนึ่ง…ผู้ชายคนหนึ่ง เขาเป็นแฟนของแม่ แม่ชวนให้เขามาอยู่ในบ้าน”

“ตอนแรกเขาก็ดีค่ะ…แต่เขามองอิง ตอนที่แม่ไม่อยู่ เขาจะมองอิง อิงกลัวสายตาของเขามาก ๆ มันเหมือนเป็นตัวอะไรสักอย่าง” เธอกอดเข่าตัวเองเอาไว้ แต่ดวงตามองตรงไป เหมือนกำลังมองไปยังที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งไกลแสนไกล

“มีช่วงที่แม่รับงานข้างนอก…แล้วทิ้งให้อิงอยู่กับเขาแค่สองคน”

เสียงเธอสั่นและเบาลงจนแทบเป็นเสียงกระซิบ ผมกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว

“เขาเข้ามาในห้องน้ำตอนอิงกำลังอาบน้ำ เขาตบหน้าอิง แล้วเขาก็เตะ…กดหัวอิง แล้ว แล้วก็ยัด…” เธอหยุด หายใจแรง ๆ และน้ำตาก็เริ่มไหลลงมาเป็นสาย

“อิงพยายามร้อง แต่อิงหายใจไม่ออก เหมือนจะตาย…แต่เขาเหยียบข้อเท้าอิง กดไหล่ กดคออิงไว้ …มันเหม็น มันเจ็บมาก” สีหน้าเธอเหมือนมีบางสิ่งอยู่ในปาก เธอทำท่าเหมือนจะอาเจียน

ผมรู้สึกชาไปทั้งร่าง ผมไม่กล้าขยับตัว ผมกลัวว่าถ้าผมสัมผัสเธอตอนนี้ เธอจะแหลกสลายลงตรงหน้าผม

“เขามัดอิงไว้กับเตียง แล้วเขาก็…ยัดมันเข้ามาในปากอิงอีก แต่พอเขาเอาออก เขาก็จะใช้ผ้าปิดปากอิง…อิงร้องยังไง ก็ไม่มีใครได้ยินเลย”

ผมกลัวเหลือเกิน ว่าน้ำตาที่ไหลออกมาจากดวงตาที่แดงก่ำของเธอจะกลายเป็นสีแดง…เหมือนเลือด แต่เธอยังพูดต่อไปไม่หยุด ราวกับกลัวว่าถ้าหยุดพูด จะมีอะไรมาปิดปากไม่ให้พูดได้อีก

“เขาบอกว่าเขาชอบอิง แต่เขาหัวเราะตอนอิงเจ็บ แล้วเขาก็ชอบพูดว่าอิงเป็นของเขา”

“เขาบอกว่าถ้าแม่รู้...เขาจะฆ่าอิง”

ผมเผลอกำมือแน่นจนเส้นเลือดที่แขนปูดโปน เธอสั่นไปทั้งตัว มือทั้งสองข้างกอดตัวเองเอาไว้แน่น เหมือนโลกนี้มีเพียงเธอ

“อิงอยู่แบบนั้นสองปี บ้านเป็นเหมือนคุก เป็นอะไรไม่รู้ที่ไม่ใช่บ้าน อิงมีแค่แมว แมวของอิง เพื่อนคนเดียวของอิง...แต่เขาโกรธตอนที่อิงไม่ยอมให้เขาทำ เขาเลยทุบมันด้วยไขควงจนตาย”

“อิงก็เลยหนี”

เธอเล่าว่าเธอหนีเข้ากรุงเทพฯ เธอพยายามทำงานทุกอย่างที่ทำได้ตอนกลางวัน และนั่งเขียนนิยายตอนกลางคืน เธอนอนไม่หลับ เพราะถ้าหลับเธอจะเห็นมัน...เป็นฝันร้ายที่ตามหลอกหลอน

หนึ่งปีที่เธอใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพ อยู่ด้วยความหวาดระแวง เธอกลัวว่าจะมีใครที่จำเธอได้ หรือใครที่รู้จักเธอตามมาเจอ เธอกลัวว่าจะโดนพากลับไป

แม่ของเธอพยายามติดต่อมา ส่งข้อความมา บอกว่าคนคนนั้นออกจากบ้านไปแล้ว และอยากให้เธอกลับบ้าน เธอเห็นข้อความของแม่ แต่ไม่เคยตอบกลับ เพราะเธอยังกลัวว่าต่อให้มันออกจากบ้านไปแล้ว มันอาจจะตามมารังควานเธอได้อีก และถ้ามันออกจากบ้านมา มันอาจจะตามมาจนเจอตัวเธอ

เธอจึงอยากหนีอีก หนีไปให้ไกลกว่าเดิม...จนมาเจอผม

"ตอนแรกอิงกลัวพี่ไต้ฝุ่นค่ะ" เธอหันมามองผม ขนตาเปียกชื้นด้วยน้ำตา ดวงตาแดงก่ำ ผมได้แค่นั่งเงียบ ผมไม่รู้ว่าควรจะปลอบใจเธอยังไง ผมกลัวว่าถ้าผมพูดอะไรไปมันจะทำร้ายเธอมากกว่าเดิม

"แต่อิงก็รู้ตัวว่าอิงชอบพี่ อิงอยากเลิกระแวงพี่ อยากเลิกหลบหน้าคนอื่น อยากมีชีวิตเหมือนคนปกติ"

"อิงยังไม่ไว้ใจพี่ แต่อิงเหนื่อยมากเลยค่ะ เหนื่อยที่จะต้องระแวง เหนื่อยที่ต้องระวังตัวอยู่ตลอด แล้วพี่ก็อยู่ข้าง ๆ อิง เป็นคนเดียวที่ช่วยอิง พี่ไม่ได้มองอิงด้วยสายตาแบบนั้น"

"อิงก็เลยอยากพิสูจน์" เธอก้มหน้าซุกกับหัวเข่า พูดเสียงอู้อี้

"อิงให้พี่มาส่ง อิงให้พี่เข้ามาในบ้าน ให้พี่พาไปที่นู่นที่นี่ เพราะอิงอยากรู้ ว่าพี่จะทำอะไรอิงไหม...ถ้าพี่มีสายตาแบบนั้น หรือพี่ทำอะไรน่ากลัว อิงจะได้หนีทัน"

คำพูดเธอเหมือนใบมีด เหมือนมีกระแสไฟแล่นปลาบผ่านหัวใจผม

"งั้นถ้าไม่ใช่พี่ล่ะ" ผมอ้าปากพูด หลังจากที่นั่งเงียบฟังเธอมาตลอด

"อิงบอกว่าพี่เป็นคนเดียวที่ช่วยอิง แล้วถ้าไม่ใช่พี่ ถ้าเป็นคนอื่นที่ช่วยอิง อิงจะให้เขามาส่ง จะอนุญาตให้เขาเข้าบ้านไหม อิงจะทำ...อย่างที่ทำกับพี่ไหม" ผมถามซ้ำ เธอเงยหน้ามองผมแวบหนึ่ง แล้วหลุบตามองต่ำ

"...อิงไม่รู้ค่ะ" เสียงของเธอเบาบางเหมือนสายลม แต่มันหนักหนามากพอจะทำให้หัวใจผมสั่น เธอใช้ชีวิตมาแบบตัวคนเดียว ไม่มีใครช่วยเหลือ แต่พอมีคนช่วย เธอก็ยอมให้เขาเข้ามาใกล้ได้ง่าย ๆ

อาจเพราะเธอรู้สึกโดดเดี่ยว เธอคงอยากจะใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไปที่ไม่เคยมีบาดแผลฝังลึกในใจ แต่เธอคงไม่รู้ว่าเธอไม่ควรเปิดใจรับใครอื่นด้วยวิธีนี้ ...วิธีที่อาจทำให้แผลของเธอโดนกรีดซ้ำ

ผมกลัวว่าถ้าไม่ใช่ผม เธอจะเป็นยังไง

“อิงยังไม่ไว้ใจ แต่ยอมให้เข้ามาในห้องขนาดนี้ ถ้าเป็นคนอื่นที่มันคิดเรื่องเลว ๆ ถ้ามันเป็นเหมือนไอ้...ไอ้นั่นล่ะ อิงจะทำยังไง” ผมถามโดยกลืนคำหยาบคายลงคอ ผมรู้สึกได้เลยว่าเสียงเริ่มสั้น

“ก็...หนี” เธอตอบ แล้วเหลือบตามองผม

“แล้วก่อนที่อิงจะได้หนี อิงจะโดนอะไรบ้าง อิงเคยคิดไหมว่าถ้าพี่เป็นคนเลวขึ้นมาแล้วขังอิงไว้ อิงจะหนีไปยังไง” ผมถามเสียงเบา

คำถามของผมทำให้บรรยากาศในห้องเงียบสนิทลงทันที มีเพียงเสียงหายใจของผม กับเสียงสะอื้นของเธอที่ดังก้อง เธอไม่ตอบทันที

แต่แล้วเธอก็พูดขึ้นเบา ๆ

“แต่พี่ก็ไม่ทำนี่คะ พี่ไม่ทำอะไรอิงเลยสักนิด พี่ไต้ฝุ่น...เป็นคนใจดี” ผมรู้สึกหน่วงในอก เมื่อสบตาเธอ สายตาคู่นั้น...ต้องการเป็นอิสระจากเรื่องราวเลวร้ายที่เคยเผชิญ และต้องการการปลอบประโลม

“อิงก็ไม่รู้ ว่าทำไมอิงถึงอยากอยู่ใกล้พี่ ตั้งแต่ตอนนั้นที่พี่คุยกับอิง... พี่ดุอิง เหมือนพี่เป็นห่วงอิง ตอนนี้ อิงคิดว่าพี่จะโกรธอิงด้วยซ้ำ แต่พี่ก็ยังเป็นห่วงอิงอยู่ดี อิงเลยคิดว่าถ้าเป็นพี่ ก็คงไม่เป็นไร”

“แต่พี่...คงไม่อยากคบกับอิงแล้วใช่ไหมคะ” เธอถาม แล้วน้ำตาเธอก็ไหลอาบแก้ม

“ทำไมถึงคิดว่าพี่ไม่อยากคบ”

“ก็อิงเคยโดนแบบนั้น…ตัวอิงสกปรก” เธอสะอื้น และพยายามใช้หลังมือปาดน้ำตาแต่มันก็ยังไหลออกมาไม่หยุด

“อิงครับ…อิงไม่ได้สกปรก อิงไม่ได้ผิดอะไรเลย” ผมพูดพลางยกมือขึ้นช้า ๆ

มือเธอสั่นนิดหน่อยตอนผมแตะแก้มเธอเพื่อช่วยเช็ดน้ำตา แต่เธอไม่ได้ผละหนี ไม่ได้สะดุ้ง เธอแค่มองหน้าผมนิ่ง ๆ

“อิงจะอนุญาต…ให้พี่กอดอิงได้ไหม” ผมถาม และค่อย ๆ อ้าแขนออก เธอชะงัก จ้องมองมือของผม ริมฝีปากเธอเม้มแน่น แต่เธอก็ขยับเข้ามาใกล้ ผมเหมือนจะยอมให้ผมกอด แต่ผมรู้ว่าเธอกำลังฝืน

ผมลดแขนลง วางมือลงบนตักตัวเอง ไม่แตะต้องตัวเธอแม้แต่ปลายนิ้ว สายตาเธอบ่งบอกว่าไม่เข้าใจการกระทำของผม

“อิงปฏิเสธได้นะ ถ้าอิงไม่ต้องการ ไม่ต้องฝืนตัวเองเลย พี่จะไม่บังคับ พี่จะไม่ทำอะไรที่อิงไม่อยากให้พี่ทำ”

เธอมองผมอยู่นานก่อนจะพยักหน้าช้า ๆ

“เก่งมากครับ” ผมบอก

ผมอยากให้เธอรู้ ว่าถ้าเธอยังไม่พร้อมจะเชื่อใจผม ก็ไม่เป็นไร ผมไม่อยากให้เธอฝืนใจเพื่ออะไรหรือใคร โดยเฉพาะผม

เรานั่งเงียบอยู่ด้วยกันสักพัก โดยไม่ต้องพูดอะไรเพิ่มอีก เหมือนต่างคนต่างยินยอมให้ความรู้สึกทำหน้าที่แทนคำพูด

อากาศรอบตัวที่รู้สึกว่าหนัก เริ่มเบาลง

ผมมองเธอที่กำลังพยายามเช็ดน้ำตาด้วยมืออันสั่นเทา เหมือนเด็กน้อยที่หลงทางในโลกที่ไว้ใจใครไม่ได้ แต่เธอเลือกที่จะนั่งอยู่ตรงนี้ ข้าง ๆ ผม

หลังจากคืนนั้นราวสองสัปดาห์ เราตัดสินใจเปลี่ยนสถานะเป็นคนรักกัน แต่เรื่องการแตะเนื้อต้องตัว เราจะค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป ผมจะไม่แตะต้องตัวเธอถ้าเธอไม่ต้องการ เราจะเดินไปด้วยกันในจังหวะที่เธอสบายใจ

และผมสัญญากับตัวเองไว้...ว่าผมจะไม่ปล่อยให้เธอต้องใช้ชีวิตอย่างเดียวดายอีกต่อไป จะไม่ยอมให้เธอต้องเผชิญอะไรที่เลวร้ายเหมือนในอดีต ผมไม่อยากเห็นแววตาคู่นั้นที่กำลังแตกสลายจากข้างใน ไม่อยากเห็นเธอพยายามฝืนยิ้มทั้งที่หัวใจยังเต็มไปด้วยบาดแผล และยิ่งไม่อยากเห็นน้ำตาที่ไหลออกมาเพราะความกลัว ความเจ็บ หรือความโดดเดี่ยว

ผมจะไม่ยอมให้ใครหน้าไหน...หรือแม้แต่ความทรงจำอันเจ็บปวดของเธอ พรากรอยยิ้มของเธอไปอีก

ผ่านไปหนึ่งปีหลังจากวันที่เราตัดสินใจคบกัน ผมย้ายมาอยู่ที่บ้านของเธอ บ้านหลังเล็ก ๆ ที่เธอเคยอยู่คนเดียว กลายเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ เสียงพูดคุย และความเงียบที่ไม่เคยอึดอัด

ผมปูที่นอนบนพื้นข้างเตียงของเธอ และเราจะพูดคุย บอกฝันดี และหลับไปพร้อมกันทุกคืน แต่เธอฝันร้ายบ่อย บางครั้งเธอจะสะดุ้งตื่นพร้อมอาการหอบ บางครั้งก็ร้องไห้ทั้งที่ยังหลับ ผมจะลุกขึ้นนั่ง กุมมือเธอไว้ และลูบหัวเธอเบา ๆ เพื่อปลุกเธอจากฝันร้าย บางคืนผมก็จะกอดเธอไว้หลวม ๆ โดยไม่พูดอะไร ผมรู้ว่าเธอไม่ต้องการคำปลอบโยน ผมจึงอยู่ตรงนี้เพื่อบอกเธอว่าเธอไม่ได้อยู่คนเดียว จนกว่าเธอจะหลับสนิท

ทุกเช้า ผมจะตื่นก่อนเพื่อทำอาหารเช้าง่าย ๆ ไว้ให้ เช่น ไข่ข้น ข้าวผัดไส้กรอก หรือซุปมันฝรั่งที่เธอชอบ

ตอนที่ผมอยู่คนเดียว ผมแทบไม่กินอาหารเช้า แต่ตอนนี้ผมมีเธอ ผมจึงอยากให้ทุกวันของเธอเริ่มต้นด้วยของอร่อย ผมชอบเวลาได้เห็นเธอส่ายหัวดุ๊กดิ๊กเหมือนตุ๊กตาหน้ารถตอนกำลังกินอาหารที่ผมทำ

ส่วนเธอก็ชอบเฝ้ามองผมทำอาหารเงียบ ๆ บางครั้งเธอก็เสนอตัวช่วยหยิบนั่นหยิบนี่ หรือช่วยล้างและหั่นผักง่าย ๆ และเธอก็จะรับหน้าที่เป็นคนล้างจานให้หลังเรากินเสร็จ ผมชอบตอนที่เธอผูกผ้ากันเปื้อน รวบผมขึ้น และยืนล้างจานพลางฮัมเพลงเบา ๆ

เธอเคยถามผมครั้งหนึ่ง

“ที่พี่คบกับอิง…เพราะพี่สงสารอิงหรือเปล่า” เธอกำลังช่วยล้างผักให้ระหว่างที่ผมกำลังตีไข่เพื่อทำไข่เจียว

“ไม่ครับ พี่คบเพราะพี่รัก และเพราะพี่รัก พี่เลยไม่อยากให้อิงเจ็บ” ผมหันไปมองเธอและตอบโดยไม่หยุดคิด

“พอใจกับคำตอบไหมครับ” ผมถามกลับ เธอยิ้มและพยักหน้าเบา ๆ ก่อนจะวางตะกร้าผักที่ล้างเรียบร้อยลงตรงหน้าผม

เราไปทำงานด้วยกันและกลับบ้านพร้อมกันทุกวัน ถ้างานผมเสร็จก่อน ผมจะเข้าไปช่วยงานของเธอ และถ้างานเธอเสร็จก่อน เธอจะมานั่งข้าง ๆ มองผมที่กำลังเช็ครายการวัตถุดิบ ทุกคนในร้านต่างเข้าใจความสัมพันธ์ของเราโดยไม่ตั้งคำถาม บางครั้งพี่แม็กก็เอาวิดีโอจากกล้องวงจรปิดตอนที่ผมช่วยเธอทำงานมาพูดล้อเลียนผม ผมจะยิ้มแบบไม่ได้พูดอะไร แล้วเขาก็เลิกล้อผม แต่หันไปแซวเธอแทนว่าให้ดูแลผมดี ๆ

มีบางวันที่ผมป่วยแล้วเธอต้องขี่จักรยานไปทำงานเอง ผมจึงตัดสินใจสอนเธอขี่มอเตอร์ไซค์ในวันหยุด ตอนแรกเธอกลัวมาก เธอไม่กล้าขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปที่ถนนใหญ่ จึงได้แต่ขับวน ๆ อยู่ที่ซอยหน้าบ้าน แต่ไม่นานเธอก็กล้าขี่มอเตอร์ไซค์ออกไปซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อเองโดยไม่ต้องมีผมไปด้วย ซึ่งจริง ๆ แล้วเธอแทบจะไม่มีโอกาสได้ขี่มอเตอร์ไซค์สักเท่าไหร่ เพราะสุดท้ายผมก็เป็นคนขี่เองอยู่ดี ผมแค่อยากให้เธอขี่มอเตอร์ไซค์เป็นเผื่อมีอะไรฉุกเฉินตอนผมไม่อยู่

ถ้าผมขี่มอเตอร์ไซค์และมีเธอซ้อนท้าย เธอมักจะคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้หรือไม่ก็นั่งเงียบพิงศีรษะลงบนไหล่ผม

ผมชอบเวลาที่เธอเล่าไอเดียสำหรับนิยายเรื่องใหม่ให้ฟัง พร้อมทำตาเป็นประกายเหมือนเด็กที่กำลังจะวาดฝันออกมาเป็นเรื่องราว ผมไม่ค่อยเข้าใจโครงเรื่องแฟนตาซีลึกซึ้งอะไรเท่าไหร่ แต่ผมก็ฟังเสมอ เพราะผมชอบเวลาเธอตื่นเต้น

วันหยุดถ้าไม่ได้ออกไปไหน เธอจะเขียนนิยาย ส่วนผมก็จะนอนเล่นเกมหรืออ่านหนังสืออยู่ใกล้ ๆ บางครั้งเธอจะหันมาขอให้ผมช่วยอ่านงานของเธอ ผมก็จะอ่านแล้วเล่าความรู้สึกหลังอ่านจบให้เธอฟังพร้อมกับช่วยแก้ไขคำผิด ผมรู้สึกภูมิใจทุกครั้งที่เป็นคนแรกที่ได้อ่านนิยายของเธอ เพราะผมรู้สึกว่าผมได้เป็นส่วนหนึ่งในโลกของเธอ

มีคนชอบนิยายของเธอมากมาย นอกจากยอดขายอีบุ๊ค เธอก็ได้รับเงินจากการโดเนทมาเป็นกอบเป็นกำ ผมจึงเสนอให้เธอลาออกจากงานและเปลี่ยนมาเป็นนักเขียนเต็มตัว แต่เธอบอกว่าเธอชอบที่ได้ไปทำงานพร้อมผม ผมจึงไม่ขัดอะไรอีก

ผมชอบสั่งซื้อของเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างที่คั่นหนังสือ ปากกาที่เธอเคยบอกว่าอยากได้ หรือสมุดโน้ตเล่มใหม่ที่เธอจะใช้จดพล็อตนิยาย ผมซื้อของขวัญโดยตั้งใจว่าจะเซอร์ไพร์สเธอ แต่ผมเป็นคนประเภทเก็บความลับไม่เก่ง ผมมักจะเผลอหลุดปากบอกเธอก่อนจะทันได้เซอร์ไพร์ส แล้วเธอก็จะแกล้งล้อผมพร้อมรอยยิ้มกว้าง พอของมาส่งเธอก็จะกระโดดอย่างดีใจตอนวิ่งไปรับพัสดุ

กิจวัตรประจำวันของผมค่อนข้างเรียบง่าย ผมมักจะทำอะไรซ้ำ ๆ เดิม ๆ ทุกวันจนกลัวว่าเธอจะเบื่อ ผมจึงพยายามสรรหาร้านอาหารที่น่าจะถูกปากเธอเพื่อพาเธอไปกินข้าวนอกบ้านในวันหยุด ผมใช้ความสุขของเธอเป็นตัวตั้งในการเลือกสถานที่ที่เราจะไปเที่ยวพักผ่อน ทั้งร้านอาหาร ร้านกาแฟ ทะเล หรือแม้แต่การเลือกดูหนังในโรงภาพยนตร์

เธอเป็นคนขี้แกล้ง เธอมักจะชอบพูดอะไรแปลก ๆ หรือเล่นมุกตลกที่ทำให้ผมอ้าปากหวอ แล้วเธอก็จะหัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว เธอชอบตบพุงผมเบา ๆ ตอนที่มันป่องขึ้นมาหลังกินข้าวอิ่ม แล้วก็ชอบแซวตอนผมทำหน้าเคร่งเครียดระหว่างดูการแข่งขันฟุตบอล และเธอก็ชอบให้หวีผมให้ก่อนนอน ชอบกอดตุ๊กตา ชอบผ้านวมนุ่ม ๆ ที่หอมกลิ่นดอกไม้ ชอบฟังเสียงคลื่นทะเลระหว่างเขียนนิยาย

ตอนที่ห้องเงียบเกินไป เธอมักจะเรียกชื่อผมเบา ๆ ระหว่างที่เธอจดจ่ออยู่กับแป้นพิมพ์ ซึ่งผมจะขานตอบ ไม่ว่าผมกำลังทำอะไรอยู่ก็ตาม แล้วเธอก็จะยิ้มเมื่อรู้ว่าผมยังอยู่ตรงนี้ ใกล้ ๆ เธอ

ไม่ว่าเธอจะรู้ตัวหรือไม่ ผมก็รู้ว่าเธอรู้สึกปลอดภัยเมื่ออยู่ใกล้ผม แค่ได้ยินเสียงตอบรับจากผม เธอก็จะยิ้มเหมือนเด็กที่ได้เล่นของเล่น เหมือนคนที่ได้ยินเพลงโปรด

เธอรู้ว่าทุกเสียงเรียกของเธอ จะมีเสียงผมดังตามมาเสมอ

เธอจึงสรรหาคำใหม่ ๆ มาเรียกผมอยู่เรื่อย เริ่มจาก…

“พี่ไต้ฝุ่น”

“ครับ”

“พี่ไต้”

“ครับ”

“พี่ฝุ่น”

“ครับ”

“พี่คะ”

“ครับ”

“คุณไต้ฝุ่น”

“ครับ”

“เจ้าไต้ฝุ่น“

“เอ๊ะ…ครับ”

และจากรอยยิ้ม ก็กลายเป็นเสียงหัวเราะ

ผมจะทำปากขมุบขมิบ หรือไม่ก็ทำหน้ายู่ตอนที่เธอเรียกผมด้วยคำแปลก ๆ เพราะผมรู้ว่าท่าทางแบบนี้ของผม ทำให้เธอหัวเราะ

ทุกรอยยิ้มของเธอ ทุกเสียงหัวเราะตอนได้ดูหนังเรื่องที่ชอบ เสียงปรบมือแปะ ๆ ตอนที่ผมบอกว่าจะพาไปทะเลหรือพาไปร้านขนม นิ้วมือเล็ก ๆ

ที่ชี้ชวนให้ผมดูเปลือกหอยสวย ๆ ที่เธอหาเจอ และการพูดถึงความสุขเล็ก ๆ ในทุกวันของเรา คือของขวัญสำหรับผม

“พี่รักอิงเพราะอะไรเหรอ” คืนหนึ่งเธอถามขึ้นหลังจากเราบอกฝันดีกันแล้ว

“เพราะอิง” ผมตอบทั้งที่ยังหลับตา

“จริงจังหน่อยค่ะ” เธอพูด ผมได้ยินเสียงเนื้อผ้าที่เสียดสีกันตอนเธอขยับตัว

“ก็จริงจังอยู่” ผมตอบ และได้ยินเสียงเธอถอนหายใจ แต่ผมรู้ว่าเธอกำลังยิ้ม

ชีวิตเราสงบสุขอย่างที่มันสมควรจะเป็น ความสุขที่ทำให้เธอเริ่มเปิดใจรับผมเข้าไปในโลกของเธอมากขึ้นเรื่อย ๆ

แต่มันเป็นเพียงความสงบ…ก่อนที่จะถูกทำลายลงในพริบตา

วันนั้นเธอไม่ได้ไปทำงาน เพราะเธอมีไข้ จึงลางานเพื่อนอนพัก ส่วนผมก็ไปทำงานตามปกติ แต่หลังเลิกงาน พี่แม็กเรียกประชุมพนักงานเพื่อปรับระบบการทำงาน เตรียมพร้อมรับเทศกาลปีใหม่ที่กำลังใกล้เข้ามา เวลากลับบ้านผมจึงถูกเลื่อนออกไป

ระหว่างทางกลับบ้าน ผมรู้สึกใจโหวงแปลก ๆ เพราะก่อนเริ่มประชุมผมโทรหาเธอ แต่ไม่มีการตอบรับ ผมจึงส่งข้อความไปหาเธอว่าวันนี้ผมจะกลับบ้านช้า แต่จนถึงตอนนี้ ข้อความที่ผมส่งไปเธอก็ยังไม่เปิดอ่าน ผมคิดว่าเธออาจจะหลับอยู่ หรือไม่ก็กำลังตั้งอกตั้งใจเขียนนิยายจนไม่ทันเห็นข้อความของผม

ผมรีบกลับบ้านโดยไม่แวะที่ไหน คิดไว้ว่าถ้าเข้าบ้านไปเห็นว่าเธอกำลังเขียนนิยายทั้งที่ยังป่วยอยู่ ผมก็จะดุ

แต่เมื่อถึงบ้าน ผมก็เห็นสิ่งแปลกปลอม

มีมอเตอร์ไซค์เก่า ๆ คันหนึ่งจอดอยู่หน้าบ้าน สีถลอก บังโคลนด้านข้างบุบ ผมไม่เคยเห็นมอเตอร์ไซค์คันนี้มาก่อน ลูกบิดประตูหน้าบ้านบิดเบี้ยวอยู่ในสภาพแปลก ๆ

หัวใจผมหล่นวูบ อุณหภูมิในตัวลดฮวบ ราวกับร่างกายรับรู้ภัยคุกคามก่อนสมองจะเข้าใจ ผมทิ้งมอเตอร์ไซค์ รีบพุ่งตัวไปเปิดประตูบ้าน

ในบ้านมืดสลัวมีกลิ่นบางอย่างคละคลุ้งอยู่ในอากาศ เหมือนกลิ่นเหงื่อผสมกลิ่นอับชื้น รองเท้าแตะเก่า ๆ สภาพยับเยิน คู่หนึ่งวางอยู่กลางพรม ผิดที่ผิดทาง ผ้าม่านหลุดจากตะขอห้อยย้อยลงมาข้างหนึ่ง แสงไฟจากถนนส่องให้เห็นเงาของผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่ปลายเตียง กางเกงหลุดกองอยู่ที่ข้อเท้า โน้มตัวไปข้างหน้าพร้อมจะคลานขึ้นเตียง

เตียงที่เธอนอนอยู่

บางอย่างในอกผมระเบิดออก

“เฮ้ย! เดี๋ยว..” ผมไม่รอฟังเสียงแหบแห้งน่ารังเกียจของมัน ผมไม่หยุดคิดอะไรทั้งนั้น

ผมถีบมันเต็มแรง เสียงกระแทกดังสนั่น มันล้มกลิ้งลงไปอยู่ที่พื้นพลางร้องโอดโอย ผมไม่ใช่ตัวเองอีกต่อไปแล้ว มีเพียงสัญชาตญาณดิบที่กู่ร้องอยู่ในอก ผมกระชากคอเสื้อมันขึ้นแล้วปล่อยหมัดเข้าที่กราม หน้ามันสะบัดตามแรงต่อย เสียงกระดูกลั่น ไม่รู้ว่าจากมันหรือจากข้อมือผม หมัดที่สอง สาม สี่

ฟาดลงไปไม่หยุด ผมเหวี่ยงตัวมันไปกระแทกผนัง เสียงชั้นวางหนังสือล้มลงครืนใหญ่ หนังสือกระจัดกระจาย

แล้วทุกอย่างก็เงียบลง เงียบจนได้ยินแค่เสียงหอบหายใจของตัวเอง

ผมหันไปมองที่เตียง

เธอนอนนิ่ง ดวงตาเบิกโพลงอย่างตื่นตระหนก เสื้อตัวบางของเธอหลุดลุ่ย ขาข้างหนึ่งมีรอยแดงเป็นแนวยาว ร่างกายเธอสั่นเทา ดวงตาแข็งค้างมองเพดาน เหมือนเธอไม่รับรู้อีกแล้วว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น

เหมือนเธอไม่ได้อยู่ที่นี่อีกแล้ว เหลือเพียงร่างของคนที่ผมรักที่สุดกำลังแตกสลายลงตรงหน้าผม

ผมคุกเข่าลงข้างเตียง

“อิง…” ผมเรียกเธอ พยายามคว้าผ้าห่มมาคลุมตัวเธอ ปลายนิ้วผมแตะโดนแขนเธอ เธอสะดุ้งเฮือก ลมหายใจถี่รัว เสียงหอบของเธอเจือความกลัวสุดขีดราวกับสัตว์เล็กที่ถูกต้อนจนมุมแขนเธอเย็นเฉียบอย่างน่ากลัว… เย็นจนเหมือนสิ่งไม่มีชีวิต

ผมชักมือกลับ กำผ้าห่มไว้แน่นจนรู้สึกว่ามันกำลังจะขาด…เหมือนหัวใจของผมตอนนี้

ผมสัญญากับตัวเองมาตลอด ว่าจะไม่มีใครมาทำร้ายเธอได้อีก

แต่ผมมาช้า ช้าเกินไป ผมพลาด

“ไม่ต้องกลัวนะ พี่อยู่นี่…อิง…พี่อยู่นี่” เสียงผมสั่นจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

เธอยังคงนิ่งงัน ร่างกายแข็งเกร็งไปทั้งตัว ผมได้แต่จ้องมองเธอ ชาไปหมดทั้งตัว ผมแทบหายใจไม่ออก ผมไม่สามารถย้อนกลับไปแก้ไขอะไรได้เลย

แล้วน้ำตาเธอก็ไหลออกมา ไม่มีแม้เสียงสะอื้น มีแค่เสียงลมหายใจถี่รัวกับแววตาเหมือนกระจกบางที่กำลังปริแตก

วินาทีนั้น หัวใจของผมมีรอยร้าว

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

หล่นหาย

ผมโทรหาตำรวจทันทีหลังโทรเรียกรถพยาบาล พวกเขามาถึงพร้อมกัน เจ้าหน้าที่รถพยาบาลช่วยกันพยุงเธอขึ้นเปล เธอยังคงตัวสั่นเทา สีหน้าหวาดระแวงด้วยความกลัว เมื่อพวกเขาแตะตัวเธอ เธอจะสะดุ้งเฮือก ลมหายใจติดขัด

ผมได้แต่ยืนนิ่งมองทุกอย่างที่เกิดขึ้น โดยไม่สามารถทำอะไรเพื่อเธอได้เลย

หลังจากตรวจวัดความดันและอัตราการเต้นของหัวใจ พวกเขาตัดสินใจฉีดยาคลายกังวลขนาดต่ำให้เธอ เพื่อระงับอาการตื่นตระหนกที่กำลังทวีความรุนแรง

ขณะที่เข็มแทงเข้าสู่ผิวหนังเธอ ผมได้แต่มองด้วยหัวใจที่แหลกละเอียด ผมไม่เคยเห็นเธอเป็นแบบนี้มาก่อน ไม่เคยคิดเลยว่าผมจะต้องเห็นเธอในสภาพนี้ ผมกลัว กลัวว่าเธอจะเจ็บ กลัวว่าเธอจะเป็นอะไรไป

ระหว่างที่เจ้าหน้าที่กำลังฉีดยาให้เธอและประเมินอาการ ผมก็อธิบายเหตุการณ์ให้ตำรวจฟัง สั้น กระชับ แต่ไม่ขาดรายละเอียด พวกเขาพยายามถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้บุกรุก แต่ผมไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นหน้า และไม่มีอะไรบ่งบอกได้เลยว่ามันเป็นใคร

มันเป็นคนแปลกหน้า…คนแปลกหน้าที่มีสายตาน่ารังเกียจแบบที่อิงเอยกลัว แม้ผมจะดูแลเธออย่างดี ผมปกป้องเธอมาตลอด แต่แค่ผมเผลอไปแวบเดียว มันก็เข้ามารุกล้ำพื้นที่ปลอดภัยที่ผมสร้างไว้เพื่อเธอ…ไอ้ระยำ

พอหันไปมองมันที่เริ่มขยับตัวลุกขึ้นพร้อมอาการโซเซ ผมก็อยากจะพุ่งตัวเข้าไปต่อยมันอีกสักรอบ แต่ผมต้องห้ามตัวเองเอาไว้ ผมกำมือแน่น เกร็งไปทั้งตัว แต่ผมห้ามสายตาอาฆาตของตัวเองไม่ได้

ตำรวจคงจะเข้าใจอารมณ์ของผม พวกเขารีบรวบตัวมันขึ้นรถเพื่อไปที่โรงพัก ผมได้ยินพวกเขาพึมพำว่ามันน่าจะเสพยามา

ก่อนออกจากบ้าน ผมไม่ลืมที่จะหยิบกระเป๋าสตางค์กับโทรศัพท์มือถือของตัวเองและของเธอมาด้วย ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนรถพยาบาล

เรามุ่งหน้าไปที่โรงพยาบาลพร้อมเสียงไซเรน ผมนั่งอยู่บนเบาะข้างเปลของเธอ สายตาเธอเหม่อมองเพดานรถ ลมหายใจที่ถี่รัวค่อย ๆ เบาลง ไม่ว่าจะด้วยฤทธิ์ยา หรือเพราะจิตใจที่แตกสลาย ผมเองก็ไม่รู้แน่ชัด

เมื่อมาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่รีบพาเธอเข้าห้องฉุกเฉิน

ส่วนผมทำได้แค่รอ

หนึ่งวินาทีเหมือนนานเป็นชั่วโมง ผมนั่งอยู่ที่ม้านั่งเย็นเยือกหน้าห้องฉุกเฉิน ฝ่ามือยังเย็นเฉียบแม้จะกำไว้แน่นจนเล็บจิกเข้าเนื้อ ความรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุนตั้งแต่ประตูห้องฉุกเฉินปิดลง ผมไม่รู้ว่าต้องทำอะไรต่อไป

ภาพเธอนอนนิ่งบนเปลคนไข้ยังค้างอยู่ในหัว ดวงตาเบลอเลื่อนลอยเหมือนไม่รับรู้สิ่งรอบตัว ผมจำได้แม่นว่าเธอเคยมองผมด้วยแววตาที่มีชีวิตกว่านั้น

รอยยิ้มของเธอ เสียงหัวเราะที่เคยทำให้ผมรู้สึกเหมือนทุกอย่างในโลกนี้สว่างไสว

ผมกลัว กลัวว่ารอยยิ้มของเธอจะไม่กลับมาอีก กลัวว่าผู้หญิงที่ผมรักจะจมหายไปในที่ที่ผมเอื้อมไปไม่ถึง

ผมโน้มตัวลง เอาข้อศอกท้าวเข่าแล้วกุมหน้าผากไว้ นิ้วมือสั่นเบา ๆ แม้จะพยายามควบคุมให้มั่นคง ผมหายใจเข้าลึก ๆ แต่ลมหายใจก็เหมือนติดค้างอยู่ในอก

ผมรอ รอโดยที่ไม่สามารถทำอะไรได้เลย

เวลาผ่านไปเนิ่นนานในความรู้สึกผม แล้วพยาบาลก็ประกาศชื่อเธอ ผมลุกพรวดจากเก้าอี้เหมือนมีใครดึงตัวขึ้นไป หัวใจเต้นแรงจนเหมือนจะกระแทกออกมานอกอก

“ญาติใช่ไหมคะ” พยาบาลถาม ผมพยักหน้ารับ

“เราตรวจร่างกายคนไข้เรียบร้อย เธอไม่ได้โดนทำร้ายค่ะ ร่างกายเธอปกติดีทั้งหมด” พยาบาลพูด ผมถอนหายใจและหลับตาแน่น ผมควรจะโล่งใจไหม

“แต่ว่าเรื่องอาการผวาของเธอ เราฉีดยาคลายกังวลให้แล้วก่อนหน้านี้ คนไข้ค่อนข้างนิ่งค่ะ เธอไม่ตอบสนอง เธอไม่สามารถบอกชื่อตัวเองหรือตอบคำถามได้ค่ะ”

ผมรู้สึกเหมือนมีบางอย่างบีบรัดหัวใจรุนแรงเหมือนมันพร้อมจะระเบิด

“แต่ว่าทางโรงพยาบาลจะมีแค่จิตแพทย์ที่มาเข้าเวรเป็นครั้งคราวเท่านั้นค่ะ ซึ่งตอนนี้ไม่มีจิตแพทย์อยู่เลย เราไม่มีจิตแพทย์ประจำค่ะ ดังนั้นถ้าคนไข้มีประวัติซับซ้อนหรือมีอาการที่ต้องดูแลอย่างต่อเนื่อง เราเกรงว่าจะดูแล

ได้ไม่เต็มที่ เราดูแลได้แค่เบื้องต้นเท่านั้นค่ะ" พยาบาลพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน เธอเว้นจังหวะเล็กน้อยและพูดต่อ

"ถ้าญาติสะดวก แนะนำให้ส่งตัวคนไข้ไปรักษาต่อที่โรงพยาบาลในตัวเมือง หรือในกรุงเทพฯ ที่มีจิตแพทย์เฉพาะทางดูแลอย่างต่อเนื่องจะดีกว่านะคะ โดยเฉพาะกรณีของคนไข้ที่มีภาวะตื่นกลัวหลังเหตุการณ์รุนแรง" เธอมองผมด้วยสายตาเห็นใจ

ผมไม่ได้ตอบอะไรในทันที ผมไม่สามารถตัดสินใจอะไรได้เลยในตอนนี้

"ผมขอพบเธอได้ไหมครับ" ผมพูด เสียงที่เปล่งออกไปสั่นเครือและแหบแห้ง

"อีกสักครู่เราจะพาเธอออกมานะคะ" พยาบาลพูดและหันหลังกลับเข้าห้องฉุกเฉินไป

ผมตัดสินใจให้เธอนอนพักที่โรงพยาบาลเพื่อดูอาการ

อิงเอยนอนนิ่งอยู่บนเตียง สีหน้าของเธอเรียบเฉยจนดูราวกับไม่มีชีวิต ไม่มีแม้แววตาของความตกใจหลงเหลืออยู่ มีเพียงความว่างเปล่าที่ทอดผ่านแสงไฟสีขาวจากเพดาน สายตาของเธอไม่ได้มองผม ไม่ได้มองอะไรเลย เหมือนเธอหลุดออกไปจากโลกนี้แล้ว เหลือแค่ร่างกายที่ยังหายใจอยู่ตรงหน้า

แม้แต่ตอนที่ผมจะป้อนน้ำให้ เธอก็ไม่ตอบสนอง ไม่แม้แต่จะขยับริมฝีปากหรือขมวดคิ้ว ผมลังเลอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจเรียกพยาบาลมาช่วย เพราะไม่อยากแตะตัวเธอโดยพลการกลัวว่าเธอจะรู้สึกไม่ปลอดภัย กลัวว่าการแตะต้องนั้นจะยิ่งผลักเธอให้จมลึกลงไปในความมืดที่ผมไม่มีทางเข้าถึง

พยาบาลบอกว่าทางโรงพยาบาลจะจัดการเรื่องการส่งตัวเธอให้ทันทีที่ทางครอบครัวตัดสินใจได้

แต่ตามกฎหมาย ผมไม่ใช่ครอบครัวของเธอ

ถึงผมจะอยู่กับเธอทุกวันตลอดหนึ่งปี ถึงผมจะรู้ว่าเธอชอบกินข้าวผัดกุ้งกับไข่ข้น ถึงผมจะรู้ว่าเธอกลัวแมลงสาบ รู้ว่าเธอชอบเขียนนิยายจนดึกดื่น ผมเป็นคนรักของเธอ แต่ตามกฎหมาย ผมก็เป็นแค่คนนอก

ผมตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ของเธอขึ้นมา ผมรู้รหัสโทรศัพท์ของเธอ ผมกดเปิดโทรศัพท์ด้วยหัวใจหนักอึ้ง ผมรู้ว่าไม่สามารถจัดการเรื่องนี้คนเดียวได้อีกแล้ว

หน้าจอโทรศัพท์แสดงชื่อ *แม่* บนรายชื่อผู้ติดต่อ ผมกดโทรออก เสียงรอสายดังสองครั้งก่อนที่ปลายสายจะกดรับ

“อิง!” เสียงอุทานลั่นดังมาทันทีที่กดรับสาย เป็นเสียงของผู้หญิงวัยกลางคน น้ำเสียงฟังดูเหนื่อยล้า ตื่นตระหนก และเต็มไปด้วยความหวังในคำคำเดียว

“สวัสดีครับ” ผมเปล่งเสียงออกไปก่อนที่ปลายสายจะได้พูดอะไร เธอคงชะงักไป

“คุณแม่ของอิงเอยใช่ไหมครับ” ผมถาม

“ใช่ค่ะ…แล้วคุณเป็นใคร” เสียงเธอแข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อย

“ผมชื่อไต้ฝุ่น เป็นแฟนของอิงเอยครับ” ผมตอบ พยายามคุมน้ำเสียงให้นิ่งสงบ

ผมเล่าสถานการณ์ทั้งหมดในตอนนี้ให้แม่ของอิงฟัง เธอเงียบตลอดเวลาที่ผมพูด แต่ผมได้ยินเสียงหายใจแผ่ว ๆ ดังแทรกมาให้รู้ว่าเธอยังฟังอยู่

พอผมพูดจบ ความเงียบก็เข้าโอบล้อม เสียงในสายเงียบสนิทเหมือนสัญญาณหลุดไปแล้ว

“คุณ…น้าครับ” ผมเรียก ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรเรียกแม่ของแฟนด้วยคำว่าอะไร ถ้าเรียกว่าแม่ ก็คงไม่เหมาะ เพราะเธอไม่เคยรู้จักผม

“ฉันไม่รู้หรอกนะ ว่าเธอพูดจริง หรือกำลังหลอกฉันเพื่อเอาเงิน แต่ถ้าเธออยู่กับลูกสาวฉันจริง งั้นฉันขอคุยกับลูกฉันก่อน” เธอพูด ผมรู้สึกได้ว่าเสียงเธอสั่นน้อย ๆ เหมือนพยายามอดกลั้น

ผมหันไปมองอิงที่นอนอยู่บนเตียง ดวงตาเธอยังคงว่างเปล่า ผมมองเธออยู่สักพักก่อนจะตัดสินใจ

“ขออนุญาตวิดีโอคอลนะครับ” ผมกดสลับเปลี่ยนเป็นการโทรแบบวิดีโอทันทีที่พูดจบ

ใบหน้าโทรม ๆ ของผมปรากฏบนหน้าจอ ก่อนปลายสายจะกดตอบรับ

ใบหน้าของผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งปรากฏขึ้นมา เธอดูละม้ายคล้ายอิงเอยอยู่หลายส่วน…หรือผมควรใช้คำว่า อิงเอยหน้าตาเหมือนแม่ของเธอมากราวกับกระจกสะท้อน ต่างกันเพียงอายุเท่านั้น

ผมกดสลับเป็นกล้องหลัง และยกกล้องขึ้นให้เห็นอิงเอยที่นอนอยู่บนเตียง

“…ลูกแม่” ปลายสายพูดเสียงแผ่วเบาราวกับกระซิบ ผมเดินไปใกล้เตียงมากขึ้นเพื่อให้เธอได้เห็นลูกสาวอย่างถนัด

"อิง ได้ยินแม่ไหมลูก" ผู้หญิงในโทรศัพท์พูดเสียงดังขึ้นเล็กน้อย เสียงดังก้องในห้องพักฟื้นแคบ ๆ ของโรงพยาบาล

แต่อิงเอยยังคงนิ่งงัน มีเพียงเปลือกตาที่ขยับ เธอกะพริบตาอย่างเชื่องช้า ช้ากว่าที่ควรเป็น

"อิง" ปลายสายเรียกซ้ำอีก แต่ไร้การตอบสนอง

"เป็นความจริง...เหรอนี่" เสียงเธอเจือด้วยน้ำตา ผมเห็นว่าผู้หญิงในโทรศัพท์ตัวสั่นเทิ้ม เธอซุกใบหน้าไว้กับฝ่ามือ

แล้วในจังหวะนั้น เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น และพยาบาลคนหนึ่งก็เดินเข้ามา

"ขออนุญาตตรวจชีพจรค่ะ" พยาบาลสาวพูดพร้อมรอยยิ้ม ผมขยับตัวห่างจากเตียงเพื่อให้พยาบาลทำงานได้ถนัด

พยาบาลก้มลงเล็กน้อย และบอกคนบนเตียงด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

"ขออนุญาตนะคะ พี่จะตรวจชีพจรนะ ไม่เจ็บค่ะ" ไม่มีเสียงใดตอบรับกลับมา อิงเอยไม่มองหน้าคุณพยาบาลด้วยซ้ำ

เธอจับมือของอิงเอยอย่างแผ่วเบา แต่ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสที่ข้อมือร่างของอิงเอยก็กระตุกเบา ๆ

อาการนี้เกิดขึ้นเร็วมากจนดูเหมือนแค่กล้ามเนื้อกระตุก พยาบาลชักมือกลับทันที

"ไวต่อสัมผัสมากเลย" พยาบาลพึมพำ และเปลี่ยนวิธีการตรวจเป็นการใช้เครื่องมือตรวจแบบหนีบนิ้วที่ไม่ต้องสัมผัสตัวแทน

เมื่อปลายนิ้วถูกหนีบด้วยเครื่องวัดชีพจร อิงเอยสะดุ้งเล็กน้อย และตัวเกร็งขึ้นตัวแนบไปกับที่นอนเหมือนพยายามถอยหนี พยาบาลใช้เวลาแค่ไม่กี่วินาทีในการจดตัวเลขต่าง ๆ ลงไปบนกระดาษและรีบถอดเครื่องออก

“ตอนนี้คงวัดความดันแบบผ้ารัดไม่ได้ ไว้รอบหน้าค่อยลองใหม่นะคะ” พยาบาลพูด

เหตุการณ์ทั้งหมดตอนนี้อยู่ในสายตาของผู้หญิงในโทรศัพท์ที่จ้องมองการกระทำของพยาบาลโดยไม่ละสายตา แต่น้ำตาเอ่อคลอ เธอยกมือขึ้นปิดปากพยายามกลั้นเสียงสะอื้น

“คุณน้าครับ อยากคุยกับพยาบาลไหม” ผมกระซิบกรอกโทรศัพท์

“เอาสิ” เสียงพูดของเธอยังสั่นเครือ แต่หนักแน่น เธอปาดน้ำตาออกจากใบหน้า และขยับตัวปรับท่าทางเพื่อพร้อมจะคุย

หลังพยาบาลจัดการทุกอย่างเรียบร้อย แต่ก่อนที่เธอจะเดินออกไปผมก็เอ่ยถาม

“คุณพยาบาลครับ ผมรบกวนเวลาสักนิดได้ไหม ช่วยคุยกับคุณแม่ของเธอได้ไหมครับ”

พยาบาลพยักหน้าและรับโทรศัพท์ไปจากมือผม โดยกดสลับเป็นกล้องหน้า เพื่อให้ปลายสายได้เห็นหน้าคนพูด

“สวัสดีค่ะคุณแม่” พยาบาลพูด

“สวัสดีค่ะ…มันเกิดอะไรขึ้นเหรอคะ”

พยาบาลหันมามองหน้าผมเล็กน้อย แล้วเธอก็เริ่มพูดสิ่งที่ผมเพิ่งได้พูดไปแล้ว

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียง เหม่อมองใบหน้าของคนที่ไม่เห็นผมอยู่ในสายตา เธอยังคงมองเพดาน มาตลอดตั้งแต่ออกจากห้องฉุกเฉิน เหมือนบนนั้นมีอะไรบางอย่างที่ผมมองไม่เห็น

ผมนั่งใจลอย เสียงของพยาบาลที่คุยโทรศัพท์อยู่ดังมาเป็นระยะ แต่ผมปล่อยให้เสียงทั้งหมดผ่านหูไปโดยไม่ได้ฟังว่าทั้งคู่คุยเรื่องอะไรกันบ้าง ผมเอาแต่เฝ้ามองคนบนเตียง อิงเอยที่มีท่าทางสงบ เปลือกตาเธอค่อย ๆ ปิดลง

ตอนที่ผมไปติดต่อเรื่องค่าใช้จ่าย ผมเดินไปที่ห้องการเงินซึ่งอยู่ถัดจากแผนกเวชระเบียน บรรยากาศหน้าเคาน์เตอร์ยังคงวุ่นวายแม้เป็นเวลากลางคืน

ผมเข้าไปสอบถามเรื่องค่ารักษา เจ้าหน้าที่ประจำห้องการเงินจึงถามชื่อผู้ป่วยและกรอกชื่อเธอลงไปในคอมพิวเตอร์

“อ๋อ คนไข้รายนี้” พนักงานพูดขึ้นเมื่อหาข้อมูลเจอ ผมหยิบกระเป๋าสตางค์ของตัวเองออกมาและเตรียมฟังจำนวนค่าใช้จ่าย

“เรื่องค่าใช้จ่าย คุณแม่ของคนไข้ติดต่อมาแล้วค่ะ ค่ารักษาที่นี่อยู่ในวงเงินประกันสุขภาพของคนไข้ค่ะ และคุณแม่ก็ส่งเอกสารต่าง ๆ รวมถึงแจ้งความประสงค์จะให้ส่งตัวคนไข้ไปรับการรักษาต่อที่โรงพยาบาลในกรุงเทพแล้วเรียบร้อยค่ะ” เธอหันมามองผมเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ

“ทางเรากำลังประสานงานกับโรงพยาบาลปลายทางและจัดเตรียมเรื่องรถพยาบาลที่ใช้ในการส่งตัวในเช้าวันพรุ่งนี้ค่ะ ถ้าญาติสามารถไปด้วยได้ก็แนะนำให้ไปพร้อมรถพยาบาลเลยนะคะ” พอพูดจบเธอก็ยิ้มให้ผม และหันไปจัดการธุระของตัวเอง

"ขอบคุณมากครับ" ผมพยักหน้าช้า ๆ และเดินออกจากตรงนั้นให้คนถัดไปที่รอคิวอยู่ได้เข้าไปติดต่อ

ผมเดินกลับมาที่ห้องพักฟื้นของอิงเอยและทิ้งตัวลงนั่งข้างเตียง ผมไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย เพราะเธอมีครอบครัวคอยจัดการให้...ครอบครัวของเธอที่ไม่มีผมอยู่

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมทำได้ และผมต้องทำ

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กดโทรหาพี่แม็กทันที

"ว่าไง ทำไมโทรมาดึก ๆ ล่ะ" พี่แม็กรับสายแทบจะทันที ผมได้ยินเสียงทีวีที่เปิดอยู่ดังแทรกมาจากปลายสาย ผมรู้อยู่แล้วว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลานอนของเขา แม้มันจะเป็นเวลาเกือบตีสองแล้ว

"พี่ ผมขอลาออก" ผมพูดช้า ชัด และหนักแน่นที่สุดในชีวิต

"เฮ้ย เดี๋ยว หยอกเล่นไหมเนี่ย ไม่ตลกนะ" พี่แม็กพูดเสียงดังขึ้นด้วยอารามตกใจ

"อิงป่วยครับ ผมต้องไปกรุงเทพฯ กับเธอวันพรุ่งนี้...ให้ผมลาออกนะพี่" ผมรู้สึกว่าเสียงเริ่มสั่นอย่างควบคุมไม่ได้ แต่ผมพยายามพูดให้ช้าและชัดเจนที่สุด ผมหวังว่าพี่แม็กจะเข้าใจโดยที่ไม่ต้องอธิบายอะไรไปมากกว่านี้

"ป่วยหนักเลยเหรอ อยู่โรงพยาบาลไหนล่ะ เดี๋ยวพี่ไปหา" เขาถาม

"หนักครับ แต่พี่ไม่ต้องมาหรอก" ผมรู้สึกว่ากำลังหยาบคายกับคนที่เป็นห่วงเธอ แต่ผมไม่อยากให้ใครมาเห็นเธอในตอนนี้

"เฮ้อ...เราต้องไปพรุ่งนี้เลยเหรอ อยู่อีกสักเดือนได้ไหม" พี่แม็กถามเสียงเบา เขาคงรู้สึกได้ถึงความจริงจังของผม

"ต้องไปพรุ่งนี้เลยครับ เรื่องเงินเดือนของเดือนนี้ก็แล้วแต่พี่จะให้เลยก็ได้ครับ" ผมตอบ

"ไม่ต้องคิดเรื่องนั้น พี่ให้เต็มเดือนอยู่แล้ว ไม่ต้องห่วง เราก็สนิทกันอยู่ถือซะว่าพี่ช่วย...แล้วอิงล่ะ ลาออกพร้อมกันเลยใช่ไหม" เขาถาม ผมหันไปมองเธอที่หลับสนิท

"ใช่ครับ" พอผมตอบ พี่แม็กก็เงียบไป

"ขอโทษนะครับ เรื่องนี้มันกะทันหันจริง ๆ แล้วก็ขอบคุณมากนะครับ" ผมพูดต่อ สายตาหยุดอยู่ที่ใบหน้าของคนที่นอนอยู่บนเตียง

"เฮ้อ...แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่ล่ะ" เขาถอนหายใจหลายรอบ

ในฐานะเจ้าของธุรกิจ เขาคงเครียดกับสถานการณ์นี้อยู่บ้าง เพราะการลาออกของคนคร้วคนหนึ่งก็กระทบกับระบบงานอยู่ไม่น้อย แถมยังใกล้กับเทศกาลปีใหม่ที่จะมาถึงในอีกครึ่งเดือน

"ไม่รู้เลยครับ" ผมตอบเสียงเบา...ผมไม่รู้จริง ๆ ว่าอิงเอยจะกลับมาเป็นปกติเมื่อไหร่...หรือเธอจะจมอยู่ในสภาวะนี้และไม่กลับมาอีกเลย

"อืม...โอเค ๆ ออกก็ออก แต่เป็นยังไงก็โทรมาบอกพี่บ้างแล้วกัน" เขาบอก ผมตอบรับกลับไปก่อนจะกดวางสาย

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง มีเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศดังแผ่ว ๆ ซึ่งไม่ได้ช่วยให้ความอึดอัดในใจลงน้อยลง

ผมขยับตัวเลื่อนเก้าอี้เข้าใกล้เตียงที่เธอนอน โน้มตัวไปช้า ๆ วางแขนไว้บนขอบเตียง เตียงโลหะของโรงพยาบาลเย็นเฉียบ ต่างกับที่นอนซึ่งมีไออุ่นจากร่างกายเธอ

ผิวเธอซีดเซียว เธอหลับตาพริ้ม แต่ดวงตาที่เคลื่อนไหวอยู่ใต้เปลือกตานั้นบ่งบอกว่าเธอกำลังมองเห็นบางอย่าง อาจเป็นฝันร้าย…แต่ผมไม่สามารถลูบหัวหรือกุมมือเธอไว้เพื่อปลอบโยนได้เหมือนที่เคยทำ

คราวนี้ผมช่วยอะไรเธอไม่ได้

ริมฝีปากเธอแห้งและซีด ปลายนิ้วที่เคยขยับรัวอยู่เหนือแป้นพิมพ์กำลังสั่นไหวแม้ในยามหลับ ผมเอื้อมมือไปช้า ๆ แตะปลายผมเธอแผ่วเบาโดยระมัดระวังว่าสัมผัสของผมจะไม่ทำให้เธอกลัว

“อิง” ผมเรียก แม้รู้อยู่แล้วว่าเธอจะไม่ตอบกลับมา

“ตื่นมามองพี่ก่อนได้ไหม…พี่อยู่นี่” เสียงผมแผ่วเบาเหมือนคนขาดอากาศ ผมพูดทั้งที่รู้ว่าเธอจะไม่ได้ยิน แต่มันคงเป็นสิ่งเดียวที่ผมทำให้ ต่อให้มันไร้ประโยชน์ก็ตาม

ผมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเสียงกำลังสั่นจนแทบฟังไม่รู้เรื่อง แล้วน้ำตาก็ไหลพรากออกมาโดยที่ผมไม่ทันตั้งตัว ผมไม่อยากจะร้องไห้ แต่ร่างกายไม่อนุญาตให้ผมอดกลั้นอีกต่อไป

น้ำตาอุ่น ๆ ไหลผ่านแก้ม แต่ไม่ช่วยละลายความเย็นยะเยือกที่เกาะกุมหัวใจ

ผมซุกหน้าลงกับที่นอน ผ้านวมอุ่น ๆ ที่คลุมตัวเธออยู่ตอนนี้ไม่ได้เป็นกลิ่นดอกไม้อย่างที่เธอชอบ แต่เป็นกลิ่นของโรงพยาบาล

น้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลรินเป็นสาย เจ็บปวดเหมือนโดนน้ำกรดราด ผมหยุดตัวเองไม่ได้ ความรู้สึกผิดล้นทะลักเหมือนเขื่อนแตก

“พี่ขอโทษ” ผมพูดทั้งที่ยังสะอื้น

มีเพียงความเงียบที่ตอบกลับมา

ผมหลับไปทั้งที่ยังนั่งอยู่ข้างเตียงโดยหนุนหัวกับแขนตัวเอง และสะดุ้งตื่นขึ้นมาเพราะเสียงเคาะประตู

ทันทีที่ลืมตาตื่น ภาพแรกที่ผมเห็นคือดวงตานิ่งสงบที่จ้องมองมา

อิงเอยนั่งอยู่บนเตียง เอนหลังพิงหมอน มือทั้งสองข้างทิ้งลงข้างตัว เธอไม่ได้พูดอะไรเลย เธอไม่สะดุ้งตอนที่ผมเงยหน้าขึ้นจากแขนตัวเองเพราะตกใจเสียงประตู ไม่มีปฏิกิริยาอะไรเลย

“อิง” ผมเรียกเธอ ความคาดหวังพุ่งขึ้นในอก หวังว่าเธอจะมองเห็นผม หวังว่าเธอจะมีสติและรับรู้ว่าผมอยู่ตรงนี้

แต่ริมฝีปากของเธอยังปิดสนิท

แล้วก็ได้ยินเสียงเลื่อนประตูเปิด พยาบาลเดินเข้ามา

“รถพยาบาลจะพร้อมในอีกหนึ่งชั่วโมงนะคะ เตรียมตัวได้เลย” พยาบาลบอกผมด้วยน้ำเสียงสุภาพ แต่ผมไม่อาจละสายตาไปจากดวงตากลมโตที่จ้องมองผมอยู่ อิงเอยมองผมด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง ผมไม่รู้ว่าเธอคิดหรือรู้สึกอะไรไหม แต่ดวงตาคู่นั้นตรึงผมไว้กับที่

“เดี๋ยวพยาบาลจะอยู่กับคนไข้เองค่ะ ญาติไปเตรียมตัวได้เลย” พยาบาลสาวพูดซ้ำด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ผมพยักหน้ารับโดยไม่รู้ตัว เหมือนเป็นแค่ปฏิกิริยาอัตโนมัติของร่างกาย

ผมพยายามขยับตัว ผมเลื่อนเก้าอี้ออกห่างจากเตียงเล็กน้อยและค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน รู้สึกว่าขาอ่อนแรงแต่ก็พยายามพยุงตัวเองให้ยืนตรง

ดวงตาของเธอไม่ได้มองตามการเคลื่อนไหวของผม แต่จ้องค้างอยู่ที่เดิม เหมือนเมื่อครู่เธอไม่ได้เห็นผมจริง ๆ แต่แค่บังเอิญวางสายตาไว้ตรงจุดที่ผมอยู่ ผมไม่รู้ว่าเธอรับรู้การมีอยู่ของผมไหม

“งั้น...เดี๋ยวรีบมานะครับ” ผมหันไปบอกพยาบาล เธอพยักหน้าให้เล็กน้อยก่อนจะเดินเข้ามาใกล้เตียงมากขึ้นเพื่อดูแลเธอแทนผม

ผมหันกลับไปมองเธออีกครั้ง ก่อนจะเปิดประตูและก้าวออกจากห้อง

ผมรีบมุ่งหน้ากลับบ้านโดยไม่แวะที่ไหนเลย ขี่มอเตอร์ไซค์เร็วเท่าที่กฎหมายอนุญาต แดดยามเช้าเพิ่งเริ่มสาดแสง กระแสลมเย็นที่ปะทะตัวไม่ได้ช่วยให้ใจที่ร้อนรุ่มเย็นลงเลย

ทันทีที่เปิดประตูบ้านเข้าไป กลิ่นคุ้นเคยลอยมาปะทะจมูก กลิ่นหนังสือ กลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่ม และอากาศอุ่นจากแสงที่ลอดผ่านหน้าต่าง

ชั้นหนังสือที่ล้มลงมาเมื่อคืนยังอยู่ในสภาพเดิม มีหนังสือกระจายอยู่เต็มพื้น ผมกวาดมันไปกองไว้ลวก ๆ ที่มุมห้องก่อนจะเริ่มเก็บของ

ผมเริ่มด้วยการเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า คว้าเสื้อที่ใส่สบายไม่กี่ตัวและข้าวของจำเป็นไม่กี่อย่างยัดลงกระเป๋าเป้ ผมใช้เวลาเก็บข้าวของตัวเองแค่ไม่กี่นาที

ส่วนของเธอ ผมหยิบเสื้อผ้าที่เธอชอบใส่บ่อย ๆ มาพับอย่างประณีต ข้าวของจำเป็นที่เธอใช้เป็นประจำ และหนังสือเล่มโปรดที่เธอหยิบอ่านบ่อย เก็บใส่กระเป๋าสะพายข้างใบใหญ่

ผมหยิบแล็ปท็อปใส่กระเป๋าไว้แยกกันโดยรวมพวกสายชาร์จที่ม้วนเก็บเรียบร้อย และสมุดบันทึกที่ผมเพิ่งซื้อให้แต่ยังไม่ได้แกะพลาสติกใสออก ใส่ลงไปในกระเป๋าแล็ปท็อปด้วย ก่อนจะใส่มันรวมไว้ในกระเป๋าใบใหญ่ของเธอ

เมื่อเก็บทุกอย่างเรียบร้อยผมก็รูดซิปปิดกระเป๋า ยกขึ้นพาดไหล่และคว้าเป้ของตัวเองมาถือไว้

แวบหนึ่งก่อนจะเดินออกจากบ้าน ผมหันไปมองรอบ ๆ

บ้านของเราที่เคยมีเสียงหัวเราะบัดนี้กลับเงียบเชียบ แม้จะอบอวลด้วยกลิ่นหอมและความอบอุ่น แต่เหตุการณ์เมื่อคืนก็แวบผ่านเข้ามาในหัว

ผมรีบก้าวออกจากบ้าน จัดการซ่อมลูกบิดประตูที่เบี้ยวให้พอใช้งานได้ก่อนจะล็อกประตู ผมกระชับเป้บนหลัง ก้าวขาคร่อมมอเตอร์ไซค์และบิดคันเร่งมุ่งหน้ากลับไปที่โรงพยาบาล

ผมไม่รู้เลยว่าหลังจากนี้เราจะเจออะไร แต่ไม่ว่ายังไงผมก็ยังยืนยันคำเดิม

ผมจะดูแลเธออย่างดีที่สุดเท่าที่คนอย่างผมจะทำได้

ผมจะอยู่ข้างเธอไปตลอด

เราจะใช้เวลาเดินทางไปกรุงเทพนานหลายชั่วโมง ก่อนจะออกเดินทางแพทย์ได้ประเมินชีพจร ความดัน และระดับการตอบสนองของอิงเอยอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเธอพร้อมสำหรับการเดินทางไกล ภายในรถพยาบาลมีเครื่องวัดชีพจร ถังออกซิเจน ยาสำรอง และอุปกรณ์ต่าง ๆ ติดตั้งไว้อย่างเป็นระบบ

พอทุกอย่างพร้อมเราก็ขึ้นรถ เสียงเครื่องยนต์ดังแผ่ว เสียงล้อบดไปบนพื้นถนนดังต่อเนื่อง ผมนั่งตรงที่นั่งข้างหัวเตียงของเธอ มีพยาบาลคนหนึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามคอยดูแลเธอตลอดทาง โดยจะคอยจดบันทึกระดับการตอบสนองของอิงเอยไว้ในสมุดเล่มเล็ก และสังเกตท่าทางของเธอเป็นระยะ

อิงเอยนอนนิ่งอยู่บนเตียงสนามในรถ เธอสวมหน้ากากอนามัยตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่เพื่อกันฝุ่นระหว่างทาง ดวงตาเธอปิดสนิท สีหน้าดูสงบ แต่ผมไม่รู้เลยว่าในความสงบนั้นซ่อนอะไรไว้บ้าง

ผมนั่งกอดเป้ไว้บนตัก สายตาจับจ้องอยู่ที่เธอแทบตลอดเวลา ผมต้องการรู้ทันทีถ้าเธอมีอาการแปลก ๆ เกิดขึ้น

มีบางช่วงที่ถนนไม่เรียบ ตัวรถสั่นเบา ๆ ผมก็จะโน้มตัวไปข้างหน้าอย่างลืมตัว คอยดูว่าแรงสั่นสะเทือนจะทำให้เธอรู้สึกไม่สบายไหม พยาบาลที่นั่งอยู่จะยิ้มให้ผมทุกครั้งที่ผมทำท่าเหมือนอยากจะยื่นเตียงของเธอให้อยู่นิ่งที่สุด

กลางทางฝนก็เริ่มโปรยปราย เสียงที่ปัดน้ำฝนดังอย่างสม่ำเสมอในขณะที่รถยังเคลื่อนตัวไปข้างหน้า

เมื่อถึงเวลาอาหาร พยาบาลก็หยิบขวดน้ำขวดหนึ่งออกมา โดยบอกผมว่ามันเป็นอาหารแบบเหลวสำหรับผู้ป่วยที่ไม่สามารถกินอาหารปกติได้ แล้วเธอก็เรียกปลุกอิงเอยโดยไม่มีการสัมผัสตัว ก่อนจะปรับเตียงให้อยู่ในท่านั่ง อิงเอยลืมตาขึ้นหลังจากเสียงเรียก ไม่มีอาการเหมือนคนที่เพิ่งตื่น ราวกับเธอตื่นอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่หลับตาไว้เฉย ๆ

พยาบาลยื่นขวดที่มีหลอดปักอยู่ไปตรงหน้าเธอโดยบอกว่าเป็นอาหาร แต่อิงเอยทำท่าถอยหนี ริมฝีปากเม้มแน่น เหมือนหลอดที่ยื่นมาเป็นสิ่งแปลกปลอมที่น่ากลัวสำหรับเธอ พยาบาลดึงขวดกลับมาวางไว้ข้างตัว กระซิบบอกเธอด้วยเสียงนุ่มนวลว่าไม่ต้องกลัว แต่ขณะนั้นผมกังวลมาก อิงเอยคงจะกลัวว่าจะมีอะไรบางอย่างยัดเข้าปากเธอ เหมือนประสบการณ์ที่เธอ

เคยได้เจอมา แต่อิงเอยควรต้องกินอะไรบ้าง แต่ถ้าเธอไม่ยอมกินเลยมันอาจจะส่งผลเสียต่อร่างกาย

พยาบาลลองพยายามอีกครั้ง หลังจากรอให้อิงเอยสงบ แต่ทันทีที่หลอดยื่นไปตรงหน้า เธอจะถอยหนีจนตัวราบไปกับเตียง

“ผมขอลองดูได้ไหมครับ” ผมยื่นมือไปขอขวดอาหารจากพยาบาล เธอพยักหน้าให้

“ช้า ๆ นะคะ เราต้องบอกเธอว่ามันคืออาหาร แต่ถ้าเธอกลัว ต้องหยุดทันที ห้ามบังคับเธอเด็ดขาดค่ะ” พยาบาลบอกและส่งขวดอาหารให้ผม ผมพยักหน้ารับ

“รสชาติเป็นยังไงเหรอครับ” ผมถามพลางพลิกขวดดู มีแค่คำศัพท์ทางการแพทย์ที่ผมไม่เข้าใจความหมายเขียนไว้บนขวด แต่ผมต้องแน่ใจว่ารสชาติมันจะไม่แย่เกินไปสำหรับเธอ เพราะผมไม่เคยปล่อยให้เธอต้องกินอาหารที่ไม่อร่อย

“คล้ายนมวานิลลาค่ะ จะลองดมดูก็ได้นะ”

ผมเปิดขวด กลิ่นวานิลลาจาง ๆ ลอยมาแตะจมูก เป็นกลิ่นหอมนวล ๆ เหมือนขนมหวาน

“อิงครับ อันนี้อร่อยนะ กินสักหน่อยนะครับ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน และยื่นขวดไปตรงหน้าเธอโดยยังไม่ปักหลอด เธอจ้องขวดนิ่ง ๆ ไม่ถอยหนีอย่างเคย ผมจึงค่อย ๆ เสียบหลอดลงในขวดตรงหน้าเธอ แต่พอผมยื่นหลอดเข้าไปใกล้ปากเธอ เธอก็ถอยหนีอีกครั้ง ดวงตาเบิกกว้างขึ้น พยาบาลรอดูท่าทีและพร้อมจะห้ามผมถ้าอิงเอยแสดงความหวาดกลัวมากขึ้นมากกว่านี้

“อิงครับ พี่ป้อนนะ” ผมพูด และถือขวดนิ่งค้างไว้

หลังสิ้นเสียงผม ดวงตาของเธอกลอกไปมาเหมือนไม่แน่ใจ และในที่สุดเธอก็ยอมอ้าปาก แต่ผมยังถือขวดไว้นิ่ง ๆ ใกล้ปากของเธอ รอจนกว่าเธอจะกินด้วยตัวเอง

แล้วอิงก็ขยับตัวช้า ๆ เธองับหลอดเบา ๆ ขณะที่ดวงตาบ่งบอกว่ายังลังเล แต่เธอไม่ถอยหนี เป็นสัญญาณเล็ก ๆ ที่ทำให้ผมใจชื้นขึ้นมาบ้าง

“ลองกินดูนะครับ” ผมพูดอีกครั้ง และเห็นว่าเธอดูดน้ำในขวดเข้าปากช้า ๆ

ทุกอย่างอยู่ในสายตาของพยาบาล เธอเฝ้ามองผมป้อนอาหารให้อิงโดยไม่พูดอะไร จนอิงปล่อยหลอดและเอนตัวพิงหมอน ผมจึงเก็บขวด

“อร่อยใช่ไหม” ผมพูด แม้เธอไม่ได้พยักหน้า หรือโยกตัวตอนได้กินของอร่อยอย่างที่ผมเคยเห็น แต่ตอนนี้ผมก็พอใจมากแล้ว

“ดูเหมือนว่าเสียงคุณจะช่วยให้เธอสงบลงนะคะ” พยาบาลพูดกับผม

“เธอคงจะไว้ใจคุณมาก คุณคอยอยู่ข้าง ๆ เธอไว้จะดีที่สุดค่ะ” เธอยิ้มเล็กน้อยและรับขวดอาหารคืนไปเก็บในกล่อง

ส่วนอาหารแบบปกติสำหรับเจ้าหน้าที่ถูกเก็บไว้ในกล่องอาหาร พยาบาลส่งแซนด์วิชให้ผมชิ้นหนึ่งเพราะเห็นว่าผมไม่มีเสบียงสำหรับตัวเอง ผมจึงขอบคุณเธอและรับมากิน

พยาบาลกระซิบบอกผมว่าอิงเอยหลับไปแล้วหลังจากตรวจระดับชีพจร ผมพยักหน้ารับ แต่ผมก็ยังเฝ้ามองเธออยู่ตลอดไม่ให้คลาดสายตา

แต่ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาตลอดทั้งคืนก็เข้าครอบงำ ผมพยายามฝืน แต่ผมก็เผลอหลับไปทั้งที่นั่งกอดกระเป๋าไว้ และสะดุ้งตื่นทุกครั้งที่รถสั่นเบา ๆ เพราะถนนมีลูกคลื่น แต่เจ้าหน้าที่คนขับรถทำหน้าที่ได้ดี เขาขับรถได้นิ่งและนุ่มนวลสมกับที่ฝึกมาอย่างดี

หลังผ่านไปหลายชั่วโมงกับการเดินทางแบบไม่หยุดพัก รถก็เคลื่อนที่ช้าลงและจอดสนิท

“ถึงแล้วค่ะ” พยาบาลพูดเบา ๆ ขณะเปิดโทรศัพท์รายงานกับเจ้าหน้าที่ที่มารอรับ

ประตูรถเปิดออกช้า ๆ แสงแดดยามเย็นส่องลอดเข้ามา เจ้าหน้าที่สองคนในชุดยูนิฟอร์มสีขาวมาพร้อมเตียงเคลื่อนย้ายแบบปรับระดับได้ พวกเขาทำงานกันอย่างรวดเร็วและเป็นระบบ

ผมลงจากกลง และถอยให้เจ้าหน้าที่ดึงเตียงสนามของอิงเอยออกจากรถ เธอนอนนิ่ง ดวงตาปิดสนิท แต่ผมรู้ว่าเธอรับรู้การเปลี่ยนแปลงรอบตัว เพราะปลายนิ้วเธอขยับเบา ๆ

มีผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งยืมรวมอยู่กับกลุ่มพยาบาลและเฝ้าดูอยู่ไม่ห่าง เธอเป็นคนเดียวกันกับผู้หญิงผมคุยโทรศัพท์ด้วยเมื่อวาน ทันทีที่เตียงของอิงเอยเลื่อนออกมาจากรถ เธอก็รีบเดินมาหยุดอยู่ข้างเตียง เธอมองอิงเอยและเอื้อมมือไปหมายจะแตะใบหน้าของลูกสาวสุดที่รัก แต่พยาบาลที่มากับรถรีบเอ่ยเตือนด้วยเสียงสุภาพ

“คุณแม่คะ ตอนนี้น้องยังไวต่อสัมผัสมาก ไม่แนะนำให้แตะตัวน้องนะคะ”

เธอชะงักมือ และยกมือขึ้นปิดปากตัวเอง ดวงตาคลอหน่วยด้วยน้ำตา ผมลังเลอยู่สักพักก่อนจะเดินเข้าไปใกล้เธอ

“สวัสดีครับ” ผมทักทายด้วยน้ำเสียงสุภาพ และยกมือไหว้เธอ เธอมองผมนิ่ง ๆ

“เธอชื่ออะไรนะ” เธอปาดน้ำตาที่คลออยู่ทิ้งก่อนจะเอ่ยถาม

“ไต้ฝุ่นครับ” ผมตอบ

“เธอบอกว่าเป็นแฟนอิงใช่ไหม” เธอถามและมองหน้าผม ผมไม่หลบสายตาและพยักหน้า

“ลูกสาวฉันมีคนดูแลอยู่ด้วยสินะ” เธอหันไปมองที่เตียงของอิงเอยและพึมพำเสียงเบา แล้วเราก็เข้าไปในอาคารโดยมีพยาบาลเดินเคียงไปตลอดทางขณะที่เตียงสนามเคลื่อนที่ไปบนทางลาด

“เราจะพาเธอไปที่ห้องพักฟื้นเดี่ยวชั่วคราวค่ะ ในห้องมีการควบคุมสิ่งเร้ารอบตัวเพื่อให้เธอปรับตัวง่ายและไม่ตื่นตระหนก” พยาบาลอธิบาย

ห้องผู้ป่วยที่จัดไว้สำหรับอิงเอยเป็นห้องปลอดสิ่งกระตุ้น ผนังสีขาวสะอาด ไม่มีเสียงรบกวนจากภายนอก ไม่มีอุปกรณ์ใดที่ส่งเสียงดัง บนหัวเตียงมีแค่จอเล็ก ๆ ที่แสดงสัญญาณชีพแบบไม่มีเสียงเตือน ที่นอนนุ่มพิเศษ ผ้าห่มสีอ่อนเทา และโคมไฟแสงนวลสบายตา พื้นห้องเป็นไม้ลามิเนต เก้าอี้ไม่มีล้อ ไม่มีเสียงใดที่จะทำให้เธอกลัว

เจ้าหน้าที่สองคนช่วยกันย้ายเธอขึ้นเตียงใหม่อย่างนุ่มนวล ขณะหมอเจ้าของเคสก็เดินเข้ามาในห้อง

“สวัสดีค่ะ ดิฉันเป็นแพทย์ประจำเคสของเธอ ชื่อหมอแก้วค่ะ”

“สวัสดีค่ะคุณหมอ” คุณแม่เอ่ยทักทาย ส่วนผมก้มหน้าให้เธอเล็กน้อย

“ขอเวลาสักครู่เพื่อตรวจร่างกายและประเมินความไวต่อสิ่งกระตุ้นนะคะ ขอความร่วมมือไม่ใช้เสียงดัง ระหว่างที่แพทย์กำลังตรวจนะคะ”

ผมพยักหน้า และเดินถอยมายืนห่าง ๆ ที่มุมห้องพร้อมกับคุณแม่ของอิงเอย เรายืนเงียบตลอดเวลาที่แพทย์กำลังตรวจอาการ ระหว่างนั้นคุณหมอจะพูดกับอิงเอยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนก่อนจะแตะตัวเธอทุกครั้ง แต่อิงเอยก็สะดุ้งเหมือนกล้ามเนื้อกระตุกทันทีที่มีอะไรสัมผัสโดนตัว ผมเห็นจากหางตาว่าคุณแม่ยกมือปิดปากเพื่อกลั้นเสียงสะอื้น

หลังการตรวจสิ้นสุดลง คุณหมอก็เดินเข้ามาหาเรา

“ดิฉันอยากจะขอสอบถามเกี่ยวกับภาวะของน้องและข้อมูลเพิ่มเติมทั้งคู่สะดวกไหมคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่แฝงความจริงจัง

คุณแม่พยักหน้า ผมก็ด้วย คุณหมอจึงผายมือเชิญให้เราไปยังอีกห้องหนึ่งซึ่งมีผนังกั้นแยกจากห้องที่อิงเอยอยู่ โดยมีพยาบาลคนหนึ่งยืนอยู่ข้างเตียงคอยดูแลอิงเอยในระหว่างนั้น

ในห้องเล็ก ๆ สำหรับการพูดคุย คุณหมอเชิญให้เราทั้งคู่นั่งลงบนโซฟาก่อนจะหยิบแฟ้มบาง ๆ วางลงบนโต๊ะ แล้วเธอก็นั่งลงตรงข้ามกับเรา

“ตอนนี้น้องอยู่ในภาวะอาการตอบสนองต่ำจากความเครียดรุนแรงค่ะ” เธอเว้นจังหวะเล็กน้อย และพูดต่อ

“จากการตรวจเบื้องต้น กล้ามเนื้อน้องตอบสนองแบบรีเฟล็กซ์อัตโนมัติได้ดี แต่เมื่อมีการสัมผัสหรือเสียง น้องมีอาการสะดุ้งทันที แปลว่าสมองส่วนที่เกี่ยวกับอารมณ์และความกลัว ทำงานไวมากกว่าปกติ”

ผมเม้มริมฝีปากแน่น ขณะที่คุณแม่กำมือไว้บนตักจนเนื้อผ้าเป็นรอยยับ คุณหมอยิ้มเล็กน้อย

“ดิฉันต้องขอข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่น้องเคยประสบมาก่อนค่ะ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจรุนแรง เพราะเราจะสามารถวางแผนการดูแลทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ป่วยได้อย่างเหมาะสมค่ะ”

คุณแม่นั่งนิ่ง ท่าทีอึกอักเหมือนลังเลที่จะพูด ผมจึงเป็นฝ่ายเริ่ม

“ก่อนเธอจะมีอาการ มีผู้ชายคนหนึ่งบุกเข้าไปที่บ้านครับ แล้วเธอก็ตัวสั่น เกร็ง และไม่ตอบอะไรอีกเลย” ผมพูด คุณหมอพยักหน้าเล็กน้อย

“เธอเริ่มมีอาการหลังเหตุการณ์นี้ใช่ไหมคะ” คุณหมอถามต่อ

“ใช่ครับ แต่ว่าก่อนหน้านี้ เธอเคยเล่าให้ผมฟัง ว่าเธอถูกพ่อเลี้ยง… กระทำชำเราครับ” ผมเห็นจากหางตาว่าคุณแม่สะดุ้งและหันขวับมามองผม แต่ผมยังมองตรงไปที่คุณหมอและพูดต่อ

“เท่าที่เธอเล่า เธอโดนทุบตีและกระทำทางปากครับ แต่ผมไม่แน่ใจว่าเขาได้ทำมากกว่านั้นไหม” ผมพูดโดยพยายามคุมน้ำเสียงให้เรียบนิ่งที่สุดทั้งที่ในอกร้อนขึ้นเหมือนมีไฟกำลังเผาไหม้อยู่ข้างใน ส่วนคุณแม่ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ผมรู้สึกได้ว่าตัวเธอสั่นเหมือนกำลังร้องไห้

คุณหมอพยักหน้าระหว่างที่ก้มเขียนข้อมูลลงในกระดาษ

“เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อไหร่คะ” คุณหมอถาม

“เธอบอกว่า มันเริ่มตอนเธออายุสิบหกครับ เธออยู่แบบนั้นประมาณสองปี แล้วเธอก็หนีออกจากบ้านมาครับ ผมเพิ่งได้เจอเธอหลังเธอหนีออกจากบ้าน ตอนแรกที่ผมเจอเธอ เธอดูประหม่าและกลัวการเข้าหาคนอื่นตลอดครับ”

“แล้วพฤติกรรมอื่น ๆ มีอะไรที่น่าสังเกตบ้างไหมคะ เป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกว่ามีอาการหวาดกลัว” คุณหมอถามต่อขณะที่ยังจดข้อมูลลงบนกระดาษ

ผมได้ยินเสียงสะอื้นเบา ๆ จากคนข้าง ๆ จึงหันไปมอง คุณแม่ซุกหน้าลงบนฝ่ามือ ตัวเธอสั่นเบา ๆ ผมไม่รู้ว่าควรจะปลอบใจเธอยังไง จึงได้แต่ตอบคำถามของคุณหมอ

“เธอฝันร้ายบ่อยครับ บ่อยมาก ๆ พอตื่นจากฝันก็จะตกใจกลัว แต่ถ้าคอยพูดปลอบเธอก็จะค่อย ๆ สงบลงได้ครับ”

“เข้าใจแล้วค่ะ พยาบาลประจำรถแจ้งมาว่าคุณคือคนที่สามารถป้อนอาหารให้เธอได้ ดูเหมือนคุณจะมีผลกับเธออยู่บ้างนะคะ ขออนุญาตถามได้ความสัมพันธ์ได้ไหมคะ” คุณหมอถามยิ้ม ๆ ก่อนจะหยิบกระดาษทิชชูยื่นให้คุณแม่

“แฟนครับ” ผมตอบ เธอพยักหน้า สีหน้าอ่อนโยนไม่มีแววประหลาดใจ

“คุณแม่คะ” เธอเรียก คุณแม่จึงเงยหน้าขึ้นและรับกระดาษทิชชูไป คุณหมอจึงเอื้อมมือแตะไหล่เธอเบา ๆ

“ดิฉันเพิ่งรู้ตอนที่ลูกหนีไปว่าไอ้สารเลวนั่นมันทำกับลูกแบบนี้ ลูกหนีออกจากบ้านไปแล้วไม่ติดต่อกลับมาเลย ดิฉันเพิ่งได้เจอลูกวันนี้เอง” เธอพูดพลางสะอื้น คุณหมอลูบไหล่เธอเบา ๆ เพื่อปลอบโยน ระหว่างนั้นผมนิ่งเงียบ

เธออยู่ในบ้านหลังนั้นและไม่กล้าขอความช่วยเหลือจากแม่ของตัวเอง เธอจะรู้สึกโดดเดี่ยวขนาดไหนกันนะ ทันทีที่นึกถึงอิงเอยที่นอนนิ่ง ดวงตาแข็งค้างและตัวสั่นด้วยความกลัว ในอกผมก็บีบรัดแน่นจนหายใจลำบาก แต่ผมยังพยายามควบคุมการแสดงออกและลมหายใจให้นิ่งไว้ เพื่อไม่ให้ใครรู้ว่าผมเองก็อยากร้องไห้เหมือนกัน

พอคุณแม่เริ่มสงบลง คุณหมอก็พูดกับเราทั้งคู่

“เราจะวางแผนการฟื้นฟูสภาพจิตใจน้องให้ดีที่สุดนะคะ” คุณหมอพูดด้วยน้ำเสียงสงบแต่หนักแน่นจนผมรู้สึกได้ และคุณแม่เองก็คงรู้สึกได้เช่นกันว่าลูกสาวของเธออยู่ในการดูแลของผู้เชี่ยวชาญแล้ว

หลังเราออกจากห้องพูดคุย พยาบาลกระซิบบอกว่าอิงเอยหลับไปแล้ว คุณหมอจึงหันมาบอกเราเสียงเบา

“เราจะให้เธอพักในห้องนี้ไปก่อน และจะมีการประเมินซ้ำทุกสี่ชั่วโมงค่ะ ในช่วงแรกจะมีพยาบาลผลัดเวรกันมาดูแลเธอตลอด แต่แนะนำว่าให้ญาติที่ผู้ป่วยไว้ใจมาอยู่ด้วยจะดีมากค่ะ แต่ขอความร่วมมือไม่ใช้เสียงดัง ไม่เร่งรัดให้เธอพูดอะไรหรือตอบสนองนะคะ” คุณหมอแจ้งเรา เราทั้งคู่จึงพยักหน้ารับ ก่อนคุณหมอจะเดินถือแฟ้มเอกสารออกจากห้องไป

เย็นวันนี้คุณหมอจะเข้ามาพูดคุยกับเราอีกครั้งเรื่องวิธีการดูแลอิงเอย ตอนนี้เราจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากปล่อยให้เป็นหน้าที่ของพยาบาลคอยดูแลไปก่อน หลังคุณหมอออกจากห้องไปแล้ว จึงเหลือแค่ผม คุณแม่ พยาบาลอีกคนและอิงเอยที่ยังนอนอยู่บนเตียง

คุณแม่ยืนเหม่ออยู่ที่ปลายเตียง เฝ้ามองอิงเอยที่หลับอยู่ แววตาของเธอดูเจ็บปวด มือทั้งสองข้างกำชายผ้าไว้แน่นเหมือนกำลังอดกลั้น

สำหรับคนเป็นแม่ มันคงทรมาน ที่แค่จะกอดลูกยังกอดไม่ได้ ทั้งที่เพิ่งได้เจอหน้าลูกในรอบหลายปี ไหล่ของเธอตกลงเหมือนไร้เรี่ยวแรง บรรยากาศเจือด้วยความเศร้าหมองจนน่าอึดอัด

ผมยืนนิ่ง มองภาพนั้นอยู่นาน ก่อนที่คุณแม่จะหันมาพูดกับผมเสียงเบา

“คบกันนานหรือยัง” เธอถาม ขณะที่สบตาผมตรง ๆ

“ปีกว่าแล้วครับ” ผมตอบ

“แล้วลูกฉันเป็นยังไงบ้าง” เธอถามอีก แม้เสียงจะสั่นแต่เธอยังมีท่าทีสงบ

“อยากให้เล่าทั้งหมดเลยไหมครับ” ผมถามกลับ สิ้นเสียงผมเธอก็เบือนหน้ากลับไปมองที่เตียงและตอบโดยไม่หันมามอง

“เอาสิ”

เราทั้งคู่กลับเข้าไปในห้องเล็ก ๆ ที่ใช้พูดคุยกับคุณหมอเมื่อครู่ แต่คราวนี้เรานั่งตรงข้ามกัน และทันทีที่เธอนั่งลง ผมก็เริ่มเล่า

ผมเล่าตั้งแต่ตอนเจออิงเอยในที่ทำงานครั้งแรก ตอนที่อิงเอยเล่าเรื่องในอดีตของเธอให้ผมฟัง ตอนที่ตัดสินใจคบกัน และชีวิตที่สุขสงบระหว่างนั้น จนกระทั่งเหตุการณ์ล่าสุดที่ทำให้อิงเอยเข้าสู่ภาวะอย่างที่เป็นอยู่ ระหว่างที่เล่า ผมพยายามสะกดอารมณ์ ไม่ให้เสียงสั่นหรือเผลอร้องไห้

คุณแม่นั่งฟังเงียบ ๆ ตลอดเวลาที่ผมเล่า เธอมีสีหน้าเจ็บปวดเมื่อผมเล่าถึงตอนที่อิงเอยโดนรังแกจากคนในร้าน หรือตอนที่อิงเอยเล่าเรื่องราวในอดีตให้ผมฟัง เธอก้มหน้าลงเล็กน้อย กัดริมฝีปาก และพยักหน้าเบา ๆ เหมือนพยายามไม่ให้ตัวเองเสียสมาธิ

เมื่อผมเล่าว่าอิงเอยชอบไปทะเลและจะหัวเราะคิกคักอย่างมีความสุขเมื่อเจอเปลือกหอยสวย ๆ หรือตอนที่อิงเอยตื่นเต้นที่ได้กินไอศกรีมในร้านขนมเปิดใหม่ คุณแม่จะยิ้ม แม้จะเป็นรอยยิ้มบาง ๆ ที่ซ่อนความขมขื่นไว้ข้างใน

หลังผมเล่าจบ เธอก็นั่งเงียบอยู่นานก่อนจะสูดหายใจเข้าลึก เสียงลมหายใจดังปนกับเสียงสะอื้น เธอหยิบกระดาษทิชชูมาซับหน้าเบา ๆ

“เธอรู้ใช่ไหม ฉันเพิ่งรู้จักเธอเพราะเธอโทรมา และฉันคงเชื่อทั้งหมดที่เธอเล่ามาไม่ได้” คุณแม่พูดด้วยเสียงสงบ นิ่ง และไม่มีความโกรธ…ผมเห็นภาพของอิงเอยในช่วงแรกซ้อนเข้ามา เป็นสีหน้าเรียบนิ่งแบบเดียวกัน

“ผมเข้าใจครับ” ผมมองตรงเข้าไปในดวงตาเธอ ไม่หลบตาสักนิด และเธอคงรู้ความหมายในแววตาผม ความจริงจังที่ผมพยายามสื่อสารผ่านสายตาคงจะส่งไปถึงเธอ

“เธอก็น่าจะรู้ ฉันไม่ได้ไว้ใจเธอเลยสักนิด แต่ก็…ขอบคุณที่ดูแลลูกสาวฉัน ขอบคุณที่โทรหาฉัน แล้วก็ขอบคุณที่พาอิงมาที่นี่” คุณแม่พูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ผมพยักหน้ารับทั้งที่ในใจมีความรู้สึกผิดเปี่ยมล้น

ผมไม่รู้ว่าผมสมควรได้รับคำขอบคุณหรือไม่ เพราะที่อิงเอยต้องอยู่ในสภาพนี้ ก็เพราะผมช่วยเธอไว้ไม่ทัน

ทางโรงพยาบาลต้องให้อาหารแบบน้ำกับอิงเอยอยู่ เป็นขวดและรสชาติแบบเดิมที่เธอกินตอนอยู่บนรถพยาบาล โดยผมเป็นคนป้อนเพราะผมเป็นคนเดียวที่เธอยอมให้ป้อนตอนอยู่บนรถ เธอจึงยอมกินโดยไม่มีท่าทีถอยหนีและหวาดกลัวเหมือนตอนแรก แม้จะมีอาการเหมือนลังเลอยู่บ้างก็ตาม แม้คุณแม่จะอยากช่วยป้อนเธอ แต่คงต้องรอให้เธอปรับตัวได้มากกว่านี้ก่อนตามคำแนะนำของหมอ คุณแม่จึงยอมนั่งนิ่ง ๆ ปล่อยให้ผมเป็นคนจัดการ แม้เธอจะมีสีหน้าเจ็บปวดที่ไม่อาจช่วยเหลือลูกสาวได้ก็ตาม

มื้อเย็นของผมวันนี้ ผมก็ชวนคุณแม่ออกไปซื้อข้าวจากร้านอาหารตามสั่งที่อยู่ใกล้กับโรงพยาบาลกิน ตอนแรกผมตั้งใจจะจ่ายค่าอาหารมื้อนี้ทั้งหมดเอง แต่คุณแม่กลับแทรกตัวยื่นเงินสดให้พนักงานก่อนที่ผมจะทันได้หยิบเงิน

ออกจากกระเป๋าตัวเอง เธอบอกผมว่าเป็นน้ำใจเล็ก ๆ น้อยแทนคำขอบคุณที่ช่วยดูแลลูกสาวเธอ แม้ผมจะไม่ค่อยอยากรับ แต่ก็ขัดคุณแม่ไม่ได้

ผมรู้ตัวดีว่าสำหรับแม่ของอิงเอย ผมเป็นคนอื่น ที่เธอหยิบยื่นน้ำใจให้นั้นมันแฝงความหมายไว้ว่าคนเป็นแค่คนที่คอยดูแลลูกสาวเธอ แต่ไม่ใช่ครอบครัว

ผมไม่ได้คิดติดใจหรือเจ็บปวดอะไรกับเรื่องนี้ เพราะผมไม่ใช่คนสำคัญอะไรของคุณแม่ แต่ผมรู้ดี ว่าผมสำคัญกับอิงเอยมากกว่าที่เธอคิดแน่นอน

หลังเรากินข้าวเสร็จและกลับเข้ามาที่ห้องพักฟื้น คุณหมอก็ตรวจอิงเอยเสร็จเรียบร้อยพอดี และพร้อมที่จะบอกเราเรื่องวิธีการดูแลเธอ

คุณหมอแจ้งให้เราทราบว่าอาการของอิงเอย ไม่ใช่การดื้อ หรือเอาแต่ใจ แต่สมองของเธอตอบสนองต่อความกลัวและความเจ็บปวดจากบาดแผลในอดีตโดยอัตโนมัติ และเราต้องคอยสังเกตอาการหวาดผวาของเธอเป็นระยะ เพราะเธออาจจะแสดงอาการได้ตลอดเวลาแม้ไม่มีสิ่งกระตุ้น

และสิ่งที่เราควรหลีกเลี่ยงมากที่สุดคือการบังคับ หรือการตั้งคำถามเชิงกดดันกับเธอ รวมถึงต้องหลีกเลี่ยงสิ่งกระตุ้นที่อาจกระทบต่อจิตใจของเธอ ทั้งแสง เสียงดัง หรือกลิ่นที่อาจกระตุ้นเธอให้นึกถึงเรื่องเลวร้าย และเราต้องไม่ทำให้อิงเอยรู้สึกว่ากำลังถูกจับตามองตลอดเวลา

ถ้าเธอมีอาการหวาดกลัว ถอยหนี ให้เว้นระยะ ไม่เข้าใกล้เธอ ไม่บังคับหรือจับตัวเธอ และพยายามใช้คำพูดที่ทำให้เธอสงบและรู้สึกปลอดภัย แต่ถ้าอาการเธอรุนแรงกว่านั้นให้รีบแจ้งเจ้าหน้าที่ทันที

คุณหมอจะต้องบันทึกอาการและพฤติกรรมต่าง ๆ ของอิงเอยไว้ทั้งหมด แม้จะเพียงเล็กน้อยอย่างการขยับตัว หรือกวาดสายตาไปมา

เมื่อคุณหมอแจ้งทุกอย่างให้เราทราบแล้ว ผมกับคุณแม่พยักหน้าเข้าใจและรับปากชัดเจนว่าจะทำตามคำแนะนำของแพทย์อย่างเคร่งครัด

คืนนี้พยาบาลจะผลัดกันมาเฝ้าเวรทั้งคืนเพื่อดูอาการเธอ ในห้องนี้มีโซฟาตัวยาวสำหรับนอนได้แค่ตัวเดียว แน่นอนว่าเป็นพื้นที่ของคุณแม่ ส่วนผมต้องจัดการตัวเอง

ไม่มีที่นอนสำหรับผม ผมจึงอาศัยมุมห้องด้านหนึ่งโดยใช้กระเป๋าแทนหมอน และผ้าห่มผืนเล็กที่อิงเอยเคยซื้อให้มาห่มตัว ผมขดตัวให้เล็กที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อไม่ให้ตัวใหญ่ ๆ ของผมไปขัดขวางการทำงานของพยาบาล ผมจึงอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนหลบอยู่ในมุมห้อง

ตอนแรกพยาบาลบอกว่าสามารถย้ายเธอไปในห้องที่ใหญ่กว่านี้ได้ เพื่อให้มีที่ว่างสำหรับผมด้วย แต่ผมปฏิเสธเพราะการเคลื่อนย้ายเธอเท่ากับว่าเธอต้องเริ่มปรับตัวกับห้องใหม่ แม้พยาบาลจะบอกว่าเธอปรับตัวได้ดีขึ้นบ้างแล้ว แต่ผมก็ยืนยันคำเดิม

คุณแม่ไม่ได้ออกความเห็นอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ การที่ผมต้องนอนพื้นไม่ได้มีผลกับเธอ ผมเข้าใจดี เพราะคนเป็นแม่ก็ต้องห่วงลูกมากกว่าคนอื่นอย่างผม

สุดท้ายพยาบาลก็หาที่นอนยางเล็ก ๆ กับหมอนและผ้าห่มมาให้ผมใช้ได้ ผมจึงไม่ต้องทนนอนบนพื้นเย็น ๆ อีก

แต่ทันทีที่ไฟในห้องมืดลง อิงเอยก็มีอาการตัวเกร็ง เธอสั่นไปทั้งตัวและอ้าปากพะงาบ ๆ เหมือนไม่มีอากาศหายใจ พยาบาลจึงเปิดไฟและพูดกล่อมให้เธอสงบลง ก่อนจะแจ้งให้คุณหมอทราบว่าอิงเอยมีอาการหวาดกลัวความมืด จึงจำเป็นต้องมีแสงไฟเปิดไว้ตลอดทั้งคืน

เช้าวันถัดมาทุกอย่างก็วนลูป คุณหมอเข้ามาตรวจตามรอบ ส่วนผมกับคุณแม่ก็คอยเฝ้าดูอยู่ห่าง ๆ อิงเอยยังไม่พูดหรือตอบสนองอะไร ผมเป็นคนป้อนอาหารให้โดยมีพยาบาลเฝ้าอยู่ใกล้ ๆ ส่วนเรื่องการขับถ่าย พยาบาลจะเป็นคนจัดการทั้งหมด

อิงเอยต้องใส่ผ้าอ้อมสำเร็จรูปสำหรับผู้ใหญ่ตลอดเวลา เพราะเธอไม่สามารถดูแลตัวเองได้ เธอคงไม่สามารถควบคุมร่างกายได้แม้จะเป็นเรื่องพื้นฐานอย่างการขับถ่าย ทุกครั้งที่พยาบาลพยายามเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ เธอจะมีปฏิกิริยารุนแรงอย่างควบคุมไม่ได้

ทั้งร่างเธอแข็งเกร็งจนตัวแนบชิดกับเตียง เธอยกมือขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเอง อ้าปากกว้างราวกับกำลังกรีดร้องสุดเสียง แต่กลับได้ยินเพียงเสียงลมหายใจที่ขาดห้วง

บางครั้งเธอดิ้นจนเตียงสั่น เหมือนเธอกำลังวิ่งหนี ร่างกายแข็งเกร็งจนน่ากลัว เหงื่อแตกพลั่ก พอพยาบาลพยายามจะแตะตัวเธอ แววตาเธอดูตื่นกลัวสุดขีวิต เหมือนสัตว์เล็กที่ติดกับดัก เธอต่อต้านการสัมผัสอย่างรุนแรงจนหลายครั้งคุณหมอต้องรีบเข้ามาดูอาการ

แม้ว่าพยาบาลจะปลอบโยนเธอด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลอยู่ตลอด แต่ก็ใช้เวลานานหลายสัปดาห์กว่าอิงเอยจะค่อย ๆ สงบลง แม้จะยังมีอาการตัวสั่นเมื่อถูกสัมผัสอยู่แต่เธอก็ไม่ต่อต้านสุดขีวิตเท่าช่วงแรก

ระหว่างที่พยาบาลเปลี่ยนผ้าอ้อม ผมจำเป็นต้องยืนเอาหน้าชิดกำแพงเหมือนเด็กทำผิดแล้วโดนลงโทษ และต้องทนฟังเสียงการเคลื่อนไหวของอิงเอยโดยพยายามห้ามใจไม่ให้หันไปมอง จนกว่าพยาบาลจะแจ้งว่าทุกอย่างเรียบร้อยผมจึงถอยห่างจากกำแพง

บ่ายวันหนึ่งที่ผมต้องออกไปซื้อข้าวสำหรับตัวเองและคุณแม่ แต่คุณแม่เดินตามผมออกมาจากห้องและเอ่ยถามทันทีที่ประตูห้องปิดลง

“เป็นแฟนกัน ยังไม่เคยทำแบบนั้นกันเหรอ” คุณแม่ถามด้วยสีหน้านิ่งเฉย ผมยืนอึ้ง ไม่เข้าใจความหมายจนต้องยืนคิดอยู่เป็นนาที แล้วผมก็รู้สึกเหมือนหน้าร้อนวูบขึ้นมาเมื่อเข้าใจ

“ไม่เคย...ครับ ทำไมถึงถามล่ะครับ” ผมตอบเสียงตะกุกตะกัก ผมคาดไม่ถึงว่าคุณแม่จะถามเรื่องนี้

“ก็เห็นเอาหน้าชิดกำแพงหลับตาปี๋เชียว นึกว่าเคยเห็นมาหมดแล้ว แต่ยังไม่เคยทำนี่เองแล้วเคยทำอะไรบ้างล่ะ” คุณแม่ยังพูดด้วยสีหน้าเรียบนิ่งอยู่ทั้งที่ผมเริ่มทำตัวไม่ถูก

“เอ่อ...จับมือ ลูบหัว ...มีกอดบ้างตอนเธอฝันร้าย...ครับ” ผมพูดตะกุกตะกักหนักกว่าเดิม เหมือนลิ้นพันกัน รู้สึกเหมือนกำลังถูกสัมภาษณ์โดยบุพการี ซึ่งก็ใช่

“อ๋อ สุภาพบุรุษจังนะ” เธอเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ท่าทางเหมือนอิงเอยตอบที่กำลังจะแกล้งผม ผมรู้ได้ทันทีว่านิสัยขี้แกล้งแบบนี้เธอได้มาจากใคร

“ไม่เชิงครับ ก็อย่างที่ผมบอก ผมไม่ค่อยแตะตัวเธอเท่าไหร่ถ้าเธอไม่อนุญาต” ผมหลบตาเล็กน้อยก่อนจะหันกลับไปมองเพื่อดูสีหน้าของคุณแม่ แต่เธอยังนิ่งเฉย

“งั้นเหรอ ถ้างั้นก็ดีแล้ว อ้อ ฝากซื้อผลไม้ด้วยสิ นี่เงิน” เธอพูดพลางยัดเงินใส่มือผม จากนั้นเธอก็เดินกลับเข้าห้องและปิดประตูลง ปล่อยให้ผมยืนอึ้งอยู่หน้าห้อง

หลังจากตอนนั้นคุณแม่ถามคุณหมอว่าเธอสามารถพูดคุยกับผมเรื่องทั่วไปในห้องพักฟื้นนี้ได้ไหม โดยจะระวังไม่พูดเรื่องในอดีตที่อาจกระทบจิตใจอิงเอย เพราะมันคงจำลำบากถ้าต้องพากันออกจากห้องทุกครั้งที่มีเรื่องอยากคุย คุณหมอพยักหน้าพลางยิ้มให้และกำชับอีกครั้งว่าต้องระวังมาก ๆ เราทั้งคู่จึงรับคำ

พอได้รับการอนุญาตจากคุณหมอ คุณแม่ก็มักจะคอยถามเรื่องนั้นเรื่องนี้กับผมอยู่ทุกวัน เช่น อิงเอยชอบกินอะไร อ่านหนังสือเรื่องไหนบ่อย ๆ หรือห้องพักที่อิงเอยอยู่หน้าตาเป็นยังไง ผมก็จะอธิบายและบางครั้งก็เขียนภาพประกอบให้เธอเห็นภาพ

หลายวันถัดมา คุณแม่ก็เพิ่งบอกชื่อของเธอให้ผมรู้ เพราะผมเอาแต่เรียกเธอว่าคุณน้ามาตลอด เธอชื่อจันทร์ ทันทีที่เธอบอกชื่อ ผมก็นึกถึงนามปากกาของอิงเอย ผมจึงเล่าให้น้าจันทร์ฟังว่าลูกสาวของเธอเป็นนักเขียนนิยายชื่อดังและมีนามปากกาคล้ายชื่อของเธอ เธอจึงยิ้มน้อย ๆ และคอยพยักหน้าเป็นระยะ

เวลาผ่านไปราวสองเดือนที่อิงเอยได้รับการบำบัดจากคุณหมอวันละหนึ่งถึงสองครั้ง เธอเริ่มขยับตัว เธอถือขวดอาหารกินเองได้แล้ว พยาบาลจึงเริ่มจัดการอาหารอ่อน ๆ มาให้ อย่าง ข้าวต้มหรือซุป และอิงเอยก็สามารถลุกขึ้นเดินไปเข้าห้องน้ำเองได้แม้ยังต้องมีพยาบาลคอยเข้าไปช่วยดูแลตลอด สายตาเธอยังว่างเปล่าเหมือนไร้ความรู้สึก และเธอไม่พูดอะไรเลย เอาแต่นั่งอยู่บนเตียงหรือไม่ก็เดินไปนั่งที่เก้าอี้ริมหน้าต่าง เหม่อมองออกไปข้างนอกเกือบทั้งวัน

แต่ก็นับเป็นสัญญาณที่ดีมากแล้ว ที่เธอเริ่มทำอะไรเองได้

ผมรู้สึกดีใจทุกครั้งที่เห็นเธอขยับตัว แม้สภาพผมหลังจากอดนอนมากหลายคืนจะแทบดูไม่ได้ แต่ไม่มีใครว่าอะไรที่ผมไม่ยอมนอนและนั่งเฝ้าอิงเอยแทบทุกคืน ส่วนน้าจันทร์ก็จะยิ้มกว้างและคอยเรียกชื่อเธออยู่บ่อย ๆ ตอนที่เธอขยับตัว แม้จะไม่มีการตอบรับหรือสายตาที่มองมา แต่น้าจันทร์ก็ดูสดใสขึ้นมาบ้างเมื่อเห็นว่าอาการของลูกสาวดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

แล้วเทศกาลปีใหม่ก็มาถึง ในคืนวันนั้นจะมีการจุดพลุฉลองเสียงดัง คุณหมอจึงเข้ามาดูแลด้วยตัวเอง คุณหมอพยายามจะใส่ที่อุดหูให้อิงเอย แต่เธอขัดขืน บรรยากาศในห้องพักฟื้นค่อนข้างตึงเครียด ผมกับน้าจันทร์ยืนอยู่ที่มุมประตู เพื่อให้คุณหมอกับพยาบาลทำงานได้ถนัดเผื่อว่ามีอะไรเกิดขึ้น

ทันทีที่นาฬิกาบอกเวลาเที่ยงคืนเสียงพลุก็ดังสนั่น และเป็นไปอย่างที่คาด แม้ห้องนี้จะถูกควบคุมให้เสียงรบกวนภายนอกเข้ามาไม่ได้ แต่มันก็ยังเล็ดลอดเข้ามา ทำให้เธอสะดุ้งเฮือกตกใจกลัว คุณหมอจึงใช้ผ้าห่มคลุมตัวเธอโดยมีโคมไฟอันเล็กไว้ใต้ผ้าห่มด้วย และเธอก็ค่อย ๆ พูดกล่อมให้อิงเอยหายกลัว

ช่วงเวลานั้นเหมือนถูกบีบอัด ความตึงเครียดกัดกินหัวใจของทุกคนในห้อง เสียงพลุดังต่อเนื่องไม่มีทีท่าว่าจะเงียบลง

แต่แม้ว่าเสียงพลุจะเงียบไป อิงเอยก็ยังไม่หายผวา เธอยังขดตัวสั่นเทาอยู่ใต้ผ้าห่ม คุณหมอจึงใช้พูดคำปลอบโยน แต่เมื่อไม่เห็นวี่แววว่าสถานการณ์จะดีขึ้น เธอจึงหันมาขอความเหลือ

“คุณแม่ช่วยพูดปลอบใจน้องสักหน่อยได้ไหมคะ” คุณหมอบอกและผายมือเชิญให้น้าจันทร์เข้าไปใกล้ๆ

น้าจันทร์ขยับไปใกล้เตียงและพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“อิง แม่เองนะลูก” เธอเริ่ม

น้าจันทร์พูดคำปลอบโยนไปเรื่อย ๆ ทั้งบอกรัก บอกว่ามีแม่อยู่ข้าง ๆ จนเวลาผ่านไปเกือบชั่วโมงอิงเอยก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะสงบลง เธอขดตัวสั่นเทาอยู่ใต้ผ้าห่ม ผมได้ยินเสียงลมหายใจถี่ ๆ ของเธอดังก้อง

ผมเดินเข้าไปหา เพราะใจที่ร้อนรุ่มไม่อาจทนมองเธอที่หวาดกลัวได้อีกต่อไป ผมต้องทำอะไรสักอย่างบ้าง

น้าจันทร์จะร้องไห้อยู่รอมร่อเพราะคำปลอบโยนของเธอไม่อาจทำให้ลูกสาวรู้สึกปลอดภัยได้ ผมแตะไหล่น้าจันทร์อย่างแผ่วเบา เธอหันมองผมเล็กน้อย ก่อนจะยอมถอยให้ผมเข้าไปแทนที่

“อิงครับ ไม่เป็นไรนะครับ” ผมพูด ประโยคเดียวกับที่เคยพูดเสมอเมื่อเธอตื่นจากฝันร้าย

“รบกวนเปิดเสียงคลื่นทะเลได้ไหมครับ เธอชอบทะเลครับ” ผมหันไปกระซิบบอกคุณหมอ เธอจึงจัดการตามที่ผมบอก เสียงคลื่นทะเลดังคลอคล้ายกับเสียงคลื่นตอนที่เรานั่งเงียบ ๆ อยู่ข้างกันที่ชายหาด บรรยากาศแบบที่เธอชอบ

“พี่อยู่ข้าง ๆ อิงนะ” ผมพูดขณะพยายามห้ามมือตัวเองไม่ให้ยื่นไปลูบหัวเธอ

อิงเอยขยับตัวเล็กน้อย ผมมองดูผ้าห่มที่ขยับเปลี่ยนรูปร่างเป็นท่าทางของคนนั่งกอดขาและซบหน้าลงกับเข่า ผมเงียบ ขณะที่ทุกคนในเหมือนกำลังกลั้นหายใจ เสียงคลื่นกระทบฝั่งยังคงดังให้ได้ยินเป็นระยะ

เราอยู่เงียบ ๆ กันสักพัก ก่อนที่ผมจะพูดเสียงเบา

“อิง ไม่เป็นไรนะ”

คำพูดสั้น ๆ แต่หนักแน่นของผม เหมือนจะทำให้เธอรับรู้ได้ อิงเอยค่อย ๆ สงบลงทีละนิด ก่อนเธอขยับเปลี่ยนท่านอนตะแคงลงอย่างช้า ๆ คุณหมอดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัวเธออย่างเบามือ แล้วอิงเอยก็หลับตาลง ท่ามกลางสายตาหลายคู่ที่ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก

“คุยกันสักนิดดีไหมคะ” คุณหมอหันมาพูดกับผม ผมพยักหน้าและเดินตามคุณหมอเข้าไปในห้องเดิมสำหรับการพูดคุย

พอเราทั้งคู่นั่งตรงข้ามกัน เธอก็เริ่มด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนแต่จริงจังในเวลาเดียวกัน

“น้องไต้ฝุ่นคะ” เธอเรียกเหมือนตั้งใจดึงสติให้ผมไม่พะวงกับอย่างอื่น

“ครับ” ผมขานรับ และตั้งใจสบตาคุณหมอ เธอส่งยิ้มให้

“เหมือนน้องอิงจะรู้สึกสบายใจกับน้องไต้ฝุ่นมากเลย ระหว่างที่อยู่ด้วยกัน เธอสดใสดีใช่ไหมคะ”

“ครับ” ผมตอบสั้น ๆ

“ในทางจิตใจ การที่เธอยอมให้ใครบางคนอยู่ใกล้ในช่วงเวลาที่เธอรู้สึกไม่ปลอดภัย มันสำคัญมากเลยนะคะ เหมือนเธอมีพื้นที่ปลอดภัยที่สร้างขึ้นมาเอง แล้วคุณก็อยู่ในพื้นที่นั้นโดยที่เธอยินยอม” คุณหมอพูดยิ้ม ๆ

“นี่เป็นก้าวแรกที่สำคัญมากค่ะ หวังว่าน้องไต้ฝุ่นจะไม่ถอดใจเรื่องของน้องอิงนะคะ”

“ครับ” ผมตอบด้วยเสียงหนักแน่น เธอพยักหน้ารับ แต่ก่อนที่เธอจะลุกขึ้นผมก็เอ่ยถามสิ่งที่ผมคิดมาตลอดหลายวัน

"คุณหมอคิดว่า เธอจะกลับมา…ยิ้มได้ไหมครับ" ผมเลี่ยงการใช้คำว่า *ปกติ* เพราะอิงเอยคงไม่อยากรู้สึกว่าตัวเธอไม่ปกติ และผมเองก็ไม่อยากปล่อยให้ตัวเองคิดว่าตอนนี้คนที่ผมรัก *ไม่ปกติ*

"ถ้าเราได้รับสัญญาณที่ดีอย่างวันนี้เรื่อย ๆ ก็มีความเป็นไปได้ที่เธอจะกลับมายิ้มได้จริง ๆ ในเร็ววันค่ะ เราจะพยายามช่วยให้ถึงที่สุด" คุณหมอเว้นจังหวะเล็กน้อยและพูดต่อ

"พี่รู้ว่า น้องไต้ฝุ่นเป็นห่วงน้องอิงมาก ๆ แต่พี่ไม่อยากให้กังวลมากเกินไปนะคะ ผ่อนคลายตัวเองเอาไว้เพราะน้องไต้ฝุ่นก็เป็นคนสำคัญของน้องอิง ถูกไหมคะ เธอคงไม่อยากให้น้องไต้ฝุ่นเศร้าหรือป่วยหรอกค่ะ" เธอพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เหมือนเสียงที่เธอใช้พูดกับอิงเอย ผมพยักหน้ารับช้า ๆ

"ถ้าน้องไต้ฝุ่นมีเรื่องดี ๆ ในแต่ละวัน จะเล่าให้น้องอิงฟังก็ได้นะคะ จะเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยก็ได้ ถ้าเล่าเรื่องดีที่เจอมาทุกวันให้เธอฟัง มันอาจจะช่วยให้เธอมีกำลังใจมากขึ้นได้ด้วยนะ"

ผมสูดหายใจเข้าลึกขณะที่สบตากับคุณหมอ เธอยังคงมีรอยยิ้มน้อย ๆ ประดับอยู่บนใบหน้าเสมอแม้จะอยู่ในช่วงเวลาที่ตึงเครียดอย่างเมื่อครู่ เธอไม่สั่นไหวเลย เธอสงบและมั่นคงเหมือนพร้อมที่จะเป็นที่พึ่งให้กับใครบางคนได้เสมอ

ผมเองก็อยากจะเป็นที่พึ่งให้อิงเอยได้เหมือนกัน ผมต้องไม่ปล่อยให้สภาพจิตใจตัวเองแย่ไปด้วย เพื่อเธอ เพื่อรอยยิ้มของเธอที่ผมเฝ้ารออยู่ทุกวัน

หลังคุยกับผมเรียบร้อย คุณหมอก็เดินออกไปเชิญน้าจันทร์เข้าไปพูดคุยด้วย ทั้งสองเข้าไปในห้องที่ผมเพิ่งออกมา

ผมยืนนิ่งสบตากับดวงตาคู่นั้นที่จ้องมองมา อิงเอยนอนตะแคงอยู่บนเตียง หันมองมาทางผม เธออาจจะลืมตาขึ้นเพราะได้ยินเสียงประตูที่เพิ่งปิดลง แม้มันจะแผ่วเบามากก็ตาม พยาบาลคนหนึ่งยืนอยู่อีกด้านของเตียง เธอคงรู้ว่าอิงเอยยังไม่หลับจึงหันมามองและยิ้มนิดๆ ให้ผม เสียงคลื่นทะเลยังดังคลออยู่เป็นระยะ

ผมเดินเข้าใกล้เตียงและย่อตัวลงก่อนจะกระซิบบอกเธอเสียงเบา

“คนเก่ง นอนเถอะครับ ดึกแล้วนะ”

อิงเอยกะพริบตาช้า ๆ หนึ่งครั้ง ราวกับรับรู้ว่าผมอยู่ตรงนี้ ผมจึงยกเก้าอี้มานั่งข้างเตียง

“พี่จะอยู่ตรงนี้นะ อิงนอนเลย…ฝันดีครับ”

แม้จะไม่มีเสียงใดตอบกลับมา แต่ผมรู้สึกได้ว่าเธอรู้ว่าผมอยู่ตรงนี้จริง ๆ อิงเอยค่อย ๆ หลับตาลง ช้าเหมือนกลัวว่าถ้าเธอหลับไปผมจะหายไปจากตรงนี้ ผมจึงเอื้อมมือไปลูบหมอนของเธอแผ่วเบาราวกับกำลังลูบผมให้เธออยู่ มือผมลากยาวไปตามเนื้อผ้า เบาและต่อเนื่อง เพื่อกล่อมให้เธอหลับ

“นอนนะครับ” ผมกระซิบ

ไม่นานลมหายใจเธอก็สม่ำเสมอ แต่ผมยังคงลูบหมอนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้แน่ใจว่าเธอหลับแล้วจริง ๆ จนกระทั่งน้าจันทร์กับคุณหมอเดินออกจากห้อง

ทุกคนพยายามเดินเสียงเบาราวกับกำลังย่อง คุณหมอเอื้อมมือปิดประตูแผ่วเบาอย่างไร้เสียงรบกวน และพยักหน้าให้ทุกคนก่อนจะเดินออกจากห้องไป

อิงเอยหลับสนิท

น้าจันทร์วางมือบนไหล่ผม ผมหันไปมอง แล้วเธอก็พยักพเยิดไปทางที่นอนของผม ผมพยักหน้า และปล่อยมือออกจากหมอนของอิงเอย ผมลุกยืนช้า ๆ และเดินไปนั่งลงบนที่นอนของตัวเอง กอดผ้าห่มเอาไว้เหมือนตอนที่กอดเธอ

น้าจันทร์ยืนนิ่งอยู่ข้างเตียงของอิงเอยครู่หนึ่งก่อนเดินไปนั่งลงที่โซฟาซึ่งกางออกเป็นเตียงนอน

ในห้องเงียบสนิท มีเพียงเสียงจากเครื่องปรับอากาศดังแผ่วปนกับเสียงลมหายใจ ผมสูดหายใจลึกและล้มตัวลงนอน ผมควรต้องพักผ่อนบ้าง เพราะถ้าอดนอนมากกว่านี้ผมคงจะล้มป่วย

ผมหลับตาลง ปล่อยใจให้สบาย ความอ่อนล้าที่สะสมมาตลอดเริ่มทำงาน ผมรู้สึกเหมือนตัวหนักขึ้น แล้วผมก็หลับสนิทในรอบหลายคืน

หลายสัปดาห์ต่อมาที่ใช้ชีวิตแบบนั่งอยู่เฉย ๆ เฝ้ามองเธอทั้งวัน ผมก็เจอปัญหา เป็นปัญหาทั่วไปที่คนส่วนใหญ่เจอหลังลาออกจากงานประจำ เงินเก็บในบัญชีผมเริ่มร่อยหรอลงทุกที จนน้าจันทร์รู้และจ่ายค่าอาหารให้ผมด้วย แต่ผมลำบากใจที่จะปล่อยให้น้าจันทร์ดูแลค่าใช้จ่ายทั้งของอิงเอยและของผม แม้เธอจะบอกว่ามันเป็นน้ำใจที่เธออยากตอบแทนผมก็ตาม แต่ผมคงรับเงินจากเธอตลอดไม่ได้ ผมต้องหางานทำ

ผมนั่งค้นหาในเว็บไซต์หางานระหว่างที่อิงเอยนั่งเหม่ออยู่ที่ริมหน้าต่าง วันนี้น้าจันทร์กลับไปทำธุระที่บ้านของเธอตั้งแต่เช้า จึงมีเพียงผมกับพยาบาลช่วยกันดูแลอิงเอย

วันนี้อิงเอยไม่มีอาการที่น่าเป็นห่วง เธอลุกไปเข้าห้องน้ำได้เอง กินข้าวเองได้บ้าง แม้จะกินน้อยมากก็ตาม และหลายคืนมานี้เธอก็ไม่ได้ฝันร้ายจนสะดุ้งตื่นกลางดึก

ผมจึงมีเวลาจัดการธุระของตัวเอง

ทักษะที่ผมมีและพอทำเงินเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องได้คือการทำอาหาร ผมจึงพยายามค้นหาร้านอาหารที่เปิดรับคนครัวเพิ่มและอยู่ใกล้กับโรงพยาบาลพอให้เดินเท้าหรือนั่งรถประจำทางไปได้

ผมเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ไปเรื่อย ๆ ดูประกาศรับสมัครที่พอจะเข้าท่า ร้านอาหารบางแห่งดูน่าสนใจแต่อยู่ห่างออกไปหลายกิโลซึ่งการเดินทางในเมืองใหญ่ไม่ค่อยอำนวยให้เดินทางไกลได้ขนาดนั้นทุกวัน บางแห่งก็ให้เงินเดือนต่ำจนไม่แน่ใจว่าจะพอกับค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

ผมจดชื่อร้านที่น่าสนใจไว้สามสี่ร้าน พร้อมเบอร์ติดต่อและที่ตั้งคร่าว ๆ ก่อนจะเก็บโทรศัพท์เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้

อิงเอยเดินผ่านผมที่นั่งอยู่บนที่นอนของตัวเองไป แล้วเธอก็นั่งลงบนขอบเตียงผู้ป่วยอย่างเชื่องช้า ก่อนจะล้มตัวลงนอนในท่าที่ไม่สบายตัวนัก ผมลุกขึ้นและเดินเข้าไปหา แต่เว้นระยะห่างไว้ประมาณหนึ่ง

“อยากนอนไหมครับ” ผมถาม แต่ไร้เสียงตอบกลับ

อิงเอยขยับตัวกอดผ้าห่มไว้เหมือนกำลังหนาว ผมจึงหันไปหยิบรีโมตและปรับอุณหภูมิของเครื่องปรับอากาศให้อุ่นขึ้น หลังจากอุณหภูมิห้องค่อย ๆ อุ่นขึ้น อิงเอยก็ปรับท่านอนให้สบายและหลับไป

ช่วงบ่ายอิงเอยต้องเข้ารับการบำบัด ผมจึงใช้เวลาระหว่างนี้โทรสอบถามร้านอาหารตามรายละเอียดที่จดไว้ ร้านแรกรับปากว่าจะติดต่อกลับมา ร้านที่สองไม่มีคนรับสาย ร้านที่สามปฏิเสธเพราะรับคนเต็มจำนวนแล้ว แต่ร้านที่สี่ซึ่งเป็นร้านอาหารอิตาเลียนโฮมเมดบอกให้ผมไปทดลองงานได้เลยวันพรุ่งนี้เช้า

หลังวางสาย ผมก็วางแผนการเดินทางสำหรับวันพรุ่งนี้ ผมคำนวนเวลารถโดยสารและระยะทางอย่างละเอียดเพื่อให้ไปถึงร้านทันเวลานัด แต่การทดลองงานไม่ได้มีระยะเวลาแน่ชัด ผมจึงไม่รู้ว่าจะกลับถึงโรงพยาบาลตอนกี่โมง

ทางร้านแจ้งว่าเขาอาจให้ผมช่วยงานแบบไม่มีค่าจ้างก่อนในวันแรก แล้วค่อยตัดสินใจรับผมเข้าทำงาน...หรืออาจจะไม่รับ แต่ผมก็จะพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อให้ได้งานนี้

อิงเอยกลับเข้ามาที่ห้องพักฟื้นพร้อมสมุดเล่มหนึ่งกับกล่องสีไม้ เธอกอดมันไว้เหมือนมันเป็นของสำคัญ และเดินไปนั่งลงที่เก้าอี้ริมหน้าต่าง

“หมอแก้วให้สมุดวาดรูปมาค่ะ ให้เธอได้เขียนอะไรเล่น ๆ ได้” พยาบาลที่เดินมาส่งเธอบอกผม พลางเหลือบมองอิงเอยที่กำลังเปิดสมุดวาดรูป แม้อิงเอยจะไม่แสดงสีหน้าอะไรเลยแต่ท่าทางเธอดูตื่นเต้นสมุดเล่มใหม่อยู่ไม่น้อย

“ขอบคุณครับ” ผมพยักหน้าให้พยาบาลหนึ่งครั้ง เธอส่งยิ้มกลับมาก่อนจะเดินออกจากห้องไป ปล่อยให้ผมอยู่กับอิงเอยแค่สองคน

ผมยกเก้าอี้มาวางตรงข้ามกับโต๊ะที่เธอใช้วางสมุดวาดรูป เธอกำลังเปิดกล่องสีไม้และไม่ซายตามองผมเลยสักนิด

ผมนั่งนิ่งมองเธอที่เริ่มจับดินสอไม้ขีดเขียนลงบนกระดาษ เธอดูตั้งอกตั้งใจจนผมไม่คิดจะพูดแทรกหรือทำอะไรให้เธอเสียสมาธิ ผมแค่นั่งเฝ้ามองมือเล็ก ๆ ที่ขยับไปมาอย่างเพลิดเพลิน แม้เธอจะไม่ยิ้มหรือแสดงอารมณ์อะไรให้เห็น แต่การได้อยู่ใกล้ ๆ ในขณะที่เธอถือดินสอเขียนลงบนกระดาษ ก็ทำให้ใจผมสงบลง

น้าจันทร์กลับมาถึงในช่วงเย็น พร้อมหิ้วขนมและผลไม้มาด้วย พอเข้ามาเห็นอิงเอยกำลังนั่งวาดรูปอยู่ เธอก็แสดงอากาศตื่นเต้น แต่ผมก็ยกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปากเพื่อเตือนไม่ให้เธอส่งเสียงดัง น้าจันทร์วางถุงผลไม้และขนมลงบนหัวเตียงก่อนจะเดินเข้ามาใกล้ด้วยท่าทีระมัดระวัง เธอก้มลงกระซิบเบา ๆ ข้างหูผม

“วันนี้ดูดีขึ้นเยอะเลยนะ”

ผมพยักหน้ารับพร้อมรอมยิ้ม

อิงเอยไม่ได้รับรู้ว่าแม่ของเธอกลับมาแล้ว เธอยังคงก้มหน้าก้มตาใช้ดินสอสีตวัดเส้นสายไปบนกระดาษ น้าจันทร์มองภาพนั้นด้วยแววตาอ่อนโยนเหมือนคนที่ได้เห็นประกายแสงอีกครั้งหลังจากมันมืดดับไปนาน

น้าจันทร์ยกเก้าอี้อีกตัวมานั่งอีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะ โดยระวังไม่ให้รบกวนอิงเอย แล้วเราทั้งคู่ก็เฝ้ามองเธอในความเงียบ มีเพียงเสียงดินสอเสียดสีกับกระดาษ

ขณะนั้นผมรู้สึกได้ ว่าอิงเอยกำลังพยายามจะกลับมาสู่โลกนี้ทีละน้อยในแบบของเธอ

ผมบอกเรื่องงานให้น้าจันทร์ทราบ แม้ว่าเธอจะทำสีหน้าเหมือนไม่เข้าใจว่าทำไมผมต้องออกไปหางานทำทั้งที่มีเธอคอยช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายอยู่ แต่ผมก็บอกเธอไปตามตรงว่าผมจะปล่อยให้เธอมาดูแลผมด้วยไม่ได้ เธอจึงพยักหน้ารับคำ

วันนี้ผมต้องไปทดลองงานที่ร้าน ผมจึงแต่งตัวให้ดูดีที่สุดเท่าที่ทำได้ ผมไม่มีเสื้อเชิ้ต ก็เลยหาเสื้อยืดสีพื้นที่พอดีตัวใส่กับกางเกงสแล็คสีดำ ผมบอกลาอิงเอยที่ตื่นมานั่งวาดรูปตั้งแต่เช้า แต่เธอไม่ได้หันมาตอบ

ผมออกจากโรงพยาบาลตอนเวลาเกือบแปดโมง ยืนรอรถอยู่ที่ป้ายรถเมล์ ผมเครียดนิดหน่อยเพราะไม่เคยขึ้นรถประจำทางที่กรุงเทพ ฯ ผมจึงมองตัวเลขที่อยู่หน้ารถให้มั่นใจก่อนจะโดดขึ้นรถ ท่ามกลางผู้โดยสารที่แน่นจนแทบไม่มีที่ยืน การจราจรเช้านั้นค่อนข้างติดขัด แต่โชคดีที่ผมเผื่อเวลาไว้มากพอ จึงไปถึงหน้าร้านก่อนเวลานัดประมาณสิบห้านาที

ร้านอาหารอิตาเลียนแห่งนี้ซ่อนตัวอยู่ในซอยเล็ก ๆ ผนังร้านตกแต่งด้วยอิฐเปลือย เป็นร้านเล็ก ๆ ที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อย ผมยืนด้อม ๆ มอง ๆ อยู่หน้าร้าน ป้ายหน้าประตูเขียนว่าปิด แต่เมื่อมองทะลุประตูกระจกเข้าไปก็เห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังก้มหน้าอยู่ที่เคาน์เตอร์ ผมจึงผลักประตูเข้าไป

“ร้านยังไม่เปิดนะครับ” พนักงานตรงเคาน์เตอร์เงยหน้าขึ้นมาบอกผมด้วยน้ำเสียงสุภาพ

“ผมโทรมาสมัครงานเมื่อวานครับ พี่ชาร์ลบอกให้ผมมาทดลองงานวันนี้ครับ” ผมบอก เขาร้องอ้อแล้วเดินอ้อมเคาน์เตอร์เข้ามาหา

“พี่ชาร์ลเอง น้องชื่ออะไรนะ พี่ลืม” เขาบอก ผมยกมือไหว้ทันทีก่อนจะตอบ

“ไต้ฝุ่นครับ”

พี่ชาร์ลเป็นชาวต่างชาติ ผมสีบลอนด์ทอง ดวงตาสีฟ้าอ่อน รูปร่างท้วม แต่ท่าทางกระฉับกระเฉง เขาพูดไทยได้ชัดเจนเหมือนเป็นเจ้าของภาษา

“ไม่ต้องไหว้ พี่ยังไม่แก่” เขาพูดกลั้วหัวเราะ ก่อนจะเดินกลับไปหยิบโทรศัพท์ที่เคาน์เตอร์เก็บใส่กระเป๋ากางเกง แล้วกวักมือเรียกผม

“เข้ามาในครัวก่อนมา” เขาพูดก่อนจะเดินเข้าไปทางประตูหลังเคาน์เตอร์ โดยมีผมเดินตามไปติด ๆ

ครัวไม่ได้ใหญ่โตแต่จัดสรรพื้นที่ไว้อย่างเป็นระเบียบ เครื่องครัวถูกเก็บไว้ตามพื้นที่การใช้งาน บนชั้นวางมีขวดเครื่องเทศเรียงราย กลิ่นหอมของเครื่องเทศและสมุนไพรที่คุ้นเคย ลอยอวลอยู่ในอากาศ แค่เห็นพื้นที่ในครัวผมก็เดาได้เลยว่าเจ้าของร้านนี้ต้องไม่ใช่แค่พ่อครัวทั่วไปแต่เป็นคนที่ผ่านงานมาอย่างโชกโชน

“โอเค สัมภาษณ์ก่อนสักหน่อยนะ” เขาพูดและหันหน้ามาหาผมด้วยท่าทางจริงจัง ผมมองตาเขาโดยไม่หลบตา

“พี่เป็นเจ้าของร้าน ตอนนี้ผู้ช่วยคนเก่าพี่เพิ่งลาออกไป ถ้าน้องเข้ามาก็ต้องเข้ามาเป็นผู้ช่วยให้พี่เลย น้องบอกว่ามีประสบการณ์อยู่บ้างใช่ไหม”

“ใช่ครับ” ผมตอบสั้น ๆ

“เราจะอยู่กับแค่สองคน งานครัวมันหนักนะ ไหวแน่ใช่ไหม” เขาถามต่อด้วยน้ำเสียงที่แข็งกร้าวขึ้นเล็กน้อย เหมือนกำลังข่มผม

“งานครัวมันก็หนักอยู่แล้วนี่ครับ” ผมตอบหน้าตาย สิ้นเสียงผมเขาก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะเหมือนชอบใจ

“ใช่ได้ หนักแน่นดี ชอบ ๆ” พี่ชาร์ลพูดกลั้วหัวเราะแล้วก้าวถอยหลังไปเล็กน้อย ก่อนจะบอกผม

“งั้นทำอะไรก็ได้มาสักอย่าง ใช้ของในนี้ได้เต็มที่เลย” เขากางแขนออกเล็กน้อย ผมมองไปรอบ ๆ อีกครั้งและพยักหน้ารับ

ผมวางกระเป๋าตัวเองบนเคาน์เตอร์กลาง และดึงกระเป๋ามีดส่วนตัวออกมากาง พอเห็นอย่างนั้นพี่ชาร์ลก็เดินเข้ามาสำรวจบรรดาอุปกรณ์ของผมและทำตาลุกวาว

“โอ้ มีดสวยนะ” เขาพูดและพยักหน้าหงึกหงักอยู่คนเดียว ก่อนจะเดินถอยไปยืนที่มุมประตูเพื่อให้ผมทำงานได้ถนัด

ผมเริ่มงานด้วยการสำรวจวัตถุดิบที่มีในตู้ มีมะเขือเทศสดลูกโตเรียงอยู่ในตะกร้าหวาย กล่องเห็ดพอร์โทเบลโล่ วัตถุดิบสดใหม่หลายอย่าง รวมถึงชีสพาร์มีซานที่ห่ออย่างดีอยู่ในกระดาษไข ผมยิ้มขณะกวาดตามองทีละอย่างแล้วเริ่มหยิบของที่ต้องการออกมาวางบนเคาน์เตอร์กลาง

มือซ้ายเปิดตู้ มือขวาหยิบจับ ร่างกายเคลื่อนไหวราวกับรู้ตำแหน่งทุกอย่างโดยไม่ต้องเสียเวลาไถ่ถาม

ผมหยิบกระเทียม หัวหอม ชีสพาร์มีซานสด มะเขือเทศ เส้นสปาเกตตี และน้ำมันมะกอกขึ้นมาวางไว้เป็นแถว ขณะเดียวกันก็ตั้งหม้อน้ำสำหรับต้มมะเขือเทศ พร้อมเปิดไฟ

ด้านหลังของผม พี่ชาร์ลยืนพิงผนัง มองการเคลื่อนไหวของผมอย่างเงียบ ๆ เขาไม่พูด ไม่ขัด ไม่แทรก แต่เขามองตามทุกความเคลื่อนไหวของผม

ผมหันไปหั่นกระเทียม เสียงมีดกระทบเขียงดังเป็นจังหวะนิ่ง ๆ สม่ำเสมอ หัวหอมถูกซอยอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบมะเขือเทศใส่ลงในหม้อน้ำเดือด

ผมไม่ได้หันไปสนใจสายตาที่มองมา มือยังคงทำงานต่อราวกับอยู่คนเดียวในครัวนี้

ผมตักมะเขือเทศที่ต้มสุกได้ที่แช่ลงในน้ำเย็น ก่อนจะลอกเปลือกออก และใส่ลงเครื่องปั่นเพื่อทำซอส

ผมตั้งกระทะบนเตาอีกหัว เทน้ำมันมะกอกลงไปรอให้ร้อน ถัดมาใส่กระเทียมกับหอมใหญ่ลงผัด จากนั้นเทมะเขือเทศที่ปั่นแล้วลงไป และใส่ใบโหระพาเล็กน้อย เสียงฉ่าเบา ๆ ดังขึ้นพร้อมกลิ่นหอมที่กระจายไปทั่วครัว

ระหว่างเคี่ยวซอส ผมตั้งหม้อต้มน้ำขึ้นอีกใบ ใส่เกลือลงไปในน้ำเล็กน้อยก่อนจะใส่เส้นลงไปต้ม

ผมเคี่ยวซอสไปพร้อมกับเติมเกลือเล็กน้อย ชิมรส แล้วพอเส้นได้ที่ ผมก็ใส่เส้นลงผัดคลุกจนซอสเคลือบเส้นอย่างทั่วถึง

ปิดไฟ ตักใส่จาน วางใบโหระพาสองสามใบ และโรยพาร์มีซานชีส

“เชิญครับ” ผมวางจานสปาเกตตีร้อน ๆ ลงบนเคาน์เตอร์กลาง ก่อนจะหันกลับไปเก็บของทุกอย่างที่เอาออกมาใช้ให้เข้าที่ และหันกลับมามองผลงานของตัวเอง

“ผ่าน ทำงานได้เลย” พี่ชาร์ลพูดทั้งที่ยังยืนอยู่ที่มุมประตู ผมเหลือบมองจานสปาเกตตีที่ยังไม่มีส่วนไหนพร่องไปสักนิด แล้วหันกลับไปมองเขา

“แค่ดูก็รู้แล้วว่าอร่อย” เขาพูดยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินเข้ามาหยิบส้อม และยกจานขึ้นดม ก่อนจะม้วนเส้นเข้าปากคำหนึ่ง

“อร่อย” เขาพูดสั้น ๆ และตักเข้าปากอีกคำ พอเคี้ยวหมดก็หยิบกระดาษทิชชูมาเช็ดปากก่อนจะหันมามองผมในท่าทางสบาย ๆ มากกว่าเมื่อครู่ เหมือนก่อนหน้านี้เขาแค่อยากลองข่มผมดูว่าผมจะประหม่าจนทำครัวเขาพังไหม แต่ผมรู้ว่าผมทำได้ดี

“ตอนแรกดูท่าทางนึกว่าแค่เด็กช่วยหั่นผัก แต่แค่เห็นกระเป๋ามีดก็รู้แล้วว่าไม่ใช่เล่น ๆ” เขาพูดยิ้ม ๆ

“ขอบคุณครับ” ผมตอบ

“แต่พี่ขอถามอีกอย่าง” เขาพูดพลางหรี่ตามองผม เว้นจังหวะเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ

“พร้อมเรียนรู้หรือเปล่า” เขาถามและยิ้มอย่างมีเลศนัย

“พร้อมครับ” ผมตอบชัดถ้อยชัดคำ

แล้วงานมหาศาลก็พุ่งเข้ามาทันทีที่ลูกค้าเข้าร้าน พี่ชาร์ลวางสูตรอาหารแบบเฉพาะของร้านไว้ที่มุมเคาน์เตอร์กลาง ให้ผมได้เรียนรู้ไปด้วยทั้งที่มือขยับเป็นพัลวัน พี่ชาร์ลจะเป็นคนปรุงซอสและชิมรสทุกจานก่อนเสิร์ฟ ส่วนผมก็ทำส่วนประกอบต่าง ๆ ส่งให้เขา

โชคดีของผม ที่ทางร้านจะรับเฉพาะลูกค้าที่จองมาก่อนเท่านั้นเพราะร้านขนาดเล็กเกินกว่าจะรับลูกค้าขาจร ผมจึงมีเวลาให้พักหายใจได้ระหว่างวัน

“เป็นไง เหนื่อยไหม” พี่ชาร์ลเอ่ยถามระหว่างเราพักกินข้าวกลางวัน ซึ่งเป็นข้าวผัดกับปลาทอดธรรมดา

“ปกติครับ” ผมตอบ เขาพยักหน้าหงึกหงัก

“ต้องอย่างนี้สิ” เขาพูดยิ้ม ๆ และลุกขึ้นเอาจานตัวเองไปไว้ในอ่างล้างจาน แล้วเสียงออเดอร์ก็ดังขึ้นตอนผมกำลังตักข้าวคำสุดท้ายเข้าปาก

ช่วงบ่ายลูกค้าเยอะกว่าช่วงเช้ามาก ผมต้องเร่งมือมากขึ้นเพื่อให้ทันพี่ชาร์ล ระหว่างนั้นเขาจะหันมาช่วยสอนเทคนิคหลายอย่างให้ผม ผมจะพยักหน้ารับและทำตามที่เขาสอน แต่ถ้าสิ่งที่เขาบอกให้ทำมันดูแปลก ๆ ผมก็จะเอ่ยปากถามทันที ซึ่งเขาจะยิ้มและบอกว่าให้ผมทำตามที่ผมคิดได้เลย

แม้จังหวะการทำงานของผมกับเขายังไม่เข้าขากันมากนัก แต่ผมคิดว่าอีกไม่นานเราคงทำงานเข้ากันได้ดี

หลังปิดร้าน แม้จะอ่อนล้า แต่ผมรู้สึกสดชื่นกว่าที่คิด เหมือนคนที่ได้กลับมาออกกำลังกายหลังจากหยุดพักไปนาน พี่ชาร์ลเองก็ยังมีแรงเหลือชวนผมไปนั่งจิบเบียร์ด้วยกัน แต่ผมปฏิเสธโดยอ้างว่าต้องรีบกลับ เขาจึงไม่เซ้าซี้

ก่อนผมจะสะพายกระเป๋าออกจากร้าน พี่ชาร์ลก็เรียกผมไว้

“เรื่องที่พี่สอนน่ะ ถ้าเอ็งไม่เห็นด้วยก็ค้านได้เลย” เขาพูดยิ้ม ๆ

“ผมก็ค้านอยู่นะครับ” ผมทำหน้าตึง เขาหัวเราะก่อนจะโบกมือไล่ให้ผมกลับบ้าน ผมโค้งตัวให้เขาเล็กน้อยก่อนจะผลักประตูออกไป

ตอนนี้เป็นเวลาเกือบสองทุ่มแล้ว ผมต้องรีบกลับไปหาอิงเอย

เมื่อผมกลับมาถึงโรงพยาบาล น้าจันทร์ก็เร่งให้ผมไปอาบน้ำเพราะเนื้อตัวเต็มไปด้วยกลิ่นเครื่องเทศผสมกับเหงื่อ ผมพยักหน้า เห็นอิงเอยกำลังนั่งวาดรูปอยู่บนเตียงอย่างขะมักเขม้น ผมจึงรีบจัดการตัวเอง ไม่ใช่เพราะกลิ่น แต่เพราะคิดถึงเธอเต็มที

หลังผมอาบน้ำเสร็จ อิงเอยยังนั่งอยู่ที่เตียง จับดินสอสีระบายลงบนกระดาษ เหมือนโลกทั้งใบมีแค่ภาพวาดตรงหน้า ผมตั้งใจจะเดินเข้าไปหาเธอ แต่ยังไม่ทันได้เดินเข้าไปใกล้เตียง น้าจันทร์ก็เดินมาดึงแขนผมไว้

“มาคุยกันแป๊บหนึ่งสิ” เธอว่า แล้วดึงแขนผมเดินเข้าห้องเล็กสำหรับพูดคุย ผมขมวดคิ้ว หัวใจผมกระตุกระหว่างที่เดินตามเธอเข้าไปในห้อง ความคิดในหัวแลบวูบวาบ เพราะกลัวว่าอาจจะเกิดอะไรไม่ดีขึ้นตอนที่ผมไม่อยู่

แต่สิ่งที่ได้ยินกลับตรงกันข้าม

“วันนี้อิงหันตามเสียงเรียกได้แล้วล่ะ” น้าจันทร์พูดด้วยความตื่นเต้น ดวงตาเป็นประกาย

“จริงเหรอครับ!” ผมเผลอพูดเสียงดังเพราะความดีใจ จนต้องยกมือปิดปากตัวเองไว้

“ใช่ หมอบอกว่าอิงเริ่มตอบสนองบ้างแล้ว หันตามเสียงเรียกได้ แล้วอาการผวาก็น้อยลงด้วย” เธอพูดแล้วยิ้มกว้าง ผมยิ้มตาม ความเหนื่อยล้าจากทำงานในวันนี้เหมือนถูกลบหายไปในพริบตา ผมพยักหน้าให้น้าจันทร์ก่อนจะเปิดประตูกลับเข้าห้องที่อิงเอยอยู่

ผมเดินเข้าไปใกล้และเลื่อนเก้าอี้มานั่งข้างเตียง แต่อิงเอยยังก้มหน้าก้มตาระบายสีอยู่ ผมเห็นภาพทะเลสีสดสวยแต่งแต้มอยู่บนกระดาษ ผมยิ้มให้กับภาพวาดของเธอ และยังไม่อยากรบกวนสมาธิเธอ

ผมรอจังหวะตอนที่อิงเอยกำลังจะเอื้อมหยิบสีใหม่ แล้วผมก็เรียกเธอเบา ๆ

“อิง พี่กลับมาแล้วนะ”

หัวใจผมเต้นเร็วขึ้นในขณะที่เธอหันมามองผมช้า ๆ แววตาเธอยังคงว่างเปล่า สีหน้าไร้อารมณ์ แต่เพียงแค่นั้นก็ทำให้ผมดีใจจนอย่างโห่ร้องออกมา

เธอได้ยินผมแล้ว

เธอหันมามองผม

“วาดรูปสนุกไหมครับ” ผมถามพร้อมรอยยิ้ม เธอไม่ตอบแต่หันกลับไปมองรูปวาดของตัวเองเหมือนกำลังพิจารณา แล้วหยิบสีใหม่ขึ้นมาระบายต่อ

เธอหยิบสีเหลืองนวล ลากเป็นเส้นพลิ้วเหนือน้ำทะเลสีน้ำเงินเข้ม เกิดเป็นภาพประกายแสงที่ตกกระทบผืนน้ำ

ผมนั่งมองเธอเงียบ ๆ ขณะที่บางอย่างในอกกำลังผลิบาน ไม่ใช่แค่ความดีใจ แต่เป็นความหวัง

หลายสัปดาห์หลังจากนั้นผมก็ไปทำงานทุกวัน แต่ไม่ว่าจะเหนื่อยแค่ไหนหรือพี่ชาร์ลจะคะยั้นคะยอให้ผมไปกินเบียร์ด้วยแต่ผมปฏิเสธทุกครั้งและรีบกลับมาที่โรงพยาบาลเพื่อฟังข่าวอาการของเธอที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ จากน้าจันทร์

“วันนี้อิงดูคลิปวาดรูปด้วยล่ะ”

“คุณหมอบอกว่าเธอเริ่มสนใจสิ่งรอบตัวมากขึ้นแล้วนะ”

“เมื่อเช้าเธอยื่นมือมารับชมพู่จากน้าเองเลย”

พฤติกรรมของเธอเหมือนจะเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย แต่สำหรับผมมันคือปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน เป็นความหวังที่คอยหล่อเลี้ยงหัวใจผมให้เชื่อว่า วันหนึ่งเธอจะกลับมายิ้มอย่างสดใสได้เหมือนเดิม

ตอนนี้พยาบาลไม่จำเป็นต้องเข้ามาเฝ้าตลอดเวลาเหมือนช่วงแรก เพียงแค่เข้ามาตรวจดูตามรอบเท่านั้นเพราะอาการของเธอค่อนข้างคงที่

ผมเริ่มสังเกตเห็นด้วยตาตัวเองว่า เธอไม่ใช่แค่ *มีชีวิตอยู่* แต่กำลัง *เริ่มมีชีวิต* อีกครั้ง เธอเริ่มมองรอบตัวมากขึ้น ไม่ก้มหน้าตลอดเวลาเหมือนเมื่อก่อน บางครั้งเธอก็ขมวดคิ้วกับอะไรบางอย่างในโทรทัศน์ บางครั้งเธอก็หัวเราะเบา ๆ เวลาเห็นแมวกระโดดในคลิปวิดีโอ แล้วก็หันมามองทุกครั้งที่ผมเรียก

แล้ววันหนึ่ง…ผมก็เห็นเธอจ้องหน้าผมอยู่นานกว่าปกติ

มันเป็นสายตาที่เหมือนกำลัง *มองเห็น* ไม่ใช่แค่*มองผ่าน* ถึงแม้จะไม่มีคำพูด แต่แค่การสบตานั้น ก็ทำให้ผมรู้สึกเหมือนถูกดึงกลับมามีตัวตนในโลกของเธออีกครั้ง

วันนี้หลังเลิกงาน ผมหิ้วของหวานสูตรใหม่ของทางร้านที่ผมเป็นคนทำกลับมาด้วย เป็นขนมชิ้นเล็ก ๆ ที่ผมอยากให้เธอลองชิม แม้จะไม่ได้รับคำชมว่าอร่อยหรือไม่ได้เห็นท่าทางโยกตัวไปมาของเธอเหมือนเมื่อก่อน แต่ผมแค่อยากให้เธอได้กินของที่ผมตั้งใจทำเพื่อเธอ

ผมเปิดประตูห้องเบา ๆ อย่างเคยชิน ได้ยินเสียงคลื่นทะเลดังคลอขณะที่อิงเอยนั่งนิ่งอยู่บนเตียง เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เธอดูสงบ…สงบเกินไป

พยาบาลคนหนึ่งที่อยู่ในห้องพยักหน้าให้ผมเป็นการทักทาย ผมพยักหน้ากลับ แล้วหันไปเห็นน้าจันทร์ที่นั่งอยู่บนโซฟา สีหน้าเธอเคร่งเครียด

“น้าจันทร์” ผมเรียกเสียงเบา

บรรยากาศในห้องดูอึดอัดอย่างที่ผมไม่เข้าใจว่าทำไม น้าจันทร์ผุดลุกขึ้น เดินตรงไปที่ห้องเล็ก ผมเดินตามไปโดยไม่ต้องให้เธอเอ่ยปากบอก

ประตูห้องปิดลง และทันทีที่เราอยู่นอกการรับรู้ของอิงเอยหลังประตู น้าจันทร์ก็พูดขึ้น

“อิงนั่งเหม่ออย่างนั้นมาสี่ชั่วโมงแล้ว” เสียงน้าจันทร์เอ่ยแผ่วเบา แต่หนักราวกับน้ำหนักทั้งหมดของวันถาโถมลงมาที่ประโยคนั้น

ผมชะงัก หายใจไม่ออกชั่วขณะ ไม่ใช่เพราะความกลัว แต่เป็นเพราะบางอย่างในใจ... กำลังแตกร้าวอย่างช้า ๆ

“หมอบอกว่าต้องรอดูอาการไปก่อน” เธอพูดต่อ แต่เสียงของเธอคล้ายห่างออกไปเรื่อย ๆ

ผมรู้สึกเหมือนถูกจับแช่ไว้ในห้องแคบ ๆ ที่ไม่มีอากาศ

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นครับ” ผมถาม น้ำเสียงของตัวเองสั่นจนผมเกือบจำไม่ได้ว่ามันเป็นเสียงของผม

น้าจันทร์สบตาผม แล้วกลืนน้ำลายลงคอ

“วันนี้ตอนอิงกำลังวาดรูป อยู่ดี ๆ อิงก็เรียกชื่อฝุ่น” น้าจันทร์บอก เหมือนมีความดีใจพุ่งขึ้นมาแวบหนึ่งแล้วผมก็ชะงัก บรรยากาศและสีหน้าของน้าจันทร์บอกผมว่าไม่ควรดีใจ

“น้าบอกอิงไปแล้วว่าพี่ไต้ฝุ่นไปทำงาน แล้วอิงก็นิ่งไปเลย”

สิ้นเสียงน้าจันทร์ ทุกอย่างก็เงียบลง เหมือนทุกเสียงในโลกดับไป ไม่ได้ยินเสียงหัวใจ ไม่ได้ยินแม้กระทั่งเสียงลมหายใจ

ถุงขนมเลื่อนหลุดจากมือหล่นลงบนพื้น ไม่มีเสียงอะไรเกิดขึ้น เหมือนผมกำลังจมน้ำ

ผมรู้...ผมรู้ว่าทำไมเธอถึงนิ่งไปแบบนั้น

เพราะเธอเรียกผม แต่ผมไม่อยู่ตรงนั้น ผมไม่ได้อยู่ข้างเธอในจังหวะที่สำคัญที่สุด ผมไม่ได้ขานรับเสียงเรียกของเธอ ผมไม่ได้สบตาเธอในวินาทีนั้น

วินาทีที่เธอเดินออกจากโลกของตัวเองเพื่อเรียกหาผม

ความเจ็บปวดแล่นผ่านหัวใจ ความรู้สึกผิดเอ่อล้นจนเกือบทะลักออกมา ผมรู้สึกเหมือนในอกถูกบีบรัดจนพร้อมจะระเบิดออกเป็นชิ้น ๆ ความหวังที่ก่อร่างสร้างมาพังทลายจนหมดสิ้น

ผมไม่รู้เลย ว่าเธอจะยอมให้โอกาสผมเป็นครั้งที่สองไหม

ผมเดินออกจากห้องเล็ก เชื่องช้า และแผ่วเบา อิงเอยยังคงเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง เธอนั่งอยู่บนเตียง แต่ผมกลับรู้สึกราวกับเธออยู่ห่างไกลออกไป

“อิง” ผมกระซิบเรียก

เธอไม่ขยับ ไม่กะพริบตา ไม่หันมามอง เหมือนเธอกลับไปเหลือเพียงเปลือกนอก เหลือเพียงร่างกาย จิตใจของเธอกลับเข้าไปอยู่ในโลกที่ผมเข้าไปไม่ถึงอีกต่อไป

“อิง” ผมเรียกซ้ำขณะที่เสียงเริ่มสั่น เธอไม่ตอบสนอง

ขาทั้งสองข้างของผมไม่อาจพยุงน้ำหนักของหัวใจที่บีบแน่นนี้ได้อีกต่อไป ผมทรุดตัวลง คุกเข่าลงข้างเตียง น้ำตาที่พยายามกลั้นไหลทะลักออกมา ผมฟุบหน้าลงกับขอบเตียง ผ้าปูที่นอนเปียกเปื้อนด้วยน้ำตาของผม

ผมอยากให้เธอรู้เหลือเกินว่าผมอยู่ข้างเธอเสมอ แต่เธอคงไม่รับรู้อีกแล้วว่าผมอยู่ตรงนี้

แต่ผมจะอยู่ตรงนี้

ต่อให้เธอไม่หันมามอง…ผมก็จะอยู่

วันถัดมาผมยังต้องไปทำงาน แม้ว่าจะไม่ได้นอนเลยทั้งคืน แววตาของผมสะท้อนอยู่บนพื้นสเตนเลสของโต๊ะในครัว ขอบตาดำคล้ำ เหนื่อยล้า และดูไร้ชีวิต

การทำงานของผมน่าเป็นห่วงจนพี่ชาร์ลต้องเดินเข้ามากอดอกมองนิ่ง ๆ แล้วไล่ให้ผมไปพัก แต่ผมไม่ยอม ความรับผิดชอบที่แบกอยู่รั้งตัวผมไว้ให้ยืนอยู่หน้าเตา

ทั้งที่ใจผม…ยืนไม่ไหวอีกแล้ว

ผมพยายามตั้งสมาธิกับอัตราส่วน เวลาที่ใช้ในการอบ กลิ่นเนย กลิ่นแป้ง และกลิ่นเครื่องเทศ แต่ทุกอย่างพร่าเลือนราวกับมีม่านที่มองไม่เห็นคลุมตัวผมไว้

เสียงหัวใจเต้นหนักดังก้องในหูเหมือนเสียงกลอง เสียงของน้าจันทร์ยังค้างอยู่ในหัว

“อิงเรียกชื่อฝุ่น…แล้วอิงก็นิ่งไปเลย”

ชื่อของผม

คำที่ผมเฝ้ารอจากปากของเธอ คำที่ผมอยากได้ยินมาตลอดในช่วงที่เธอหลับใหลอยู่ในโลกที่ผมข้ามไปไม่ถึง

เสียงเรียกของเธอที่ดังออกมาจากเงามืด แต่ผมไม่ได้ขานรับ ผมไม่อยู่และทิ้งให้เธอติดอยู่ตรงนั้นตามลำพัง

ผมพลาดซ้ำอีก ผมไม่อยากให้อภัยตัวเองเลย

เสียงมีดกระทบเขียงดังแปลก ๆ พี่ชาร์ลหันขวับมามอง ผมซะงัก เลือดไหลออกจากปลายนิ้ว แผลเล็ก ๆ ที่ไม่เจ็บเลยสักนิด แต่กลับเหมือนบางสิ่งที่อยู่ลึกกว่าถูกกรีดและฉีกออก

“ฝุ่น มึงไม่ไหว ไปพักเดี๋ยวนี้” เสียงพี่ชาร์ลหนักแน่น เขาหันกลับใส่เครื่องเทศลงในกระทะ

ผมไหล่ตก

“ครับ” เสียงพูดของผมถูกกลบด้วยเสียงฉ่าจากกระทะ ผมหันหลัง ทิ้งตัวนั่งลงที่พื้นมุมครัว ซุกหน้าลงกันหัวเข่า

ช่วงบ่ายวันนั้น แม้ผมจะลุกไปช่วยหยิบจับอะไรบ้าง แต่ก็ไม่ต่างจากปล่อยให้พี่ชาร์ลทำงานคนเดียว ผมคาดเดาไว้ว่าหลังเลิกงานเขาจะดุผม

แต่ผมคิดผิด

“มึงเป็นไงน้อง อกหักเรอะ” พี่ชาร์ลพูดและส่งยิ้มให้ ผมไม่ทันได้ตอบอะไรเขาก็พูดต่อ

“วัยรุ่นก็อย่างนี้แหละ กูเข้าใจ กูก็เคยอกหักจนทำงานไม่ได้เหมือนกัน” เขาว่าพลางพยักหน้าหงึกหงักคิดเองเออเอง ผมไม่มีอะไรจะอธิบาย จึงปล่อยให้เขาเข้าใจแบบนั้นไป

“แต่มึงจะทำงานห่วยเหมือนวันนี้ไม่ได้ กูให้โอกาสนะ เงินเดือนมึงก็สูง ทำงานให้คุ้มค่าจ้างหน่อย ฮึบไว้ อย่าปวกเปียก” เขาพูดอย่างจริงจังกว่าเดิม

“ครับ” ผมรับคำ แล้วเขาก็เอื้อมมือมาตบบ่าผมหนึ่งที

ผมกลับมาถึงโรงพยาบาลตอนเกือบสองทุ่ม ท้องฟ้านอกหน้าต่างมืดสนิท แสงไฟตามทางเดินสาดลงบนพื้นกระเบื้องเป็นเงายาว เงียบพอจะได้ยิน

เสียงรองเท้าของตัวเองกระทบพื้นทุกก้าว ในมือตอนนี้ไม่มีขนมหรือดอกไม้ ไม่มีอะไรเลย...นอกจากใจที่ว่างเปล่า

ผมเดินผ่านโถงทางเดินที่คุ้นเคย กลิ่นยาและความเงียบของที่นี่ชวนให้หายใจติดขัด เมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้อง แสงไฟจากโคมตั้งพื้นทำให้เห็นภาพของอิงเอยนั่งอยู่บนเตียง ท่ามกลางเสียงคลื่นทะเลที่เปิดคลอ

เธอไม่ขยับ ดวงตาคู่นั้นจ้องออกไปยังหน้าต่าง หรือไม่ก็จ้องมองไปยังที่ใดที่หนึ่งซึ่งผมมองไม่เห็น

ผมสูดหายใจเข้าลึก พยายามกลืนความปวดใจลงไปกับลมหายใจ ผมขยับเข้าไปใกล้เธอทีละนิดในใจรู้สึกเหมือนเดินฝ่าความมืดที่เย็นเยียบ เสียงหัวใจเต้นช้าลงแต่หนักขึ้นทุกย่างก้าว

ผมนั่งลงข้างเตียง เรียกชื่อเธอแผ่วเบา

“อิงครับ” ราวกับเสียงผมถูกกลืนไปกับความเงียบของเธอ ไม่มีเสียงตอบ ไม่มีการขยับตัว ไม่มีแม้กระทั่งการกะพริบตา

ผมวางมือลงบนขอบเตียง ใกล้เธอเท่าที่จะใกล้ได้ หวังว่าเธอจะมองเห็นผม หวังว่าเธอจะรับรู้ได้ว่ามีผมอยู่

“อิงได้ยินพี่ไหม” เสียงผมเริ่มสั่น น้ำตาที่กลั้นมาทั้งวันเอ่อล้นขอบตา

จังหวะนั้นเอง ประตูห้องเล็กด้านในเปิดออก หมอแก้วเดินออกมาช้า ๆ แสงไฟจากห้องด้านในสาดออกมา น้าจันทร์เดินตามเธอออกมาด้วย

เมื่อเห็นผม หมอแก้วพยักหน้าให้เล็กน้อยเป็นการทักทาย แล้วก้าวเข้ามาใกล้

“น้องไต้ฝุ่น คุยกับพี่สักนิดได้ไหมคะ” เธอถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ผมพยักหน้าช้า ๆ และยอมเดินตามหมอแก้วเข้าไปในห้องเล็ก

เธอปล่อยให้ผมนั่งเงียบ ๆ และปาดน้ำตาทิ้งไป เหมือนอยากให้ผมได้ตั้งสติก่อน โดยไม่ยัดเยียดคำถามใส่ในทันที

พอผมพยักหน้าเป็นสัญญาณว่าพร้อมจะคุย เธอจึงเริ่มถาม

“น้องไต้ฝุ่น รู้สึกยังไงคะ”

ผมรู้สึกเหมือนพอจะพูดก็มีก้อนอะไรบางอย่างจุกอยู่ที่คอ แต่คุณหมอไม่ได้เร่งให้ผมตอบ ผมพยายามกลืนน้ำลาย

“ผม...ไม่ได้อยู่กับเธอ ตอนที่เธอต้องการผม” ผมพูดพลางก้มหน้าลงหลับตาแน่น พยายามสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อกลั้นไม่ให้น้ำตาไหลออกมา

“คนที่ดูแลคนอื่นเก่ง มักจะโทษตัวเองง่ายเวลาที่อะไรไม่เป็นอย่างที่หวัง” เธอพูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง

“แต่น้องไต้ฝุ่นคะ...ที่อิงเอยกลับมาเหม่อลอยเหมือนเดิม ไม่ได้เป็นเพราะน้องไต้ฝุ่นนะคะ” เธอพูด

ผมเงยหน้ามองเธออย่างไม่เข้าใจ เธอจึงอธิบาย

“กระบวนการฟื้นฟู ไม่ได้เป็นเส้นตรงค่ะ มันขึ้นลง มีวันที่ดี และวันที่รู้สึกเหมือนถอยหลังกลับไปไกลมาก การเริ่มตอบสนองต่อโลกภายนอก มันจะกระตุ้นทั้งความทรงจำและความรู้สึกที่ซ่อนอยู่ลึก ๆ และบางความรู้สึก...มันก็หนักเกินไปสำหรับเธอในตอนนี้” หมอแก้วเว้นจังหวะเล็กน้อย แล้วพูดต่อ

“เธอเลือกเรียกชื่อน้องไต้ฝุ่น ทั้งที่เธอไม่พูดกับใครเลยมาหลายวัน สิ่งนั้นมันไม่ได้เล็กเลยนะคะ มันคือสัญญาณแรกที่เธอกำลังร้องขอความช่วยเหลือ ผ่านคนที่เธอรู้สึกไว้ใจมากที่สุด มันอาจเกิดจากแรงกระตุ้นบางอย่างชั่วขณะ เช่น ความรู้สึกคุ้นเคย หรือความผูกพันลึก ๆ ที่เธอมีต่อน้อง

ไต้ฝุ่น แต่นั่นไม่ได้แปลว่าเธอจะกลับมาได้ในทันที จิตใจของเธอยังบอบช้ำอยู่ และยังไม่พร้อมจะกลับมาอยู่กับความจริงทั้งหมด”

“แล้วเธอ…จะกลับมาได้ไหมครับ” ผมพูดเสียงแผ่ว

“พี่เองก็ตอบไม่ได้ค่ะ แต่จากหลายเคสที่พี่เคยผ่านมา บางคนใช้เวลาแค่ไม่กี่วัน แต่บางคนก็ใช้เวลาเป็นปี แต่พอเธอเรียกน้องไต้ฝุ่น พี่ก็เชื่อว่าเธอยังรับรู้ได้ว่าตรงนี้ยังมีพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเธออยู่” หมอแก้วส่งยิ้มให้ผม เป็นรอยยิ้มที่หนักแน่นและมั่นคงพอจะทำให้หัวใจผมคลายลงได้บ้าง แม้จะเล็กน้อยก็ตาม

ผมพยักหน้า และสูดหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ขอบคุณครับ” ผมบอก คุณหมอรับคำขอบคุณด้วยรอยยิ้ม จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน และเดินนำผมออกจากห้องเล็ก

หมอแก้วก้มหัวให้น้าจันทร์เล็กน้อย แล้วเดินออกจากห้องพักไปพร้อมกับพยาบาล อิงเอยหลับไปแล้ว เธอห่มผ้าปิดจนถึงคอ หลับตาพริ้มและหายใจอย่างสม่ำเสมอ

“ฝุ่น เป็นไงลูก” น้าจันทร์เดินเข้ามาหา และถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง คงเพราะเห็นดวงตาลึกโบ๋จากการไม่ได้นอนและร้องไห้ทั้งคืนของผม ผมคงจะโทรมมากในสายตาเธอ

“ผมไม่เป็นไรครับ”

ทันทีที่คำว่า *ไม่เป็นไร* หลุดออกจากปาก ความรู้สึกผิดที่ติดค้างอยู่ก็พุ่งเข้ามากระแทกซ้ำ ผมรู้สึกเหมือนหัวใจบอบช้ำเต็มที ความหวังที่พังทลายลงก็ยังไม่มีวี่แววจะกลับคืนมา

ผมไม่เป็นไรหรอก แต่อิงเอยล่ะ เธอจะรู้สึกยังไง หรือกำลังต่อสู้กับอะไรอยู่ เธอจะทรมานแค่ไหนภายใต้สีหน้าเรียบนิ่งนั้น

“คุณหมออธิบายให้ฟังแล้วใช่ไหม” เสียงน้าจันทร์ดึงให้ผมหลุดจากภวังค์ ผมยกสองมือลูบหน้าตัวเองแรง ๆ

“ครับ” ผมตอบสั้น ๆ

“ผมขอไปอาบน้ำก่อนนะครับ” ผมบอกแล้วหันหลังเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวกับเสื้อผ้าเดินเข้าห้องน้ำ

ผมมองหน้าตัวเองในกระจก เห็นใบหน้าโทรม ๆ สะท้อนกลับมา ผมกวักน้ำล้างหน้า และเดินเข้าไปใต้ฝักบัว ผมกดสบู่มาถูตัวแรง ๆ และปล่อยให้น้ำอุ่นไหลผ่านร่างกาย เหมือนหวังให้มันล้างความสิ้นหวังออกไปจากหัวใจ

แต่มันไม่มีทางจะหายไปได้ง่าย ๆ

ทุกวันที่กลับมาถึงโรงพยาบาล ผมจะมองเห็นเธอ นั่งเหม่อลอยอยู่ริมหน้าต่าง สมุดวาดรูปวางทิ้งไว้ไม่ถูกแตะต้องมากว่าหนึ่งสัปดาห์ คุณหมอยังยืนยันว่าอาการของเธอยังคงที่ แต่ผมไม่รู้สึกเลยว่าความคงที่นี้จะมีอะไรดี มันมีแต่จะทำให้ผมสิ้นหวังมากขึ้น แม้จะรู้อยู่แล้วว่าอาการของเธออาจขึ้น ๆ ลง ๆ ตามที่หมอแจ้ง แต่ผมก็ห้ามใจตัวเองไม่ให้รู้สึกเจ็บปวดไม่ได้

ผมอยากจะร้องไห้ ทุกครั้งที่ฝืนยิ้มและเรียกชื่อเธอ แต่เธอไม่หันมา

คืนหนึ่งคุณหมอแจ้งว่าเธอไม่มีท่าทางหวาดผวาตอนถูกสัมผัสแล้ว

ผมไม่ดีใจเลย แต่ผมกลัว กลัวว่าการยอมให้สัมผัสนั้นมันจะหนักหนากว่าตอนที่เธอไม่ยอม เพราะตอนนั้นเธอแสดงออกว่ารู้สึก แสดงออกว่ากลัว

แต่ตอนนี้เธอไม่มีแม้กระทั่งการตอบสนอง ราวกับว่าสัมผัสใดก็ไม่ทำให้เธอรู้สึกอะไรอีก

เวลาผ่านมาหลายเดือน อิงเอยก็เริ่มลุกมาใช้ชีวิตประจำวัน เธอลุกออกจากเตียง หยิบสมุดวาดรูปมาขีดเขียน แต่เธอไม่หันตามเสียงเรียก คุณหมอบอกว่าอาการแบบนี้เกิดจากการป้องกันตัวเองของสมองเพื่อไม่ให้รับรู้สิ่งที่อาจกระทบกระเทือนจิตใจ

น้าจันทร์จะกอดเธอก่อนเข้านอนทุกคืน แต่อิงเอยนิ่งเฉย ไม่กอดตอบ ผมหวังจริง ๆ ว่าอ้อมกอดของผู้เป็นแม่จะช่วยเยียวยาเธอ ให้เธอหลุดพ้นจากความทรมาน หลุดพ้นจากอะไรบางอย่างที่ฉุดรั้งไม่ให้เธอออกมาใช้ชีวิตอย่างที่เธอเป็น

ผมเองก็ใช้เวลาก่อนนอนทุกคืน ลูบหัวเธอเบา ๆ เพื่อกล่อมให้เธอหลับ แล้วเธอก็หลับสนิททุกคืน ไม่มีฝันร้าย ไม่สะดุ้งตื่นพร้อมร่างกายที่สั่นเทากลางดึก เธอสงบเหมือนผืนน้ำนิ่ง เงียบงัน และเย็นยะเยือก

ราวกับไม่มีสิ่งใดส่งไปถึงเธอได้อีกต่อไป

พี่ชาร์ลตัดสินใจรับคนครัวเพิ่มและอนุญาตให้เรามีวันหยุดได้หนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ โดยเลือกได้ว่าจะหยุดวันไหนในสัปดาห์นั้น

ผมจึงใช้เวลาวันหยุดเพื่อออกไปซื้อขนมหวานมาให้เธอ แม้เธอจะไม่แสดงท่าทีสนใจ แต่เมื่อผมตักคำเล็ก ๆ ให้เธอลองชิม ถ้าเธอชอบ เธอก็จะกิน

ผมมักจะเฝ้ามองระหว่างที่เธอวาดรูปลงบนกระดาษ แต่กระดาษที่เธอเขียน ผมกลับไม่เห็นภาพอะไรเลย มันเป็นเพียงการขีดเขียนไปทั่วกระดาษ

เส้นไม่บรรจบกัน ไม่เป็นรูปร่าง เหมือนเธอแค่ใช้ดินสอตวัดไปมาบนกระดาษอย่างไม่มีทิศทาง

ผมเจ็บปวด และทรมานทุกครั้งที่มองหน้ากระดาษ

ผมไม่รู้เลยว่าเธอคิดอะไร หรือรู้สึกอะไร คุณหมอบอกว่าสิ่งที่เธอเขียนมันคล้ายกับการหาทางออก เหมือนว่าเธอกำลังพยายามหาวิธีที่จะออกมาให้ได้ เส้นสายเหล่านี้อาจบ่งบอกว่าเธออยากจะออกไปใช้ชีวิต แต่เมื่อต้องอาศัยอยู่ในห้องพักฟื้นของโรงพยาบาล พื้นที่สี่เหลี่ยมนี้คงเป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะจะใช้ชีวิตอย่างที่เธอต้องการนัก

คุณหมอบอกกับผมว่า เราสามารถเริ่มเตรียมการไว้ล่วงหน้าได้สำหรับวันที่อิงเอยจะออกจากโรงพยาบาล ผมจึงเริ่มวางแผน แม้จะยังไม่รู้แน่ชัดว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ แต่การได้เริ่มคิดถึงมัน การเตรียมการไว้ล่วงหน้าก็เหมือนเป็นการจุดไฟเล็ก ๆ ขึ้นในใจผม เหมือนเป็นความหวังที่จับต้องได้มากขึ้น

แม้มันอาจจะเป็นความหวังลม ๆ แล้ง ๆ ที่อยากจะให้เธอกลับมาใช้ชีวิตปกติ แม้จะไม่รู้ว่าความหวังจะเป็นจริงได้เมื่อไหร่ แต่ผมก็เริ่มค้นหาบ้านเช่าผ่านอินเทอร์เน็ต ค้นหารถยนต์มือสองที่พอจะผ่อนได้ในงบที่มี การนั่งไล่ดูบ้านทีละหลัง ทำให้ผมรู้สึกเหมือนกำลังก้าวไปข้างหน้า ผมกำลังจะสร้างพื้นที่ไว้เพื่อเธอ สร้างอนาคตที่ไม่ต้องวนเวียนอยู่แค่ในโรงพยาบาล

สักวันเธอจะกลับไปใช้ชีวิตในโลกกว้าง สักวันเธอจะได้กลับมายิ้มอีกครั้ง

ช่วงที่ผมหาข้อมูลอยู่ ผมก็ได้รับข้อเสนอที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อนจากพี่ชาร์ล เขาบอกว่าบ้านหลังเก่าของเขาไม่มีใครอยู่ เพราะเขาเคยอยู่ที่นั่นกับ

ภรรยา แต่ภรรยาของเขาเสียชีวิตไปเมื่อปีก่อน และเขาสบายใจที่จะอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็กที่ใกล้กับร้านอาหารมากกว่าจะกลับไปอยู่ที่นั่น เขาบอกว่าถ้าให้ผมเป็นคนเช่าเขาก็จะสบายใจมากกว่าจะปล่อยให้คนแปลกหน้ามาเช่า

แม้ผมจะบอกไม่ได้ว่าจะได้เข้าไปอยู่จริง ๆ เมื่อไหร่ แต่ผมก็ตัดสินใจรับข้อเสนอของเขา เพราะอย่างน้อยการมีเผื่อไว้ก็ดีกว่าไม่มี

พี่ชาร์ลยังช่วยผมเรื่องรถ เขามีเส้นสายกับคนปล่อยเงินกู้ที่มีรถยนต์ที่ถูกยึดมา รถที่เจ้าของเดิมเอามาค้ำประกันไว้แล้วหายตัวไปโดยไม่กลับมาไถ่คืน พี่ชาร์ลช่วยคุยให้จนผมได้รถในราคาที่ผมเอื้อมถึง ผมจึงขอให้เขาตัดเงินเดือนผมบางส่วนเพื่อจ่ายค่าผ่อนรถทุกเดือน วิธีนี้ทำให้ผมไม่ต้องยุ่งกับเอกสารวุ่นวาย และไม่ต้องนั่งรถสาธารณะไปทำงานอีกต่อไป

ทั้งหมดนี้ดูเหมือนเป็นเพียงเรื่องเล็ก ๆ ในชีวิตประจำวัน แต่สำหรับผมมันคือการเตรียมอนาคต มันคือเส้นด้ายบาง ๆ ที่ผมค่อย ๆ ทอขึ้นเองทีละเส้น

ระหว่างที่ผมจัดการเรื่องบ้านและรถไปทีละน้อย ผมก็ยังคงเฝ้าดูเธอทุกวัน แม้ว่าเธอจะดูเหมือนเดิม แต่มีบางสิ่งที่เปลี่ยนไปช้า ๆ ราวกับแสงสว่างเล็ก ๆ ที่ลอดผ่านรอยร้าวของบานประตูเก่า

คืนหนึ่ง ระหว่างที่ผมลูบหัวเธอเหมือนทุกคืน ผมรู้สึกได้ถึงการขยับเบา ๆ เธอเอียงหัวเข้าหามือผมเล็กน้อย ถ้าไม่สังเกตก็คงจะไม่รู้สึกเลย แต่ผมรู้ ผมรู้ว่ามันไม่ใช่ความบังเอิญ

วันต่อมา ขณะที่ผมป้อนขนมเค้กชิ้นเล็ก ๆ ให้เธอเหมือนเคย เธออ้าปากรับขนมช้ากว่าปกติเล็กน้อย แต่หลังจากที่เคี้ยวเสร็จ เธอขมวดคิ้วนิด ๆ ราวกับรับรู้ถึงรสชาติของมัน

เธอเริ่มเขียนเส้นที่ดูมีจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด เส้นที่บรรจบกัน เส้นที่ดูเหมือนจะกลายเป็นรูปอะไรสักอย่าง แต่ตอนที่ผมมองดูและพยายามเดาภาพที่เธอจะวาด เธอก็ฉีกหน้ากระดาษใบนั้นทิ้งและเริ่มวาดใหม่

ผมไม่รู้ว่าเธอพยายามวาดอะไร หรือพยายามลบอะไรออกไปกันแน่

ในบางวัน เธอนั่งอยู่ที่ข้างหน้าต่าง บางครั้งเธอก็เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า บางครั้งเธอก็ยื่นมือออกไปแตะบานกระจก เธอทำราวกับว่าเธอกำลังรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง

คุณหมอเริ่มสังเกตเห็นว่าเธอหันตามเสียงเรียกบ้างในบางครั้ง แม้จะไม่บ่อยนัก แต่ก็เพียงพอให้คุณหมอบอกว่าอิงเอยกำลังจะกลับมา

วันหนึ่งในเดือนกันยายน วันที่อากาศเย็นกว่าปกติเล็กน้อย วันที่ตรงกับวันหยุดของผมพอดิบพอดี

ผมรู้สึกสังหรณ์ใจตั้งแต่เช้า ทั้งที่มันควรจะเป็นวันสบาย ๆ ที่ผมจะได้นั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างเตียงเธอเหมือนทุกครั้ง แต่วันนี้กลับไม่ใช่แบบนั้น การบำบัดกินเวลานานกว่าทุกครั้ง นานจนหัวใจผมสั่นสะท้าน นานเกินไปจนผมหายใจไม่ทั่วท้อง

ผมไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องนั้น ผมกับน้าจันทร์นั่งรออยู่ที่หน้าห้องบำบัดอย่างเงียบงัน จนความเงียบนั้นเริ่มกัดกินหัวใจผมช้า ๆ ผมได้แต่เฝ้ามองประตูบานนั้นราวกับมันเป็นเส้นแบ่งระหว่างความหวังกับความสิ้นหวัง

ความคิดในหัวของผมวุ่นวาย สลับไปมาระหว่างคำว่า *ถ้าเธอยังไม่กลับมา* กับ *ถ้าเธอกลับมา* ผมกลัว... กลัวว่าผมจะเสียเธอไปตลอดกาล กลัว

ว่าเธอจะไม่กลับมาอีกแล้วจริง ๆ กลัวว่าการรอคอยทุกวันจะไม่มีวันได้คำตอบ

ผมนั่งกำชายเสื้อไว้แน่นจนปลายนิ้วชาทุกวินาทีที่ผ่านไปมันเจ็บจนเหมือนเวลาหยุดนิ่ง ผมอยากลุกขึ้นเดิน อยากทำอะไรสักอย่างเพื่อหนีจากความทรมานนี้ แต่ขาของผมหนักจนขยับไม่ได้ ราวกับร่างกายทั้งร่างกำลังถูกพันธนาการ

เวลาผ่านไปยาวนาน ในที่สุดประตูห้องบำบัดก็เลื่อนเปิด ผู้ช่วยจิตแพทย์คนหนึ่งก้าวออกมาและปิดประตูไว้อย่างเดิม

เธอแจ้งข่าวดีกับเรา…อิงเอยตื่นขึ้นมาแล้ว เธอกลับมาแล้ว

ผมไม่รู้เลยว่าหัวใจตัวเองหยุดเต้นไปกี่วินาที สมองของผมประมวลผลคำพูดของเธอซ้ำไปซ้ำมา ราวกับไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินถูกต้องหรือเปล่า

หัวใจผมกระหน่ำเต้นแรงจนเจ็บไปทั้งอก ราวกับถูกปลดปล่อยจากพันธนาการที่ตรึงผมไว้ ผมหันไปมองน้าจันทร์ เธอก็มีสีหน้าตกตะลึงไม่แพ้กัน แต่พวกเรายังไม่กล้าขยับ ไม่กล้าแม้แต่จะยิ้ม เหมือนเราไม่กล้าจะเชื่อว่าความหวังทั้งหมดจะกลายเป็นความจริง

ผู้ช่วยจิตแพทย์กลับเข้าไปในห้อง ทิ้งให้ผมกับน้าจันทร์ยืนงก ๆ เงิ่น ๆ อยู่หน้าห้องบำบัด ผมรู้สึกเหมือนยืนอยู่ในฝัน เหมือนรอใครสักคนที่จะเดินออกมาเปลี่ยนโลกของผมไปตลอดกาล แล้วประตูก็เปิดออกอีกครั้ง

อิงเอยก้าวออกมา แววตาของเธอ…ดูมีชีวิต ไม่ใช่ดวงตาเลื่อนลอยเหมือนทุกวันที่ผ่านมา ไม่ใช่ดวงตาที่เหมือนปิดกั้นโลกภายนอก แต่เป็นดวงตาที่มองเห็น ดวงตาที่รับรู้ ดวงตาที่กลับมามีชีวิต

น้าจันทร์ร้องเรียกชื่อเธอพร้อมทั้งพุ่งเข้าไปกอดเธอไว้แน่น ผมมองเห็นดวงตาของเธอขยับหันไปมองน้าจันทร์ ช้า แต่ชัดเจน

หัวใจผมร้อนวูบ น้ำตาเอ่อขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว ผมต้องรีบกะพริบตาถี่ ๆ เพื่อไล่ความรู้สึกที่กำลังจะล้นทะลักออกมา

“เป็นยังไงบ้างครับ” ผมถามผู้ช่วยจิตแพทย์ซึ่งยืนอยู่ข้างหลังอิงเอย

“เธอกลับมารับรู้ได้อย่างปกติแล้วค่ะ เดี๋ยวคุณหมอจะอธิบายรายละเอียดให้ฟังเองนะคะ” ผู้ช่วยจิตแพทย์ส่งยิ้มให้ เธอยืนยันว่าความหวังที่ผมเฝ้ารอมาตลอดมันกลายเป็นจริง

ผู้ช่วยจิตแพทย์หันไปเชิญน้าจันทร์เข้าไปพบคุณหมอในห้อง น้าจันทร์ยืนโอบอิงเอยไว้หลวม ๆ เธอนิ่งเหมือนจะอยากพูดอะไร แต่ก็ทำได้แค่ดึงลูกสาวมากอดอีกครั้ง ก่อนจะผละออกพร้อมรอยยิ้มน้อย ๆ

“เดี๋ยวแม่คุยกับหมอแป๊บหนึ่งนะอิง” พอพูดจบน้าจันทร์ก็เดินผ่านอิงเอยเข้าไปในห้อง

ส่วนผมก็ยืนนิ่งอยู่ตรงนี้ ไม่ใกล้เกินไป ไม่ไกลเกินไป ผมรอให้อิงเอยหันมามองผม แต่เธอหันมองไปรอบ ๆ บริเวณทางเดิน และมองผ่านผมไปเหมือนผมไม่ได้อยู่ตรงนี้

“อิง…รู้สึกยังไงบ้าง” ผมเอ่ยถาม และรวบรวมความกล้าเดินเข้าไปใกล้เธอก้าวหนึ่งก่อนจะเอื้อมมือหมายจะแตะแขนเธอเบา ๆ

…แต่อิงเอยถอยหนี

“อิง” เสียงของผมที่เปล่งออกมาแผ่วเบา เธอสบตาผม ผมรู้สึกเหมือนกำลังถูกจ้องมองด้วยสายตาของคนแปลกหน้า เธอจะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง แต่ภายในดวงตาคู่นั้น…ไม่มีผมอยู่

“ขอโทษค่ะ” เธอพูด

ผมปล่อยมือทิ้งลงข้างตัว ชั่วขณะนั้นเหมือนร่างกายไร้เรี่ยวแรง เธอมองผมอีกครั้งคราวนี้มองเหมือนกำลังสำรวจ มองเหมือนกำลังพยายามจะเข้าใจว่าผมเป็นใคร แต่สุดท้ายเธอก็หลุบตาลงต่ำ

“เอ่อ…ใครเหรอคะ”

เสียงของเธอฉีกหัวใจผมเป็นชิ้น ๆ

ความรู้สึกในอกพังทลายไม่เป็นชิ้นดี ผมควรดีใจที่เธอกลับมา ควรดีใจที่ได้ยินเสียงเธออีกครั้ง แต่ภายในอกบีบรัดจนแทบหายใจไม่ออก

ผมไม่เข้าใจสถานการณ์ในตอนนี้ ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ไม่เข้าใจว่าทำไมเธอถึงไม่รู้ว่าผมเป็นใคร

ผมไม่เข้าใจว่าทำไม…เธอถึงลืมผม

เรื่องราวทุกอย่างแวบเข้ามาในหัว ทั้งตอนที่เรานั่งข้างกันหน้าประตูครัวท่ามกลางเสียงฝนกระทบหลังคา ตอนที่เรานั่งข้างกันริมทะเลแล้วผมสารภาพความรู้สึกในใจออกไป ตอนเช้าที่ตื่นมาเจอรอยยิ้มของเธอซึ่งเปรียบเหมือนแสงสว่างในทุกวันของผม และตอนที่เธอเรียกชื่อผม…ชื่อของผม

ความผิดพลาดย้อนกลับมาแทงทะลุหัวใจผม

ชื่อของผมที่เธอเคยเรียก ตอนที่ผมไม่ได้อยู่เคียงข้างเธอ ผมไม่ได้ขานตอบเสียงเรียกนั้น ความผิดพลาดนั้นของผม ทำให้เธอตัดผมออกไป

เธอลืม…เพื่อปกป้องตัวเธอเอง

แต่หัวใจผมแตกสลาย

“พี่ผู้ชายเชิญเข้ามาข้างในหน่อยค่ะ เดี๋ยวหนูจะอยู่เป็นเพื่อนพี่เขาเอง” ผู้ช่วยจิตแพทย์เปิดประตูออกมา และบุ้ยใบ้ไปทางอิงเอย ซึ่งยืนห่างออกไปที่หน้าตู้กดน้ำ

ผมไม่ได้พยักหน้า แต่ยอมก้าวเข้าไปในห้อง

ประตูปิดลง ราวกับกำแพงหนาขวางกั้นระหว่างผมกับเธอ เธอกลับสู่โลกของเธอ โลกที่ไม่มีผมอยู่

“น้องไต้ฝุ่นคะ” เสียงของคุณหมอทำให้ผมหลุดออกจากภวังค์ แล้วน้ำตาผมก็ไหลรินออกมาโดยไม่รู้ตัว

กว่าผมจะรู้ว่าตัวเองร้องไห้ ก็เป็นตอนที่นั่งลงข้างน้าจันทร์ คุณหมอที่นั่งอยู่ตรงข้ามยื่นกระดาษทิชชูให้ ผมรับมันมาซับน้ำตา

กระดาษทิชชูเปียกชุ่ม ผมห้ามน้ำตาตัวเองไว้ไม่ได้ หัวใจบีบแน่นจนรู้สึกเหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาทับ

คุณหมอนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง รอให้ผมสงบลง เธอไม่เร่ง ไม่กดดัน แค่เฝ้ารอด้วยความเข้าใจ ผมเช็ดหน้าตัวเองแรง ๆ เพื่อตั้งสติ

“ก่อนอื่น น้องไต้ฝุ่นทำได้ดีมากเลยนะคะ” เธอพูดอย่างนุ่มนวล

“น้องไต้ฝุ่นอยู่ตรงนี้กับเธอเสมอ ไม่ทิ้งเธอไปไหนเลย” คำพูดนั้นเรียบง่าย แต่กลับทำให้ก้อนสะอื้นพุ่งขึ้นมาจุกที่ลำคอ ผมต้องกำกระดาษทิชชูในมือแน่นกว่าเดิม

“ทำไม...ทำไมเธอถึงจำผมไม่ได้ครับ” ผมพยายามตั้งเสียงให้มั่นคง คุณหมอผ่อนลมหายใจ ก่อนจะค่อย ๆ อธิบายอย่างใจเย็น

“อิงเอยอยู่ในภาวะที่เราเรียกกันว่า *Dissociative Amnesia* หรือ *ภาวะสูญเสียความทรงจำแบบแยกตัว* ค่ะ” เธอพูด พลางวางแฟ้มลงตรงหน้า

“มันเกิดขึ้นได้เมื่อสมองเจอกับเหตุการณ์ที่รุนแรงเกินกว่าจะรับไหว สมองจะเลือก ตัดความทรงจำส่วนนั้นทิ้งไป เพื่อปกป้องตัวเอง” เธอเงียบไปเล็กน้อยเพื่อให้ผมค่อย ๆ ประมวลผล ก่อนจะพูดต่ออย่างอ่อนโยน

“ในกรณีของอิงเอย ความทรงจำที่หายไป เป็นผลมาจากเหตุการณ์สะเทือนใจอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เธออายุสิบหก ไปจนถึงเหตุการณ์ล่าสุด”

ใจผมกระตุกวูบ

“เธอลืม…ทุกอย่างในช่วงเวลานั้นเลยเหรอครับ” ผมถาม เสียงสั่นจนแทบควบคุมไม่ได้ คุณหมอพยักหน้า

“ใช่ค่ะ ความทรงจำตั้งแต่เหตุการณ์ร้ายแรงครั้งแรก จนถึงปัจจุบันทั้งหมดหายไป” เธอเว้นจังหวะ เพื่อให้เวลาผมทำใจ

“อิงเอยจดจำช่วงวัยเด็กได้ค่อนข้างสมบูรณ์ เธอจำตัวเองตอนก่อนเกิดเหตุการณ์นั้นได้ดี แต่เธอจำเรื่องราวตั้งแต่เกิดเรื่องจนถึงปัจจุบันไม่ได้ เหมือนเธอปิดประตูช่วงชีวิตนั้นไปเลยค่ะ ปัจจุบันเธอจึงคิดว่าตัวเองอายุแค่สิบห้า”

ผมกำหมัดแน่นอยู่บนหน้าตัก มันเจ็บเหลือเกินที่รู้ว่าเธอลืมผมไปทั้งคน…แต่ว่าเธอทำแบบนั้นเพื่อปกป้องตัวเอง

“แล้ว…ความทรงจำ จะกลับมาได้มั้ยครับ” ผมถาม ราวกับพยายามคว้าฟางเส้นสุดท้าย คุณหมอยิ้มน้อย ๆ

“อิงเอยยังมีโอกาสค่ะ ความทรงจำแบบนี้ไม่ใช่ว่าสูญเสียไปตลอด แต่สมองของเธอเลือกปิดล็อกมันไว้เท่านั้น เพื่อให้เธอปลอดภัยในช่วงที่เธอเปราะบางที่สุด” คุณหมอสบตาผม ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงที่อบอุ่น

“ถ้าสภาพจิตใจของเธอเข้มแข็งขึ้น ถ้าเธอได้รับความรัก ความเข้าใจและความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง สมองของเธอจะค่อย ๆ เปิดประตูนั้นอีก

ครั้งค่ะ แต่...การเปิดประตูนั้นก็หมายถึงการต้องเผชิญกับความเจ็บปวดทั้งหมดที่เคยหลีกหนีมา”

ผมกลืนน้ำลายลงคอ ฝืนถามในสิ่งที่กลัวที่สุด

“แล้วถ้าเธอจำได้อีกครั้ง...จะเจ็บไหมครับ”

“มันจะเจ็บปวดค่ะ” คุณหมอตอบตรง ๆ

“แต่ถ้ามีคนที่พร้อมจะอยู่กับเธอ...มันจะไม่ใช่ความเจ็บปวดที่เธอต้องเผชิญคนเดียว” เธอพูดต่อพร้อมรอยยิ้ม ผมหลุบตาลง รู้สึกถึงน้ำตาที่ร้อนผ่าวไหลออกมาอีกครั้ง

ผมจะต้องตัดสินใจให้เด็ดขาด กับสิ่งที่กำลังลังเลอยู่ตอนนี้

ถ้าอิงเอยลืม เพื่อปกป้องตัวเธอเอง ดังนั้น สิ่งเดียวที่ผมมั่นใจว่าควรจะทำ ก็คือทำให้เธอปลอดภัย

“แล้วถ้า...ผมไม่อยากให้เธอจำได้ละครับ” ผมถามออกไป

“ทำไมคะ” คุณหมอถามกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“เธอต้องเจ็บ เธอฝันร้ายมาตลอด เธอจะกลายเป็นแบบนั้นอีก ผมกลัวครับ”

“พี่เข้าใจค่ะ แต่ไม่มีใครห้ามได้ หมอต้องรักษาเธอตามอาการและความต้องการของเธอเอง จะให้ความต้องการของใครมาเปลี่ยนวิธีการรักษาไม่ได้นะคะ”

“ผมรู้ครับ...มันเป็นจรรยาบรรณของหมอ” ผมพูด ขณะที่ไตร่ตรองอย่างหนัก

ผมรู้ว่าการใช้ชีวิตหลังจากนี้ จะไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกต่อไป

“ขอบคุณที่เข้าใจนะคะ...แล้วคุณแม่คิดยังไงบ้างคะ” คุณหมอหันไปถามน้าจันทร์ และปล่อยให้ผมจมอยู่กับความคิด

“ดิฉันแค่อยากให้ลูกมีความสุขค่ะ” น้าจันทร์พูดอย่างหนักแน่น แต่เธอก็หันมามองผม ผมไม่รู้หรอกว่าน้าจันทร์จะคิดยังไง แต่เราต้องคุยกันเรื่องชีวิตของอิงเอยหลังจากนี้

“เราจะพยายามกันอย่างเต็มที่ค่ะ” คุณหมอบอก

เราคุยอะไรกันต่ออีกนิดหน่อย แล้วคุณหมอก็แจ้งว่าอิงเอยสามารถออกจากโรงพยาบาลได้ แต่ต้องเข้ารับการตรวจทุกสัปดาห์ คุณหมอแจ้งเวลานัดไว้อย่างละเอียด ผมจึงวางแผนให้วันหยุดของตัวเองตรงกับวันนัดเพื่อพาเธอมาโรงพยาบาล

ก่อนจะก้าวออกจากห้องไปเจอเธอ ผมยืนนิ่งอยู่หน้าประตูครู่หนึ่งและตัดสินใจอย่างเด็ดขาด

ผมไม่อยากให้เธอทุกข์ทรมานกับอดีตที่เลวร้าย เธอลืมมันไปซะก็ดี

ส่วนเรื่องของผมกับเธอ ผมจะเริ่มทุกอย่าง...จากศูนย์

หวนคืน

ฉันได้ยิน...เสียงอะไรบางอย่าง เหมือนเสียงพลิกกระดาษ เสียงลมหายใจ เสียงเก้าอี้ขยับเบา ๆ เสียงทั้งหมดลอยวนอยู่รอบตัวจนฉันจับทิศทางไม่ได้ว่ามันมาจากไหน ในหูอื้ออึง และเหมือนมีกระแสไฟแล่นแปลบปลาบอยู่ในหัว

เปลือกตาฉันหนักราวกับหินก้อนยักษ์ แม้พยายามฝืนลืมตา แต่แสงสว่างจ้าบนเพดานก็ทำให้ต้องหลับตาลงอีก ความรู้สึกเหมือนหัวกำลังจะระเบิดทำให้ฉันขมวดคิ้วแน่น

“อิงเอย ได้ยินพี่ไหมคะ” เสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น น้ำเสียงคุ้นหู แต่เหมือนเธออยู่ห่างไกลออกไป

ฉันพยายามหันหน้าไปทางต้นเสียง ริมฝีปากแห้งผากพยายามขยับ แต่กลับไม่มีเสียงใดเปล่งออกมาได้

ฉันฝืนลืมตาขึ้นอีกครั้งช้า ๆ และมองเห็นใบหน้าของใครบางคนใกล้ ๆ เธอมีรอยยิ้มประดับบนใบหน้าเหมือนเคย

ข้างหลังพี่แก้วมีพยาบาลคนหนึ่งยืนอยู่ เธอมองหน้าฉันพร้อมเบิกตากว้าง แววตานั้นเหมือนทั้งดีใจและกังวล

“อิงเอย…หายใจลึก ๆ นะคะ” เสียงนุ่มนวลดังอยู่ข้างหู แต่มันช่างเลือนราง ราวกับอยู่ไกลแสนไกล เสียงของพี่แก้วพยายามดึงฉันออกไปจากเงามืดที่เกาะกุมตัวฉันไว้ แต่ร่างกายฉันหนักอึ้ง เหมือนฉันไม่สามารถควบคุมร่างกายตัวเองได้เลย หัวปวดหน่วงเหมือนมีอะไรบางอย่างกดทับเอาไว้ แล้วภาพหนึ่งก็แล่นเข้าหัว

ภาพของผู้ชายคนนั้น…คนที่เป็นปีศาจ

ฉันเกือบจะกรีดร้องออกมา แต่ไม่มีเสียงใดเล็ดลอด หัวใจกระตุกถี่จนเหมือนมันจะระเบิดออก ฉันหอบหายใจแรงขึ้นโดยไม่รู้ตัว มือสั่นเทาอย่างควบคุมไม่ได้ หยดน้ำตาไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ มันเจ็บ…ฉันกลัว

แล้วความมืดก็กลืนกินฉัน

“อิงเอย”

ฉันดิ่งลึกลงไป ไปยังที่ที่ไม่มีใครตามมาเจอ ไม่มีเสียงใดส่งมาถึง เหลือเพียงฉันกับปีศาจที่พร้อมจะขย้ำให้ฉันตายทั้งเป็น ฉันอยากหนี แต่ร่างกายไม่ขยับ เหมือนหลังฉันชิดกำแพง ฉันไม่มีทางหนี มันกำลังจะฆ่าฉัน

“อิง…”

ฉันได้ยินเสียงนั้นอีก ฉันพยายามควานหาที่มาของเสียง ฉันพยายามขยับตัว แต่มีบางอย่างรัดตัวฉันเอาไว้ ข้อมือกับข้อเท้าฉันเจ็บแสบ รู้สึกเหมือนเลือดกำลังไหล

“อิงเอยคะ”

ฉันพยายามตอบกลับเสียงนั้น แต่ไม่มีเสียงใดหลุดลอดออกไปให้ใครได้ยินเลย ไม่ต่างจากลมหายใจที่กำลังจะดับลง

“อิงเอย”

ฉันรวบรวมแรงทั้งหมดที่มีวิ่งเข้าหาเสียงนั้น ฉันวิ่งฝ่าความมืด แต่ฉันยังอยู่ที่นี่ มันไม่มีทางออก เสียงฝีเท้าของปีศาจดังใกล้เข้ามา ฉันรู้สึกเหมือนกำลังจะจมน้ำ เส้นทางข้างหน้าไร้แสงสว่าง

“อิงคะ”

ฉันพยายามอีกครั้งเพื่อตะเกียกตะกายออกจากความมืด ฉันไม่อยากอยู่ที่นี่ ฉันไม่อยากถูกปีศาจลากกลับไป ฉันอยากหนี

ฉันเค้นแรงเฮือกสุดท้ายเพื่อลืมตา ภาพเพดานสีขาวฉายวาบเข้ามาในดวงตาจนรู้สึกเจ็บแสบ แต่ฉันจ้องมองมันค้างเอาไว้ เพื่อไม่ให้ฉันหลับไปอีก เพื่อไม่ให้กลับลงไปอยู่ในความมืด

“อิง”

ดวงตาฉันเริ่มปรับเข้ากับแสงสว่าง จนเริ่มมองเห็นรายละเอียดตรงหน้า ฉันตื่นแล้ว ฉันไม่ได้อยู่ในความมืดอีกแล้ว ฉันพยายามกวาดสายตาไปรอบ ๆ ดวงตาขยับไปมาทั้งที่ร่างกายแข็งเกร็ง

“อิง หายใจเข้าค่ะ”

ฉันรู้ว่าฉันไม่ได้อยู่คนเดียว แต่ฉันก็ยังรู้สึกกลัว ราวกับความหวาดหวั่นที่ฝังลึกอยู่ไม่มีวันจางหายไป

“อิง พี่แก้วนะคะ พี่อยู่นี่นะอิง” เสียงพูดที่อ่อนโยนดังขึ้นข้างหู

ฉันรู้ว่าในแสงสว่าง ปีศาจไม่ได้อยู่ที่นี่ ฉันหนีออกมาได้แล้ว แต่ร่างกายเหมือนไม่เชื่อแบบนั้น เหมือนตัวฉันถูกแยกเป็นสองส่วน สมองพยายามบอกว่าฉันรอดแล้ว แต่ร่างกายกำลังตอบสนองราวกับกำลังเอาชีวิตรอด

“อิงเอยกอดตัวเองไว้นะคะ” พี่แก้วจับมือทั้งสองข้างของฉันวางลงบนอก แขนฉันกอดตัวเองไว้ทันทีเหมือนกล้ามเนื้อมีความคิดเป็นของตัวเอง

“หายใจเข้า…หายใจออก” พี่แก้วพูดช้า ๆ และขยับมือขึ้นและลงเหนืออก

ฉันพยายามทำตาม พยายามเพ่งสมาธิไปที่เสียงของพี่แก้ว

พี่แก้วยังคงขยับมือตามจังหวะการหายใจของฉันอย่างมั่นคง

“อิงเอยปลอดภัยแล้วนะคะ ไม่มีใครทำอะไรอิงได้” น้ำเสียงของเธอนุ่มและหนักแน่นพอจะกล่อมให้หัวใจที่เต้นกระหน่ำของฉันค่อย ๆ ช้าลงทีละนิด แม้ภาพของปีศาจตนนั้นจะยังคงฝังอยู่ในหัว แต่เสียงของพี่แก้วก็กลายเป็นเส้นเชือกบางเบาที่นำทางฉันให้ออกจากความมืด

ฉันกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก ความรู้สึกปวดหน่วงในหัวยังไม่หายไป ภาพความทรงจำเลวร้ายที่ไหลบ่ากลับมาเหมือนเกลียวคลื่นถาโถมใส่ฉันอย่างไร้ที่สิ้นสุด ฉันกำผ้าห่มแน่น พยายามอย่างหนักที่จะหลับตาลง เพราะกลัวว่าความมืดจะกลับมา แต่สัมผัสอุ่น ๆ ก็แตะลงบนหลังมือ พี่แก้วมองฉันด้วยสายตาอบอุ่น เธอกำลังบอกฉัน ว่าฉันไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว

“เราลองนับไปพร้อมกันนะคะ อิงหายใจเข้า พี่จะนับหนึ่ง สอง สาม แล้วอิงค่อย ๆ หายใจออกนะ” ฉันพยักหน้าช้า ๆ แทบไม่รู้ตัว

“หายใจเข้านะคะ...หนึ่ง สอง สาม” ฉันสูดลมหายใจเข้า พยายามให้ลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถึงจะยังไม่เต็มที่ เหมือนมีก้อนสะอื้นจุกอยู่ที่คอ แต่ก็พอให้ความอึดอัดในอกคลายลงเล็กน้อย

“หายใจออกค่ะ” ฉันปล่อยลมหายใจออกยาว ๆ ราวกับจะทิ้งอะไรบางอย่างออกไปกับลมหายใจนั้นด้วย

พี่แก้วให้ฉันทำแบบนี้ซ้ำไปเรื่อย ๆ เธอพูดช้า ๆ ชัดถ้อยชัดคำ ไม่เร่งรัด แต่ละจังหวะเต็มไปด้วยความอ่อนโยน เธอใช้เวลาหลายนาทีในการดึงฉันกลับมา และทุก ๆ จังหวะที่ฉันหายใจ ฉันก็เริ่มรู้สึกว่าสามารถควบคุมร่างกายตัวเองได้ทีละนิด

ฉันจะไม่เป็นไร ฉันปลอดภัย ฉันพยายามคิด แต่บางอย่างข้างในกำลังปฏิเสธ ความรู้สึกขัดแย้งกันระหว่างปัจจุบันกับอดีต ภาพความทรงจำ กับใบหน้าของพี่แก้วในปัจจุบัน สลับซ้อนกันอยู่ตรงหน้า ฉันเจ็บจนน้ำตาไหลออกมา

พี่แก้วหยุดพูด และปล่อยให้ฉันจับจังหวะการหายใจได้ด้วยตัวเอง ฉันยังหายใจเข้าและออกช้า ๆ เรื่อย ๆ

ภาพทั้งหมดยังทับซ้อนกัน ฉันหลับตาลง เพ่งสมาธิไปที่สัมผัสในปัจจุบัน ปลายนิ้วของพี่แก้ว ผ้าปูที่นอนนุ่ม ๆ กลิ่นหอมของปลอกหมอน ผ้าห่มอุ่น ๆ เสียงเครื่องปรับอากาศดังแผ่วปนกับลมหายใจ เสียงนาฬิกาแขวนผนังดังอยู่ไกล ๆ เสียงผ้าที่เสียดสีกันจากการขยับตัว

ฉันอยู่ที่นี่ ที่ซึ่งไกลจากปีศาจ...มันไม่สามารถมาถึงตัวฉันได้

ฉันหายใจเข้า รู้สึกว่าร่างกายที่แข็งเกร็งเริ่มผ่อนคลาย

พยาบาลยื่นแก้วน้ำใบหนึ่งให้พี่แก้ว เธอรับมาและส่งให้ฉัน ท่วงท่าของเธอช้าและนุ่มนวล เหมือนไม่ต้องการให้การขยับตัวของเธอทำลายสมาธิฉัน

“ดื่มน้ำหน่อยไหมคะ” เธอถาม ฉันพยักหน้า และพยายามดันตัวลุกขึ้นนั่งโดยมีพี่แก้วช่วยพยุง แต่มือฉันสั่นเกินกว่าจะถือแก้วน้ำด้วยตัวเอง พี่แก้วจึงเป็นคนช่วยเอียงแก้วให้ฉันได้ดื่มน้ำ

น้ำอุ่น ๆ ช่วยล้างความแห้งผากในลำคอ ฉันจิบน้ำช้า ๆ ค่อย ๆ กลืน ส่วนพี่แก้วก็ไม่เร่งรัด เธอยังถือแก้วน้ำเอาไว้และช่วยให้ฉันดื่มน้ำได้จนหมดแก้ว

เธอส่งแก้วน้ำที่หมดแล้วให้พยาบาล และนั่งลงข้างเตียง

พี่แก้วนั่งนิ่ง หน้าอกเธอขยับขึ้นลงพร้อมการหายใจ เธอทำให้ฉันสามารถควบคุมลมหายใจตัวเองไว้ได้

พี่แก้วไม่ได้ถามอะไรทันที ฉันรู้ว่าเธอกำลังรอให้ฉันพร้อม เธอมีรอยยิ้มน้อย ๆ แววตาเต็มไปด้วยความห่วงใยและความอบอุ่นที่ฉันรู้สึกได้ เธอไม่เคยบีบบังคับให้ฉันทำอะไรที่ฉันไม่พร้อม

“อิงเป็นยังไงบ้างคะ บอกพี่ได้ไหม” ในที่สุดเธอก็เอ่ยถาม ตอนนี้แววตาฉันกลับมาสงบนิ่ง

แม้ว่าภาพของปีศาจจะวิ่งวนอยู่ในหัว และฉันก็พยายามหนี

ไม่ได้หนีจากมัน แต่หนีให้พ้นจากความกลัวที่กำลังกัดกินหัวใจ ความกลัวที่แผดเผาอยู่ภายในและลามไปทั่วร่าง ความเจ็บปวดที่ไร้บาดแผล หัวใจที่สั่นไหวซึ่งไม่มีใครมองเห็น ทุกอย่างเหมือนกลายเป็นกรงขังที่ฉันหนีไม่พ้น

แต่ฉันรู้สึกได้ ว่าฉันยังมีตัวตน ฉันกำลังหายใจ

หัวใจของฉันอยากจะมีชีวิต…มันดิ้นอย่างสุดกำลังเพื่อหลุดพ้นจากการจองจำ

“อิงจำ…ได้” เสียงที่เปล่งออกไปแห้งผาก พี่แก้วพยักหน้าช้า ๆ เธอไม่เร่งเร้าให้ฉันพูดอะไรต่อทันที เธอแค่รอ บรรยากาศรอบตัวเชื่องช้าลง บอกให้ฉันรู้ว่าไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

“มันเจ็บ” ฉันพูดแล้วสูดหายใจเข้าลึกเพื่อกลั้นน้ำตา พี่แก้วพยักหน้า

“อิงไม่อยากเจ็บอีกแล้ว” เสียงที่เปล่งออกมาหนักแน่นกว่าที่ฉันคาดไว้ ราวกับไม่ใช่เสียงของฉัน แต่เป็นเสียงจากข้างในที่กู่ร้องออกมา

“อิงรู้ไหม…” พี่แก้วเริ่มด้วยเสียงนุ่มนวลและแผ่วเบาเหมือนกำลังปลอบประโลม และโอบอุ้มฉันไว้

“อิงมีสิทธิ์เลือกนะ” เธอพูดพร้อมรอยยิ้ม ฉันมองหน้าเธออย่างไม่เข้าใจ เธอจึงเอ่ยถาม

“ถ้าอิงเจ็บที่ต้องจดจำอดีต…อิงอยากให้มันยังอยู่ หรืออยากให้มันหายไปคะ”

คำถามของเธอเหมือนกระจกที่สะท้อนกลับเข้ามาในใจฉัน ฉันนิ่งเงียบ รู้สึกเหมือนกำลังถูกผลักเข้าไปยืนอยู่กลางทางแยก ที่แต่ละเส้นทางนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต่างกันโดยสิ้นเชิง

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองนิ่งไปนานแค่ไหน สมองเหมือนติดอยู่ในวังวนของการคิดซ้ำไปซ้ำมา จนรู้สึกเหนื่อยและหายใจไม่ทั่วท้อง

ร่างกายฉัน…มันพยายามปกป้องฉันมาตลอด มันทำให้ฉันลืม มันพาฉันหนี หนีออกจากความเจ็บปวด หนีออกจากภาพฝันร้ายที่ไล่ตาม หนีออกจากเงาของปีศาจที่กัดกินใจฉัน

หนี...เพื่อให้ฉันรอด

แต่ในขณะเดียวกัน มันก็ทิ้งบางสิ่งไว้เบื้องหลัง มันทิ้งหลุมขนาดใหญ่ไว้ในใจฉัน ทิ้งความว่างเปล่าที่กัดกินฉัน มันทำให้ฉันลอยเคว้งในโลกที่ตัวเองไม่เข้าใจ ไม่มีจุดยืน ไม่มีตัวตนหลงเหลือและฉัน...เกลียดความว่างเปล่านั้น ฉันกลัวมันพอ ๆ กับที่กลัวปีศาจในอดีต

ฉันพยายามวิ่งไล่ตามความทรงจำที่หายไป เพราะมันคือคำตอบเดียวที่จะเติมเต็มช่องว่างในใจฉันได้ ฉันคิดมาตลอด ว่าถ้าฉันได้มันคืนมา ฉันจะไม่รู้สึกหลงทางอีก

แต่ตอนนี้ ฉันเริ่มรู้แล้วว่ามันไม่ใช่แค่การได้ความทรงจำคืนมา แต่มันต้องแลกกับความเจ็บปวดที่ฉันไม่เคยรู้ว่าจะแบกรับมันไหวหรือเปล่า

ฉันลังเล ฉันอยากให้มันอยู่ แต่ฉันไม่อยากเจ็บอีกต่อไป ฉันอยากจำแต่ไม่อยากทรมาน

ฉันอยากได้มันคืน แต่ไม่อยากถูกเหนี่ยวรั้งไว้ด้วยอดีต

ไม่ว่าฉันจะเลือกหนีหรือเลือกจำ ฉันก็จะเจ็บอยู่ดี

ความเจ็บปวดไม่มีวันหายไป มันอาจจะซ่อนอยู่ หรืออาจจะกรีดร้องในหัวใจฉันไปตลอดชีวิต แต่ถ้ามันจะเจ็บอยู่แล้ว ฉันก็อยากเลือกที่จะเผชิญหน้ากับมัน เพราะอย่างน้อยฉันจะได้รู้ว่าตัวเองเป็นใคร และเกิดอะไรขึ้นกับฉันจริง ๆ

ฉันไม่อยากปล่อยให้ตัวเองล่องลอยอยู่ในความว่างเปล่าตลอดไป ความว่างเปล่าที่ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร และไม่รู้ว่าคนที่อยู่ข้างกันเสมอมา... เป็นใคร

วินาทีนั้น เสียงนุ่มทุ้มดังก้องขึ้นในหัว ราวกับประตูที่ปิดตายเปิดออกกะทันหัน โลกของฉันที่เคยมืดมัวสว่างจ้าขึ้น

น้ำตาฉันไหลนองหน้าทันทีที่นึกถึงเขา ภาพของรอยยิ้มที่ส่งมาให้ฉันแทรกผ่านความมืดเข้ามา อ้อมกอดที่ทำให้อุ่นวาบไปทั้งหัวใจ และดวงตา…ที่มองฉันเหมือนเป็นโลกทั้งใบ

ความทรงจำที่หายไปอีกส่วนที่ฉันไม่เคยพยายามจะนึกถึงถาโถมเข้ามา ระลอกแล้ว ระลอกเล่า

คนที่นั่งเงียบ ๆ อยู่ข้างกัน คนที่ไม่ได้เป็นจิตแพทย์ด้วยซ้ำ แต่กลับสามารถทำให้ฉันยิ้มและหัวเราะ รอยยิ้มของฉันที่ออกมาจากหัวใจซึ่งเคยแตกสลาย

คนที่เหวี่ยงกระทะลงพื้นเพราะโมโหแทนฉัน คนที่คอยลูบหัวปลอบประโลมตอนที่ฉันสะดุ้งตื่นเพราะฝันร้าย คนที่ชอบหาของกินอร่อย ๆ มาให้เพราะรู้ว่าฉันจะมีความสุข คนที่พาฉันไปในที่ที่ฉันอยากไป คนที่สนับสนุนและให้คำแนะนำในสิ่งที่ฉันอยากทำ

ภาพของเขาชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

ช่วงเวลาที่ได้นั่งอยู่ข้างกันท่ามกลางเสียงฝนเทกระหน่ำ สัมผัสแผ่วเบาจากปลายนิ้วที่ไล้ไปตามแนวเส้นผมตอนที่เขาหวีผมให้ เสียงลมหายใจเคล้าไปกับเสียงคลื่นทะเล กลิ่นอายของทะเลที่มีเขาอยู่ข้าง ๆ ไออุ่นจากร่างกายขณะที่รถมอเตอร์ไซค์วิ่งฝ่าสายลมเย็น ท่าทางงก ๆ เงิ่น ๆ ของเขาเวลาโดนแกล้ง แก้มป่อง ๆ กับท่าทางที่เหมือนเด็กน้อยซึ่งทำให้ฉันหัวเราะได้เสมอ

เขารู้เสมอว่าฉันชอบอะไร เขารู้ว่าฉันรู้สึกยังไงโดยที่ฉันไม่จำเป็นต้องพูด รู้ว่าฉันต้องการอะไรและทำให้โดยไม่ที่ต้องเอ่ยปากขอ แม้ในบางครั้งเขาจะมีสีหน้าเรียบเฉยเหมือนไม่รู้สึกอะไรแต่การกระทำของเขาบ่งบอกทุกสิ่ง

…เขาพยายามปกป้องฉันมาตลอด

อ้อมกอดของเขา ที่ทำให้ตัวตนของฉันดิ้นรนอยากจะออกมาจากเงามืด ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในตอนนั้น เป็นเพราะฉันเองที่พยายามจะปิดล็อกประตูไม่ให้เขาเข้ามา

มือที่ยื่นมาในความฝัน ฝ่ามือหนา ๆ ที่พร้อมจะโอบอุ้มด้วยความอบอุ่น มือช่วยดึงฉันออกจากฝันร้าย

“อิงเอยไม่ควรจำได้”

คำพูดที่ทำให้ฉันสงสัยในตัวเขา คำพูดที่ทำให้ฉันหวาดระแวง ฉันสงสัยการกระทำของเขา สงสัยว่าเขาคือคนร้ายที่ขโมยความทรงจำของฉันไป แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้ว

เขาไม่ใช่คนที่ขโมยความทรงจำฉันไป กลับกัน เขาคือคนที่เจ็บปวดแต่ไม่แสดงออกว่าเจ็บและยังคงอยู่เคียงข้างแม้ในวันที่ฉันผลักเขาออกไป…เขาคือคนที่ถูกลืม

น้ำตาฉันไหลออกมาเป็นสาย ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ฉันสะอื้นไห้

ทำไมฉันถึงลืมเขาไป ทำไมฉันถึงมีหน้าไปสงสัยในตัวเขา ช่วงเวลาที่ฉันเมินเขา ตะโกนใส่เขา เขาจะรู้สึกยังไง เขาจะเจ็บปวดแค่ไหนกัน ทำไม... ทำไมฉันถึงทำร้ายเขาได้ลง

ฉันกล้าที่จะใช้เขาเป็นเครื่องมือเพื่อเอาความทรงจำของตัวเองกลับมา ฉันเห็นแก่ตัว และทำตัวโง่เง่า ทั้งที่เขาพยายามปกป้องฉันจากความทรงจำที่เลวร้าย

แต่ทำไม...ทำไมเขาถึงยอมให้ฉันลืม ทำไมถึงไม่ยอมบอกอะไรฉันเลย ทำไมถึงต้องทำเพื่อฉันขนาดนั้น

เขาทิ้งตัวเองไป เพื่อฉัน เพื่อให้ฉันมีความสุข เพื่อให้ฉันปลอดภัย ต่อให้ฉันจะลืมเขา

ภาพของเขา เสียงของเขา ความอบอุ่นที่ส่งมอบมาให้แล่นวูบวาบอยู่ในหัวจนฉันรู้สึกเจ็บไปทั้งตัว ฉันยกมือขึ้นกุมหน้าผากตัวเองไว้ กัดฟันแน่นจนเกือบได้ยินเสียงฟันกระทบกัน

มันเจ็บ แต่ฉันไม่รู้ว่ามันเจ็บเพราะอะไร เพราะเคยลืมเขาแล้วเพิ่งจำได้หรือจริง ๆ แล้วมันคือภาพหลอนที่ฉันสร้างขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองอีก

มันอาจจะไม่ใช่ความทรงจำ มันอาจจะเป็นแค่ภาพหลอน...ฉันอาจไม่ได้รู้จักเขาจริง ๆ ภาพทั้งหมดอาจจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน แต่ฉันไม่อาจสลัดภาพเขาออกจากหัวได้เลย มันฝังอยู่ในตัวฉัน มันบีบรัดฉันจนแน่น มันดึงฉันกลับไปหาแบบเดียวกับที่ปีศาจทำ แต่พอเป็นเขา มันต่าง เพราะความทรงจำที่มีเขาอยู่ สว่างจ้าราวกับแสงแดดอุ่นที่โอบกอดฉันไว้อย่างทะนุถนอม

ฉันอยากรู้ความจริง แต่เหมือนร่างกายอยากจะปฏิเสธทุกความจริงนั้น เสียงในหัวขัดแย้งกันเอง เหมือนเป็นความรู้สึกของคนสองคนรวมอยู่ในตัวฉัน ฉันสับสน ไม่รู้ว่าตัวเองกำลังรู้สึกอะไรอยู่กันแน่ ไม่รู้ว่าฉันต้องการอะไร ทั้งจากปีศาจ...และจากเขา

ฉันสะอื้นจนตัวโยน พี่แก้วลูบไหล่แผ่วเบาเพื่อปลอบใจ แต่ฉันไม่รับรู้ถึงสัมผัสอ่อนโยนนั้น ฉันมองเห็นเพียงภาพของเขา เรื่องราวของเรา บ้านที่เราอยู่

บ้าน...บ้านที่เป็นแค่ห้องเช่าเล็ก ๆ ที่อบอวลด้วยความสุข

แต่วันนั้น วันที่ฉันป่วย วันที่เขาไปทำงานและบอกให้ฉันนอนพักโดยกำชับไว้ว่าห้ามลุกขึ้นมาเขียนนิยายหรือทำอะไรหักโหม

ฉันได้ยินเสียงเขา เสียงดุที่เต็มไปด้วยความห่วงใย มันเด่นชัดอยู่ในหัวชัดจนฉันไม่อาจปฏิเสธว่าเสียงนั้นทำให้ใจฉันเป็นสุข

แต่วันนั้น...เป็นวันที่มีคนแปลกหน้าบุกเข้ามา

ภาพนั้นพร่าเลือน และหายไปอย่างรวดเร็ว ราวกับทุกภาพถูกฉีกออกจากกันในพริบตาแล้วภาพในหัวก็มืดดับ เหมือนแสงเทียนที่ถูกลมพัดแรง

สิ่งที่หลงเหลือคือความรู้สึกเย็นยะเยือกที่ไหลซึมเข้ามาในอก ราวกับเลือดในตัวหยุดเคลื่อนไหว ฉันมองไม่เห็นอะไรเลย ฉันจมอยู่ในความมืด แล้วฉันก็...ข้ามเวลา

แต่ฉันมาที่นี่ได้ยังไง

คำถามนี้แล่นวูบเข้ามาในหัวโดยไม่ทันตั้งตัว ความสงสัยก่อตัวขึ้นเหมือนหมอกบางที่ เคลื่อนเข้าปกคลุมตัวฉันช้า ๆ

ตอนนั้นฉันไม่ได้อยู่กรุงเทพ บ้านหลังนั้นที่ฉันอยู่ ก่อนความมืดจะเข้าครอบงำ มันไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ที่กรุงเทพฯ แต่เป็นที่ซึ่งอยู่ห่างไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตร

ฉันขมวดคิ้วแน่น พยายามทบทวนช่วงเวลาในหัว ฉันพยายามหาจุดเชื่อมต่อ พยายามจะต่อเส้นเรื่องในอดีตให้บรรจบกัน

วันนั้นที่มีคนบุกเข้าบ้านคือช่วงก่อนปีใหม่ ฉันจำได้แม่นว่าฉันขอลาป่วยในช่วงที่ลูกค้ากำลังเนืองแน่น

แต่วันที่ฉันตื่นมาเจอพี่แก้ว วันที่ตื่นมาและพบว่าความทรงจำหายไป...มันคือช่วงเดือนกันยายน

แล้วช่วงเวลาหลายเดือนที่หายไป ฉันไปอยู่ไหน

ฉันกะพริบตาถี่ ๆ ขณะพยายามนึกถึงช่วงเวลานั้น พยายามขุด พยายามค้นหาอะไรสักอย่างที่อาจซุกซ่อนอยู่ในความมืดที่ว่างเปล่านั้น

ฉันจำไม่ได้ ฉันไม่เห็นอะไรเลย ราวกับมีประตูอีกบานที่ยังปิดล็อกอยู่ และฉันเข้าไปไม่ถึง น้ำตาที่รินไหลเหมือนหยุดชะงักไป มีเพียงความสงสัยปะทุขึ้นแทนที่ ความสับสนแทรกตัวผ่านความเศร้า แทรกผ่านความเจ็บปวด แต่มันเต็มไปด้วยความกลัว

“ฉันมาอยู่ที่นี่ได้ยังไง” ฉันพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองพี่แก้ว

“อิงมาอยู่กรุงเทพได้ยังไงคะ...อิงจำได้ว่าอิงไม่ได้อยู่ที่นี่” เสียงพูดของฉันอู้อี้ ฉันพูดรัวออกมาโดยไม่รู้ตัว

พี่แก้วยิ้มให้อย่างอ่อนโยนก่อนจะไขข้อสงสัยให้ฉันโดยไม่มีความลังเล

“โรงพยาบาลทางนั้นส่งตัวอิงมาที่นี่ค่ะ เพราะอิงมีภาวะไม่ตอบสนองทางนั้นไม่มีจิตแพทย์ประจำ แต่อาการของอิงต้องดูแลอย่างใกล้ชิด อิงเลยจำเป็นต้องมาที่นี่ค่ะ”

ฉันนิ่งไปครู่หนึ่ง เหมือนหัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ

เธอตอบฉันได้...ฉันสามารถรู้เรื่องนี้ได้ เธอไม่คิดจะปิดบังฉันเลย ฉันค่อย ๆ ถามต่อ ทั้งที่เสียงสั่นเครือ

“พี่หมายถึง…อิงมาอยู่ที่นี่…ตั้งนานแล้วเหรอคะ” ฉันกะพริบตาถี่ ๆ ไล่หยาดน้ำตาที่เริ่มค้างอยู่ให้ไหลร่วงลงมา

“ใช่ค่ะ อิงเข้ามาตอนเดือนธันวาคม” พี่แก้วตอบช้า ๆ น้ำเสียงอ่อนโยนเหมือนพยายามพยุงฉันไว้ด้วยคำพูด

“แต่อิง…จำตอนนั้นไม่ได้เลยนะคะ หรือว่า…ความทรงจำส่วนนั้น…มันยังไม่กลับมา” ฉันพึมพำพลางปาดน้ำตาออกจากแก้ม พี่แก้วยื่นทิชชูให้ฉันรับมาเช็ดเบา ๆ มือฉันสั่นจนต้องกำทิชชูแน่นกว่าเดิม

ความรู้สึกเหมือนก้อนแข็ง ๆ จุกอยู่กลางอก มันไม่ใช่แค่ความเศร้า แต่มันคือ…ความรู้สึกแปลกแยกกับชีวิตตัวเอง เหมือนตอนที่จำอะไรไม่ได้ เหมือนตอนที่ความว่างเปล่ากลืนกินฉัน

“เป็นไปได้ค่ะ” พี่แก้วพูดเสียงนุ่ม

“หรือ…ก็เป็นไปได้เหมือนกันว่า ในช่วงนั้น สมองของอิงอาจปิดกั้นทุกอย่าง มันไม่ได้บันทึกหรือจดจำสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะมันเป็นช่วงที่อิงไม่สามารถรับรู้อะไรได้เลย”

“หมายความว่า…สมองอิง…ไม่ได้บันทึกมันไว้เลยเหรอคะ” ฉันถามเสียงเบาจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์

“ค่ะ…ถ้าช่วงเวลานั้นไม่ถูกบันทึก มันก็จะ…ว่างเปล่า” พี่แก้วค่อย ๆ อธิบาย เธอหยุดนิ่งเล็กน้อยเหมือนกำลังรอดูปฏิกิริยาฉัน

ฉันเริ่มหายใจเร็วขึ้น รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะหลุดออกจากร่างกาย ทำไมมันเหมือนฉันเป็นคนนอกในชีวิตของตัวเองแบบนี้ มันเหมือนตอนนั้นเลย ตอนที่ฉันตื่นขึ้นพร้อมอาการสูญเสียความทรงจำ…ความทรงจำของฉันยังหลงเหลือช่องว่าง

“แล้ว…แล้วมันจะกลับมาได้มั้ยคะ” เสียงฉันสั่นมากขึ้น แม้จะพยายามเกร็งตัวเพื่อพูดให้ชัด

“บางส่วนอาจกลับมาได้ค่ะ บางส่วนอาจจะไม่” พี่แก้วยังคงพูดอย่างระมัดระวัง

“เราจะค่อย ๆ คุยกันเท่าที่อิงไหวนะ ไม่ต้องรีบเข้าใจมันตอนนี้ก็ได้ค่ะ ไม่ต้องฝืนนะ” ฉันพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว เหมือนยอมรับ แต่ข้างในยังปฏิเสธ พี่แก้วยิ้มให้อีกครั้ง

“ถ้าอิงพร้อม พี่จะเล่าให้ฟังนะคะ” เธอเว้นจังหวะ รอให้ฉันตัดสินใจ

ฉันพยักหน้าเบา ๆ

“แต่ตอนนี้…พี่ว่าเราไปนั่งที่โซฟากันดีกว่านะคะ จะได้สบายขึ้น” พี่แก้วบอกก่อนจะลุกขึ้นยืน

ฉันพยายามดันตัวเองออกจากเตียง แต่ทันทีที่เท้าแตะพื้น…ขาฉันทรุดฮวบ เหมือนขาไม่มีแรงจะรับน้ำหนัก โชคดีที่พี่แก้วคว้าตัวฉันไว้ได้ทัน

“ไม่ต้องรีบนะคะ ค่อย ๆ ยืนค่ะ”

ฉันพยายามยืนตรง แต่ขามันสั่นไม่หยุด ราวกับร่างกายกับหัวใจไม่ทำงานร่วมกันเลย สุดท้าย พี่แก้วจึงค่อย ๆ พยุงฉันไปนั่งที่โซฟา

“อิงนอนอยู่บนเตียงนานเลยค่ะ กล้ามเนื้อเลยอาจอ่อนแรงนิดหน่อย เดี๋ยวก็ค่อย ๆ กลับมาเป็นปกติค่ะ ลองขยับแขนขาดูนะคะ”

ฉันก้มหน้ามองมือตัวเองที่สั่นเบา ๆ ทั้งที่พยายามเกร็งให้มันนิ่ง พี่แก้วหันไปพยักหน้าให้พยาบาลที่ยืนอยู่เงียบ ๆ ในห้อง พยาบาลเดินออกไป เหลือแค่ฉันกับพี่แก้วในห้อง

“ตอนที่อิงไม่ตอบสนอง…” พี่แก้วพูดเบา ๆ

“พี่ขออนุญาตใช้คำที่เราเคยคุยกันนะคะ พี่จะเรียกมันว่า *ภาวะตุ๊กตา* ได้ไหมคะ” ฉันพยักหน้ารับ

“พี่เคยพูดคำนี้ค่ะ” ฉันพูด ฉันรู้สึกคุ้นเคยกับคำนี้

“อิงจำได้ด้วย เก่งมากเลยค่ะ” พี่แก้วยิ้ม ฉันรับคำชมเธออย่างเงียบ ๆ หัวใจรู้สึกอบอุ่นขึ้นนิดหน่อย

“ตอนนั้น…อิงเป็นตุ๊กตาค่ะ” พี่แก้วเริ่มเล่าให้ฉันฟัง ช้า ๆ ชัดเจน ไม่เร่ง เธอเล่าถึงอาการของฉัน การเดินทางมาที่กรุงเทพฯ การดูแลรักษาตลอดช่วงที่ผ่านมา เธอเล่าอย่างละเอียด แต่เว้นช่วงให้ฉันพยักหน้า ให้ฉันได้หายใจ ให้ฉันได้เข้าใจ

ฉันนั่งฟังเงียบ ๆ ไม่พูดแทรก เหมือนคนที่ฟังเรื่องของใครก็ไม่รู้ ที่บังเอิญเป็นชีวิตตัวเอง

“…แล้วอิงก็ตื่นขึ้นมา พร้อมภาวะสูญเสียความทรงจำค่ะ” เธอสรุปก่อนจะหยิบขวดน้ำขึ้นมาดื่ม

ฉันมองมือที่กุมกันอยู่บนตัก มันยังคงสั่น

“งั้น…ระหว่างที่อิงเป็นตุ๊กตา…ก็เหมือนอิงหลับอยู่…ใช่มั้ยคะ” ฉันถามเสียงเบา ดวงตาเริ่มร้อนผ่าวอีกครั้ง

“ค่ะ…เหมือนหลับ” พี่แก้วยิ้มบาง ๆ

“แต่มันไม่ใช่การหลับที่พักผ่อนนะคะ มันเป็นการที่สมองแค่ปิดรับโลกภายนอกเท่านั้น”

“แล้ว…มันจะส่งผลอะไรกับอิงมั้ยคะ” ฉันก้มหน้ามองมือตัวเองอีกครั้ง พยายามบังคับให้หยุดสั่น แต่เหมือนยิ่งพยายาม มันก็ยิ่งสั่น

พี่แก้วนั่งนิ่งครู่หนึ่ง ฉันสูดหายใจเข้าลึก และเงยหน้าขึ้นสบตาเธอ

“งั้นพอได้รู้แบบนี้ อิงรู้สึกยังไงคะ รู้สึกขาดหายไหม รู้สึกเจ็บหรือเปล่า” เธอถามกลับ โดยยังคงน้ำเสียงอ่อนโยนเอาไว้

ฉันหลุบตามองต่ำ พลางสำรวจจิตใจตัวเอง

มันแปลกดี…ทั้งที่ก่อนหน้านี้ ฉันกลัวความว่างเปล่าที่มันหลงเหลืออยู่ในหัวใจเหลือเกิน แต่พอได้ฟังเรื่องราวที่พี่แก้วเล่า ฉันกลับไม่รู้สึกว่ามันเจ็บ ไม่รู้สึกว่ามันเป็นช่องโหว่ที่กัดกินจิตใจฉันเหมือนตอนที่ฉันนึกถึงใบหน้าของปีศาจ

มันเหมือนกับการลืมอะไรบางอย่างที่ไม่ได้สำคัญมาก เหมือนความทรงจำทั่วไปที่คนเรามักหลงลืมเมื่อเวลาผ่านไป…ฉันแค่รู้สึกเสียดายที่ฉันจำมันไม่ได้ แต่ฉันไม่รู้สึกว่าฉันต้องการมัน ไม่ได้รู้สึกขาด ไม่ได้รู้สึกว่างเปล่า

เป็นความรู้สึกที่ต่างจากการสูญเสียความทรงจำที่ฉันเคยมี

“ไม่เจ็บค่ะ” ฉันเงยหน้าขึ้นตอบในที่สุด พี่แก้วยิ้มกว้างขึ้นเหมือนรู้สึกโล่งใจ แต่เธอไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เธอถามต่ออย่างระมัดระวัง

“แล้วตอนที่อิงฟังพี่เล่า อิงยังนึกถึงเรื่องน่ากลัวอยู่ไหมคะ”

ฉันชะงักไป ใบหน้าของปีศาจปรากฏขึ้นมาในหัว มันยังอยู่ตรงนั้น ยังติดอยู่ในใจฉันไม่ไปไหน มือของฉันเริ่มสั่นเบา ๆ จนต้องรีบประสานมือเข้าหากันเพื่อไม่ให้มันสั่นแรงไปกว่านี้

แต่ฉันก็เริ่มสงสัย…ถ้าฉันกลัวทุกครั้งที่นึกถึงมัน แล้วถ้าวันหนึ่งฉันไม่ได้นึกถึงมันเลยล่ะ หรือถ้าวันหนึ่ง ฉันนึกถึงมันได้เหมือนกัน แต่ไม่รู้สึกอะไรกับมันอีก…แค่รับรู้ว่ามันเป็นอดีต…ที่ไม่มีผลอะไรกับตอนนี้

ตอนที่พี่แก้วเล่าว่าฉันฝันร้ายบ่อยแค่ไหนระหว่างที่เป็นตุ๊กตา ฉันรู้ว่าฝันนั้นคืออะไร…ปีศาจตัวเดิมที่ยังวนเวียนอยู่ในหัว ในร่างกาย และในจิตใจ

ของฉัน แต่ถ้าฉันปล่อยให้มันจางลงปล่อยให้มันกลายเป็นแค่ภาพพร่าเลือน...ฉันจะยังกลัวอยู่ไหม

"นึกถึงค่ะ" ฉันตอบ

"แล้วกลัวอยู่ไหมคะ" พี่แก้วถามกลับทันที แต่เธอไม่เร่ง ไม่กดดัน น้ำเสียงของเธอยังคงเหมือนเดิม อ่อนโยนและมั่นคง

"กลัวค่ะ" ฉันตอบตามตรง น้ำเสียงของฉันกลับหนักแน่นกว่าที่คิด ทั้งที่ใจยังไม่มั่นคง ทั้งที่มือยังไม่หยุดสั่น มันคงเป็นเศษเสี้ยวของความเข้มแข็งที่ฉันเองก็ไม่รู้ว่ามีอยู่

พี่แก้วพยักหน้าเบา ๆ อย่างเข้าใจ

"กลัวได้ค่ะ อิงมีสิทธิ์ที่จะกลัวค่ะ เพราะเรื่องนั้นทำให้อิงเจ็บปวดจริง ๆ" เธอพูดด้วยน้ำเสียงจริงใจ

"แต่รู้ไหมคะ...เวลาที่อิงเลือกจะไม่ให้อดีตมาควบคุมอิง อิงกำลังบอกกับตัวเองว่า ตอนนี้ฉันปลอดภัยแล้ว" ฉันเงียบไป มองมือที่ยังสั่นเล็กน้อยก่อนจะพูดขึ้น

"แต่ถ้าอิงไม่สนใจมัน...อิงก็ไม่กลัวค่ะ" ฉันเงยหน้าขึ้นสบตาเธอ พี่แก้วยิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง

"นั่นแหละค่ะ...นั่นแหละค่ะที่พี่อยากให้อิงรู้สึก อิงไม่ต้องไล่ความกลัวออกไปก็ได้ค่ะ แค่ให้อิงรู้ว่าอิงเลือกได้...จะมองมัน หรือจะวางมันไว้ข้าง ๆ ก็ได้เสมอค่ะ" ฉันรับรู้ได้ว่าพี่แก้วกำลังดีใจ เธอคงเฝ้าดูฉันผ่านวันที่เลวร้ายมานาน เธอคงเหนื่อยกับการต้องพยายามดึงฉันกลับมาในโลกใบนี้ ทั้งที่เธอเองก็ต้องดูแลตัวเองด้วยเหมือนกัน

“ขอบคุณนะคะพี่แก้ว” ฉันพูด พร้อมกับรอยยิ้มที่ฉันคิดว่าหายไปจากฉันเนิ่นนาน รอยยิ้มที่ฉันไม่ต้องฝืน ไม่ต้องบังคับ พี่แก้วยิ้มตอบทันที รอยยิ้มที่อบอุ่นและจริงใจ ถ้าเราใกล้กันกว่านี้ ฉันรู้ว่าเธอคงจะเอื้อมมือมาวางบนไหล่ฉันเบา ๆ เหมือนที่เธอเคยทำ

พี่แก้วเงียบไปสักพัก ปล่อยให้ฉันนั่งอยู่กับรอยยิ้มของตัวเอง ก่อนเธอจะพูดขึ้นเบา ๆ

“อิงคะ…ถ้าตอนนี้อิงรู้สึกโอเค พี่ขอชวนอิงลองทำอะไรบางอย่างด้วยกันได้ไหมคะ” น้ำเสียงของเธอเหมือนเดิม อ่อนโยน ไม่เร่งรีบ

ฉันลังเลนิดหน่อย แต่ฉันมั่นใจว่าฉันจะไม่เป็นไร ทุกอย่างปลอดภัย ฉันพยักหน้าให้พี่แก้ว พี่แก้วพยักหน้ารับและเธอก็สูดหายใจเข้าลึก ฉันทำตามโดยไม่รู้ตัว แล้วเธอก็เริ่ม

“พี่อยากให้อิงลองมองดูเรื่องที่อิงกลัว…แค่ลองดูจากที่ไกล ๆ นะคะ อิงไม่ต้องเข้าไปในเหตุการณ์ แค่ให้มันอยู่ตรงนั้นไกล ๆ พอค่ะ ถ้าเมื่อไหร่ที่รู้สึกไม่ไหว อิงบอกพี่ได้ทันทีเลย เราจะหยุดทันที ไม่ต้องฝืนเลยนะคะ”

“ค่ะ” ฉันตอบเบา ๆ

“งั้นลองหลับตาเบา ๆ นะคะ หลับตาอย่างผ่อนคลาย ไม่ต้องปิดตาสนิทก็ได้ค่ะ แค่ให้รู้ว่าตอนนี้อิงนั่งอยู่ในห้องนี้ อยู่กับพี่ค่ะ อิงวางมือลงบนเก้าอี้ เท้าวางอยู่บนพื้น อากาศรอบ ๆ ปลอดภัย ทุกอย่างอยู่ในการควบคุมของอิงค่ะ”

ฉันกดฝ่ามือลงกับเก้าอี้ หายใจเข้าออกช้า ๆ เนื้อผ้าเรียบลื่น เสียงเครื่องปรับอากาศกับเสียงนาฬิกาแขวนผนังตรึงฉันไว้กับปัจจุบัน ฉันบอกตัวเองในใจซ้ำ ๆ ว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่นี่

“ลองนึกถึงปีศาจตัวนั้นดูค่ะ ให้มันอยู่ไกล ๆ…อยู่ที่เดิม ไม่เข้ามาใกล้ค่ะ อิงแค่ดูมันจากที่ไกล ๆ ก็พอ”

ภาพของมันโผล่ขึ้นมาในหัวทันที ฉันเริ่มรู้สึกถึงแรงบีบในอก…แล้วมันก็เริ่มขยาย รุนแรงขึ้นเร็วกว่าที่คิด ลมหายใจเริ่มติดขัด มือที่วางอยู่เริ่มสั่น

“อิงคะ อิงยังควบคุมได้นะคะ มือของอิงยังแตะอยู่ที่เก้าอี้ อิงลองกดให้แน่นขึ้น หายใจลึก ๆ ช้า ๆ ค่ะ”

ฉันพยายามหายใจเข้าออก…แต่ลมหายใจมันติดขัดขึ้นเรื่อย ๆ ภาพปีศาจใกล้เข้ามาเองโดยที่ฉันไม่ได้ตั้งใจ ฉันพยายามผลักมันออกไป แต่ยิ่งผลักมันยิ่งชัดขึ้น ราวกับมันฝังแน่นอยู่ในหัวของฉันแล้ว

“พี่…พี่แก้ว…มันใกล้…มัน…มันเข้ามาใกล้ค่ะ” ฉันพูดเสียงสั่น น้ำตาเริ่มไหลออกมาเอง

“โอเคค่ะ ไม่เป็นไรเลย อิงบอกพี่แล้วเนอะ เราหยุดได้เลยค่ะ อิงลืมตาขึ้นมาได้ค่ะ อิงมองมาที่พี่นะ” เสียงของพี่แก้วยังคงนุ่มนวลและมั่นคง

ฉันลืมตาขึ้นมองไปที่เธอ พยายามหายใจแต่ยังคงหอบอยู่ พี่แก้ววางมือไว้บนหน้าอกตัวเอง

“อิงลองวางมือบนหน้าอกเหมือนพี่ค่ะ รับรู้ลมหายใจเข้าออกของตัวเองค่ะ ช้า ๆ ค่ะ” ฉันทำตาม

“ดีมากค่ะ อิงยังอยู่ที่นี่กับพี่นะคะ ห้องนี้ปลอดภัยค่ะ ไม่มีอะไรอันตราย อิงทำได้ดีมากแล้วค่ะ”

ฉันเริ่มหายใจได้สม่ำเสมอขึ้น แต่ใจยังคงเต้นแรง น้ำตายังซึมอยู่

“พี่ขอโทษนะคะที่มันหนักเกินไป แต่พี่อยากให้อิงรู้ว่าอิงไม่ต้องฝืนเลยค่ะ พี่ดีใจมากที่อิงกล้าหยุดเมื่อรู้ว่ามันเริ่มเกินขีดที่อิงไหว”

ฉันกำมือแน่น พยายามกลั้นสะอื้น แต่สุดท้ายก็พูดออกมาเบา ๆ

“พี่แก้ว…ขอ…ขอลองอีกครั้งได้ไหมคะ…”

พี่แก้วนิ่งไปครู่หนึ่ง เหมือนกำลังประเมินว่าฉันไหวจริง ๆ หรือกำลังดันทุรัง แต่สุดท้ายเธอก็ยิ้มบาง ๆ ออกมา

“พี่ชื่นชมนะคะ ที่อิงอยากลองอีกครั้ง แต่ว่าวันนี้เราพักก่อนนะคะ ให้ใจเราได้พักค่ะ เราไม่ได้รีบไปไหน พี่อยากให้อิงได้เตรียมใจตัวเองก่อน แล้วครั้งหน้าเราค่อยลองกันใหม่อีกที ในจังหวะที่อิงพร้อมจริง ๆ ค่ะ”

ฉันพยักหน้าทั้งน้ำตา แต่ลึก ๆ ฉันรู้สึกขอบคุณที่เธอไม่ได้ปล่อยให้ฉันฝืนตัวเองจนเจ็บซ้ำ

พี่แก้วส่งยิ้มให้ฉันอย่างอ่อนโยน

“อิงเก่งมากแล้วค่ะ เก่งมากจริง ๆ ที่กล้าบอกพี่ ที่กล้าขอทำอีกครั้ง แค่นั้นก็เก่งมาก ๆ แล้วค่ะ” ฉันพยายามยิ้มตอบ น้ำเสียงของเธอทำให้ใจที่สั่นไหวเริ่มนิ่งขึ้นทีละนิด

พี่แก้วเงียบไปสักพัก ปล่อยให้ฉันหายใจจนจังหวะเริ่มกลับมาเป็นปกติ เธอไม่ได้ถามอะไรทันที แต่ยังคงนั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อให้ฉันรับรู้ว่าเธอไม่ได้จากไปไหน

“พี่ภูมิใจในตัวอิงมาก ๆ นะคะ ที่อิงพยายามขนาดนี้ แต่เราคงต้องหยุดตรงนี้ก่อนนะคะ พี่ไม่อยากให้อิงฝืนจนเกินไป” พี่แก้วพูดด้วยเสียงนุ่มนวล

ฉันพยักหน้าเบา ๆ แม้ว่าจะยังรู้สึกผิดอยู่ลึก ๆ ที่ไม่สามารถทำมันให้สำเร็จ แต่พี่แก้วก็พูดขึ้น

“งั้นถ้าพี่ชวนอิงทำอีกแบบหนึ่งดีไหมคะ หลังเราเผชิญกับความทรงจำที่เจ็บปวด พี่อยากให้อิงลองมองหาความทรงจำที่ทำให้อิงรู้สึกดีบ้าง จะเป็น

อะไรก็ได้เลยค่ะ เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ทำให้อิงมีความสุข” น้ำเสียงของพี่แก้วไม่มีการบังคับให้ต้องทำ

ฉันเงยหน้าขึ้นมองเธอ เธอจึงพูดต่อ

“อาจจะเป็นภาพที่อิงเพิ่งนึกออก หรือเป็นสิ่งที่ช่วยให้อิงรู้สึกสบายใจ รู้สึกปลอดภัย จะเป็นคน สิ่งของ สถานที่ หรืออะไรก็ได้เลยค่ะ” สิ้นเสียงพี่แก้ว ฉันก็หลับตาลงอีกครั้ง

คราวนี้ภาพของเขาปรากฏขึ้น ชัดเจนกว่าครั้งไหน ๆ

ภาพที่สว่าง และรู้สึกอุ่นราวกับนั่งอยู่ท่ามกลางแสงแดดอ่อนยามเย็น แสงจากท้องฟ้าที่เปลี่ยนสีไปกำลังละลายความเย็นยะเยือกออกจากใจฉัน

เสียงคลื่นทะเลดังคลอสลับกับเสียงใบไม้ไหวเบา ๆ ตามลม ราวกับฉันกำลังนั่งอยู่บนผืนทราย ละอองทรายเกาะที่ปลายเท้า ขณะที่ฉันเหม่อมองใบหน้าด้านข้างของเขา

เขานั่งเงียบ ๆ เท้าคางกับหัวเข่าและมองไปที่ผืนน้ำ บรรยากาศสงบนิ่ง แต่ไม่รู้สึกอ้างว้าง เหมือนกำลังถูกโอบกอดในความเงียบ ในสถานที่ที่ปลอดภัย

ฉันรู้สึกว่าตัวเองกำลังหายใจ เท้ายังแตะพื้น ฉันไม่ได้หลุดลอยไปไหน

ฉันลูบโซฟาที่นั่งอยู่เบา ๆ เนื้อผ้าเรียบลื่นให้ความรู้สึกคล้ายผิวกายที่อบอุ่นและคุ้นเคย ความรู้สึกนั้นช่วยยึดโยงฉันไว้กับปัจจุบัน ขณะเดียวกันก็ทำให้ฉันปล่อยใจให้ไหลไปกับความทรงจำ

ฉันกำลังประกอบทุกอย่างให้เป็นรูปเป็นร่าง เหมือนกำลังค่อย ๆ เก็บเศษหน้ากระดาษที่ฉีกขาดมาร้อยเรียงใหม่

ฉันเริ่มจากภาพของกระทะถูกเหวี่ยงลงกระแทกพื้น

หนังสือที่เขาให้ยืม ซึ่งเป็นเล่มเดียวกันกับที่เขาเพิ่งซื้อให้ฉัน ฉันเคยอ่านมันมาแล้วสินะ

ภาพของเราที่นั่งเล่นเกมด้วยกับท่ามกลางเสียงฝน ค้างคาวสองตัวบินเคียงกันไปเคล้าคลอกับเสียงหัวเราะของเรา

ตอนที่ฉันนั่งซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์และฮัมเพลงเบา ๆ ไปพร้อมกับสายลม

วันที่เขาสารภาพ...ฉันคิดข้ามตอนที่ฉันเล่าเรื่องราวของตัวเองให้เขาฟังไป ฉันไม่อยากปล่อยให้ปีศาจเข้ามามีบทบาทในเรื่องนี้

ภาพตอนที่เขาทำอาหารโดยมีฉันยืนมองอยู่ห่าง ๆ ฉันรู้แล้วว่าทำไมฉันถึงรู้สึกคุ้นเคยกับแผ่นหลังของเขาที่ยืนอยู่หน้าเตามากขนาดนี้...เพราะมันเป็นภาพที่ฉันเคยเห็นอยู่แทบทุกวัน

ตอนที่เขาสอนฉันขี่มอเตอร์ไซค์และช่วยประคองทั้งฉันและรถให้เคลื่อนไปข้างหน้าพร้อมกัน ตอนที่เขานั่งอ่านหนังสือขณะที่ฉันนั่งเขียนนิยาย ตอนที่ฉันเรียกชื่อเขาและได้ยินเสียงขานรับ

เขาไม่เคยปล่อยให้ฉันโดดเดี่ยว ไม่ปล่อยให้จมดิ่งอยู่ในความมืด เขาปลุกฉันจากฝันร้าย ช่วยดึงฉันให้ขึ้นมาหายใจ

ความทรงจำที่เป็นเรื่องราวของเราไหลบ่าเข้ามา ฉันควบคุมสมาธิเพื่อมองมันช้า ๆ ไม่รีบร้อน ไม่ปล่อยให้มันเข้ามาเร็วเกินไป แต่ค่อย ๆ ให้ทุกอย่างเริ่มชัดเจนขึ้นในจังหวะของมัน ฉันปล่อยให้ตัวเองได้ซึมซับมันไว้ทั้งหมด ไม่คิดจะถอยหนีอีกแล้ว

ฉันไม่รู้ว่าฉันนั่งหลับตาอยู่นานแค่ไหน หรือยิ้มออกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ พอลืมตาขึ้น พี่แก้วยังนั่งอยู่ตรงหน้า เธอยิ้มกว้าง เหมือนรอยยิ้มของฉันในตอนนี้

“เป็นเรื่องที่ดีมากแน่เลย” พี่แก้วพึมพำเบา ๆ ขณะที่ฉันยังรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ค้างอยู่ในอก

“ค่ะ” ฉันกระซิบตอบ

ฉันนึกถึงตอนที่ฉันไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเขา ความเจ็บปวดแล่นปลาบในหัวใจ แต่ฉันโอบรับมันไว้พร้อมรอยยิ้ม

ภาพบรรยากาศในตลาดที่วุ่นวายลอยเข้ามาในหัว มือหนาที่ประคองข้อมือฉันไว้และสวมสร้อยข้อมือให้...สร้อยข้อมือหินสีเขียวที่ช่วยให้ฉันรู้สึกผ่อนคลายหลังจากฝันร้าย

“อ๊ะ...สร้อยข้อมือ” ฉันอุทานเบา ๆ พี่แก้วเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ฉันจึงอธิบาย

“มีสร้อยข้อมือเส้นหนึ่งที่อิงรู้สึกว่ามันเหมือนเครื่องรางค่ะ” ฉันก้มมองมือตัวเอง

ฉันจำได้ว่าฉันไม่ได้สวมมันไว้ ตอนที่เขาพาฉันกลับไปที่บ้านหลังนั้น แต่ตอนนี้มันสวมอยู่ที่ข้อมือ

“เส้นนี่ใช่ไหมคะ...พี่ชายอิงเป็นคนเอามาใส่ให้ค่ะ ตอนนั้นอิงกำลังผวา เขาเลยเอามาใส่ไว้ แล้วอิงก็สงบลงจริง ๆ มันคงเป็นเครื่องรางที่ดีเลยนะคะ” พี่แก้วไขข้อสงสัยให้โดยที่ฉันไม่ได้เอ่ยถาม

พี่ชาย...ฉันเรียกเขาแบบนั้นตอนที่ไม่รู้อะไรเลย พอมานึกได้เอาตอนนี้ก็รู้สึกจั๊กจี้ในใจนิด ๆ อยู่เหมือนกัน

ฉันลูบสร้อยข้อมือแผ่วเบา หินสีเขียวอ่อนให้ความรู้สึกอบอุ่นอย่างอธิบายไม่ได้ เหมือนมันมีพลังงานส่งมาถึง...คล้ายกับความห่วงใย

พี่แก้วส่งยิ้มมาให้ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลเหมือนเดิม

“วันนี้อิงทำได้ดีมากเลยค่ะ แต่พี่อยากให้อิงระวังนิดหน่อยนะ พี่ยังไม่อยากให้อิงนึกถึงเรื่องร้าย ๆ ด้วยตัวเองค่ะ” ฉันพยักหน้ารับ เพราะเข้าใจดีว่ามันอาจจะแย่กับตัวฉันเอง

“แต่ถ้าอิงเผลอนึกถึง หรือมีอะไรที่ทำให้อิงกลัว พี่ไม่อยากให้อิงฝืนอยู่กับมันนะคะ” เธอเว้นจังหวะขณะที่สบตาฉันอย่างจริงจัง

“เพราะบางครั้งความทรงจำที่เจ็บปวดมันอาจดูไม่รุนแรง แต่ความจริงมันอาจทำให้เราทนไม่ไหวโดยไม่รู้ตัวเลยก็ได้ค่ะ พี่อยากให้อิงอยู่กับคนที่อิงไว้ใจ หรือถ้าเกิดอะไรขึ้น อิงสามารถโทรหาพี่ได้เสมอเลยค่ะ อิงมีเบอร์โทรศัพท์พี่อยู่ใช่ไหมคะ” เธอถามยิ้ม ๆ

“มีค่ะ” ฉันยิ้มน้อย ๆ กลับไป

“ดีเลยค่ะ หลังจากนี้ เราจะช่วยกัน ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปนะคะ”

ฉันพยักหน้ารับช้า ๆ แต่หนักแน่น พี่แก้วยิ้มให้และค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน

“ตอนนี้คุณแม่นั่งรออยู่ที่หน้าห้อง อิงพร้อมจะไปเจอคุณแม่ไหมคะ” เธอถาม

“ค่ะ” ฉันตอบกลับก่อนจะลุกขึ้นยืนตาม แต่ฉันนึกอะไรบางอย่างออก

“พี่แก้วคะ” ฉันเอ่ยปากเรียกเธอไว้

“ค่ะน้องอิง” เธอตอบรับ

“อิงอยากคุยกับแม่ แต่ว่า...พี่แก้วอยู่ด้วยก่อนได้ไหมคะ” ฉันถามเสียงเบา เพราะกลัวว่ามันจะเป็นการรบกวนเวลาของเธอมากเกินไป แต่เรื่องที่ฉัน

อยากคุยกับแม่อาจส่งผลต่อความรู้สึกของฉัน การมีพี่แก้วอยู่ด้วยก็คงจะดีกว่า

“ได้เลยค่ะ พี่ยินดีเลย” เธอยิ้มกว้างอย่างจริงใจ

ประตูเปิดออก พร้อมกับแสงจากทางเดินสาดส่องเข้ามา ฉันเห็นแม่นั่งอยู่ที่ม้านั่งหน้าห้อง แม่ลุกพรวดขึ้นทันทีที่เห็นฉัน เธอเดินเข้ามาฉันอย่างเชื่องช้า แม่ทำท่าราวกับกลัวว่าฉันจะตกใจจนวิ่งหนีไป ฉันยิ้มให้แม่ เป็นยิ้มที่ออกมาจากใจ

“อิง” แม่เรียกฉันเสียงเบา และขณะตัวเข้ามาใกล้มากพอที่ฉันจะเอื้อมมือจับแขนแม่เอาไว้และค่อย ๆ โน้มตัวไปกอดแม่

ตัวแม่สั่นน้อย ๆ และกอดฉันไว้แน่น เรากอดกันอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่งแล้วฉันก็ผละออกช้า ๆ

“อิงอยากคุยกับแม่นิดหน่อย เข้าไปคุยในห้องได้ไหมคะ” ฉันถาม แม่พยักหน้าเร็ว ๆ ขณะที่น้ำตาคลอหน่วย

ฉันเดินกลับเข้าไปในห้องโดยมีแม่เดินตามมา ประตูเลื่อนปิดลงขณะที่พี่แก้วนั่งลงที่โต๊ะทำงานอีกมุมหนึ่งของห้อง

“ตามสบายเลยนะคะน้องอิง พี่จะนั่งอยู่ตรงนี้นะ” พี่แก้วหันมาบอกฉันพลางก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อทักทายแม่

ฉันพาแม่เดินไปนั่งลงที่โซฟา แม่นั่งลงข้าง ๆ ฉัน สายตาแม่ที่มองมาดูกังวลแต่กลับเจือปนด้วยความรู้สึกบางอย่างที่ฉันจับสังเกตได้

“แม่…” ฉันเรียกเสียงเบา

“อิงจำได้แล้วนะ” ฉันพูดต่อ พยายามคงน้ำเสียงให้นุ่มนวลเหมือนพยายามจะปลอบโยนทั้งแม่และตัวเองไปพร้อมกัน

“จริงเหรอ...อิงจำได้แล้วเหรอ” แม่ชะงักและพูดเร็ว ๆ เหมือนจะอยากเชื่อ ฉันพยักหน้ายืนยันคำพูดตัวเอง แล้วแม่ก็ยกมือขึ้นปิดหน้า เสียงสะอื้นดังเล็ดลอดฝ่ามือออกมาให้ได้ยิน ฉันขยับตัวเข้าไปใกล้แม่ และลูบแขนแม่เบา ๆ

“แม่ขอโทษนะลูก แม่ขอโทษจริง ๆ” เสียงพูดของแม่ปนกับเสียงสะอื้น ฉันเอื้อมมือไปลูบหลังแม่เบา ๆ สัมผัสนั้นเหมือนย้อนกลับมาหาฉันด้วย ราวกับอีกตัวตนของฉันกำลังลูบหลังปลอบใจฉันอยู่เช่นกัน

“แม่มัวแต่ทำงาน แม่คิดว่าแม่กำลังทำเพื่อลูก แต่แม่ลืมไปเลยว่าคนเป็นแม่ก็ไม่ควรจะหาแต่เงินแล้วปล่อยให้ลูกอยู่คนเดียว แม่ควรจะอยู่ข้าง ๆ อิง แม่ควรจะ...” แม่พูดด้วยเสียงสั่นเทา แม่สะอื้นจนพูดต่อไม่ไหว ฉันนั่งเงียบและยังคงลูบหลังแม่เบา ๆ

“อิงโกรธแม่ไหมลูก” แม่ค่อย ๆ แตะแขนฉันเบา ๆ เหมือนกลัวว่าจะถอยหนี ฉันเม้มปากเล็กน้อยก่อนจะตอบ

“ถ้าเป็นก่อนหน้านี้...อิงก็คงโกรธค่ะ” ฉันตอบไปตามตรง แม่พยักหน้าขณะที่น้ำตาไหลเปรอะแก้ม ฉันดึงกระดาษทิชชูส่งให้ แม่รับไปเช็ดหน้าก่อนจะสูดหายใจเข้าลึก ๆ และผ่อนลมหายใจออกยาว ๆ

“อิงเพิ่งรู้ตัววันนี้ ว่าตอนที่อิงจำอะไรไม่ได้ อิงก็เมินแม่เหมือนกัน อิงทำเหมือนแม่ไม่ได้อยู่ด้วย อิงรู้สึกเหมือนไม่มีแม่อยู่ใกล้ ๆ อิงมองไม่เห็นความห่วงใยของแม่เลย อิงขอโทษนะคะ” ฉันพูดช้า ๆ แต่ชัดเจน แม่ส่ายหน้า

“ไม่เลยลูก อิงไม่ผิดเลย แม่เองที่ปล่อยให้อิงต้องเจอเรื่องแบบนั้นคนเดียว อิงอาจจะคิดว่าแม่คงช่วยอะไรอิงไม่ได้ แม่เองที่ผิดพลาด แม่ไม่ได้อยู่

ข้าง ๆ อิงตอนที่อิงต้องการแม่ที่สุด ทั้งที่แม่ควรจะรู้ว่าลูกแม่ต้องเจออะไร แต่แม่ไม่รู้เลย…” แม่เว้นจังหวะหายใจและกลืนน้ำลายลงคอ

“มันคงไม่แปลกที่อิงจะรู้สึกว่าไม่มีแม่อยู่ด้วย แต่แม่อยากให้อิงรู้จริง ๆ ว่าแม่อยู่ข้างลูกของแม่เสมอ แม่ไม่เคยอยากทิ้งลูก” แม่สะอื้นและยกกระดาษทิชชูซับน้ำตา

ความรู้สึกที่กดเอาไว้เอ่อล้นขึ้นมาพร้อมน้ำตา แต่ฉันพยายามควบคุมลมหายใจตัวเอง ท่องในใจว่าทุกอย่างยังอยู่ในการควบคุม และฉันจะไม่ร้องไห้ เพราะถ้าร้อง ฉันอาจไม่มีสติพอจะคุยเรื่องที่อยากคุย ฉันผ่อนคลายร่างกายที่เผลอเกร็งเอาไว้ และรู้สึกว่าหัวใจเต้นช้าลงเล็กน้อย

“แต่อิงก็มีแม่อยู่แล้ว ใช่ไหมคะ” ฉันถาม ขยับริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม แต่รู้ตัวว่ามันอาจเป็นรอยยิ้มที่บิด ๆ เบี้ยว ๆ เพราะฉันกำลังพยายามกลั้นน้ำตา

“ใช่ลูก อิงมีแม่นะ อิงมีแม่เสมอ” แม่พูดทั้งที่เสียงยังสั่น แม่ขยับเข้ามากอดฉันไว้

อ้อมกอดอุ่น ๆ ช่วยคลายความรู้สึกที่กักเก็บอยู่ ฉันผ่อนแรงและทิ้งน้ำหนักตัวเองให้แม่ช่วยพยุงกอดไว้ ราวกับต้องการให้แม่เป็นหลักค้ำยันน้ำตาไหลรินช้า ๆ แต่ฉันไม่รู้สึกเจ็บปวดเลยสักนิด กลับรู้สึกเหมือนกำลังปลดปล่อยอะไรบางอย่างออกไป ปล่อยภาระที่แบกไว้ให้หัวใจเบาลง

“แม่รู้แล้วใช่ไหม…เรื่องที่อิงเจอ” ฉันพูดทั้งที่ยังซบหน้าบนไหล่แม่ แม่ลูบหลังฉันเบา ๆ ทั้งที่ตัวเองก็สะอึกสะอื้น

“แม่รู้แล้วลูก ถึงจะไม่ได้รู้ทั้งหมด แต่แม่รู้ว่าอิงเจ็บมาก” แม่ตอบเสียงเบา

เรากอดกันอยู่นาน นานพอที่จะทำให้หัวใจของเราทั้งคู่ค่อย ๆ สงบลง เป็นความสงบที่เหมือนซากปรักหักพังหลังพายุผ่านไป เป็นความเงียบจากเศษซากของความเจ็บปวดที่ฉันทิ้งไว้ข้างหลัง แม่ผละออกช้า ๆ และยิ้มให้ฉัน แม้แก้มจะยังเลอะน้ำตา

“เย็นมากแล้ว…เราไปกินข้าวกันไหมลูก” แม่ถาม ฉันพยักหน้ารับ

ฉันรู้ว่าพี่แก้วคงต้องอธิบายอาการของฉันให้แม่ฟัง แต่ฉันขอเป็นคนอธิบายเอง พี่แก้วพยักหน้ารับ แต่กำชับไว้ว่าถ้ามีเรื่องสงสัยหรือไม่เข้าใจให้โทรมาถามได้เลย จากนั้นเราก็ขอตัวออกจากห้อง พี่แก้วยกมือไหว้ลาแม่ ก่อนจะโบกมือให้ฉัน ฉันโบกมือลากลับไป เธอแตะมือที่อกของตัวเองเป็นสัญลักษณ์ที่ฉันเข้าใจ เป็นคำปลอบโยนที่ไม่มีคำพูด

จงรักษาหัวใจตัวเองไว้

หลังกินข้าวที่โรงอาหารของโรงพยาบาล แม่ก็พาฉันไปที่ห้องห้องหนึ่ง เป็นห้องขนาดไม่ใหญ่มาก มีเตียงผู้ป่วยตั้งอยู่ตรงกลางห้อง ผนังฝั่งที่ติดกับประตูหน้ามีโซฟาที่ปรับให้เป็นเตียงนอนตั้งอยู่ อีกฟากมีที่นอนยางขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ปูไว้บนพื้น และมีหมอนและผ้าห่มวางอยู่ สุดผนังด้านในมีประตูอีกบานที่เชื่อมไปยังห้องเล็ก

พี่แก้วเล่าให้ฉันฟังเรื่องห้องนี้แล้ว ห้องที่ฉันอาศัยอยู่นานหลายเดือนก่อนจะตื่นมาพร้อมช่องว่างในความทรงจำ และล่าสุดที่ฉันหลับไปจนเพิ่งตื่นขึ้นมาวันนี้

ฉันเคยอยู่ที่นี่ แต่ฉันไม่รู้สึกเลยว่าเคยอยู่ ทุกอย่างในห้องไม่มีอะไรที่ฉันคุ้นเคย ฉันจำไม่ได้ แต่ฉันสามารถปะติดปะต่อหลายอย่างได้จากเรื่องที่พี่แก้วเล่า

ฉันเดินตรงไปนั่งลงที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง หน้าต่างบานใหญ่ทำให้เห็นทิวทัศน์ของสวนสาธารณะที่อยู่ติดกับโรงพยาบาล ช่วงยามเย็นคือช่วงที่มีคนมาใช้สวนสาธารณะเยอะแยะ หลายคนวิ่งออกกำลังกาย บางคนจูงสุนัขมาเดินเล่น และหลายคนนั่งปิกนิกอยู่ที่ริมสระ

“อิงชอบนั่งตรงนี้มากเลย นั่งอยู่ทั้งวัน ยังไม่เบื่อวิวตรงนี้เหรอ” แม่ถามยิ้ม ๆ ขณะเดินมาโอบไหล่ฉันไว้

“อิงเพิ่งเคยเห็นวิวนี้เป็นครั้งแรกค่ะ” ฉันพูดขณะที่สายตามองออกไปไกล ได้ยินเสียงลมหายใจของแม่สะดุด ฉันหันไปมองและเห็นสายตากังวลมองกลับมา

“แม่ไม่ต้องตกใจ ตอนนั้นอิงแค่หลับอยู่ คุณหมอบอกว่าที่อิงเดินไปเดินมามันก็เพราะร่างกายมันขยับของมันเอง เหมือนละเมอนั่นแหละค่ะ” เธออธิบาย แต่แม่ก็ยังมีสีหน้ากังวลอยู่

“อิงไม่เจ็บกับเรื่องนี้ค่ะ แม่ไม่ต้องห่วง” ฉันยิ้มกว้าง แม่เหมือนจะเข้าใจจึงพยักหน้ารับ

ฉันหันกลับไปมองหน้าต่าง ซึมซับบรรยากาศในห้องนี้ ห้องที่ฉันเคยใช้ชีวิตอยู่

แม้ฉันจะไม่มีความทรงจำตอนที่อยู่ในห้องนี้ แม้ว่าจะไม่คุ้นเคยกับทุกสิ่งในห้อง แต่มันก็ไม่ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บ หรือรู้สึกว่างเปล่า

อาจเพราะฉันรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะพี่แก้วเล่าให้ฟังโดยไม่มีอะไรปิดบัง ทุกเรื่องที่ฉันสงสัย ฉันได้รับคำตอบแล้ว ต่อให้ความทรงจำจะไม่สมบูรณ์ แต่ฉันจะไม่ไล่ตามมันอย่างกระหาย เพราะฉันรู้จักตัวเองแล้ว ฉันได้ตัวตนของฉันคืนมาแล้ว

ความทรงจำที่กลับคืนมา มันไม่ใช่แค่ภาพที่ผ่านตา แต่มันเป็นบาดแผลที่ยังสด เป็นเสียงกรีดร้องที่ยังดังก้องในหัว เป็นเงาที่คอยไล่ตามมาทุกครั้งฉันหลับตา

ฉันกลัว ฉันกลัวมันจริง ๆ

สมองฉันอุตส่าห์ปกป้องฉันด้วยการลืม เหมือนมันเป็นทางรอดทางเดียว เพราะเรื่องราวเหล่านั้นมันเจ็บปวดเกินไป รุนแรงเกินไป และกัดกินฉันจนแทบไม่เหลือชิ้นส่วนของตัวตน

แต่ฉันไม่อยากวิ่งหนีมันอีกแล้ว

ต่อให้ฉันจะลืม ต่อให้ฉันพยายามหนี ความเจ็บปวดก็ยังตามมาอยู่ดี เพราะมันฝังอยู่ในหัว ในเลือด ในร่างกาย มันเป็นส่วนหนึ่งของฉัน

ต่อให้ฉันปฏิเสธที่จะรับรู้ พยายามจะตัดมันทิ้ง หรือพยายามทำเหมือนฉันไม่ใช่คนที่นั่งร้องไห้อยู่ในความมืด แต่ความจริงคือ…ฉันก็คือฉัน และฉันไม่มีวันหนีตัวเองพ้น

ฉันไม่อยากให้ปีศาจมาตามหลอกหลอนอีกต่อไป แต่ฉันก็ไม่อยากจะปล่อยให้ตัวเองต้องจมอยู่กับอดีตที่เจ็บปวด ฉันไม่อยากให้มันเป็นตราบาปที่รั้งฉันเอาไว้ ฉันอยากให้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของฉัน ส่วนหนึ่งที่เป็นอดีต

มันจะเจ็บ ฉันรู้ดีว่าต้องเจ็บ และต้องมองเห็นปีศาจซ้ำแล้วซ้ำเล่าในความฝัน แต่ฉันจะไม่เป็นไร ฉันจะปลอดภัย แล้วในวันที่ฉันยอมรับอดีตตัวเองได้ ปีศาจก็จะกลายเป็นเถ้าธุลี

ฉันอยากอยู่กับมันให้ได้ ทั้งความทรงจำเลวร้าย และความทรงจำดี ๆ ที่เคยมีกับใครคนหนึ่ง...คนที่ถูกลืม

“ตอนที่อิง...ละเมอ อิงวาดรูปด้วยนะ” เสียงแทรกดังขึ้นแทรกความคิดของฉัน ฉันมองมามือแม่ที่เอื้อมไปแตะหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งวางอยู่บนโต๊ะติดกับหน้าต่าง ข้างสมุดมีกล่องสีไม้วางอยู่

“ลูกแม่เก่งนะ หลับอยู่ยังวาดรูปได้ด้วย” แม่เอ่ยชม ฉันหัวเราะกับคำชมนั้น ไม่ใช่เพราะมันตลก แต่เพราะฉันรู้ว่าแม่กำลังพยายามทำให้ฉันอารมณ์ดีในแบบของแม่

“อิงขอดูนะ” ฉันบอก แม่จึงหยิบสมุดเล่มนั้นส่งมาให้

ฉันลูบหน้าปกเบา ๆ มือขยับไปเองเหมือนเป็นสัญชาตญาณที่ฝังอยู่ในตัวตน แล้วฉันก็เปิดสมุด

บางหน้ามีรูปวาดสีสันสดใส ทั้งรูปต้นไม้ ดอกไม้ และรูปทะเล

ฉันมองรูปทะเลที่ตัวเองเป็นคนวาดอยู่นาน ฉันเห็นร่องรอยการขีดเส้นทับกัน บางเส้นหนักเหมือนจนกระดาษเป็นรอย บางเส้นเบาบางที่ถูกเขียนด้วยอากาศ แค่ได้มองฉันก็รู้สึกได้ว่าตัวเองเคยหมกมุ่นกับภาพนี้ มีการระบายทับจุดเดิมหลายครั้ง จนหน้ากระดาษเต็มไปด้วยสีสัน

ฉันเปิดสมุดดูไปเรื่อย ๆ บางหน้ามีเพียงลายเส้นยึกยือคล้ายภาพวาดของเด็ก เส้นสายไร้แบบแผน บางหน้ามีเพียงตัวหนังสือสั้น ๆ เขียนซ้ำ ๆ ราว

กับเครื่องจักร บางหน้าดูเหมือนจะพยายามวาดอะไรบางอย่าง แต่ดูไม่ออกเลยว่ามันคืออะไร

ฉันไล้ปลายนิ้วไปบนลายเส้นเหล่านั้นช้า ๆ มันไม่สวย ไม่เป็นระเบียบ ไม่ได้มีความหมายในเชิงศิลปะ แต่มันคือสิ่งที่ตัวฉันในวันนั้นทิ้งเอาไว้

ฉันยอมรับมัน โดยไม่รู้สึกเจ็บปวด ไม่รู้สึกอาย ไม่รู้สึกเศร้า เธอคือคนเจ็บปวดจนไม่มีแม้แต่สำนึกจะรับรู้โลก เธอคือคนที่พยายามทิ้งบางอย่างไว้ แม้จะไม่รู้ว่าทำไปเพื่ออะไร

ฉันไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกเส้น ทุกคำ หรือทุกภาพในสมุดเล่มนี้ เพราะมันไม่ใช่เรื่องที่ฉันจะต้องตามหาคำตอบอีกแล้ว เธอคือฉัน และฉันในวันนี้กำลังเรียนรู้ที่จะรักเธอคนนั้นในแบบที่เธอเป็น

ฉันไม่ต้องสงสัยในตัวเองอีกต่อไป ฉันไม่ต้องหลีกหนีอดีต ไม่ต้องโหยหาความทรงจำที่ขาดหาย เพราะฉันได้รับรู้แล้ว ทุกเรื่อง ทุกความเจ็บปวด ทุกเศษเสี้ยวที่เคยหล่นหายไป

แต่มีอีกอย่างหนึ่งที่ฉันต้องทำ

ฉันค่อย ๆ หันไปมองที่นอนยางที่ปูอยู่บนพื้น มันวางอยู่เงียบ ๆ ในมุมหนึ่งของห้อง เหมือนไม่ได้สำคัญอะไร แต่ฉันรู้ดีว่านั่นคือที่ที่ใครบางคนเคยนั่งเฝ้าฉันอยู่ที่นี่มาหลายวันหลายคืน ฉันมองมันนิ่ง ๆ ขณะที่ความรู้สึกในใจค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น

“แม่…” ฉันเรียกเสียงเบา แต่มีความหนักแน่นอยู่ในน้ำเสียง แม่นิ่งและรอฟัง

“พี่ไต้ฝุ่นล่ะ”

แม่ใช้เวลาไม่นานในการจัดการเอกสารกับเจ้าหน้าที่เรื่องการออกจากโรงพยาบาล และเปลี่ยนให้ฉันเข้ารับการรักษาแบบรายสัปดาห์แทนการนอนที่โรงพยาบาล

จากนั้นแม่ก็เลือกโทรหาเขาในจังหวะที่คิดว่าเขาน่าจะเพิ่งเลิกงานพอดี

ฉันใช้เวลาช่วงนั้นมองไปรอบ ๆ ซึมซับบรรยากาศที่เงียบสงบ ฉันกำลังล่ำลาห้องนี้ ห้องที่ฉันเคยอาศัยอยู่ในวันที่จิตใจเหมือนคนที่หลงทาง ฉันหวังว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะต้องอยู่ในห้องแบบนี้ และหวังว่าจากนี้...ฉันจะได้ใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกอย่างที่ควรจะเป็น

เวลาผ่านไปไม่นานหลังจากแม่โทรไป ฉันนั่งรออยู่ในห้องเงียบ ๆ เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง และหันไปสบตาแม่เป็นบางครั้งเพื่อไม่ให้แม่กังวล

ลมหายใจฉันสม่ำเสมอ แต่หัวใจกลับเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนรับรู้ได้ว่าใครคนหนึ่งกำลังจะมาถึง

ทุกวินาทีที่เฝ้ารอ ฉันไม่แน่ใจว่ากำลังรู้สึกตื่นเต้น กังวล หรือโหยหากันแน่ แต่ฉันไม่คิดจะหาคำตอบ ฉันแค่ปล่อยให้เวลาเดินไปช้า ๆ แล้วฉันก็ได้ยินเสียงฝีเท้า

เสียงรองเท้ากระทบพื้นอย่างเร่งรีบ และหยุดลงจากประตู ฉันแอบยิ้มเล็ก ๆ เมื่อคิดว่าเขาคงจะโดนคุณหมอดุแน่ ๆ เรื่องทำเสียงดัง และประตูก็เลื่อนเปิด

วินาทีนั้น ราวกับเวลาเดินช้าลง ฉันกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว

เขาปรากฏตัวที่หน้าประตู ลมหายใจหนักหน่วงและถี่รัวจากการวิ่งอย่างรีบร้อน ดวงตาคู่นั้นเบิกกว้าง ทั้งตกใจ ดีใจ และสับสน เขาได้รู้จากแม่

ว่าฉันตื่นแล้ว…แต่เท่าที่ฉันได้ยินแม่พูด แม่ยังไม่ได้บอกเขาว่าความทรงจำฉันกลับมาแล้ว

แม่ยังไม่ได้บอกเขา ว่าฉันจำเขาได้

พี่ไต้ฝุ่นยืนนิ่งอยู่ที่หน้าประตู มองมาทางฉันราวกับไม่กล้าก้าวเข้ามาหา เหมือนเขาไม่กล้าเชื่อว่าภาพที่เห็นไม่ใช่ความฝัน ฉันมองเข้าไปในดวงตาเขา

เราสบตากับเนิ่นนาน แล้วริมฝีปากเขาก็ขยับเป็นคำพูด

“อิง…” เขาเรียกฉัน

เสียงที่ฉันเคยได้ยินนับครั้งไม่ถ้วนแต่กลับไม่รู้เลยว่าฉันโหยหามันแค่ไหน น้ำเสียงที่อัดแน่นด้วยความรู้สึกที่เขาไม่เคยเอ่ยออกมาตรง ๆ ตลอดเวลาที่ฉันลืมเขา เสียงที่เคยทำให้ฉันสับสน เคยทำให้ฉันกลัว เคยทำให้ฉันรู้สึกเหมือนเขาเป็นคนแปลกหน้า แต่ตอนนี้ เสียงนี้ทับซ้อนกับเสียงในความทรงจำฉันได้ยินมันชัดเจนที่สุด ชัดเจนจนเจ็บแปลบในอก ชัดเจนจนหัวใจฉันสั่นไหว

ฉันลุกขึ้นยืน มองเขา…และค่อย ๆ ก้าวเดินเข้าไปหา ทุกย่างก้าวของฉันเหมือนปลดปล่อยพันธนาการที่มัดฉันไว้กับอดีต ฉันไม่จำเป็นต้องหนี ไม่จำเป็นต้องหลบซ่อน ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธความจริงอีกต่อไป ฉันเดินเข้าไปหาความจริงในชีวิตของฉันเองโดยไม่ต้องกลัวอีกแล้ว

ฉันหยุดยืนอยู่ตรงหน้าเขา พี่ไต้ฝุ่นยังคงนิ่ง เหมือนเขาไม่แน่ใจว่าควรทำอะไร หรืออาจจะแค่กลัว…กลัวว่าฉันจะผลักไสเขาเหมือนที่ผ่านมา

คนที่ฉันรักยืนอยู่ตรงหน้า

ฉันมองใบหน้าของเขาให้ชัด มองเส้นผมที่เปียกชื้นจากเหงื่อ มองรอยยับบนเสื้อ มองแววตาที่สั่นไหว ดวงตาคู่นั้นที่มองฉันเหมือนเป็นโลกทั้งใบ แม้ในวันที่ฉันมองเขาเป็นแค่คนแปลกหน้า

ฉันรู้สึกเหมือนเพิ่งได้เจอเขาอีกครั้งหลังจากการพลัดพรากอันยาวนาน ฉันรู้สึกเจ็บปวดที่รู้ว่าฉันเป็นคนที่ทิ้งเขาไป ฉันลืมเขา แต่เขายังอยู่ เขายังรอ

ตัวตนที่เคยหลงทาง ในที่สุดก็หาทางกลับมาเจอส่วนหนึ่งของหัวใจตัวเอง

“พี่ไต้ฝุ่น” ฉันเรียกชื่อเขา ลมหายใจเขาขาดห้วง เขาคงรู้สึกได้ถึงความหนักแน่นในน้ำเสียงของฉัน

ชื่อของเขาที่ฉันเรียกอยู่ตลอด เรียกหาเสมอแม้ในยามหลับ ทั้งที่ไม่เคยรู้ตัวเลยว่าเรียกชื่อคนคนนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่ามากี่ครั้ง ทั้งในความฝันและในความจริง

ฉันเอื้อมมือไปจับชายเสื้อของเขาเอาไว้ กำมันไว้แน่นเหมือนอยากจะบอกเขาว่าฉันจะไม่ปล่อยให้เขาไปไหนไกล

ฉันจะไม่ปล่อยให้ตัวเองลืมคนคนนี้ไปอีกแล้ว

ริมฝีปากฉันค่อย ๆ ขยับ ประโยคที่ค้างอยู่ในใจ ประโยคที่ฉันไม่ได้คิดเอาไว้ล่วงหน้า

แต่ฉันรู้ว่าสำหรับเขามันจะมีความหมาย…เป็นความหมายที่เราทั้งคู่เข้าใจ

“ไปทะเลกันไหม”

มาเริ่มต้นใหม่อีกครั้งกันนะ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับนักศึกษา
ปีการศึกษา 2567

เกี่ยวกับผู้เขียน

อนัญลักษณ์ ไกรทอง หรือ นามปากกา *เปลวจันทร์*

หนังสือเล่มนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าผู้เขียนเรียนจบปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก เป็นชื่อสาขาวิชาที่ไม่คุ้นหูใครหลายคน เพราะมีมหาวิทยาลัยเพียงแห่งเดียวในประเทศไทยที่เปิดสอนสาขานี้

อาชีพในฝันของผู้เขียนคือการเป็นนักเขียน ถ้าท่านผู้อ่านเปิดมาถึงหน้านี้ ความหมายว่าท่านผู้อ่านได้อ่านหนังสือเล่มแรกบนเส้นทางการเป็นนักเขียนมืออาชีพของผู้เขียนแล้ว

หวังว่าเราจะได้พบกันอีกในเล่มถัดไป

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เธอหายไปนานแค่ไหนแล้วนะ
เธอที่เป็นเหมือนหนังสือเก่า ๆ
มีส่วนที่ไม่น่าอ่าน
ส่วนที่ฉีกขาด
ส่วนที่เปื่อยยุ่ยจากน้ำตา
ถ้าฉันได้พบเธออีกครั้ง
ฉันจะสลักเธอไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

-เปลวจันทร์-

